

VIR ELKE DAG

'n Bybelse Dagboek
ten dienste van
die daaglikse gebruik deur gelowiges.

1969

WOORD VOORAF

Die redaksie bied hierdie vierde uitgawe van die Bybelse Dagboek aan met die vertroue dat die Dagboek reeds vir homself 'n vaste plek verower het in die daaglikse godsdiensoefening van die lidmate van die Kerk. Weer vestig ons u dringende aandag daarop dat die aangegewe Skrifgedeeltes vooraf noukeurig gelees moet word. Die Dagboek is bedoel om u van hulp te wees by u Bybellesing.

Vanjaar bied ons 'n groot aantal oordenkings aan wat 'n aantal jare gelede vir 'n Dagboek geskryf is wat nie gepubliseer is nie. Daarom vind u onder die lys van medewerkers ook die name van 'n paar afgestorwe predikante. Die bydrae van ds. J. G. du Plessis is ontvang kort voor sy skielike heengaan wat deur ons diep betreur word. Ons hartlike dank aan dié predikante wat hulle bydraes betyds aan ons besorg het.

B. J. ENGELBRECHT

F. J. VAN ZYL

J. P. OBERHOLZER

MEDEWERKERS

1-4 Jan. G. N. Bloem
5-6 Jan. P. J. T. Koekemoer
7-8 Jan. P. W. Venter
9 Jan. J. H. Naude
10 Jan. J. J. Smit
11 Jan. P. W. Venter
12-18 Jan. J. J. Engelbrecht sr.
19-25 Jan. P. A. Geyser
26 Jan. — 1 Feb. P. P. Jooste
2-8 Feb. G. J. van Jaarsveld
9-15 Feb. L. A. Pretorius
16 Feb. J. Steyn
17-23 Feb. J. P. B. Viljoen
24-26 Feb. J. Steyn
27 Feb. — 1 Maart J. F. Stutterheim
2-8 Maart M. J. Redelinghuys
9-10 Maart L. A. Nel
11 Maart — J. P. J. Wagenaar
12 Maart L. A. Nel
13 Maart J. P. J. Wagenaar
14 Maart L. A. Nel
15-16 Maart J. P. J. Wagenaar

17-19 Maart L. A. Nel
 20 Maart J. P. J. Wagenaar
 21 Maart J. J. Smit
 22 Maart P. W. Venter
 23-29 Maart W. J. Bezuidenhout
 30 Maart — 5 April R. P. Botha
 6-12 April C. L. Badenhorst
 13-19 April A. A da Silva
 20-23 April J. J. Prinsloo G sn. †
 24 April A. D. Pont
 25-26 April T. F. Dreyer
 27-28 April J. D. Storm †
 29 April — 3 Mei G. J. J. Roos
 4-10 Mei J. J. Engelbrecht sr.
 11-17 Mei J. H. H. Jacobs
 18-24 Mei D. J. Smith
 25-31 Mei T. Snyman
 1 Junie J. H. Naude
 2-4 Junie J. D. Storm †
 5 Junie J. H. Naude
 6 Junie P. W. Venter
 7 Junie P. W. A. Bierman
 8-14 Junie A. D. Pont
 15-21 Junie J. G. M. Dreyer
 22-28 Junie P. W. Venter
 29 Junie W. F. H. Huyzers
 30 Junie — 6 Julie J. C. de Lange
 7-12 Julie W. F. H. Huyzers
 13-19 Julie L. M. le Roux
 20-26 Julie J. B. J. van Rensburg
 27 Julie — 2 Aug. S. P. Viljoen
 3-9 Aug. A. J. Nolte
 10-16 Aug. G. J. J. Roos
 17-23 Aug. D. B. Snyman
 24-30 Aug. J. D. H. Smit
 31 Aug. — 6 Sept. H. M. E. Dreyer
 7-13 Sept. C. G. Botha
 14-20 Sept. J. H. Naude
 21-25 Sept. C. J. Mans
 26 Sept. — 2 Okt. N. H. Buitenweg
 3-9 Okt. D. F. Erasmus jr.
 10-16 Okt. J. J. Engelbrecht jr.
 17-23 Okt. P. W. van Heerden
 24-30 Okt. J. G. Du Plessis †
 31 Okt. — 6 Nov. J. H. Koekemoer
 7-13 Nov. S. J. Botha
 14-20 Nov. E. Engelbrecht
 21-27 Nov. H. G. van der Westhuizen
 28-29 Nov. C. J. S. van Niekerk
 30 Nov. — 6 Des. D. J. C. van Wyk
 7-13 Des. J. J. P. Muller
 14-20 Des. F. du C. Labuschagne
 21-27 Des. S. P. J. J. van Rensburg
 28-31 Des. D. F. Erasmus sr.

1 Januarie

Lees Luk. 4:14-30; I Kor. 1:18-25. Teks: Luk. 4:28.

ERGERNIS TE NÁSERET

Na die versoeking in die woestyn het Jesus in die krag van die Gees na Galilea teruggekeer. Sy „roem” het Hom vooruitgeleef. Oral is sy optrede met instemming begroet, veral wanneer van die Skrif gesê is dat dit in vervulling sal gaan.

Veral toe Jesus in Sy geboortestad Násaret aangekom het, is daar groot verwagtings van Hom gekoester, maar Hy het nie aan hierdie verwagtings voldoen nie. Hy het geen wonders gedoen soos in Kapérnaum en in sommige ander plekke nie.

In sy prediking het Hy slegs klem daarop gelê dat 'n profeet in sy opdrag hom nie kan en mag laat lei deur sy omgewing waaraan hy só nou verbonde is nie, maar alleen deur die opdrag van God.

Of Jesus nou vir sy stadgenote die seun van Josef is, maak vir Hom geen saak nie. Al ken Hy hulle hoe goed, kan Hy nie aan hulle verwagtings voldoen nie, want sy werk lê nie in die volvoering van hulle wense nie.

As Jesus nie aan hulle wonderhonger voldoen nie, dan word Hy meteens veragtelik in hulle oë. As Hy tot die kern van sy boodskap kom, dan word hulle met woede vervul — maar Hy wyk nie af van sy ingeslane weg nie.

Hierdie hele gebeurtenis laat ons dink aan dit wat van Johannes gesê word nl. dat hy wel geen teken gedoen het nie, maar alles wat hy van Jesus gesê het was waar. Daarom moet ons verkondig, nie dit waarvan die mense hou of wat by hulle byval vind nie, maar alleen die Woord van God soos dit aan ons geopenbaar is — al word die mense miskien met woede vervul of al is dit vir hulle dwaasheid en 'n struikelblok.

2. Januarie

Lees Jes. 6:1-13; Luk. 5:1-11. Teks: Luk. 5:8.

DIE BELYDENIS VAN 'N SONDAAR

Na die gebeurtenis van die wonderlike visvangs gebeur daar nóg iets buitengewoons, iets onverwags. Petrus verheug hom nie oor die groot visvangs nie. Nee, hy val neer voor Jesus; nie om Hom te begroet of verwelkom nie; ook nie om Hom te loof en te prys of selfs om Hom te bedank soos wat ons miskien sou verwag het nie.

Nee, Petrus val op sy knieë neer en stamel: „Gaan weg van my Here, want ek is 'n sondige man.” Petrus val hier op sy knieë neer om sy sonde te bely.

Ook hierdie natuurwonder, die wonderlike visvangs, is netsoos al die ander wonders, 'n teken dat die koninkryk van God gekom het. En dit is dit wat Petrus so oorweldig. Hier het die koninkryk van God aangebreek. Hier is die heilige, die éنية God besig met sy onbegryplike genadewerk. En in die teenwoordigheid hiervan besef en bely Petrus sy diepe onwaardigheid en sonde.

In hierdie oomblik het by Petrus die verpletterende besef deurbreek dat Jesus die Heilige van God, die Almagtige is, en dat hy, Petrus, 'n onrein skepsel is wat in die teenwoordigheid van die Heilige nie kan standhou nie. Teenoor die mag en heerlikheid van Jesus besef Petrus sy eie onvolkomenheid, sy nietigheid en sonde. Só geweldig is hierdie verskil dat dit vir hom ondraaglik, ja onuitstaanbaar is.

En hoe ken ons ons eie toestand? — hoe weet ons dat ons sondaars is? Ons ken en weet dit alleen omdat daar 'n kruis op Gólgota gestaan het en dat ons daarby betrokke is. Ja meer nog, ons ken en weet dit omdat ons sondes alreeds daar vergewe is.

Omdat daar 'n kruis op Gólgota gestaan het, weet ons ook dat ons nie meer saam met Petrus hoef uit te roep: „Gaan weg van my Here” nie, want Hy het juis na ons toe gekom om by ons te bly — nie dat ons onder sy heiligheid en toorn moet vergaan nie, maar dat ons deur sy genade en liefde kan lewe.

3 Januarie

Lees Luk. 5:17-26. Teks: Luk. 5:20.

DIE VERGEWING VAN SONDES

Terwyl Jesus op 'n bepaalde dag in Kapérnaum geleer het, kom daar manne aan wat 'n verlamde op 'n draagbaar tussen die mense deur na Hom wou bring. As hulle insien dat só iets onmoontlik is vanweë die skare, maak hulle 'n opening in die dak en laat die man daardeur afsak.

En toe Jesus dit sien, het Hy hulle geloof bewonder en Hy sê vir die verlamde: „Mens, jou sondes is jou vergewe.” Jesus het geweet dat die verlamde se primêre nood nie die siek liggaam was nie, maar 'n las van skuld weens sonde wat sy hart verswaar het. En as hy eers van sy sonde bevry is, sou hy ook oorwinnaar word van die kwellinge van sy liggaam. Daarom spreek Jesus die verlamde vol liefde aan: „Mens, jou sondes is jou vergewe.”

Hierdie woorde was vir die verlamde dan ook genoeg. Hy vra niks meer nie. Noudat sy sondes weggeneem is, het vrede en blydskap sy hart vervul en het die liggaamlike ongesteldheid sy vorige belangrikheid verloor.

Maar as ons na Jesus kom met ons nood, liggaamlik, materieel, uiterlik en Hy sê: „jou sondes is jou vergewe” — sal ons nie vir een oomblik teleurgesteld wees nie? Want ons verlang só dikwels dat Jesus ons moet verlos van ons lewensverlamming of lewensbeperkinge. Hy moet die wêreld uithelp uit die toestand van verminning en chaos. Wat het die wêreld aan vergewing? Daar is tog baie belangriker dinge.

En tog, as ons na Jesus gaan om verlos te word van ons uiterlike nood, dan kry ons nie die lewe waarna ons vra nie, maar die vergewing waarna ons nie gevra het nie. Daarom gaan dit in die prediking van die Kerk, in navorolging van haar Heer altyd weer om die vergewing van sondes in en deur Jesus Christus, ondanks die feit dat baie na iets anders vra.

4 Januarie

Lees Luk. 6:12-16; Rom. 8:23-27. Teks: Luk. 6:12.

DIE KERK EN DIE GEBED

Deur sy prediking was Jesus besig om 'n nuwe volk van God te vergader. Uit die ou Israel het die nuwe, geestelike Israel begin voortkom. Die Kerk van Christus was in wording. Sonder enige vorm van organisasie sou dit egter nie kon ontwikkel nie en daarom word die dissipels gekies.

Die kies van dissipels was 'n uiters belangrike taak want van hierdie keuse het, menslikerwys gesproke, die ganse bestaan en toekoms van die Kerk afgehang. Daarom soek Jesus die eensaamheid van die berge op om daar in stilte na te dink, en om die Vader in die gebed te raadpleeg. Lukas skryf dat Hy die hele nag in die gebed deurgebring het en toe dit dag geword het, het Hy geweet wie die dissipels moet wees.

Vanuit hierdie gebedsnag is die Kerk gebore met ander woorde, by die begin van die Kerk is die gebed aanwesig — en die gebed bly te alle tye nou verbonde aan die Kerk. Aan die begin was dit die gebed van Jesus Christus maar nou is dit die gebed van die gelowiges, van die Kerk self.

En hierdie gebed is alleen moontlik omdat Jesus Christus ons leer bid. Hy gee aan ons die moontlikheid om te bid want as ons nie reg weet wat ons moet bid nie dan tree die Gees self vir ons in met onuitspreeklike sugtinge.

Verder sal elke waaragtige gebed telkens weer word tot aanbidding en in die aanbidding vergeet ons onself met ons grotere en kleinere node, want die aanbidding word gebore uit die diepe verwondering dat God is soos wat Hy is — sô heerlik, sô groot en sô goed vir sy Kerk waartoe ons ook geroep is.

5 Januarie

Lees Mark. 1:14-20

R O E P I N G

Omdat ook u geroep is deur God, op u naam geroep is reeds voordat u daarvan bewus was (tydens u doop), is dit goed dat ons vir 'n oomblik sal vra wat daarmee bedoel word wanneer God 'n mens roep.

Hierdie verhaal in die Bybel verplaas ons na die begin van Jesus se openbare optrede, vlak na sy doop. Sy versoeking deur die duivel en die dood van Johannes die Doper. Jesus wandel langs die oewer van die see van Galilea. Hy sien hoe besig die vissers is. Wanneer Hy by Petrus en Andreas verby gaan, staan Hy vir 'n oomblik stil. Hy roep hulle en sê: „Volg my”. Gehoorsaam volg hulle Hom. Is dit nie al op sigself 'n wonder wat hier gebeur nie? Dan stap hulle verder. Presies dieselfde gebeur weer, Hy roep Jakobus en Johannes . . . weg van hulle vader af. Hulle moet hulle vader verlaat. Hulle is gehoorsaam en volg Hom. Hoe eenvoudig word hierdie gebeure aan ons vertel! In 'n paar oomblikke is vier menseleuens radikaal in 'n ander rigting gestuur. Hulle volg nou vir Jesus. Hy wil hulle nou vissers van mense maak. Hierdie gebeurtenis, hierdie roeping, wil ons graag met vier woorde omskrywe: Jesus Christus sien en roep; die hoorders verlaat en volg. Die begin van hierdie nuwe lewe is nie te danke aan die mense wat volg nie; nee dit is te danke aan Hom wat eerste gesien het en toe geroep het. Die redding van 'n mens begin dus by God, deur Jesus Christus. Dit begin nooit by die mensekind se goeie voornemens, besluite of bedoelinge nie. Geweldig, onweerstaanbaar, geheimnisvol het Hy hulle geroep. Daar was nie nog tyd om verskonings aan te voer soos ons gewoonlik wil doen nie. Ons is tog so lief vir verskoning. Ons wil nie na die plek gaan waar Sy stem vertolk word nie want ons het nie klere nie en ons het nie 'n hoed nie of ons het kuiermense gehad of ons was moeg, ens.

Wie Jesus wil volg sal egter ook moet verlaat. Ons sal baie dinge moet verlaat voordat ons Hom kan volg. Met ons eie eer en ons aardse besittinge sal ons Hom beslis nie kan volg nie. Die oue sondige mens in ons moet nie verbeter word nie maar gedood word. Evangelie wil nie in die eerste plek lewensverbetering wees nie. Die oue mens moet totaal en al gekruisig word en die mens moet Hom beklee met die nuwe mens, in Christus.

Wanneer God 'n mens roep bestaan die moontlikheid dat die mens kan weier om te gaan. Dink aan die ryk jong man. Hy wou Jesus volg terwyl sy hart nog verknog was aan die verganklike. Dit is totaal onmoontlik.

Die Here het hierdie mense uitverkies, nie omdat hulle sulke voortreflike mense was nie maar inteendeel: uit genade. God roep u ook hierdie dag om te verlaat en te volg. Volg Hom deur die geloof in Christus.

6 Januarie

Lees Matt. 5:38-48 Teks: Matt. 5:48

WEES JULLE DAN VOLMAAK

Geagte leser, wanneer u in die more opstaan, en u neem die Bybel en u moet dan so 'n woord lees: „wees volmaak” . . . klink dit nie ook vir u so onmoontlik nie? Wat kon Jesus tog daarmee bedoel het aangesien ek in myself wanhoop om volmaak te wees, self sal „probeer” ek ook.

Hierdie woord is dan ook maar 'n deel van die eise wat Jesus stel aan 'n Christen. Dit vorm 'n deel van daardie gedeelte van die Bergrede waarin vir ons gesê word dat ons vir ons vyande moet bid en moet seën die wat ons vervloek, ens. Nou moet ons ook verder daarop let dat hier nou ten enemale nie geskrywe staan, „doen nou maar jou bes om volmaak te wees nie”, of „probeer” maar nie. Hier is 'n eis en dit kom na ons as 'n eis. Hier staan ook nie geskrywe dat jy maar net alles moet „goed bedoel” nie of dat jy maar net moet „streef” na die volmaaktheid nie, of dat jy maar net „soveel moontlik” volmaak moet wees nie. Hier kan ook geen proses bedoel word waarin 'n mens langsaamerhand, van trap tot trap, alhoemeer volmaak word nie: hier staan nie word volmaak nie maar wees volmaak.

Om volmaak te word lê op die horisontale, op die menslike lyn. Om hierdie rede sal dit altyd **misluk** omdat die sonde te diep in die wese van die mens ingedring het. Die verhaal van Genesis 3 is 'n te groot waarheid. Om volmaak te wees lê op die vertikale lyn, op die weg van God af. Volmaaktheid is van Bo-af, van God af. Daar was net een volmaakte mens gewees: **Jesus Christus**. Daar is daarom maar net een uitweg vir ons, geagte leser, dat ons na die absolute Volmaakte sal gaan, na Jesus Christus. Die oomblik wanneer ons in Hom glo en in Hom wandel sal ons iets kan verstaan van die diepe bedoelinge van hierdie eis. Die oomblik wanneer ons uit Hom uit geval het en nie meer in Hom wandel nie, verkeer ons in die wêreld van die onvolmaakte en die sondige dinge. In Hom volmaak . . . buite hom volkome onvolmaak. Hoe dikwels gebruik die apostel Paulus nie die word „in Christus” nie? Hierdie lewe in Christus is 'n lewe deur die geloof. Dit is 'n lewe waarin die mens voortdurend sal moet bid: Kom, skepper Gees, kom. Hierdie lewe „in Christus” is nie onder woorde te bring nie en kan nie deur 'n pen beskryf word nie. Laat ons daarom geen twisvraag maak daarvan of 'n mens volmaak kan wees of nie . . . maar gaan buig in aanbidding voor die Absolute Volmaakte, in wie alle dinge moontlik is en sonder wie u tot niks in staat is nie.

7 Januarie

Lees Matt. 21:28-32 Teks: Matt. 21:30

GOEIE VOORNEMENS

'n Vader het sy seun gevra om vir hom 'n taak te verrig en hoewel die seun aanvanklik geweier het, het hy later spyt gekry en gegaan. Dieselfde opdrag word aan die tweede seun gegee en hoewel hy dadelik ingewillig het, het hy nooit gegaan nie. Hierdie woord is gerig aan die wat op godsdienstige gebied die leiding geneem en die voorbeeld gestel het. Ten besluite is egter aan hulle meegedeel dat die grootste sondaars hulle voorgaan in die Godsryk. Hulle godsdiens is net uiterlik, en selfbedrog.

Die tweede seun is 'n voorbeeld van die skyn sonder wese, die belofte sonder vervulling, die verbroke woord. Gewoonlik word die voornemens met 'n opgewektheid van hart gemaak en uitgespreek, maar omdat dit op 'n oppervlakkige gesindheid berus, verdwyn dit

baie gou en niks van blywende waarde word verrig nie. Sonder selfverloëning sal die mees godvrugtige voornemens en skoonste beloftes nie standhou nie. Die ontrou wat so aan die lig kom, is die sekere bewys van die heerskappy van die sonde en die totale gebrek aan egte godsaligheid.

Hierdie rigting is gevaarlik en voer tot veragtering en verharding. Uiteindelik word die rug aan elke sweem van godsdiens geheel en al toegekeer. Gaandeweg is die selfveroordeling ook saamgedra en elke vonnis is dan soos 'n mylpaal wat die terugwaartse rigting in die godsdiens aandui. Tegelyk het die wroeging van dié gewete verminder en verdwyn.

Ons hoor die opdrag en wil gaan. Dit sal geskied as ons bede is: „Skep vir my 'n rein hart, O God, en gee opnuut in die binneste van my 'n vaste gees.” Die onvernude hart is ontrou en wispelturig. Maar met Christus as leidsman sal dit sterk, waaksaam en bestendig word, sal ons die goeie stryd voer tot die laaste oorwinning. Dan sal ons ons nie net beloop nie, maar werklik gaan en die arbeid verrig. Solank ons leef, sal dit vir ons dag wees en solank dit dag is, sal ons werk en besig wees met die dinge van die Vader. Ons sal in volhardende trou ons diens verrig, met die gedagte om so ons hemelse Vader te verheerlik deur saam te werk tot die uitbreiding van Sy ryk op aarde.

8 Januarie

Lees Matt. 22:1-14 Teks: Matt. 22:11

ONS BRUILOFSKLEED

Die man wat hier uitgewerp is en nie verder aan die koninklike bruilofsmaal kon aansit nie, was moontlik een van die straatbedelaars wat ingesluip het. Hy wou gebruik maak van die vrye uitnodiging en die gasvryheid van die koning sonder om aan die voorwaardes te voldoen. Die dienaars het die gaste by die poorte ontvang en na kamers gebring waar hulle gereinig en van bruilofsklere voorsien is. Hierdie persoon het van die noodsaaklike reiniging niks gehou nie en het dus deur sy afkerigheid homself nie gewillig betoon om te deel in die vreugde van die gasheer nie. Hy ken eintlik geen werklike dankbaarheid nie en beoog net om op sy eie manier fees te vier en nie soos die koning dit verlang nie.

God roep elke Christen om tot Hom te kom deur Christus Jesus, wat vir almal die weg en die waarheid en die lewe is. Talle kom in die roepstem, maar nie langs die weg nie. Eintlik soek hulle na 'n agterdeur sodat hulle nie nodig het om God te ontmoet nie en Sy stem net uit die verte te hoor; om te geniet van Sy seëninge sonder hartgrondige dankbaarheid wat die hele lewe insluit; om die koninkryk van God in te gaan sonder selfverloëning en bekering. Van toewyding en gehoorsame navolging is hier geen sprake nie, — alleen maar 'n simpatieke houding en dit moet dien as 'n welgevallige offer voor God.

As ons hierdie gelykenis grondig oordink, dan word ons gebring tot selfonderzoek. Ons gee nie maar net rekenskap van ons gemoedstemming nie. Wie kom, kom op uitnodiging. Tog kan die selfoorgawe totaal ontbreek en dan word aan die kerklikgodsdienstige lewe meegedoen, sonder om te breek met die eie afgode. Laat die selfonderzoek ons bring tot skuldbelydenis en verootmoediging voor God. Laat ons soek, nie net na die bruilofsmaal nie, maar ook na die bruilofskleed en die reiniging deur die bloed van die Lam. Dan sal ons vreugde in Hom groot wees en ons lewe in Christus sal volmaak word.

9 Januarie

Lees Mark. 1:40-45 Teks: Mark. 1:40-41.

WORD GEREINIG

Melaatsheid was soms die straf van die Here. Koning Asarja van meenskap met ander. In die tyd van Israel is melaatses deur die priesters onrein verklaar. Elke soort velsiekte was voldoende om iemand onder verdenking te bring. Die onreines was ook uitgesluit van die aanbidding en verering van God.

Melaatsheid was soms die straf van die Here, Koning Asarja van Juda is met melaatsheid aangetas omdat hy versuim het om die afgodediens in die volk die hoof te bied.

Tussen die melaatse en die gesonde is daar 'n onsigbare grens waaroorheen die melaatse óf die gesonde nie mag gaan nie. Hierdie melaatse kom na Jesus toe! Wette of bepalings kan hom nie verhinder nie. Hy kom in ootmoed. Hy kom biddende om die genade en barmhartigheid van Christus te ontvang. Sy gebed is 'n belydenis.

„As u wil, kan u my reinig.” Hy is oortuig daarvan dat Christus hom kan reinig. In die beskeidenheid van 'n smekeling lê hy sy eie leed voor die Here bloot. Sy ellende is nou die voorwerp van Christus se barmhartigheid. Christus strek Sy hand na hom toe uit en raak hom aan. Christus wil dat hy gereinig word.

Die reine en onreine is in direkte aanraking met mekaar. Die dood grens aan die Lewe. Die bande en strikke van die dood word ontbind. Christus wil dat hy sal lewe. Op Sy woord: „word gereinig”, het die melaatsheid hom verlaat.

Steek die hand in die boesem. Kyk, dit is vol melaatsheid van ongehoorsaamheid, van pligsversuim, van ondankbaarheid, van liefdeloosheid, ens.

Kom dan, almal, kom na hom,
sondaars kom, hoe diep verlore!
Jesus neem die sondaars aan!

10 Januarie

Lees Mark. 10:17-31. Teks: Mark. 10:17.

WAT MOET EK DOEN?

Ons worstel met die begrippe tyd en ewigheid. Ons leef in die tydelike en sigbare wêreld maar ons weet dat daar ook 'n ander, ewige wêreld is. Die tydelike waarvan ons mense deel is, vergaan, maar God maak aan ons bekend dat daar ook 'n ewigheid is wat nie verbygaan nie. Maar die ewigheid kan vir ons tweesoortig wees — ewige lewe of ewige dood. Ons lewens spoed verby, soos 'n waterstroom wat verbybruil en alles meesleur. Dit maak ons onrustig en laat ons krampagtig na 'n vashouplekkie gryp om ons die ewige goeie te verseker. Gerus kan en mag ons nooit wees nie.

So was hierdie ryk jong man tereg besorgd oor sy ewige lewe. Daarom het hy hom gehaas toe hy Jesus sien en voor Hom op die knieë geval en gevra: „Goeie Meester, wat moet ek doen om die ewige lewe te beërwe?” Die sieleheil is van groot belang. Dit skemer duidelik deur dat hy onrustig was, soekend, smagkend en hunkerend na ewige sekerheid. Die ewige lewe is vir hom op die spel. Alles wat hy kon het hy gedoen en elke wet van sy jeug af getrou onderhou . . . en nog is sy vraag . . . wat moet ek doen . . . ?

In opregtheid van hart het hy aan al die vereistes voldoen en Christus het hom liefgekry toe Hy hom aankyk. Slegs een ding het ontbreek. Hy was geheg aan sy skatte en het so 'n skat in die hemel verbeur. En hy het bedroef weggegaan.

Kom ons tref 'n vergelyking tussen onself en die ryk jong man. Ons is darem nie so vas aan ons besittings nie! Is ons nie? As dit die enigste hindernis was, sou ons dit dadelik verkoop het en die geld verdeel het. Sou ons werklik? Is ons nie maar netso vasgebind

aan b.v. ons status, posisie of rykdom nie? Hierdie jong man het getrou die wette van God nagekom van sy jeug af — en ons? Heilbegerig het hy na Jesus gehardloop want die tyd is kosbaar en die geleentheid gaan verby. Ons is soms so traag tot sy diens maar ons haas ons om van Hom af weg te kom. Hy val op sy aangesig aan die voete van Christus. Sal ons ons in hierdie mate verneder? Jesus het hom lief gekry want hy was 'n goeie man — verdien ons dat Hy ons sal liefhê?

Die enigste weg is: losgemaak van alles en onvoorwaardelik vasgebind aan Jesus Christus. Hy sê: „Wie in My glo, het die ewige lewe”, en: „Wie in My glo sal lewe al het hy ook gesterwe”. Hy gee die ewige lewe en honderdmaal soveel as wat ons t.w.v. Hom verlaat. Ons het gerus geword en vergeet dat daar 'n ewigheid is.

11 Januarie

Lees Matt. 22:34-40. Teks: Matt. 22:37.

DIE LIEFDE TOT GOD

Hierdie woord van Christus het gevolg as antwoord op 'n vraag van 'n skrifgeleerde oor wat die groot gebod in die wet is. Die bedoeling was om Christus in 'n strik te lei, aangesien die wet saamgestel was uit baie dele en die vervulling van almal die gehoorsaamheid aan God bepaal het. Christus vestig egter nie die aandag op een besondere deel nie en maak Hom dus nie skuldig aan uitsoekery nie.

In Sy antwoord is geen sprake van grotere en kleinere gebooe nie. Die aksent val nie op 'n besondere bepaling nie. God vra nie afsonderlike klein dingetjies nie, maar een groot saak wat nie in onderdele voorgehou word nie. Dit word derhalwe nie verwag om in die Christelike lewe 'n lys van sondes en van goeie werke vir ons op te stel nie. Die toewyding aan God word nie afgemeet en begrens nie. Godsdien is geen saak van hoeveelhede nie, maar van 'n gehoorsaamheid wat beslag lê op die hele mens en ten alle tye.

Die antwoord word so gestel dat hier geen opening gelaat word om 'n ander heer te dien nie of om God te dien op 'n manier wat vir die mens die gerieflikste is nie, — om die vierde gebod streng te hou, maar die tweede gedurig te verbreek nie. Die Christen se diens aan God moet 'n absolute wederliefde wees, 'n volledige antwoord op die liefde van God. In sy liefde moet die Christen die hele mens oorgee en toewy. Hier word geen enkele menslike funksie uitgesluit nie, want die hart, die siel, die verstand en die krag van die mens word genoem. Waar God ons oproep om Hom lief te hê, daar val niks buite die liefde nie.

Die absolute wederliefde is die grondslag waarop ons verhouding tot God uitgaan. Hier word geen uitsonderinge veronderstel nie. Gaan dit moeilik, dan het ons die versekering van ons Heiland Christus dat Hy die weg is, ook die weg waarop die liefde tot volle ontplooiing kom en so die volstrekte gehoorsaamheid verseker.

12 Januarie

Lees Luk. 9:7-9; 1-22. Teks: Luk. 9:20

JESUS IS DIE CHRISTUS

Elkeen wat hoor van die woorde en dade van Jesus van Nasaret word gedwing om te antwoord op Sy vraag: „Wie sê julle is Ek”? Stilswyend of uitgesproke gee elkeen dan ook 'n antwoord. Die antwoorde is baie verskillend. By sommige vind ons 'n negatiewe en selfs vyandige beoordeling van die persoon van Jesus, soos by die Joodse leiers wat Hom as 'n verleier van die volk en godslasteraar bestempel en veroordeel het, Ja, sommige het gesê dat Hy 'n dienaar van Beëlsebul, die owerste van die duiwels, was. Hy is selfs uitgeskel as 'n vraat en 'n wynsuipeer.

Die „skare”, d.w.s. die volksmenigtes wat hulle rondom Jesus versamel het en Sy woorde gehoor en Sy wondere aanskou het, het darem ’n positiewe waardering vir Jesus gehad, Vir hulle was Hy „Johannes die Doper”, „ . . . een van die ou profete wat opgestaan het” of „Elia”. Maar Petrus bely dat Hy „die Christus van God” is! D.w.s. dat Jesus die Gesalfde van God is, die beloofde Messias van Israel van Wie die Profete getuig het. Hierdie belydenis van Petrus was nie leeg of napatery van wat hy by mense verneem het nie, maar die Vader self het hom daardie insig gegee deur die werking van die Heilige Gees. Daarom noem Jesus Petrus ook salig. Die geloof wat hy bely het was die saligmakende geloof. Niemand kan sê dat Jesus die Here is nie, behalwe deur die Heilige Gees.

Salig is u ook indien u deur innerlike oortuiging daartoe gekom het om Jesus aan te neem as die Een wat deur God gesalf is om vir u die Groot Profeet, die enigste Hoëpriester en ewige Koning te wees. U het die ewige lewe.

13 Januarie

Lees Luk. 9:23-27. Teks: Luk. 9:23.

KRUISDRAERS

Toe Petrus bely het dat Jesus die Christus van God is, het hy getuig van die insig wat die Heilige Gees Hom gegee het. Maar daarmee is nie gesê dat hy of die ander dissipels toe reeds ’n heldere begrip gehad het van hoe die Christus sy messiaanse taak sou volvoer nie. Dis duidelik uit ander gegewens in die vier Evangelies dat hulle toe nog geen besef gehad het dat Jesus die lydende Knecht van die Here was, soos die profete ook van Hom getuig het nie, dat dit Hy was wat soos ’n lam na die slagpaal gelei moes word en soos ’n skaap wat stom is voor sy skeerders nie. Nog minder het die volksmenigtes daar iets van begryp. Daarom belet die Here Jesus die twaalf om dit aan ander te vertel dat Hy die Messias is. Die tyd was nog nie ryp daarvoor nie en dit sou verwagtinge by hulle wek wat nie toe verwesenlik sou kon word nie. En toe leer Hy hulle uitdruklik dat Hy baie moes ly en verwerp en doodgemaak sou word, om op die derde dag weer op te staan. Die Christus moes deur lyding in Sy heerlikheid ingaan.

Daarom moes die dissipels nie vir hulleself eer in hierdie wêreld verwag nie. Soos Hy ’n kruis sou moes dra en sterwe, so moet Sy gelowige volgelinge ook ’n kruis dra.

Elke vorm van lyding beteken egter nog nie om ons kruis te dra nie. Om die kruis op te neem, beteken om ons onvoorwaardelik aan Jesus oor te gee en Hom te volg waar Hy ons lei. Dit kan smaadheid, smarte en selfs die dood meebring. Maar as ons saam met Hom ly, sal ons ook saam met Hom verheerlik word. Daarom spreek die Here Jesus ook reeds in hierdie gedeelte van Sy wederkoms in heerlikheid — om almal wat hulle nie geskaam het om Sy smaadheid te dra nie, na Hom toe te neem.

14 Januarie

Lees Luk. 9:28-36. Teks: Luk. 9:36.

JESUS ALLEEN

Omtrent agt dae nadat Jesus begin het om openlik aan Sy dissipels te sê dat Hy baie moes ly en doodgemaak sou word, vind Sy verheerliking op die berg plaas, in die teenwoordigheid van drie van Sy dissipels. Die aangekondigde kruisdood staan dan ook in die nouste verband met Sy verheerliking: Dat Die Christus moes ly en so in Sy heerlikheid ingaan. Juis noudat die Here Jesus Sy kruisdood vir sondaars aangekondig het, toon God Sy welbehag in Hom, eerstens deur Hom voor die oë van Sy dissipels van gedaante te laat verander en Sy toekomstige heerlikheid so te openbaar; tweedens deur Moses en Elia te laat verskyn om met Hom te spreek oor Sy aanstaande

versoeningsdood; derdens deur die stem van die Vader self: „Dit is my geliefde Seun, luister na Hom.”

Maar nadat die stem gekom het was Jesus daar alleen. Wat 'n ryke simboliek het ons nie hier nie! Moses en Elia, Wet en Profete het hulle getuienis afgesluit en daarom tree hulle nou terug. Al die aandag van die dissipels, en daarmee van die hele Kerk, word nou op die persoon van Jesus gevestig. Hy alleen is die Verlosser na Wie geluister moet word. Hy is Enig as Verlosser en Middelaar. Geen ander staan in Sy middelaarswerk langs Hom of voor Hom of tussen Hom en Sy dissipels nie: Geen Moses of Elia, geen profeet of priester, geen pous of heilige staan tussen die gelowige en Jesus nie. Profete, apostels, leraars, almal het net een taak: Om te getuig van Jesus van Nasaret en dit aan te kondig: „Daar is die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem.” Gaan dan na Hom toe. Na Jesus alleen.

15 Januarie

Lees Luk. 9:46-56. Teks: Luk. 9:55-56.

VERKEERDE YWER

Jakobus en Johannes, die seuns van die donder, soos Jesus hulle genoem het, het aanstoot geneem aan die Samaritane wat Jesus nie wou ontvang nie. Hulle was nog diep onder die indruk van die heerlijkheid van Christus wat hulle op die berg aanskou het. Hulle voel dat Jesus in Sy eer as die Messias aangetas word deur die houding van die Samaritane en hulle onthou dat Elia eens op 'n tyd vuur uit die hemel laat kom het om sy en God se vyande te verslind. Daarom vra hulle Jesus se toestemming om dieselfde met die Samaritane te doen. Dit sou tog seker reg wees om te handel soos Elia gehandel het?

Tog was hierdie ywer vir die Here nie so heilig en lojaal teenoor Jesus en die motiewe nie so suiwer as wat hulle op die oomblik gedink het nie. In hulle harte was geloof, liefde en ywer vir Jesus, maar ook gekrenkte eie eer, trots, veragting vir die Samaritane en 'n gebrek aan begrip vir die gesindheid van Jesus en die doel waarvoor die Vader Hom in die wêreld gestuur het: Nie om die wêreld te veroordeel nie, maar dat die wêreld deur Hom gered kon word, nie om die mense se siele te verderf nie, maar te red. Onder die bedeling van die wet het God Sy toorn oor die sonde geopenbaar en was Elia deur die Gees van God gedrewe toe hy vuur oor sy vyande laat neerdaal het. Maar met die Koms van Christus het die bedeling van die genade van God aangebreek. Wie nou vooruit wil gryp en die oordele van God oor die sondaars nou reeds wil inroep voordat die Christus weer kom om op die regte tyd te oordeel, doen dit nie onder invloed van die Heilige Gees soos Elia nie, maar openbaar sy eie bedorwe gees. Die toorn van 'n man werk nie die geregtigheid voor God nie. (Jak. 1:20).

16 Januarie

Lees Luk. 9:57-62. Teks: Luk. 9:62.

PLOEGSTERTHOU

Ons ouer mense wat nog met eenvoor ploegies wat deur osse getrek was geploeg het, weet ook wat dit is om ploegstert te hou. Dis harde arbeid en vereis die volle aandag van die ploegsterthouer. Nog meer was dit waar in die dae toe die Here Jesus hierdie gelykenis uitgespreek het. Toe was die ploegies uiters primitief, van twee stukke hout inmekaar gesit, en moes dit inderdaad baie moeilik gegaan het om reguit vore te ploeg. Iemand wat sou probeer ploeg en dan loop en omkyk na sy huis of sy vee agter hom, sou nie

goeie werk doen nie, sou inderdaad nie deug vir die taak om 'n land om te ploeg nie, veral as dit 'n braakland was.

Hierdie waarheid pas die Here Jesus toe op enigiemand wat Hom wil volg. In Sy diens moet hard gearbei word. Om te kan saai vir 'n oes moet daar geploeg word sodat nie tussen die dorings gesaai word nie. Kraginspanning en onverdeelde dinge wat agter gelaat moet word as ons in die Koninkryk van God wil ingaan of in die diens van Jesus Christus wil staan. „Niemand wat sy hand aan die ploeg slaan en agtertoe kyk, is geskik vir die koninkryk van God nie.” Deur om te kyk, sal ons nie alleen krom vore ploeg nie, maar ons sal uiteindelik die ploeg loslaat en omdraai na ons gerieflike huis en gesellige wêreldvriende. Ons sal soos Demas die diens van die Meester verlaat, omdat ons die teenswoordige wêreld liefhet.

In die diens van God moet die oog gevestig bly op Jesus Christus, die owerste Leidsman, om die een doel na te jaag soos Jesus self dit Hom ten doel gestel het: „Om U wil te doen, o God.”

17 Januarie

Lees Luk. 10:25-37 Teks: Luk. 10:36-37

NAASTELIEFDE

Hierdie skrifgeleerde Jood wou homself regverdig deur aan Jesus te vra. „Wie is my naaste?” Wie tog is die mense van wie God in Sy volmaakte wet eis dat ek hulle sal liefhê soos myself? Hieroor kan ons maklik teoretiseer en argumenteer, veral om verskoning te soek vir ons gebrek aan naasteliefde.

Die Here Jesus begin egter nie met hom te argumenteer nie, maar lei hom met die verhaal van die barmhartige Samaritaan daartoe dat hy self die antwoord moes gee op die omgekeerde vraag: „Wie was die naaste van hom wat onder die rowers verval het?” Wie van die drie manne het m.a.w. die gebod van naasteliefde gehoorsaam? Was dit miskien die twee kerklike ampsdraers, die priester en die Leviet, wat wel allerlei redes sou kon aanvoer waarom hulle verbygestap het? Nee die skrifgeleerde moes dit self sê, dit was die Samaritaan, wat nie redenasies gevoer het of hierdie halfdooie sy naaste was nie, maar wat met ontferming bewoë was en daarom aan hom barmhartigheid bewys het. Hy was 'n naaste vir die een wat sy liefdebetoen nodig gehad het. Hy het aan hom gedoen soos hy sou wou gehad het dat aan homself gedoen moes word onder vergelyke omstandighede. So moet ons ook doen.

Teenoor hierdie hoë eis van die wet van God staan ons almal skuldig, en ons kan onself met geen drogredes regverdig nie. Ons kan alleen geregverdig word deur te glo in Hom wat 'n Samaritaan genoem was, namlk Jesus wat barmhartigheid aan ons bewys het deur vir ons aan die kruis te sterwe. Wie aanneem, word 'n nuwe skepsel in wie se hart die gebod van naasteliefde geskrywe word. Hy begin om 'n naaste te wees vir alle mense, insonderheid vir elkeen wat God hom op sy lewensweg laat teëkom.

18 Januarie

Lees Luk. 10:38-42 Teks: Luk. 10:42

DIE GOEIE DEEL

Martha en Maria het die Here Jesus albei liefgehad. Daarom is Martha so druk doenig en baie besorgd om Hom en Sy dissipels ten beste te onthaal en te bedien; daarom ook sit Maria weer aan die voete van Jesus, gretig om te luister na die woorde van ewige lewe wat uit Sy mond vloei.

Martha dink Maria versuim haar plig. Daar is nie nou tyd om so rustig te sit en luister nie: Die pligte van hulle as gasvroue van

Jesus verg albei se aandag en hulle kan hulleself nie nou die weelde vergun om na Jesus te sit en luister nie. Sy is so oortuig daarvan, dat sy Jesus vra om vir Maria tereg te wys!

Jesus wys egter nie vir Maria tereg nie, maar wel vir Martha. In haar liefdesywer vir die Here wil sy baie dinge doen om Hom te behaag. Een ding is egter nodig. Die een ding, wat Jesus bo al haar doenigheid stel, kan niks anders wees nie as opregte geloof in Hom. In Joh. 6:29 lees ons dan ook dat Jesus sê: „Dit is die werk van God, dat julle in Hom glo wat My gestuur het.”

Hierdie geloof kom enersyds tot uiting in liefdesdade wat vir Jesus verrig word, andersyds daarin dat die gelowige na Hom as die Groot Profeet sal luister. Hiervan is die laaste die mees waardevolle in Sy oë. Wanneer daar 'n keuse moet gemaak word tussen allerlei doenigheid vir Jesus en te luister na Sy woorde, is laasgenoemde die goeie keuse; Maria het deur so te kies die goeie deel gekies wat van haar nie weggeneem kan word nie.

Wanneer Jesus tot ons wil spreek, pas dit ons om alle doenigheid as van minder belang vir eers op te skort en aandagtig na Hom te luister.

„Luister, en julle siel sal lewe!”

19 Januarie

Lees Luk. 11:1-4 Kol. 4:2-6 Teks Luk: 11:2

ONSE VADER

Die dissipels wat elke dag met Jesus omgaan, sien die krag van gebed in Sy lewe en hoe Hy gereeld bid. Daarom vra hulle Hom om hulle te leer bid. Dat hulle sal bid, is klaarblyklik vanselfsprekend, vandaar dat Jesus slegs sê: „wanneer julle bid . . .” Wie 'n dissipel, leerling van Jesus is, bid.

Jesus leer ons om God aan te spreek as „onse Vader”. Hiermee word gebed baie duidelik gekarakteriseer: dit is spreke met God en nie oor God nie. Gebed is eenvoudig om tot die Vader te nader en met Hom te spreek.

En hierdie aanhef van die gebed soos Jesus dit aan ons voorhou, leer ook aan ons drie baie belangrike elemente van gebed nl. eerbied, vertroue en die goeie verwagting om verhoor te word.

Die Here God is onse Vader slegs om Jesus Christus ontwil. Dit is ook slegs in die lewe en werk van Jesus dat God aan ons openbaar dat Hy ons Vader is en wil wees. En as mens God dan aanspreek as Vader, volg dit daaruit dat ons kinders moet wees. En van hierdie kindskap is die eerste kenmerk die regte eerbied. Daar moet by ons kinderlike vrees wees, wat beslis nie bang wees beteken nie. Maar ons moet altyd weet God bly God — die Heilige en Almagtige. Hierin lê die wonder van gebed dat ons sondige mense met God mag omgaan.

En hierin lê ook die element van vertroue dat ons tot dié God mag bid omdat Christus die weg berei het en ons nou ook weet God wil ons om Sy Seun se ontwil alles genadiglik skenk.

Ons kan op grond van Sy Woord, omdat Hy onse Vader is, hoop en glo dat Hy aan ons sal gee wat Hy weet vir ons goed is. Ook wanneer Hy dinge aan ons ontsê, weet ons Hy doen dit as Vader wat Sy kinders liefhet.

20 Januarie

Lees Gen. 3:1-15 Luk. 11:14-28 Teks: Luk. 11:23

DIE BESLISSENDE KEUSE

Jesus genees 'n stom man deur die duiwel uit te dryf. Weer eens was dit 'n teken dat die Koninkryk in Hom aangebreek het.

Die groot heilstyd het aangebreek. Die stryd teen die magte van die duisternis word hier openbaar. Die saad van die vrou sou die slang se kop vermorsel.

Die Fariseërs sien ook die tekens wat Jesus doen. Dat Hy wonders en tekens doen kan hulle nie meer misken nie. Nou het hulle 'n keuse: óf om te erken Jesus tree op met die krag van die Gees van God óf Hy het Sy mag van Satan ontvang. In hulle verblinding deur die sonde kies hulle die godslasterlike: Jesus dryf die duiwels uit deur Beëlsebul.

Jesus stel hulle dwaasheid aan die kaak deur 'n eenvoudige gelykenis: 'n huis wat teen homself verdeeld is, kan nie bly staan nie. As Satan teen homself stry, sal hy val.

M.a.w. dis baie duidelik: Jesus doen Sy tekens deur die Heilige Gees. In Hom seëvier die lig oor die duisternis. Die alles-beslissende slag is gelewer. Jesus triomfeer oor sonde en dood!

Nou word ons geroep as getuies van hierdie heerlike waarheid — om dit self te glo en uit te dra. Ons moet kies: óf Christus óf die bose. Geen neutraliteit is moontlik nie. As ons nie vir Hom kies nie, is ons teen Hom. As ons nie saam met Hom versamel nie, verhinder en vertraag ons Hom — verstrooi ons Sy gemeente!

God kies vir ons op Golgota — wat sal ons antwoord wees?

21 Januarie

Lees Luk. 11:33-36 Teks: Luk. 11:33

VERBORGE HEERLIKHEID

Die tyd van die Koninkryk breek aan met die koms van Jesus na hierdie wêreld. Die Koninkryk van die hemele is dan ook telkens die onderwerp van Sy verkondiging en die wondertekens wat Hy doen is die ligflitse van die Koninkryk wat deurbreek.

Maar nou het God nie alles — die volle heerlikheid van die Koninkryk meteens geopenbaar nie. Immers, Jesus wat die hemelse Koning is, is op aarde misverstaan, verguis en verneder. Hy is uiteindelik deur mense geneem en aan 'n kruishout buitekant die stad vasgespyker.

Die Koninkryk is op verborge wyse teenwoordig in Jesus van Nasaret. Slegs hulle wat deur die Heilige Gees verlig word, sien deur hierdie sluier van geheimenis en herken in hierdie Jesus die volle raadsplan van God.

Daarom sê hierdie gelykenis dan ook „die lamp van die liggaam is die oog”. Want as ons deur Gods Gees verlig word, sien ons Jesus as die Here, herken ons Hom as ons Koning en Verlosser.

M.a.w. in Gods lig sien ons die lig.

Maar nou sê Jesus in hierdie gelykenis dat die lamp bedoel is vir die staander — sodat almal wat binnekom die lig kan sien. So wou Jesus dit aan Sy dissipels duidelik maak dat God se doel met Jesus se sending na die wêreld nie is dat Hy verborge sou bly nie. Hy sou in der daad veel moes ly en sterf, maar Hy het ook opgestaan en finaal die duisternis oorwin.

En al is dit dan ook so dat ons nog nie die volle heerlikheid van die Koninkryk sien nie — en al lyk dit vir ons ook of die lamp weggesteek of verberg word, stel die gelykenis ons voor die waarheid van God: die lamp sal op die staander geplaas word sodat almal dit kan sien.

Jesus kom! En dan sal elke knie buig en elke tong bely dat Hy die Here is.

22 Januarie

Lees Luk. 11:37-12:3 Teks: Luk. 11:42

ONGEVEINSDHEID

Jesus spreek hier 'n harde woord tot die Fariseërs — „wee julle”. Hiermee gee Jesus uitdrukking aan Sy afkeur en misnoeë, maar daar sit in die woorde „wee” tog ook 'n element van pyn en jammerte.

Dit is sekerlik telkens so wanneer Jesus die Fariseërs bestraf en tereg wys dat Sy werklike doel is om ook aan hulle barmhartigheid te bewys. Jesus spreek hulle nie hard aan om hulle maar net af te wys nie. Nee, Sy vermaning aan hulle is eintlik telkens 'n oproep dat hulle hul moet bekeer.

Hulle het hul godsdienste laat onttaard tot die onderhouding van allerlei formele reëls. Daarin was hulle wel baie getrou. Hulle lewens was gekenmerk deur 'n dissipline waaruit ons wel veel kan leer.

Want dis opvallend dat Jesus nie hulle gebruike sonder meer afkeur in hierdie teksters nie. Sy beswaar teen hulle is dat hulle die reg en liefde teenoor God verwaarloos. M.a.w. dat hulle gedissiplineerde lewens net „vorm”-diens is en nie uit die hart kom nie. Hulle gesindheid is verkeerd. Maar hulle moet hulle hart, hulle gesindheid regstel — sonder om die ander dinge na te laat.

Die Here wil ons eerste liefde wees omdat Hy ons hele lewe en bestaan verlos deur Jesus Christus. Hy vra in die eerste plek dat ons hart en gesindheid reg moet wees. Maar ons geloof moet ook sy vergestaltung vind in wat ons sê en doen in die alledaagse lewe.

23 Januarie

Lees Luk. 12:4-12 Teks: Luk. 12:5

VREES DIE HERE

In hierdie Skrifgedeelte openbaar Jesus Sy intieme verbondenheid met Sy dissipels wanneer Hy hulle aanspreek as: „my vriende”. Hiermee trek Hy hulle eintlik in binne die gemeenskap om deel te hê aan Sy gewisse oorwinning oor die magte van die bose (vgl. 20 Jan.). Hulle kan as Sy vriende seker wees van die heerlike oorwinning.

Maar hoewel Jesus finaal en volkome die bose oorwin, is hierdie oorwinning nog nie in volle heerlijkheid geopenbaar nie. Dit bly geloofswerklikheid tot op Sy wederkoms. Daarom laat Jesus sy dissipels nie onkundig daaroor dat hulle in hierdie wêreld baie stryd en lyding moet verwag nie. Mense, die wêreld kan hulle selfs doodmaak. Maar dit is ook die grens van menslike vermoëns.

Die Here God omvat lewe en dood in Sy almag. Hy beskik ook oor die dooies en wys aan hulle hul plek toe. En al is dit die strewe van Satan om mense in die hel te kry, weg van die gemeenskap met God, het slegs God die mag om die oordeel te voltrek.

Vandaar die bevel van Jesus: vrees die Here! Nie in groot angs en moedlose bangwees nie; maar wel met heilige ontsag en kinderlike vertroue. Want wie Jesus bely in hierdie wêreld word deur Hom bely voor die Vader, word vrygespreek van sy skuld en sonde. In die vrees van die Here lê ons grootste vreugde en vryheid en hoef ons ook van die wêreld niks te vrees nie.

24 Januarie

Lees Luk. 12:13-34 Teks: Luk. 12:32

SORGVRYHEID

Dit kom as 'n bevel van Jesus: soek die koninkryk van God! In Mattheüs lees dit: soek eers die koninkryk van God!

Die Bybel leer sekerlik nie dat gelowiges maar agteroor kan sit en geen voorsorg hoef te maak vir die daaglikse behoeftes nie. Wel leer die Bybel ons 'n baie bepaalde rangorde. Ons word geleer om te onderskei, om die dinge waar dit wesenlik op aankom, eerste te stel.

Die Koninkryk van God kom eerste. Aan hulle wat die koninkryk eerste soek in hulle lewe word die ander dinge ook bygevoeg. Daarom kan daar sekerlik met reg gepraat word van sorgvryheid in die geloof. Maar dan moet ons dit baie goed verstaan: hierdie sorgvryheid bestaan voor alles daarin dat ons die koninkryk van God soek en dit vind. Want hierdeur word ons bevry van ons innerlike kommer en van ons skuldias. En hierdeur leer ons God weer ken en aanroep as „onse Vader”. Die Vader van ons Here Jesus Christus wat aan ons Sy Heilige Gees gee en ons ook in alles dra en versorg. Dit is die sorgvryheid van die geloof: ons Vader weet dat ons hierdie dinge nodig het.

Maar hoe kan ons eers die koninkryk soek? Omdat God Homself laat vind in Jesus Christus. In Hom het die Vader 'n welbehag gehad om aan ons die koninkryk te gee.

25 Januarie

Lees Jes. 43:1-4; Luk. 12:49-53 Teks: Luk. 12:50

JESUS SE DOOP

Die beeld wat Jesus gebruik i.v.m. Sy doop is ontleen aan die Ou Testament. Die Ou Testamentiese beeld van doop in hierdie verband is: om oorstroom te word met water wanneer mens eintlik oorval, oorweldig word deur probleme en terugslae, wanneer 'n mens verswelg word deur lyding. (vgl. Jes. 43:2; Ps. 66:12).

Die beeld van Jesus se doop is m.a.w. 'n beeld van lyding. Om gedoop te word beteken vir Hom om Homself gehoorsaam te verneder, Homself te laat offer. Die doop beteken vir Jesus om ondergedompel te word in die watervloed wat oor Hom gaan, dit beteken om veroordeel te word, om te sterf.

Jesus ondergaan die doop van die lydende Knecht van die Here wat moet sterf ter wille van die sondes van Sy volk. Omdat Jesus weet Hy dra die sondes van die volk, weet Hy ook Hy moet sterf sonder God en dit is wat Hom laat sê: „. . . hoe benoud word Ek totdat dit volbring is.”

As Paulus dan skryf ons word „in Sy dood gedoop”, is dit duidelik: ons doop berus op Jesus se doop, d.i. op Sy lyding en sterwe tot vergewing van sondes.

En daarom is die doop vir hulle wat dit in geloof en gehoorsaamheid ontvang, die teken en seël van skuldvergifenis. Die teken enseël dat God aan ons sê: „Wees nie bevrees nie, want Ek het jou verlos; Ek het jou by jou naam geroep, jy is myne”. (Jes. 43:1).

26 Januarie

Lees Luk. 13:6-9 Teks: Luk. 13:6-9

DIE ONVRUGBARE VYEBOOM

In hierdie gelykenis wat Jesus vertel, is dit opmerklik dat die vyeboom waarvan Hy praat, in 'n wingerd geplant is. In Palestina was dit gebruiklik om vyebome in wingerde te plant, sodat die wingerdstok daarteen kon oprank. Vir die vyeboom was dit 'n bevoorregte plek.

Hierdie vyeboom waaroor ons Skrifgedeelte handel, dra egter geen vrug nie, sodat die geduld van die besitter oppraak en nou gee hy aan die opsigter van die tuin opdrag om die boom uit te kap. Die tuinier vra nog 'n jaar uitstel sodat hy die boom kan versorg, om te kyk of hy nie dan sal dra nie.

Hierdie gelykenis is 'n vermaning en 'n dreigement in die vorm van 'n beeldspraak, gerig aan die Jode. In die Ou Testament lees

ons op verskeie plekke dat Israel die vyeboom van God genoem word (bv. Hos. 9:10; Mig 7:1; Jer. 8:13).

Soos die vyeboom in hierdie gelykenis, so is die Joodse volk. Die besitter het gekom om vrugte daaraan te soek, maar Hy het niks gevind nie. Netso word die ware godsvrug tevergeefs by die Joodse volk gesoek.

Die vyeboom is in die wingerd geplant; die Joodse volk is in die wêreld geplant — deur God geplant om vrugte te dra, maar hulle het gefaai.

Mag God gee dat hierdie uitspraak wat Jesus Christus oor die Jode gefel het, nooit oor ons kom nie. Laat ons God bid om ons vrugbaar te maak in Sy diens sodat ons aan die einde van die tyd mag sê: „Geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here”; sodat die Besitter van die wingerd nie van ons sal sê: „Kap hom(haar) uit”; nie.

27 Januarie

Lees Luk. 13:18-21 Teks: Luk. 13:18-21

DIE MOSTERTSAADJIE EN DIE SUURDEEG

'n Man het 'n mostertsaadjie in sy tuin gesaa. Nou is hierdie saadjie wel onsigbaar en onvindbaar, maar dit is daar en dit groei. In Palestina kan hierdie snelgroeiende plant tot 'n hoogte van agt tot elf voet opskiet. Die saad is klein maar het 'n verrassende groeikrag. Dit kan 'n groot boom word. Wat wil Jesus d.m.v. hierdie gelykenis aan ons sê? Dit nl.: Dat God iemand met „geen gestalte of heerlikheid, dat ons Hom sou aansien nie, en geen voorkoms dat ons Hom sou bekeer nie” in hierdie wêreld gestuur het.

Hierdie daad van God sal 'n wonderlike groeikrag toon. Die Koninkryk van die hemele is iets anders as die Almagtige se regering in die algemeen. Dit is 'n gebeurte wat in Jesus voortgaan en uitgroei — iets wat verrykende gevolge en 'n groot toekoms het. In hierdie beeld kom die groei van die koninkryk te voorskyn.

Dan gebruik Jesus die beeld van die suurdeeg om die werking van die koninkryk te voorskyn te bring: Die suurdeeg is verborge in die meel en hoe dit werk, kan 'n mens nie sien nie. Ons kan wel sien hoe die meel langsaam rys. Wat God van die Koninkryk openbaar (die suurdeeg), is maar klein in vergelyking met die massa, waarin hierdie openbaring, wat stilweg en onsigbaar deurwerk, ingebring word.

So is dit met Jesus se verkondiging van die koninkryk — die verkondiging werk deur in die massa van Jesus se omgewing en begin op die duur om invloed uit te oefen. Die invloed is hier die insuring. So is dit ook met die boodskap van Jesus oor die regering van Sy Vader soos dit in Hom, (die mostertsaadjie en die suurdeeg), tot openbaring kom.

Ons het hierdie Boodskap ook ontvang. Nou kan ons vir onself die vraag afvra: Is die suurdeeg ook besig om in ons midde deur te werk?

28 Januarie

Lees Luk. 13:18-30 Teks: Luk 13:24a

DIE NOU POORT

Jesus gebruik in hierdie geskiedenis uit die Heilige Skrif die beeld van die nou poort om die binne-gaan in die Ryk van God te illustreer. Dit is 'n moeilike saak; maar as ons bedink dat alle edele dinge moeilik is, sal ons ook verstaan dat die Christelike lewe moeilik is. Maar nou laat hierdie moeilike lewe ons nie beswyk of in wanhoop vervel nie — dit spoor ons aan tot oorwinning.

God verlos die mens volgens Sy soewereine genade; deur die versoeningswerk van Jesus Christus. God werk in ons om te wil sowel as om te werk na Sy welbehag (Fil. 2:13), maar ons moet hard stry om in te gaan deur die nou poort, want almal sal nie deur die poort kan binne gaan nie.

Indien ons maar net kan begin op die basis van Sy verlossing om te doen wat Hy van ons vra, sal ons sien dat ons dit kan regkry. Nou is ons uit onself nie daartoe in staat nie, maar as ons die Heilige Gees van God gehoorsaam is, en in ons lewe in praktyk bring wat God ons deur Sy Gees skenk, sal ons deur Sy genade ook deur die nou poort kan gaan.

Laat ons dan bid dat God ons die krag sal gee om hard te stry sodat ons ook deur die nou poort mag ingaan — sodat ons nie buite hoef te staan en aan die geslote deur hoef te klop om te sê: „Here, Here, maak vir ons oop” — om dan die antwoord te kry: „Ek ken julle nie, waar julle vandaan is nie.”

29 Januarie

Lees Luk. 14:7-14 Teks: Luk. 14:11

DIE GENOOIDES EN DIE VOORSTE PLEKKE

Jesus word uitgenooi na 'n maaltyd van een van die owerstes van die Fariseërs. Toe bemerk Hy hoe hulle die voorste plekke uitkies en nou vertel Jesus aan hierdie geveinsdes 'n gelykenis om hulle op die teenwoordigheid van God en die ingaan in Sy Koninkryk te rig en om hulle van hulle eiewaas los te ruk.

Die gelykenis roep die beeld van 'n bruilofsmaal op waar die familieleds die voorste plekke inneem. Die gaste dring nie na vore nie, maar wag hulle beurt af. Iemand, wat homself dan na vore sou dring, loop die gevaar om teruggewys te word, en sal dan met skaamte die agterste plek begin inneem.

Dit spreek vanself, dat wanneer jy genooi is en jy neem die agterste plek in, die gasheer sal kom om jou na vore te nooi as daar nog 'n plek oop is. „Dan sal jy eer hê voor die wat saam met jou aan tafel is.”

Die betekenis van hierdie gelykenis is dat God, as Gasheer, almal sal nooi wat aan Hom behoort. Dan kry vers 11 „... elkeen wat homself verhoog, sal verneder word”, ook sy ware betekenis: Diegene wat poog om hulle teenoor die goddelike Gasheer te verhoog, kan voor die Kenner van harte nie bestaan nie. Slegs hy wat teenoor God staan en bewus is van sy eie swakheid en onwaardigheid, sal deur hierdie Gasheer opgeneem word in Sy teenwoordigheid; in Sy nabyheid.

Laat ons maar die agterste plekke inneem by die feesmaal, sodat die Gasheer ons vorentoe nooi om saam met Hom te wees; sodat ons nie dalk tot skande gemaak word om die agterste plekke te gaan inneem nie „want elkeen wat homself verhoog, sal verneder word, en wat homself verneder, sal verhoog word”.

30 Januarie

Lees Luk. 14:15-24 Teks: Hele gelesede gedeelte

DIE GROOT MAALTYD

Nadat alles in gereedheid gebring was vir die maaltyd, wou die genooides nie kom nie. Elkeen het 'n ander verskoning waarom hy die maal nie kan bywoon nie. Alle voorbereidings is klaar getref en nou stuur die gasheer sy dienskneg uit in die strate en die gangetjies van die stad om al die armes en verminktes en kreupeles en blindes na sy huis te bring. Nadat die dienskneg sy heer se bevel uitgevoer het, is daar nog plek in sy huis en hy beveel sy dienskneg

om weer uit te gaan op die paaie en na die lanings om almal te nooi sodat sy huis vol kan word.

Die maaltyd het daarna seker begin, maar die gelykenis sê niks daarvan nie.

In hierdie gelykenis is God self die Gasheer en die gaste wat die uitnodiging versmaai, is die godsdienstige leiers van die Jode, die Fariseërs en die Sadduseërs, aan wie die uitsluiting in die Ryk van God aangekondig word; terwyl die armes, die sondaars, die verminktes en ten slotte ook die heidene sal ingaan by die Gasheer, sodat Sy huis vol kan word. Dit is hulle wat van die strate af en in die gangetjies van die stad bymekaar gemaak is.

Ook ons word uitgenooi na daardie groot maaltyd. Sal ons daardie maaltyd smaak, of sal ons, soos die gaste wat oorspronklik genooi was, nie die voorreg hê om saam met die eienaar van die huis aan Sy tafel te gaan nie?

Laat ons dan nou so lewe, dat ons waardige gaste aan daardie maaltyd sal wees — sodat ons nie in die buitenste duisternis uitgewerp sal word nie.

31 Januarie

Lees Luk. 14:25-35 Teks: Luk. 14:26, 27 en 33.

VOORWAARDE TOT DISSIPELSKAP

Wanneer ons dissipels van Jesus Christus wil wees, mag daar niks wees wat in botsing kom teen die eise wat Hy stel nie. Dissipelskap beteken persoonlike, vurige toewyding aan één Persoon, ons Here Jesus Christus. Daar bestaan 'n verskil tussen toewyding aan een Persoon en toewyding aan 'n beginsel of saak. Ons Verlosser roep op tot persoonlike toewyding aan Hom en aan niemand anders nie. Dissipelskap beteken om 'n toegewyde dienskneg van Jesus Christus te wees.

Hoeveel van ons wat onself Christene noem, is werklik toegewyde Christene? Geen mens het hierdie ware liefde tot Christus uit homself — die Heilige Gees skenk hierdie gawe aan ons. Ons kan Hom bewonder, ons kan Hom eerbiedig, maar uit onself kan ons Hom nooit liefhê nie. Alleen die Gees van God stort die ware liefde in ons harte uit. Alleen die Heilige Gees kan ons daartoe beweeg om Christus te dien soos wat Hy gedien wil wees. Jesus het van die Gees gesê: „Hy sal my verheerlik . . .” (Joh. 16:14). Wanneer die Heilige Gees dan die geleentheid kry om Jesus te verheerlik sal Hy ons hart, ons gevoel, ons hele persoonlikheid neem en ons laat brand van toewyding vir Christus.

Laat ons wat onself Christene noem, konsekwent bly t.o.v. ons lewe as dissipels van Christus. 'n Ware dissipel doen afstand van alles wat hy besit, ja, ook van sy eie lewe en aanvaar die volstreekte heerskappy van sy Here, omdat sy Here ook éénmaal die heerskappy van sy Hemelse Vader aanvaar het, ja, so volstrek, dat Hy sy eie lewe gegee het tot in die dood.

Sal ons dit ook kan doen as dit van ons gevra word?

1 Februarie

Lees Luk.14:25-35 Teks: Luk.14:28

KOSTEBEREKENING

Wanneer Jesus Christus hier praat van koste wat bereken moet word, dan bedoel Hy daarmee die koste wat Hy reeds bereken het. Hy het geweet wat daar op Hom wag: Die koste was die dertig jaar in Násaret; die onpeilbare sieleangs in Getsémané en dan die kruishout op Gólgata. Die Seun van God het daardie koste haarfyn bereken. Die wêreld sal Hom nie aan die einde kan uitlag en sê: „Hierdie man het begin en kon nie klaarkry nie”.

Die voorwaardes vir die dissipelskap wat die Here in verse 26, 27 en 33 stel, beteken dat die manne en vroue wat Hy in sy magtige bouplanne gaan gebruik, al diegene is in wie Hy alles volbring het. „As iemand agter My wil aankom, moet hy homself verloën en sy kruis opneem en My volg.”

„As iemand na My toe kom en hy haat nie sy vader en moeder en vrou en kinders . . . kan hy my dissipel nie wees nie.”

Jesus bedoel hier dat die enigste manne en vroue wat Hy as dissipels wil hê, diegene is wat Hom persoonlik en vurig liefhet met 'n toewyding wat alle aardse bande te bowe gaan.

Alles wat ons bou, word deur God nagegaan. Sal God deur Sy ondersoek ontdek dat ons gebou het sonder dat ons die koste bereken het of sonder dat ons die middele het om dit uit te voer? Sal God deur Sy ondersoek ontdek dat ons op die fundering van Jesus Christus tog nog aan ons eie onderneming gebou het? Ons belewe nou tye waarin geweldige dinge gebeur; tye waarin ons ook nog trag om vir God te werk, en daar skuil 'n gevaar in, want uit onself is ons nie in staat om die koste te bereken nie; uit onself het ons ook nie die middele nie.

Laat Jesus Christus ons daarom in sy diens neem vir sy onderneming, vir sy bouplanne, sodat niemand vir ons kan sê: „Hierdie man het begin en kon nie klaarkry nie.”

2 Februarie

Lees Johannes 2:1-8 Teks: Joh. 2:2

JESUS GENOOI NA DIE BRUILOF

In Kana word daar fees gevier. Dit is 'n huweliksfees. Daar is baie gaste teenwoordig. Maria die moeder van Jesus is ook daar.

Jesus en Sy dissipels is ook genooi. Sal dit nie die fees strem nie? Hoe is dit moontlik dat die huwelikspaar Jesus ook nooi?

Ja — Jesus is inderdaad ook genooi en Hy het die uitnodiging aangeneem.

Dit is die derde dag nadat Hy Filippus en Natanael geroep het om Hom te volg. Nou gaan Hy met Sy dissipels na Kana. Dit is die begin van Sy openbare lewe.

Jesus — en die bruihof — ja — sou dit nou bymekaar pas? Daar is baie mense — en daar is helaas baie Christene — wat die Christendom en die Christelike godsdiens vereenselwig met stroefheid — met 'n treurige lang gesig. Lewensvreugde en blydschap hoort nie daar nie.

Maar hier in Kana is dit anders. Die mense vier fees. Daar is blydschap en vreugde. En as Jesus daar kom is die vreugde nog groter.

Hy is immers die Een wat werklik vreugde kan gee. Hy is die Lig wat die duisternis verdrywe. Waar Hy is, is daar Lig in die duisternis van sonde.

En hoe goed is dit dat hierdie huwelikspaar Jesus ook nooi om saam met hulle te wees. Sy teenwoordigheid sal net seën bring. Is Jesus ook altyd welkom in ons lewe, in ons huis?

3 Februarie

Lees Johannes 2:8-12 Teks: Joh. 2:11(a)

DIE EERSTE TEKEN VAN JESUS

Nadat die bruihof blykbaar 'n paar dae aan die gang was kom Jesus en Sy dissipels in Kana aan.

Dit was die gewoonte by die Jode om sewe dae bruihof te vier. En die wyn het gedaan geraak. Daar was immers baie gaste en om hulle 'n week lank te trakteer gee ons die aanduiding dat die mense welvarend was.

Nou kan ons dit goed begryp dat die hoofdienaar baie verleë was omdat daar nie meer wyn was nie.

Daarop gaan Maria na Jesus en vertel Hom van hulle groot verleentheid. Nadat al die kanne vol water gemaak is het Jesus die wonder laat gebeur. Water word in wyn verander. En sulke heerlike, geurige wyn dat die hoofdienaar verbaas sê: „Elke mens sit eers die goeie wyn op en wanneer hulle goed gedrink het, dan die slegste; maar u het die goeie wyn tot nou toe bewaar.”

Dit was nog maar die begin. Dit was die eerste teken van Jesus. Maar dit spreek 'n duidelike taal. Water word in wyn verander — mense wat in verleentheid is, word daar uit gehelp.

Jesus doen die wonder sodat Sy heerlikheid geopenbaar kan word en die dissipels in Hom kan glo.

Waar Jesus is, daar gebeur die wonder, daar kom geloof. Sy werk — Sy verlossingswerk bring in ons hart die geloof. Geloof word nie buite Jesus om ontvang nie. Nee — daar waar Sy woord gehoor word.

4 Februarie

Lees Johannes 2:13-22 Teks: Joh. 2:16(b)

JESUS REINIG DIE TEMPEL

Jesus en Sy dissipels trek op na Jerusalem. Jerusalem — ja daar staan die tempel. En waar die tempel is, daar is God.

Toe Jesus twaalf jaar oud was, het Hy as jong seun Hom in die tempel besig gehou met die dinge van Sy Vader.

Nou gaan Hy op. Watter verwagting was daar in Sy hart?

En as Hy daar by die tempel kom, kry Hy die mense besig om handel te dryf. Die mense is besig om hulle eie belange te bevorder. Daar word beeste, skape en duiwe verkoop. Daar word geld uitgeruil.

Die voorhof van die tempel wat moes dien as 'n ingang en voorbereiding na die „heilige” is nou 'n handelshuis. Hier word nou offerdiere gekoop en verkoop — met geld word dit gou afgemaak in plaas van die offer te bring wat jy self met sorg en liefde voorberei het vir die offer altaar. Hierdie mense bring 'n offer sonder die regte gesindheid, sonder 'n biddende hart.

En Christus wat die harte ken, sien ook hier die verkeerde raak. Daarom ontvlam Hy in heilige toorn en dryf die mense uit. „Neem daardie dinge hier weg; moenie die huis van My Vader 'n handelshuis maak nie.”

Die eer en die heerlikheid van God, Sy Vader, word hier aangetas. En Hy het dan gekom om die wil van Sy Vader te volvoer. En nou — daarom Sy toorn.

God kan die sonde nie verdra nie. Daarom moes Jesus kom om te sterwe. Sy liggaam moes verbrysel word sodat ons van ons sonde verlos kan word.

5 Februarie

Lees Johannes 2:23-25; Joh. 3:1-8. Teks: Joh. 3:1.

GESOEK EN GEVIND

Dit was Paasfees. Jerusalem is vol mense. Hulle het van heinde en ver gekom, om deel te neem aan die groot fees.

Jesus is ook op die fees. Hier het Hy tekens verrig en baie van die mense wat die tekens gesien het, het in Hom geglo.

Maar nou is die merkwaardige dit — baie mense glo in Jesus omdat Hy wonders verrig en mense help in hulle nood. Dit gaan vir hulle om uiterlike brood en sukses.

Daarom het Jesus Hom nie aan hulle toevertrou nie. Hy het immers geweet wat in die mens is. Hierdie mense se geloof was oppervlakkig en is gebou op materiële sukses.

Maar daar was 'n man — Nikodémus.

Nikodémus was uit die kring van die Fariseërs. Hy was ook lid van die Sanhedrin. Hy was 'n leraar van Israel.

Alhoewel hy 'n leraar was het hy baie dinge nie geweet of verstaan nie. Hy is 'n onrustige mens — hy is nie tevrede met wat sy party leer en glo nie.

Daarom kom hy na Jesus. Hy kom in die nag — miskien omdat hy bang was vir sy party-genote.

Maar in die nag was dit stil en rustig. Dan kon hy die beste met Jesus praat want hy het 'n baie belangrike saak wat hy met Jesus wil bespreek.

Hoe heerlik het Nikodémus nie gesit aan die voete van Jesus nie? Hierdie soeker het die Saligmaker, die Verlosser van sondaars gevind.

Die woorde van Jesus: „soek, en julle sal vind; klop, en vir julle sal oopgemaak word” is heerlik vervul in Nikodémus se lewe.

6 Februarie

Lees Joh. 3:9-21 Teks: Joh. 3:16

DIE VERLOSSING IS IN JESUS ALLEEN

Nikodémus begin met Jesus praat as 'n selfversekerde mens. „Ons weet”, sê hy. Maar spoedig word hierdie selfversekerde „ons weet” omskep in die vraag: „Hoe kan hierdie dinge gebeur?”

Nikodémus kon nie goed begryp dat Jesus vir hom sê dat hy eers weergebore moet word, voordat hy die koninkryk van God kan ingaan nie.

Hoe kan 'n mens weer gebore word as hy oud is?

Nikodémus staan nou vol verwondering voor Jesus. Hy staan daar met 'n oop gemoed en alle eie sekerheid het weggeval.

En dan verkondig Jesus aan hom dat die verlossing van „bo” kom. Die wedergeboorte kom van God. Die mens het die opdrag om te glo.

Soos die koperslang deur Moses in die woestyn verhoog is, en die mense wat gebyt is na die koperslang gekyk het en toe genees is — so sal Jesus aan die kruis hang. Elkeen wat in die geloof na Hom kyk sal verlos word. En dan volg daar treffend: „Want so lief het God die wêreld gehad, dat Hy Sy eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.”

God se liefde is oneindig groot — so groot was Sy liefde vir die hele wêreld dat Hy Jesus gestuur het. Alle beperking val hier weg — die wêreld in al haar nood en behoefte.

Die verlossing kom van God. God stuur die uitkoms. As God Sy Seun gee veroordeel Hy nie, maar wil Hy die wêreld behou. En hulle wat nie glo nie is onder die oordeel.

In Jesus alleen is die uitkoms, die verlossing.

Die enigste uitweg vir die sondaar lê in die geloof in die Naam van die eniggebore Seun van God. In Hom moet die mens besluit of hy die duisternis liever het as die lig.

7 Februarie

Lees Joh. 3:22-30 Teks: Joh. 3:30

HY MOET MEER WORD

Jesus en Sy dissipels het nou uit die stad na die platteland gegaan. Daar het die dissipels die mense gedoop wat na hulle gekom het.

Johannes die Doper was ook met sy dissipels besig om te doop. Maar die dissipels van Johannes die Doper was ontsteld oor die groot skares wat na Jesus gegaan het om gedoop te word. Hulle was jaloers omdat hulle nie soveel mense gekry het nie. En toe gebeur dit nog dat daar 'n verskil tussen die twee groepe mense ontstaan oor die reiniging.

Die dissipels van Johannes die Doper het nog soos die Fariseërs gevas, terwyl die dissipels van Jesus dit nie doen nie.

En nou kom Johannes die Doper se dissipels by hom klae.

Daarop antwoord hy dan dat Jesus die hemelse bruidegom is wat na Sy bruid gekom het en as die bruidegom spreek is die vriend (Johannes die Doper) baie bly oor die stem van die bruidegom.

Hy is die Christus wat sou kom. Ek het vir julle gesê dat Hy die Lam van God is wat gekom het om die sonde van die wêreld weg te neem.

„Hy moet meer word, maar ek minder.” Johannes het aanvanklik nie geweet dat Hy die Seun van God is nie, maar God het dit aan hom geopenbaar deur Sy Gees. En nou getuig Johannes van Hom. En wat ’n magtige getuienis is dit nie.

Sy dissipels wil hom teen Jesus probeer uitspeel — maar hulle jaloesie laat sy ootmoed nog duideliker na vore kom.

Voorwaar, waar die Gees van God werksaam is — daar verdwyn alle eie belang, alle eie eer en Jesus word groot gemaak. Hy word meer en ons minder.

8 Februarie

Lees Joh. 3:31-36. Teks: Joh. 3:35.

JESUS HET ALLES UIT DIE HAND VAN GOD ONTVANG

Nadat Johannes die Doper Jesus gedoop het, het die hemel oopgegaan en die Gees van God het soos ’n duif op Hom neergedaal. Toe het ’n stem uit die hemel gespreek en gesê: „Dit is My geliefde Seun in wie Ek ’n welbehae het.”

Jesus is die eniggebore Seun van God wat deur God Sy Vader na die wêreld gestuur is, en daar by Sy doop is dit bevestig.

Jesus het van Sy Vader gekom om die wil van Sy Vader te kom doen. En die wil van God was dat sondaars verlos moet word.

Vanweë die sonde wat daar in die paradys gekom het is ons menslike natuur so verdorwe, dat ons nie anders verlos kon word as deur die bloed van Christus nie.

Maar nou was God ons so genadig dat Hy Sy geliefde Seun, Sy enigste na die wêreld gestuur het. God het die maaksel van Sy hande nie aan hulle lot oorgelaat nie. Hy stuur verlossing. En die verlossing lê in Christus. God het Hom lief — so lief dat Hy alles in Sy hand gegee het.

En nou spreek Christus nie uit Homself nie. Hy spreek en doen wat Sy Vader Hom beveel het om te spreek en te doen.

Dit was Jesus se hoogste vreugde om Sy Vader te verheerlik deur die werk te kom doen wat Hy van Sy vader ontvang het.

En vir ons is daar nou die heerlike belofte: „Hy wat in die Seun glo, het die ewige lewe.”

9 Februarie

Lees Joh. 4:1-19; Jes. 44:1-5 Teks: Joh. 4:14

WATER VAN DIE LEWE

Die Samaritaanse vrou volg nie die strekking van Jesus se woorde nie. Op ’n rusiesoekende toon met sarkasme in haar stem vergelyk sy Jesus met die aardsvader Jakob. Sy is volkome ingestel op die aardse lewensmiddel — water uit die put. Van die lewende water wat Hy sal gee daarvan het sy nie ’n idee nie en openbaar haar onkunde deur haar versoek van dié water te bekom sodat sy nie weer hoef te kom skep nie.

Jesus wys daarop dat Hy van ’n ander soort water praat. Elkeen wat van die Jakobspuit drink, sal weer dors kry, maar wie van die water drink wat Hy sal gee, sal nooit weer dors kry nie.

Jesus Christus gee self hierdie versekering, hierdie lewende water. Dit borrel nie maar uit die grond op nie, dit is nie slegs vars nie, dit bly vars, bly die dors les van elkeen wat van hierdie water drink.

Dors? Menigmaal uit die Heilige Skrif is dit die beeld van ellende waarin die mens verkeer, die nood waaruit alleen God die sondaar kan verlos. God is die mens genadig deur hom dors te maak vir die Evangelie, vir die blye boodskap. Deur die Heilige Gees woon en werk God in ons. Ek besef nou my ellende, my volkome afhanklikheid van God, ek glo. Ek weet, ek is ellendig maar Jesus Christus, sy genade-daad, sy heilsdaad neem hierdie dors van my af weg — Hy is die lewende water. Hierdie water help vir eens en vir altyd, afdoende.

Hierdie water is my heil. Die gelowige, die ontvanger van die heil kom tot die ewige lewe.

Ons staan nie skepties soos die Samaritaanse vrou teenoor hierdie water nie, maar ons dors na die lewende water. Ons luister wat Jesus self sê: „As iemand dors het, laat hom na My toe kom en drink.”

10 Februarie

Lees Joh. 4:19-30 Teks: Joh. 4:24

GOD HANDEL MET DIE MENS

God is Gees, beteken: God is die lewende. God laat Hom nie inperk in die ruimte van ons bestaan of in die tyd van menswees hier op aarde nie. Maar terselfdertyd is God die handelende. Sy krag gaan uit in die skepping en herskepping, Sy Gees werk in diegene wat aan Hom behoort. Hy handel, Hy gryp in die lewe van elke mens in. Dit doen God ook in Sy liefde en ook as die Lig wat die duisternis verdryf. Hy bly met ons besig en bewys dit deur sy heilshandeling. Hy het ons so lief gehad dat Hy Sy eniggebore Seun aan ons gestuur het. Deur hierdie openbaring van Hom verdryf Hy die duisternis. Hy is die Lig. Die sin „God is Gees” wil dan sê hoe God vir ons is, naamlik dat Hy „vir ons die Genadige is wat wonderlik met die mens handel”. God het wonderlik gehandel deurdat Hy in Jesus Christus verskyn het, waarin Sy werklikheid geopenbaar is, sodat Jesus nou die Waarheid is.

En as ons nou aan die goddelike inwerking blootgestel is, as Gods Gees in ons bid met onuitspreeklike sugtinge, en ons aandryf soos ’n geweldige wind, louterend en verliggend, dan ontstaan die aanbidding, die erediens in gees. Ons word gegryp deur God se handeling. Ook „in waarheid” is hierdie aanbidding, want alle skyn, afgodery, vermensliking verdwyn. Ons lewe in Jesus Christus, die Waarheid self. Dan vereer ons God soos Hy is. Ons aanbid Hom in gees en waarheid. Erediens is op hierdie wyse ’n diens om te eer, wat nie alleen ons as enkelinge moet doen nie, maar ook die gemeenskap van gelowiges, wat in Godsopenbaring God sowel as onself gevind het.

11 Februarie

Lees Joh. 4:31-38 Teks: Joh. 4:34

DIE WIL VAN GOD VOLBRING

Die dissipels van Jesus is bekommerd oor Jesus. Hy moet voedsel eet sodat Hy versterk kan word. Maar wat is die ontnugtering van die dissipels groot toe Jesus aan hulle te kenne gee dat Hy wel voedsel het om te eet. Jesus leef daarvan, dat Hy die wil doen van Hom wat Hom gestuur het.

Om die wil van God te doen is vir Hom noodsaakliker as om te eet. Wie gestuur word, moet die wil doen van die een wat stuur. Jesus is ten volle gehoorsaam aan God. Hy het die wil van God in Hom opgeneem sodat dit in Hom die krag van sy lewe geword het. Jesus voel Hom gevoed van God uit, tot die arbeid voltooi is en die doel bereik

is. Soos die mens deur voedsel wat hy gebruik fisiese krag bekom en behou, so leef Jesus van die vervulling van die wil van God en doen Hy ook vanselfsprekend die wil van God wanneer Hy handel. Aan die einde van sy lewe op aarde hoor ons dan ook dat hierdie wil van God deur Hom geskied het. Dit vind ons in sy hoëpriesterlike gebed: „Ek het U verheerlik op aarde. Die werk wat U My gegee het om te doen, het Ek volbring.” Ons is nou verlos, ons kan die saligheid beërwe, ons mag aansit in die Koninkryk van God.

Kragtens die algemene priesterskap van die gelowiges egter het elkeen van ons ook 'n taak om te volbring. Om die wil te doen van Hom wat ons geroep het, wat ons tot sy kinders maak, sal ons voedsel wees. Jesus self verwag dit van sy dissipels: „En ons weet dat God nie sondaars verhoor nie; maar as iemand godvresend is en sy wil doen, dié verhoor Hy.” en „Nie elkeen wat vir My sê: Here! Here! sal ingaan in die koninkryk van die hemele nie, maar hy wat die wil doen van My Vader wat in die hemele is.”

12 Februarie

Lees Joh. 4:43-54 Teks: Joh. 4:50

GEOLOOF BRING REDDING

Die koninklike beamppte haas hom om Jesus te bereik. Dit is asof die beamppte in die sekerheid verkeer: waar Jesus is, bly die dood op 'n afstand. Maar voldoen Jesus aan die versoek van die beamppte om te kom voordat sy seun sterwe? Nee! Jesus wil duidelik stel dat Hy nie gekom het om siekes te genees nie, maar om Sy heerlikheid te openbaar. Hy sê: „As julle nie tekens en wonders sien nie, sal julle nooit glo nie.” Daarom gaan Jesus nie saam met die beamppte nie, maar beveel Hy hom om te gaan. Teleurgesteld, afgewys moet hy gaan, maar terselfdertyd hoor hy: „... jou seun lewe.”

Die antwoord van Christus is 'n geloofsbeproeving. Die wens word nie in letterlike sin vervul nie. Tog genees Jesus. Sy genesings wou egter niks anders wees as tekens van Sy heerskappy oor siekte en dood nie. Deurdat Hy op 'n verre afstand slegs 'n woord spreek, word Sy heerlikheid geopenbaar. Sy woord is 'n skeppende en vernuwendende woord. Jesus vergesel nie die man nie, maar gee 'n belofte en dit word nou 'n geloofsopdrag.

Wat doen die man nou? Hy glo die woord wat Jesus gespreek het. Hy onderwerp hom aan die woord, hy openbaar sy geloofsgehoorsaamheid. Deur sy terugkeer erken hierdie man dat hy aan Christus se woord gebonde is en nie dat Jesus 'n wonder voor sy oë kon doen nie.

Die seun het nog daardie uur gesond geword. En die man het geglo en sy hele huis.

Glo ons die woord van Jesus Christus? Verlang ons nie dalk om tekens en wonders te sien nie? Lees wat sê Jesus self: „... voorwaar ek sê vir julle, as julle geloof het soos 'n mosterdsaad sal julle vir hierdie berg sê: Gaan weg hiervandaan daarnatoe! en hy sal weggaan, en niks sal vir julle onmoontlik wees nie.” en „Omdat jy My gesien het, Thomas, het jy geglo; salig is die wat nie gesien het nie en tog geglo het.”

13 Februarie

Lees Joh. 5:1-15 Teks: Joh. 5:14b

SIEKTE NIE VERGELDING NIE

In die tempel waar hulle onopgemerk tussen die menigte kan ver-toef vermaan Jesus hom, wat gesond geword het, dat hy nie meer moet sondig nie, sodat daar nie iets ergers met hom kan gebeur nie. Dit is prediking tot die man persoonlik. Hy het gesond geword en daarom sal daar ook dankbaarheid by hom aanwesig wees. Hy moet weet dat hy die Heiland wat hom genees het ook in die geloof moet

aanvaar. Dit word eintlik indirek gevra deur die negatiewe prediking van Jesus aan die man om nie meer te sondig nie.

Leef nie langer in sonde nie! Hieruit sien ons dat die siekte nie deur die sonde veroorsaak is nie, dit is nie 'n straf vir 'n besondere oortreding nie. Die man leef nog in sonde. Die krag wat hy deur die genesing ontvang het, moet in die diens van God bestee word. Word dit nie gedoen nie dan mag daar iets ergers oor hom kom. Dit beteken nie dat die kwaal weer erg oor hom sou kom nie, maar dat hy 'n swaarder oordeel sal ontvang, omdat hy die besondere genade van God deur die vermaning van Jesus Christus, verontagsaam het.

Jesus het alleen die reg om dit tot hierdie man te sê en Hy sê dit so dat andere dit nie hoor nie. Hy het dit nie in Betesda gesê nie, maar in die tempel waar Hy hom onder vier oë kon spreek.

Hieruit gesien het ons dus geen reg om in 'n bepaalde siektegeval te soek na 'n bepaalde sonde nie. Siekte is nie 'n vergelding vir een of ander oortreding nie. Wanneer ons wat gesond is siekte as vergelding beskou, dan suggereer ons dat ons gesondheid verdien is. Dit kan nie. Deur Gods wil mag beproewinge, nood oor ons kom, mag ons soos Job getoets word in ons geloofsgehoorsaamheid. Deur Gods wil mag voorspoed en geluk ons voorland wees — dit is Sy genade.

14 Februarie

Lees Joh. 5:1-23 Tekst: Joh. 5:17

ONS MIDDELAAR

Jesus Christus verduidelik dat Hy een is met die Vader. Dus, wat die Vader doen, dit doen die Seun ook. Van Sy skeppingswerk het God gerus op die sewende dag, maar dit impliseer nie dat God met die mens en wêreld klaar was nie. God onderhou nog alles. Hy voorsien, Hy regeer. As Regter of Onderhouer gaan Sy werk voort. Soos die Vader met hierdie werk volhard, so doen die Seun dit ook sonder onderbreking vir 'n sabbatsrus. Die Seun handel nie eiewillig nie, maar doen slegs wat die Vader Hom toon. Die Regter of Onderhouer is besig met die wêreld. Die Vader behou die lewe en stuur die dood. Hy wek die dode op en maak lewend. Hy skenk die ewige lewe. Maar hierdie „oordeel” het Hy aan die Seun toevertrou. Die middelaarswerk van Christus moet voortdurend voortgaan. Die Middelaar hou Hom binne die perke van die wet van God want sy werk staan in direkte verband met die werk van die Vader en kan nie vertraag word of verhinder word nie.

Jesus Christus, die Middelaar verhoog in die hemele, tree daaglik, ja, elke oomblik vir ons in by die Vader. Hy versoen, Hy doen voorspraak, Hy pleit dat ons sonde en die ongeregtighede, ons skuld ons nie toegereken moet word nie. Sy werk gaan voort vanaf sy menswording en duur nog voort met Sy verhoging aan die regterhand van die Vader.

Daarom moet die Seun geëer word vir wat Hy doen en nie veroordeel word soos die Jode met Hom gedoen het nie. Trouens, wie die Seun nie eer nie, eer ook die Vader nie. Dankbaarheid sal aanwesig wees vir hierdie groot heilsdaad deur God aan ons mensekinders gedoen, dankbaarheid vir so 'n Middelaar wat nou nog vir ons werk, vir ons intree, ons met God versoen.

15 Februarie

Lees Joh. 5:16-47 Tekst: Joh. 5:44

SOEK DIE EER WAT VAN GOD KOM

Die prediking van Jesus is dikwels gekenmerk deur die woorde „kan nie”. Die mens kan nie tot God kom as God hom nie trek nie (Joh. 5:44, 65). Uit homself is hy nie daartoe instaat nie (Joh. 7:34b;

8:21, 43). Die Jode kan nie glo nie omdat hulle 'n verkeerde opvatting het, omdat hulle nie wil nie (Joh. 5:40), hulle soek eer van mekaar. Ja, hulle wil deur die mens geëer word en spits hulle hoofsaaklik daarop toe (Matt. 6:1; 23:6-8). Maar dit wat die weg open na die geloof naamlik om Gods eer ywerig te soek, laat hulle na. Die eer, die heerlikheid kom van God. Die Heiland openbaar dit, maar die Jode in hulle wanopvatting kan in die geloof dit nie onderskei nie (Joh. 12:37). Die eie „ek” bly die grootste struikelblok na die geloof (Rom. 10:3), want geloof is om jouself ten volle oor te gee in diens van Christus (Hebr. 12:1, 2).

Alleen deur die werking van God self, deur Sy Heilige Gees, by die hoor van die Woord, kom ons tot geloof, en dit nie uit onself nie. Nou kan die hardheid van hart egter in die weg van die Heilige Gees staan. Ja, kan ons Gods Gees bedroef deur volharding in die verhardheid, wanneer ons eie „ek” op die voorgrond staan. Neem ek dan hierdie heerlikheid, die eer wat deur Jesus Christus geopenbaar is, nie aan nie. My eie geregtigheid probeer ek dan oprig en onderwerp my nie aan die geregtigheid van God nie, ek glo nie, Gods eer die soek ek nie, maar my eie eer daarna streef ek. Christus egter is die einde van die wet tot geregtigheid vir elkeen wat glo. Ons oog sal nou gevestig wees op Hom, die Leidsman en die Voleinder van die geloof.

16 Februarie

Lees Joh. 6:1-15 Teks: Joh. 6:15

AANVAARDING AS VERWERPING

Jesus Christus word nie net verwerp deur diegene wat 'n openlike stryd teen Hom en Sy Kerk voer nie. Jesus kan ook as Christus verwerp word deur diegene wat Hom oënskynlik aanneem. Dit kom ná die spysigingswonder baie duidelik na vore. Jesus bedoel met die spysiging van die skare baie meer as om net hulle honger te stil. Dit was nog vroeg genoeg en die dorp was naby genoeg om die mense daarheen te stuur sodat hulle voedsel kan bekom. Met die wonder wil Hy Homself aan hulle openbaar as die Een wat Homself aan hulle gee as die blywende spyse. Hy is in staat om die honger na die ewige heil te stil. Hierdie verklaring van die spysigingswonder gee Jesus self in vers 22-59.

Maar die skare verstaan dit anders. Hulle wil Hom met geweld tot koning maak. Hulle wil Hom in hulle hande neem om van Hom 'n Messias (Christus) na hulle beeld en gelykenis te maak. Hy is die een wat in staat is om aan hulle eise te voldoen. Hy moet Messias wees deur die guns van mense. Oor so 'n Messias is nie die Christus nie. As Christus van God verwerp hulle Jesus. Die skare se geesdrif is nie 'n aanvaarding nie, maar 'n verwerping van Christus.

Daarom deel die Kerk nie in die geesdrif van hulle wat Christus 'n kampvegter vir menseregte maak nie. Ons bely Hom as die Koning van die Koninkryk van God. Oor hierdie Koning raak die wêreld nie geesdriftig nie, maar die Kerk besing Sy lof deur die Heilige Gees.

17 Februarie

Lees Joh. 6:16-21. Teks: Joh. 6:20.

CHRISTUS ONS DIEPSTE BEHOEFTE

In die vermeerdering van die brode openbaar die Here Jesus Hom as God ook van die daaglikse brood. Hy staan nie onverskillig teenoor die liggaamlike nood van die mens nie. Maar toe die skare die teken sien wat Jesus gedoen het sê hulle: „Hy is waarlik die Profeet wat in die wêreld sou kom.” Die Here Jesus doen hierdie wonder dus

tussen mense wat bo-alles verwag het dat die Messias wat sou kom die broodnood sal oplos.

Maar toe Jesus sien dat dit hulle gesindheid is, dat hulle die gawe begeer maar nie die Gewer nie en boonop die liggaamlike gawes eerste stel onttrek Hy Hom aan hulle.

Daardie nag sou Hy vir Sy dissipels wys wat hulle eintlike nood is. Nie die nood om brood nie, maar die nood dat hulle van God verlate is.

Toe die Paradyshekke agter die mens gesluit het, het die angs by sy hart aangeklop: die angs van Godverlatenheid. Hierdie angs is deur sielkundiges raakgesien en ontleed. Freud beweer dat dit 'n gevolg is van die skok wat die mens opdoen die oomblik wanneer die kind die moederliggaam verlaat en alle angs is 'n verlange om weer met die moeder verenig te wees. As gelowiges weet ons beter. Hierdie angs is 'n gevolg van die oomblik toe die mens van God uitgeval het. Dis 'n verlange om weer met God verenig te wees. Soos Augustinus sê: „In onrus het U die mens se hart geskape sodat dit die rus by U sal vind.”

Daardie nag in ons teks hoofstuk sou die angs in die dissipelkring sy hoogtepunt bereik. Een van die Evangelies stel dit so: „Hulle het geskreeu van vrees.” Vrees nie alleen vir die stormnag en die dood nie, maar ook angs vir die hiernamaals. Toe hulle Jesus vir 'n spook aansien, skreeu hulle van vrees. En toe Sy gerusstelling: „Dit is Ek, moenie vrees nie.” Toe het hulle geweet: hulle diepste behoefte is nie brood nie, maar Jesus, Sy nabyheid, Sy liefde. My broeder en suster gaan u in hierdie Lydenstyd Jesus op Sy kruisweg volg met die wete: Hy was van God verlaat sodat ek tot God geneem om nimmermeer deur Hom verlaat te word nie?

18 Februarie

Lees Joh. 6:22-29; Mat 4:1-4 Teks: Joh. 6:27

TYDELIKE EN EWIGE SPYSE

Na die les wat die Here Sy dissipels in ons voorafgaande oordenking geleer het, is hulle nou ryp om na die Evangelie van die Here Jesus as die brood van die lewe te luister.

Die versoeking het tot Eva gekom in die vorm van 'n vrug, 'n lus vir die oë en begeerlik om van te eet.

En die gevolg van die sonde was 'n mens wat die behoefte aan God in sy lewe sou onderdruk en verloor. Hy sou alleen bewus wees van fisiese behoeftes. Satan sou die mens se volle tyd en aandag in beslag neem met „eet en drink”. Daarom sien ons 'n mensdom wat hom besig hou met die tydelike met wat ons eet en drink. Ons sien 'n mensdom wat in wellus en materialisme versink.

En in verskerpte vorm sou dieselfde versoeking wat tot Eva gekom het, ook die Seun van die Mens aanval. Waar Satan by Eva die begeerlikheid uitbuit, buit hy by die Here Jesus die honger-instink uit. „As U die Seun van God is sê dat hierdie klippe brode word. As U die verlosser van die wêreld wil wees, moet U in die eerste plek in hulle broodnood kan voorsien.” Die Here Jesus weier om te luister na die stem van Satan. Die mens se diepste behoefte is nie brood nie, maar om te luister na die stem van God. Daarom Sy antwoord: „Die mens sal nie van brood alleen lewe nie, maar van elke woord wat uit die mond van God uitgaan.” Wat die mens verloor het is die ruising van die Stem van God wat hy in die aandwind in die Paradys gehoor het. „En die Woord het vlees geword.” Die verlore melodie het na ons terug gekom.

My broeder en suster, het u al ontdek dat 'n bloot fisiese bestaan die mens wat vir die ewigheid geskape is, onwaardig is? Het u al die spyse gevind wat bly tot in die Ewige lewe?

19 Februarie

Lees Joh. 6:30-40; Mat. 27:32-46 Teks: Joh. 6:38

DIE VOLBRENGING VAN DIE WIL VAN GOD

Die mens in sy oorspronklike staat was na die beeld van God geskape. Dit is in ware kennis, geregtigheid en heiligheid sodat hy God sy Skepper reg kan ken, Hom van harte kan liefhê en met Hom in die ewige saligheid lewe om Hom te loof en te prys. Die beeld wat die mens gedra het was dus volmaakte liefde tot God en daarom ook volmaakte liefde tot die naaste.

Maar die mens het die beeld van God verloor, die wil van God ongehoorsaam geword.

Toe het Jesus Christus gekom en in Hebr. 10:7 hoor ons: „Toe het Ek gesê: Kyk, Ek kom — in die boekrol is dit van My geskrywe — om U wil, O God, te doen.”

Hy het gekom met 'n tweërlei doel: Om die sonde te oorwin deur volmaakte gehoorsaamheid aan die wil van God en tweedens om die straf op die sonde te dra en te oorwin. „My voedsel is om die wil te doen van Hom wat My gestuur het.”

Hy het die wil van God gedoen toe hy in die woestyn deur die duivel versoek is en Hy hom tot driemaal toe weerstaan het deur die wil van God te handhaaf.

Hy het die wil van Sy Vader gedoen toe Hy aan die kruis tot Sy Vader gebid het vir hulle wat Hom aan die kruis gespyker het. „Vader vergewe hulle.” Volmaakte liefde tot God, volmaakte sondaarsliefde!

Hy het aan God vasgehou ook toe Hy van God verlate was in sy uitroep: „My God, my God ...” Dit was die oomblik van volkome oorwinning oor die sonde.

En Hy het ons straf gedra en oorwin: „Waarom het U My verlaat?” Maar die straf was 'n gevolg van die sonde en toe die sonde oorwin is, is die straf weggeëem. Die duisternis van Golgota het plek gemaak vir die lig.

... Sodat ek tot God geneem kan word om nimmermeer deur Hom verlaat te word nie, sodat ek deur die krag van die Lewendmakende Gees die wil van God kan volbring. „Dit is die wil van die Vader wat My gestuur het dat al wat Hy My gegee het ek daarvan nie sal verloor nie ...” „En dit is die wil van Hom wat My gestuur het dat elkeen wat die Seun aanskou het en in Hom glo, die ewige lewe kan hê.”

20 Februarie

Lees Joh. 6:41-50; Gen. 3:1-7 Teks: Joh. 6:50

CHRISTUS DIE BROOD VAN DIE LEWE

„Julle mag daarvan nie eet, anders sal julle sterwe” — Gen. 3:1-7. So het die eerste mensepaar die gebod van God en by verbreking daarvan, sy vonnis aangehoor.

Hulle sou 'n drieërlei dood sterwe: hulle liggame sou siek word en hulle sou sterf. Hulle sou die geestelike dood sterf deur steeds dieper in sonde weg te sink en hulle sou die ewige dood erf: om vir ewig van God verlate te wees. Ons kan dit so stel: Die mens sou sterf van honger, honger om God.

En nou hoor ons van brood wat uit die hemel neerdaal, sodat iemand daarvan kan eet en nie sterwe nie.

En ons Nagmaalsformulier stel dit so mooi: „Uit hierdie instelling van die heilige nagmaal van ons Here Jesus Christus sien ons dat Hy ons geloof en vertroue wys op Sy volkome offerande wat eenmaal aan die kruis plaasgevind het as die enigste grond en fondament van ons saligheid, waar Hy vir ons hongerige en dorstige siele 'n waaragtige spys en drank van die ewige lewe geword het. Want deur Sy dood

het Hy die oorsaak van ons ewige honger en kommer naamlik die sonde weggeneem en vir ons die lewendmakende Gees verwerf; sodat ons deur die Gees wat in Christus as die Hoof en in ons as sy lidmate woon — met Hom waaragtige gemeenskap sou hê en aan al sy goedere, die ewige lewe, die geregtigheid en die heerlikheid deel sou kry.”

Brood wat uit die hemel neergedaal het sodat iemand daarvan kan eet en nie sterwe nie. „Neem, eet, dit is My liggaam wat vir julle gegee word.”

21 Februarie

Lees Joh. 6:51-59; Jes. 55 Teks: Joh. 6:55

CHRISTUS WAARLIK SPYS EN DRANK

Hierdie teks is deur die Rooms-katolieke Kerk aangegryp as bewys dat die nagmaalbrood en wyn waarlik verander in die liggaam en bloed van Jesus Christus. Daarmee toon hulle dat hulle die geestelike betekenis van die bloed van Christus, naamlik dat Hy Sy lewe vir ons afgelê het, nie begryp nie. Die sonde word vir hulle iets fisies en die verlossing ook iets fisies. Daarmee verlaag hulle die Christendom tot 'n „muti”-godsdienst waar iemand letterlik die bloed van iemand anders moet drink. Hulle bly hang aan die uiterlike teken van die liggaam en bloed van Christus en derhalwe ook aan die uiterlike teken van die brood en wyn.

Daarom waarsku ons Nagmaalsformulier ons dan ook „om nie aan die uiterlike tekens van brood en wyn te bly hang nie”, maar ons harte te rig op die geestelike gemeenskap met Christus wat in die Nagmaal afgebeeld word. Ons word deur die Heilige Gees aan ons siele gespysig en gelaaf.

Ons teks leen hom egter nie vir die uitleg van Rome nie.

Die Here Jesus wys daarop dat die volk die manna geëet en gesterwe het. Wat hulle nodig het is spys wat aan hulle die ewige lewe skenk. Dit gee Christus aan hulle deur Sy bloed en liggaam vir hulle aan die kruis te offer. Die teëstelling is tussen die manna wat tydelike verganklike spys was en Sy bloed wat onverganklike, algenoegsame spys is.

As Hy dan vir ons sê: „Want My bloed is waarlik spys en drank”, is dit 'n beklemtoning van Sy enigste en Algenoegsame offer. Ons beluister hier dieselfde gedagte as in Jes. 55: „Waarom weeg julle geld af vir wat geen brood is nie, en julle arbeid vir wat nie kan versadig nie. Luister aandagtig na My en eet die goeie en laat julle siel hom in vettigheid verlustig. Want My vlees is waarlik spys en my bloed is waarlik drank.”

22 Februarie

Lees Joh. 6:60-71; 1 Petr. 1:13-25 Teks: Joh. 6:67

WEGGAAN OF NIE?

Die Here Jesus het die skare daarop gewys dat hulle vir verlossing afhanklik is van 'n daad van God. God wat Jesus Christus vir die lewe van die wêreld gee.

Daaruit volg dat niemand gered kan word langs die weg van selfverlossing nie. Daar is dus geen redding deur eie volbrenging van die wet nie. Hierby kom nog dat niemand tot Christus kan kom as die Vader hom nie trek deur Sy Gees nie.

Hierdie woord is vir 'n skare wat deurdrenk is van die gedagte van selfverlossing deur wetsvolbrenging 'n harde woord. Hulle verlaat die Here Jesus. Toe Hy die woord herhaal: „Om hierdie rede het Ek vir julle gesê dat niemand na My toe kan kom as dit hom nie deur My Vader gegee is nie”, verlaat selfs baie van Jesus se dissipels Hom.

Slegs die twaalf bly agter. Vir hulle vra Jesus: „Wil julle nie ook weggaan nie? Dan antwoord Simon Petrus: „Here, na wie toe sal ons gaan. U het die woorde van die ewige lewe ... En ons het geglo en erken dat U die Christus is, die Seun van die lewende God.”

Is dit nie ook vandag waar dat baie van Sy dissipels nie meer saam met Hom wandel nie? Die kerkbesoek het onrusbarend afgeneem. Is ons nie dalk mense wat net nou en dan saam met Jesus wandel nie? Is ons nog diep deurdring van die woord van die Here Jesus: „Dit is die Gees wat lewend maak, die vlees is van geen nut nie, die woorde wat Ek tot julle spreek, is gees en is lewe?”

Maak ons nog van elke geleentheid gebruik om die genademiddele te ontvang? Aanvaar ons nog die middel wat die Heilige Gees gebruik om die geloof in ons harte te werk en te versterk nl. die bediening van die Woord en die gebruik van die Sakramente? Besef ons dat ons vir 'n nuwe lewe volkome afhanklik is van die Woord, van die Vader wat ons trek?

Ons het immers ook bely: „U is die Christus die Seun van die lewende God en U het die woorde van die Ewige lewe.”

23 Februarie

Lees Joh. 7:33-53; Joh. 19:25-30 Teks: Joh. 7:37

ONS DORS GELES

Die Here Jesus sluit Sy prediking oor Homself as die spys en drank van die ewige lewe af met 'n dringende uitnodiging: „As iemand dors het laat hom na My toe kom en drink.”

Reeds in die Ou Testament is die gedagte van dors as beeldspraak van die dors na God bekend: Jes. 55: „O almal wat dors het, kom na die waters.”

In Psalm 42:

Soos 'n hert in dorre streke
skreeuend dors na die genot
van die helder waterbeke,
skreeu my siel na U, o God!
Ja, my siel dors na die Heer,
na die Lewensbron; wanneer
sal'k ná swerftog en benouing,
God weer sien in klare-aanskouing?

Hierdie versugting is verhoor in Christus Jesus. Jesus sê vir die Samaritaanse vrou: „Elkeen wat drink van die water wat ek hom sal gee, sal in ewigheid nooit dors kry nie, maar die water wat Ek hom sal gee, sal in hom word 'n fontein van water wat opspring tot in die ewige lewe.” Joh. 4:14.

En vir die skare sê Hy: „Hy wat in My glo, soos die Skrif sê: Strome van lewende water sal uit sy binneste vloei.”

Hierdie belofte is vervul aan die kruis toe Hy ons dors gedra het: „Ek het dors.” Die belofte is vervul toe Hy in ons plek van God verlate was, sodat ons tot God geneem om nimmermeer deur Hom verlaat te word nie.

Daarom kom die uitnodiging ook tot ons: „As iemand dors het, laat hom na My toe kom en drink.” En in 'n blik op die hiernamaals sien Johannes:

Hul sal nie langer honger ly nie
Geen son sal oor hul hoof meer brand
Hul sal nie langer dors meer ly nie
by sonstraal in die somerland.
Langs altyd helder waterbane
Lei nou die Lam hul voetstap heen
En God veeg van hul oog die trane
deur hul in droefenis geween.

24 Februarie

Lees Joh. 7:1-9 Teks: Joh. 7:6

GOD SE TYDSBEREKENING

Jesus se broers wil hê dat Hy na die fees in Jerusalem gaan. Dit is nou die geleentheid om Sy heerlikheid, Sy mag voor almal te bewys. Hulle verstaan dus wel dat Hy anders is as die ander mense. Maar die verskil is maar soos die verskil tussen 'n hoë amptenaar en 'die gewone man op straat. Dit bly 'n verskil op bloot menslike vlak.

Om die werklike verskil vir hulle aan te toon sê Jesus vir Sy broers dat Sy tyd nog nie daar is nie, maar hulle tyd altyd. Sy tyd is anders as dié van die mense. Hulle meet tyd volgens dag, maand en jaar en op 'n besondere dag is dit die regte tyd om op te gaan na die fees. Maar Sy tyd is nie die wat deur 'n kalender bepaal word nie. Dit word bepaal deur die wil van Sy hemelse Vader. Hy hou Hom nie aan menslike maand en jaar nie. Hy het Sy eie tyd. Christus sal na die fees gaan wanneer dit volgens God se tydsberekening die regte tyd is. Dan sal Jesus verheerlik word, maar dan ook anders as wat hulle dit verwag. Hy sal verhoog word aan die kruis. Op die tydstip wat God bepaal en op Sy wyse sal Jesus verheerlik word.

Soms vra die gelowiges hoelank nog? en dan word die beproewings-tyd volgens dae, maande en jare afgetel. Maar dan moet ons onthou dat God se tyd anders is as ons tyd. Volgens Sy tydsberekening is dit nou nog die tyd waarin ons die kruis moet dra — totdat Hy op die tydstip wat Hy bepaal die kruis met 'n kroon verwissel.

25 Februarie

Lees Joh. 7:37-43. Teks: Joh. 7:39.

TYDGENOTE VAN JESUS

Daar is mense wat dink dat dit baie makliker sou wees om te glo as Jesus Christus in ons tyd gelewe het, in ons strate geloop, Sy woorde gespreek en Sy wonders gedoen het. Vir mense wat in die tyd gelewe het toe Jesus sigbaar op aarde was, was dit makliker om te glo, so word dikwels gesê. Ons teksvers weerlê hierdie opvatting. Geloof in Jesus Christus is nie moontlik sonder getuienis van die Heilige Gees nie. En ons lees die Heilige Gees was daar toe nog nie. Dit was nog nie Pinkster nie.

Sonder die Heilige Gees kan niemand Jesus ken as Verlosser van die Wêreld nie. Sonder die getuienis van die Heilige Gees is Jesus net iemand wat behartenswaardige dinge gespreek en wonders gedoen het. Sonder die Heilige Gees is Jesus onbekend al sou Hy ook in ons tyd op aarde gewees het, in ons strate geloop en met ons gepraat het.

Die moontlikheid om te glo, is nie in wat ons sien nie, maar in die onsigbare werking van die Heilige Gees. Waar Hy in die harte van mense woon, daar word hulle so nou met Christus verbind dat hulle tydgenote van Hom is. Daarom kan Paulus sê dat ons met Christus begrawe is en met Hom opgestaan het tot 'n nuwe lewe. As ons in Christus glo, is ons tydgenote van Hom. Ons is in 'n meer werklike sin tydgenote van Hom as diegene wat Hom in Palestina gehoor en gesien het en tog nie geglo het nie.

26 Februarie

Lees Joh. 7:45-53 Teks: Joh. 7:53

DIE EENHEID IS IN NIEMAND ANDERS NIE

Die owerpriesters en Fariseërs het dienaars gestuur om Jesus gevange te neem. Dit het hulle nie geluk om die hande op Hom te lê nie, want Sy woorde het verwarring onder hulle gebring. Toe Jesus

van die Heilige Gees gepraat het, het hulle Hom nie verstaan nie. Tog het Sy woorde die hoorders in so 'n mate verontrus dat daar 'n diskussie ontstaan het oor wie Hy is.

Wanneer die verwarde dienaars by die wat hulle gestuur het, terugkom, ontstaan daar by hulle net so 'n bespreking en meningsverskil. Nikodemus sê dat die wet bepaal dat hulle 'n mens darem eers moet hoor voordat hy geoordeel word. In die verwarring kan hulle darem koers hou met die wet as riglyn. Klaarblyklik is die wet maar 'n swak skakel tussen hulle. Die bespreking vorder nie en tot kennis kom hulle nie. Daarom gaan hulle maar uitmekaar.

Waar Christus met 'n ware geloof aangeneem word en reg bely word, daar is eenheid hoe verskillend mense verder ook mag wees. Waar mense verskil in die belydenis van Jesus Christus kan daar geen werklike eenheid wees nie. Mense mag dikwels saamkom en lank met mekaar praat, maar solank hulle nie eenders bely nie, sal daar geen eenheid wees nie. Al gaan hulle ook nie sigbaar uitmekaar nie, in werklikheid is hulle nie bymekaar nie. Want daar is geen ware eenheid onder mense as dit nie die eenheid in die regte belydenis van Christus is nie.

27 Februarie

Lees Luk. 15:11-24 Teks: Luk. 15:13, 18

DANKBAARHEID

Die gelykenis van die verlore seun is niesteenstaande sy eenvoud een van die diepste verhale van die hele Bybel. Ons luister oor die algemeen nie na die gelykenis nie, omdat hy so bekend is. Dit het vir ons 'n afgeslypte prentjie, 'n „cliché” geword.

Nogtans kan mens die boodskap van hierdie gelykenis in sy rykdom vergelyk met die ou „Heidelberger”, ons onvolprese kategismus. Ons wil net die nadruk lê op een aspek daarvan, want meestal word hierdie kant van die gelykenis nie voldoende onderstreep nie.

Die jongste seun het alles bymekaar gemaak en weggereis. Daar was nie by hom een gedagte oor hom van wie hy „alles” ontvang het nie. Intendeel, gou maak hy alles bymekaar en reis weg. Sy vader kyk hom na. Is dit nie die beeld van die mens, wat „alles” van sy hemelse Vader ontvang het nie? Wat maak hy met hierdie „alles”? Prys hy God? Is hy dankbaar vir die Vader? Nee, hy reis weg. Hy verlaat die Vader, en dink selfs glad nie meer aan Hom nie. Dit beteken dat dit volgens ons begrippe uit en gedaan is tussen God en ons. Maar die Vader los ons nie. Hy laat ons tot onself kom en tot die insig dat dit nie so verder kan gaan nie. 'n Gevolg daarvan moet wees dat ons opstaan en weer na ons Vader gaan.

In die geloof het ons tot onself gekom, maar dan moet ons ook opstaan, d.w.s. ons moet ook iets **doen**. Dit is nie genoeg dat ons tot onself gekom het nie. Want God, die Vader eis die **daad**. Hy eis dat ons opstaan, deur die daad getuig van die bekering, die omkeer, wat ons ontvang het. Want ons bekering is Gods daad.

Ons staan in die wêreld soos ontevredenes, soos mense wat gedurig eis, soos mense wat altyd „bymekaar” maak. Sô wil ons hemelse Vader ons nie hê nie, ons daaglikse lewe moet telkens opnuut 'n „opstaan” wees en 'n gedurige „gaan” na die Vader, 'n belydenis dat ons gesondig het teen die Vader.

28 Februarie

Lees Luk. 18:1-8 Teks: Luk. 18:8

VOLHARD

Die gelykenis van die onregverdige regter is die illustrasie van een van die moeilikste geloofsvrae. Word ons gebed verhoor? In hierdie

moeilikheid is daar baie dinge wat ons dwars sit. Ons stry om te volhard, om vas te staan, maar telkens word ons geloof weer opnuut beproef.

Die geskiedenis van die weduwee, wat die onregverdige regter gedurigder nader, is eintlik dieselfde probleem as wat Job gehad het. Net soos Job die Here God, wou ook die weduwee die regter nie los nie voordat hy reg gedoen het. Die onregverdige regter word onregverdig genoem omdat hy „'n tydlank nie wou nie”.

Dit is die groot verskil met die Groot Regter. Alhoewel dit lyk asof ook Hy 'n tydlank nie wil nie, is dit maar skyn. Want die Here Jesus sê dat die Regverdige Regter nie aarsel nie, Homself nie doof hou nie, maar dat Hy „gou” reg sal doen. God vergeet nooit om aan Sy uitverkorenes reg te doen nie en Hy doen dit „gou”. Maar ons bemark dit nie altyd onmiddellik nie.

Talm Hy, sal Hy gou reg doen?

Ek weet dat hierdie „gou” eintlik in 'n onversoenlike teenstelling staan met wat die Here Jesus in die vorige vers gesê het oor die uitverkorenes, wat dag en nag tot Hom roep: dag en nag, en tog „gou”?

Dit kan mens nie met mekaar rym nie. Maar dit gaan hier nie om ons nie, maar om God.

Daarom moet ons nie moedeloos, nie moeg word nie, as ons bid, maar inteendeel oortuig wees dat God aan Sy uitverkorenes gou reg sal doen.

Ook as dit partymaal deur aanvegtinge, teenslae en rampe gaan, dan, ja juis dan, moet ons nie moedeloos word in ons gebed nie; juis dan moet ons volhard dag en nag, omdat ons weet dat God die Here altyd naby is en bly, en gou aan ons reg sal doen. Sou ons die Here God minder vertrou as die weduwee die onregverdige regter vertrou het?

Daarom, bid gedurig, moenie moedeloos word nie, want die Here God sal gou en volledig reg doen aan Sy uitverkorenes.

1 Maart

Lees Luk. 18:15-17. Teks: 18:17.

SONDER VOORBEHOUD

Dit gaan met hierdie gelykenis net soos met baie gelykenisse van die Here Jesus. Hulle is so bekend, dat hul beelde, om so te sê, afgeslyt het. Hierdie gelykenis van die kindertjies is so dikwels gesitêr en so dikwels gebruik dat die boodskap wat hy bring dreig om in liewigheidjies omtrent onskuldige kinders te onttaard.

Wat bedoel die Here Jesus werklik met Sy woorde? Gaan dit om die „onskuldige” kind, wat nog geen sondes sou ken nie, en sou dit 'n voorkeur van die Here vir die onskuld as sulks wees? Dit sou tenminste romantiek wees om dit so voor te stel asof kinders in wese sou verskil van volwassenes. En romantiek word nie in die Bybel gevind nie. Die formulering „in sonde ontvang en gebore” bly sy krag en betekenis behou.

Waarin lê die betekenis van hierdie gelykenis? Mens het die nadruk daarop gelê dat dit nie 'n prestasie, nie 'n daad is nie om kind te wees, dat mens slegs kan ontvang wat jy nie kan verower nie. Mens moet dus jouself laat opneem, versorg en seën. Die wonder geskied dat God met die krag van die waarheid van Sy Woord sê: jy is kind, My kind. Inderdaad, ons is nie enkel sondaars wat vergewing ontvang het nie, maar ons is kinders van God.

Dit is alles reg, maar is hiermee alles klaar gesê?

As die Here Jesus sê: word soos 'n kindjie om die koninkryk te ontvang, kan dit nie anders beteken nie, as dat ons die koninkryk

alleen dan kan ontvang as ons vol vertrou, as ons soos kinders is, vry van vooropgestelde verlangens, en in ons dade oop en vry.

Ons moet soos kinders wees, wat hul geheel en al toevertrou aan hul vader, sonder om te meet en te pas, sonder om na te reken, sonder om te oorweeg wat miskien die voordeligste sal wees.

Met ander woorde sonder al daardie „maar's" en reserwes wat ons groot mense kenmerk. Om soos kinders te wees, wil sê dat ons ons onvoorwaardelik oorgee aan ons Hemelse Vader. In alle opsigte en altyddeur. In die wêreld is daar altyd mense wat oordeel, wat meet, wat bereken; maar in die kerk, in die gesin van die kinders van die Vader, behoort dit nie so te wees nie.

Kom, laat ons die Koninkryk ontvang soos 'n kindjie.

2 Maart

Lees Joh. 10:1-13 Teks: Joh. 10:11

DIE GOEIE HERDER

In die Ou Testament en in die tyd tussen die Ou Testament en die Nuwe Testament word die Verlosser en Koning voorgestel as die herder van sy volk. Jesus sê dat hy die goeie herder is en daarmee gee Hy te kenne dat Hy die ware Messias Koning is.

Die goeie herder het sy skape lief en hy noem hulle by hulle naam as hy hulle uitlei na die beste weivelde en waters, sodat hulle oorvloed kan hê. Die finale toets of die herder wel 'n goeie herder van die skape is en nie 'n huurling is wat die skape maar net oppas omdat hy vergoed word nie, kom wanneer daar gevaar dreig. Die huurling sal vlug, maar die goeie herder gaan die gevaar tegemoet en is bereid om sy lewe te gee sodat die skape nie geskaad word nie.

Laat ons onself afvra wat Jesus meer kon gedoen het om te bewys dat Hy ons, die skape, liefhet, dat hy waarlik die goeie herder is. Hy het sy lewe vir ons gegee. Dit is tog die beslissende toets.

Slegs die verharde hart wat nie na die stem van die Goeie Herder wil luister nie, omdat die lokstem van die wêreld mooier klink, sal nog allerlei verskonings soek om te twyfel of Jesus wel die Goeie Herder is. Wie van al die dinge en mense wat daarop aanspraak maak om aan ons weiding te gee het egter die finale toets van die goeie herder deurstaan? Daar is nie een nie.

3 Maart

Lees Joh. 10:14-21 Teks: Joh. 10:18a

JESUS LÊ SY LEWE SELF AF

Geen vyand van Jesus het die mag gehad om Sy lewe te neem nie. By meer as een geleentheid is daar probeer om Jesus gevange te neem of om Hom dood te maak. Nadat Hy in die sinagoge te Naseret gespreek het, wou sy toehoorders Hom van 'n krans afgooi, maar Hy het eenvoudig tussen hulle deur geloop en weggegaan. Die tyd was nog nie daar dat Hy dit vrywillig, uit Homself sou aflê nie en mense het nie die mag gehad om dit te neem nie. Tydens Sy gevangeneeming in Getsémané, het Petrus die oor van die hoëpriester se dienskneg afgeknap om Jesus te verdedig. Jesus het egter aan Petrus te kenne gegee dat Sy Vader enige tyd meer as twaalf legioene engele tot Sy beskikking sou stel as Hy daarom sou vra. Selfs nadat Jesus reeds aan die Kruishout gespyker was, kon Hy homself bevry het, as Hy wou.

As Jesus op enige ander manier gesterf het as deur Sy lewe Self af te lê, dan sou Sy offer aan die kruis nie die enige en volmaakte offer gewees het wat ons sondes kan versoen nie. So 'n Verlosser

het ons. Terwyl Hy Sy Goddelike krag gebruik het om andere te genees, te bevry van lyding, het Hy dit nie gebruik om Homself die bitterste lyding te spaar nie. Inderdaad 'n volmaakte offer van die Enige Verlosser. 'n Ander is daar nie en is ook nie nodig nie.

4 Maart

Lees Joh. 10:22-30 Teks: Joh. 10:26

HARDHEID VAN HART IS DIE PROBLEEM

In die jaar 168 v.C. het die Siriër, Antiochus IV, die tempel gesluit vir Joodse gebruik en dit gebruik vir sy eie afgodediens. In 164 v.C. het Judas die Makkabeër, die tempel weer herower en dit moes toe geheilig en gereinig word. Die fees van die tempelwyding is 'n herdenking van hierdie gebeurtenis en het in Desembermaand plaasgevind.

Tydens hierdie fees, terwyl Jesus in die tempel wandel, kom die Jode na Hom toe en sê vir Hom dat Hy nou vir hulle reguit moet sê of Hy die Christus is. Jesus antwoord dat Hy al voldoende deur woord en daad getoon het dat Hy die Christus is. Die rede waarom hulle nie glo nie, is nie omdat Jesus nog nie duidelik genoeg gesê het dat Hy die Christus is nie, maar omdat hulle weier om skape te word van Jesus, die Goeie Herder. As hulle bereid is om skape te word van die Goeie Herder sal hulle Sy stem herken as die van die Goeie Herder. Dan sou hulle nie nog verdere bewyse soek dat Jesus die Christus is nie. Hulle moeilikheid is nie gebrek aan getuienis dat Jesus die Christus is nie, maar dat hulle, hulle nie wil bekeer nie.

Vandag nog is daar mense wat sê dat hulle nie Jesus as die Christus kan bely nie omdat hulle nie sekerheid het dat Hy waarlik die Verlosser is nie. Ook hulle probleem is dat hulle nie afstand wil doen van hulle eiewillige en hooghartige weg, om net skape te word van die Goeie Herder nie.

5 Maart

Lees Joh. 10:31-42 Teks: Joh. 10:33

BOOSHED VERSKUIL ONDER VROOMHEID

Nadat Jesus verklaar het dat Hy en die Vader een is, het die Jode klippe opgetel om Hom te stenig. Toe Jesus hulle vra oor welke goeie werk hulle Hom stenig, het hulle geantwoord dat dit nie oor die goeie werke is nie, maar omdat Hy godslasterlik spreek deur Homself as God voor te stel.

Dit is 'n verskriklike werklikheid dat die Jode hier in die naam van God die Vader, klippe optel om Sy Seun te stenig — later sou hulle Hom aan die Kruishout spyker. Ons kan miskien, in simpatie met die Jode, sê dat dit bitter moeilik was om Jesus, die seun van Josef, sommer as die Enige Seun van God te herken. Ja, dit was moeilik. Nog meer, dit was onmoontlik vir die wat onbekeerlik van hart was. Jesus wys hulle daarop dat hulle maar net stip moet let op die werke wat Hy doen. As hulle eerlik daarna kyk, dan sal hulle moet erken dat Hy van God kom. Maar dit het duidelik geword dat dit nie vir hulle gegaan het om 'n eerlike ondersoek van die werk van Christus nie, maar om hulleself. Jesus was 'n aanstoot vir hulle eiegeregtigheid en Hy moes uit die weg geruim word.

Laat ons versigtig wees wat ons in die Naam van God en die Godsdienste doen. Deur die eeue word daar nog altyd klippe opgetel om Jesus ewe vroom uit die weg te ruim, sodat die eiewillige en selfsugtige hart ongehinderd sy weg kan gaan.

6 Maart

Lees Joh. 11:1-16 Teks: Joh. 11:14 en 15

WAAROM LASARUS MOES STERF

Lasarus het gesterf en daar was groot smart in die harte van sy susters, Martha en Maria. In hulle harte moes ook die „waaroms?“ opgekom het. Waarom het Jesus nie betyds gekom nie? Waarom moes Lasarus vir wie Jesus liefgehad het, Jesus se vriend, sterwe? Waarom hy eerder as een van Jesus se vyande? Voor hulle sien hulle slegs hulle broer wat gesterf het. Verder kan hulle nie sien nie.

Maar laat ons nou van God se kant na Lasarus se dood kyk. Jesus sê dat Lasarus se siekte — waaraan hy sou sterwe — „tot die heerlikheid van God is, sodat die Seun van God daardeur verheerlik kan word“ (vers 4). Lasarus se opwekking uit die dood moes dien tot die sigbare openbaring van die teenwoordigheid van God en dat Jesus van God die Vader kom.

Verder sê Jesus dat Hy terwille van Sy dissipels bly is dat Hy nie daar was om te verhinder dat Lasarus sterwe nie. Die opwekking van Lasarus sou dien om die geloof van die dissipels te versterk. Dit is belangrik dat die gelowige steeds groei in die geloof.

Die wondere van die Here dien om ons te laat groei in die geloof, maar ook die beproewinge louter ons geloof. Hebr. 11:11 „Nou lyk elke tugtiging of dit op die oomblik nie 'n saak van blydskap is nie, maar van droefheid; later lewer dit egter 'n vredevolle vrug van geregtigheid vir die wat daardeur geoefen is.”

7 Maart

Lees Joh. 11:17-44 Teks: Joh. 11:25

DIE EWIGE VERLOSSING DIE BELANGRIKSTE

Toe Jesus vir Martha sê dat haar broer, Lasarus, sal opstaan uit die dode het sy gedink Hy praat van die opstanding in die laaste dag. Nou is dit treffend dat Jesus haar nie direk reghelp, nl. dat Hy haar broer op dieselfde dag nog sal opwek uit die dood nie. In plaas van haar hiermee te troos sê Hy aan haar dat in Hom die ewige lewe is. Wie in Hom glo, lewe tot in alle ewigheid. Dit is van die allergrootste belang dat Martha só in Hom sal glo, veel belangriker as dat Hy Lasarus uit die dood sal opwek om verder te lewe in hierdie lewe. Martha bely haar geloof in Jesus as Verlosser van die wêreld dan ook met hierdie wonderskone belydenis: „Ja, Here, ek glo dat u die Christus is, die Seun van God wat in die wêreld sou kom.”

As Martha slegs op Jesus gehoop het terwille van hierdie lewe, terwille van Lasarus se opwekking uit die dood, terug na hierdie lewe, dan sou sy die ellendigste van alle mense gewees het. So sê die Apostel Paulus dit immers in 1 Kor. 15:9: „As ons net vir hierdie lewe op Christus hoop, dan is ons die ellendigste van alle mense.”

Jesus gee ons die versekering dat elkeen wat waarlik in Hom glo as die Christus, sonder enige twyfel die ewige lewe het. Maar ook in hierdie lewe sal Hy Sy gelowiges nooit begewe of verlaat nie. Soos Hy ook Martha en Maria nie aan hulleself oorgelaat het nie.

8 Maart

Lees Joh. 11:45-54. Teks: Joh. 11:49 en 50.

MENSLIKE BEREKENING I.P.V. GELOOF

Kajafas was hoëpriester vanaf ongeveer 15 v.C. tot 36 n.C. Ook hy doen nie die moeite om dig by Jesus te kom nie, om met 'n oop gemoed na Sy woorde te luister en op Sy dade te let nie. Kajafas

is 'n groot vriend van die Romeine — hy is immers ook deur hulle aangestel as hoëpriester. Hy is ook nou, saam met die ander, bevrees dat die hele volk Jesus sou volg en dat Hy dan 'n opstand teen die Romeinse onderdrukker sal lei. Die skare het Hom immers al meer beskou as 'n aardse Messias wat hulle van Rome sou verlos. In die stryd wat sou volg, sien Kajafas geen hoop van oorwinning nie. Die Jode sou verpletter word.

Sonder nadere ondersoek veroordeel hy Jesus sondermeer as staatsgevaarlik en besluit nou al klaar dat Hy moet sterf — eerder as die volk. Jesus se latere verhoor was dus niks anders as 'n klug nie. Dit het vantevore al vasgestaan dat Hy moet sterf.

Wat Kajafas en die ander so seker was dat hulle sou verhoed deur Jesus dood te maak, het juis gebeur. In 70 n.C. het die Romeine die Jode verpletter en verstrooi, die tempel is met die grond gelyk gemaak.

Aan die ander kant, wat die Jode ten kwade bedoel het, het God ons ten goede laat kom. Jesus het gesterwe sodat die hele nasie, ja die hele wêreld, almal wat in Hom glo, in der ewigheid nie sal sterwe nie. Ons weet wat so seker lyk, loop sonder God uit op die dood. God se weet wat soms so onseker en onverstaanbaar lyk lei altyd tot die lewe.

9 Maart

Lees Joh. 12: 1-11 Teks: Joh. 12:8

DIE SALFOFFER

Wanneer Maria die voete van Jesus self, dan bring sy aan Hom 'n onselfsugtige offer. Sy self die voete van Jesus met 'n pond egte en baie kosbare nardussalf en die geur van hierdie offer vul die hele huis waar hulle bymekaar is. Sy dink nie eens daaraan dat sy die self kan verkoop en die geld vir haarself kan gebruik nie. Sy dink nie daaraan om die driehonderd pennings wat sy vir die self kan kry, aan die armes kan skenk nie. Al wat Maria beoog is om hierdie offer aan die Here te bring. Al wat sy in gedagte het is om die kosbare self te wy aan Hom aan wie alle eer toekom.

Wanneer sy dan deur Judas bestraf word omdat sy nie die kosbare self aan die armes opdra nie, dan tree Jesus tussenbeide en Hy aanvaar die offer van hierdie vrou as Hy sê: „Laat haar staan; sy het dit bewaar vir die dag van my begrafnis. Want die armes het julle altyd by julle, maar My het julle nie altyd nie.”

So moet dit ook in ons lewens gaan. Die hoogste eer die hoogste lof, die hoogste offer kom in die eerste plek die Here, onse God toe. Alle dinge en alle mense is daaraan ondergeskik. Jesus self het dit ook vir ons saamgevat toe Hy gesê het dat die eerste en die groot gebod in die wet dit is: „Jy moet die Here jou God liefhê met jou hele hart en met jou hele siel en met jou hele verstand.” „En die tweede wat hiermee gelykstaan: Jy moet jou naaste liefhê soos jouself.”

In die eerste plek, dus, moet ons die Here onse God liefhê en eer. Tweedens moet ons dan, uit dankbaarheid vir wat God aan ons gedoen het — ja, Sy Seun vir ons laat ly en sterf het — ook teenoor ons naaste optree soos Hy dit van ons verwag.

10 Maart

Lees Sag. 9:17 en Joh. 12:12-19 Teks: Joh. 12:15

JESUS IS KONING

Die profeet Sagaria het geskryf: „Kyk, jou Koning kom na jou; regverdig en 'n oorwinnaar is Hy; nederig en Hy ry op 'n esel,

op 'n jong esel, die vul van 'n eselin". Die skare wat Jesus hier die oorweldigende verwelkoming gee, moes hierdie woorde van die profeet onthou het. Daarom roep hulle Hom ook toe met die woorde van Psalm 118: „Geseënd is Hy wat kom in die naam van die Here". Met palmtakke en juigkrete heet hulle Jesus welkom by Sy intog in Jerusalem omdat hulle gedink het dat dit die Koning was wat hulle verwag het.

Hulle het gesien en gehoor van die wonders wat Jesus gedoen het. Pas voor Sy intog in Jerusalem het Hy Lasarus uit die dood opgewek. En so 'n magtige man, wat tot sulke groot dade in staat is, sou hulle graag as koning wou hê. Hierdie is nie die eerste keer dat so iets gebeur het nie. Nadat Jesus op 'n keer vyf-duisend mense gevoed het met vyf brode en twee visse, was die mense so beïndruk deur die daad dat hulle gesê het: „Hy is waarlik die profeet wat in die wêreld sou kom". Daarop wou hulle Hom met geweld koning maak. Jesus het Hom egter omgedraai en van hulle af weggegaan.

Die mense was wel reg toe hulle gemeen het dat Hy Koning is, maar hulle het nie besef dat Sy Koninkryk nie van hierdie wêreld is nie. Jesus wil egter nie as Koning geëer word met palmtakke voor Sy voete of deur op 'n troon geplaas te word nie. Hy verwag alleen van ons dat ons Hom sal liefhê en dien omdat Hy ook die Koning van die konings is.

Ons moet ons altyd inspan om as diensknegte van die Here, in Sy diens te staan. Ons moet Hom nie wil dien met ydele woorde of vroom dade nie. Ons moet ons hele lewens in Sy diens stel want ons behoort aan Hom in die lewe en in sterwe.

11 Maart

Lees Joh. 12:20-33 Teks: Joh. 12:24

DIE NAVOLGING VAN CHRISTUS

Die verering van Jesus deur Maria en Sy feestelike verwelkoming in Jerusalem het aansteeklik gewerk. Uit die heidenwêreld het ook mense na die fees te Jerusalem gekom om Jesus te sien. Hierdie reaksie onder die mense was die gevolg van Sy openbare leerredes en Sy wondertekens. Dit het mense na Jesus toe getrek. En daarvoor het Hy immers mens geword, om naamlik mense rondom Hom te versamel en hulle uit hul sonde en ellende te verlos.

Hierdie verlossing deur Jesus Christus is die bevryding van die mens uit die knellende bande van die wêreld. Christus se gelowige kinders moet los wees van die begeertes van die vlees. Daarom het Jesus die uitverkorenes tot die ewige lewe met Sy liggaam en bloed losgekoop. Hy het die dood vrywillig ondergaan en Self neergedaal tot in die dieptes van die hel. Hy vergelyk Sy dood met 'n koringkorrel, wat eers in die grond moet vergaan voordat daar 'n nuwe vrug kan ontkiem. Christus se opstanding uit die dood het die grondslag gelê vir die uiteindelijke ontkieming van die mens tot die ewige lewe.

Elkeen wat die Evangelie van die gekruisigde Heiland met blydskap en gereeld wil hoor en in Hom glo, sal deel hê aan Christus se dood en opstanding. En in navolging van Jesus moet ons lewe op aarde 'n opofferende diens wees tot eer van Jesus Christus en tot 'n seën vir ons naaste. Terwille van hierdie navolging van Jesus sal elke gelowige homself moet opoffer. Ja, laat ons onself maar verloor in ons liefde vir Christus en ons naaste. Dan sal ons eenmaal lewend gevind word in die ewige gemeenskap met die opgestane Christus.

12 Maart

Lees Joh. 12:20-26; Fil. 1:21-26 Teks: Joh. 12:25

DIE LEWE IS CHRISTUS

In hierdie vers sê Jesus hoe die mens die lewe hier op aarde moet beskou. Hy stel die huidige lewe teenoor die lewe wat hierna gaan volg. Twee moontlikhede word hier deur Jesus gestel. In die eerste plek sê Jesus dat hy wat sy lewe liefhet dit sal verloor. Dit is die mens wat aan die lewe op aarde vasklou asof dit al is wat van belang is. Net hierdie lewe met alles wat dit inhou maak vir hom saak. Vir hom is die lewe soos 'n doodloop-straat. Die graf is die einde.

En dan stel Jesus die tweede moontlikheid: „... wie sy lewe haat in hierdie wêreld, sal dit bewaar vir die ewige lewe”. Dit is die mens wat sy eie lewe en sy eie persoon op die agtergrond stel en homself geheel en al stel in diens van die Here. So 'n mens was Paulus gewees. Daarom kan hy ook sê: „Want vir my is die lewe Christus en die sterwe wins”. Sy hele lewe kon hy opsom met een woord: Christus. Sy hele lewe het hy gewy aan Christus — al sy dade, woorde en gedagtes. Soos 'n doelgerigte en vasbeslote atleet het hy net een doel voor oë gehad en dit was om die prys te verkry van die hoë roeping van God in Christus Jesus.

Paulus het verlang om heen te gaan en met Christus te wees want dit het hy as verreweg die beste geag. Maar ook het hy besef dat hy in die tyd wat hy in die vlees lewe 'n taak het om te verrig; dat hy 'n dienskneg van Christus is wat in Sy diens moet staan.

Elkeen van ons moet dan ook, met ons oë gevestig op die dag wanneer Christus weer sal kom, in hierdie lewe tot Sy eer lewe omdat Hy ook vir ons gelewe en gesterwe het. Alleen wanneer ons dit doen, kan ons ook verlangend en opreg bid: Laat U Koninkryk kom. Dan sal God alles in almal wees.

13 Maart

Lees Joh. 12:34-36 Teks: Joh. 12:36

KINDERS VAN DIE LIG

Nadat Jesus die doel van Sy dood duidelik gemaak het en bevestig het dat dit vir die gelowiges die ewige lewe tot gevolg sal hê, het die skare kwaadwilliglik na aanleiding van Jesus se woorde gespot. Hulle bedoeling was om by diegene wat in Jesus geglo het, verwarring te skep omdat Jesus nie beantwoord het aan die voorstelling wat hulle van die Messias gehad het nie. Hulle was met soveel haat teenoor Jesus vervul, dat hulle nie Sy selfopenbaring kon sien en verstaan nie. Terwyl hulle in die teenwoordigheid van die Goddelike Lig verkeer het, was hulle omhul deur die duisternis van hul hardnekkige sonde.

Jesus gebruik die tyd tot Sy beskikking om die skare tereg te wys. Terwyl die lig nog skyn moet hulle daarin wandel en daarna strewende om kinders van die lig te wees. Na 'n kort rukkie sal Jesus Sy offer aan die kruis bring. Dan sal die lig nie uitgedoof word nie. Die ewige lig sal voortgaan om te skyn deur middel van die Evangelie wat in Sy Naam verkondig sal word deur Sy Kerk. Die kwaadwilligheid van die skare sal nie by magte wees om die Lig uit te doof nie. Christus hou Self Sy Kerk in stand en Sy Woord lewe tot in ewigheid.

'n Mens kan nie die stryd teen Christus aanknoop en bly lewe nie. Dit betaam eerder die mens, vir wie Christus gesterf het, om in die geloof in Christus te volhard, en om in antwoord op Sy groot liefde vir sondaars, Hom dankbaar toegewyd te wees in alle opsigte. Dit is die voorreg van die gelowige om sy aardse kruis in die lig

van Jesus Christus op te neem, die moeilike lydensweg deur die duisternis van die sondige lewe te volg sonder om sy voet teen 'n klip te stamp. Laat ons ook, terwyl ons wag op die koms van die hemelse Bruidgom, wakker bly in Sy lig.

14 Maart

Lees Joh. 12:27-50 Teks: Joh. 12:46

DIE LIG VAN DIE WÊRELD

Jesus gebruik hier die teenstelling van die lig en die duisternis om die doel van Sy koms na die aarde duidelik te maak. Hy het na die wêreld gekom as 'n lig sodat die wat in Hom glo nie in die duisternis hoef te wandel nie. So was dit van die begin van Sy lewe op aarde af. Ons lees in Lukas 2 dat net na die geboorte van Jesus, toe Hy nog in doeke toegedraai in die krip gelê het, het die heerlijkheid van die Here reeds rondom die herders wat in die oop veld was, geskyn.

Jesus Christus het met 'n doel na die wêreld gekom. Hy het gekom om die mens wat geknel moes gaan onder die bande van sonde en dood, te bevry. Hy het gekom om die mens wat as sondaar in duisternis gewandel het, tot die heerlijkheid van Sy lig te voer.

Dit is egter nou net die een kant van die saak. Hy het wel na die aarde gekom as 'n lig sodat die wat in Hom glo nie in die duisternis hoef te wandel nie. Die ander kant van die saak is egter net so waar: die wat nie in Hom glo nie sal in die duisternis bly al dink hulle soms dat dit hulle is wat in die lig is.

Van Jesus self het ons dus hierdie belofte gekry: as ons glo in Jesus Christus, dan sal ons uit die duisternis tot Sy wonderbare lig kom. Daarom moet ons telkens tot God bid dat Hy ons steeds meer geloof sal gee. Geloof in Hom van wie alleen ons afhanklik is om gered te word. Op onself en ons eie kragte durf ons nie staatmaak nie. As ons dit sou doen, dan sou ons soos blindes in die duisternis rondtas. As ons egter opkyk na Hom dan kan ons ook soos die Psalmdigter sê: „Die Here is my lig en my heil: vir wie sou ek vrees? Die Here is die toevlug van my lewe: vir wie sou ek vervaard wees?

15 Maart

Lees Joh. 12:44-50 Teks: Joh. 12:48

DIE NOODLOTTIGE GEVOLGE VAN ONGELOWIGHEID

In hierdie paar verse van hoofstuk 12 beskryf Johannes Jesus se laaste openbare prediking. Hy het inderdaad op ondubbelsinnige wyse die weg, die waarheid en die lewe aan Sy Kerk op aarde voorgehou. Dog, alhoewel Jesus so baie tekens voor die menigtes gedoen het, het die Jode nie in Hom geglo nie. Dit beteken nie dat wat Hy gedoen en geleer het, mank gegaan het aan Goddelike gesag en oortuigingskrag nie. Sy Woorde en wonders was voldoende om geloof in die harte van die uitverkorenes van God te wek.

Alles wat Jesus tydens Sy omwandeling op aarde gedoen het, was daarop ingestel om Homself as die persoonlike openbaring van God aan die mense bekend te maak. Verder maak Hy daarop aanspraak dat Hy die heilige wil van God onomwonde verkondig het. Wie Jesus dus verwerp, verwerp baie beslis ook God.

Jesus het in Sy prediking nie oordele oor die mense uitgespreek nie. Hy het ons 'n baie lofwaardige voorbeeld nagelaat. Jesus het dit so beskou: As mense daarin volhard om nie in Hom te glo nie en Sy Woorde ter harte te neem nie, spreek hulle eintlik 'n voortdurende oordeel oor hulleself uit. Wanneer die laaste dag aanbreek, sal die woorde wat Jesus gespreek het die hardnekkiges oordeel. En

watter moedswillige sondaar sal kan bestaan voor die almagtige Woord van God?

Niemand wat Jesus willens en wetens verwerp, kan hoop op die aanneming tot kind van God nie. Maar dit is nie nodig dat die gelowige verlore gaan omdat hy onverskillig staan teenoor die Woord van God nie. Die mens het geen rede om so gesind te wees nie. Jesus Christus het in ons plek alles volbring wat vir ons die vrede met God verwerf. Aanvaar dit dankbaar in opregte geloof as die grondslag vir u saligheid.

16 Maart

Lees Joh. 13:1-20 Teks: Joh. 13:1

JESUS SE REINIGENDE LIEFDE

Kenmerkend van die inhoud van hoofstukke 13-17 is die intieme verkeer van Jesus met Sy dissipels. Hy het Sy openbare onderrig gestaak en is nou besig om Sy dissipels geestelik voor te berei met die oog op Sy kruisdood. In hierdie hoofstukke staan ook van die kostelikste gesprekke van Jesus met die dissipels opgeteken. Ons dink maar net aan die vertroosting van Johannes 14 en 15. Voordat Jesus egter hierdie gesprekke voer, is daar twee sake wat Hy eers moet afhandel. Dit is twee noodsaaklike voorbereidings met die oog op Sy troos- en afskeidswoorde.

Die eerste waaraan Jesus aandag gee, is om die dissipels moreel voor te berei vir alles wat die volgende dag met Hom sou gebeur. Dit is kort voor die fees van die pasga. Jesus se uur het aangebreek dat Hy Sy liefde vir Sy eie mense in die wêreld op 'n heel besondere wyse moet toon. Voor die verbaasde dissipels het Jesus Sy boklere uitgetrek, 'n doek om Hom vasgemaak, water in 'n bak gegooi en die voete van die dissipels begin was en hulle afgedroog met die doek wat Hy omgehad het.

Hoe volkome gaan die profesieë van Jesaja, aangaande die lam wat na die slagplek gelei word en die lydende kneg, nie in vervulling nie! Die dissipels sien die voorstelling van Jesus se vrywillige vernedering, wat daarin bestaan, dat Christus Sy gelyk-wees-met-God verlaat het en die kleed van die menslike vlees aangeneem het. Hulle sien dat Hy uit eie vrye wil die werk van 'n dienskneg doen. Hierdie daad van Jesus simboliseer verder Sy vrywillige aanstropel met die las van die kruis na die dood op Golgota, sodat Hy Sy navolgers van sonde kon reinig.

Betekenisvol is dat Jesus se motief aangegee word as liefde. En in die uitoefening van dié liefde het Jesus nie omgee om ook die voete van Sy verraaier te was. Dit is lewensnoodsaaklik dat die mens deur Christus gereinig word van die sonde, teneinde ewige gemeenskap met Hom te kan hê. Laat Christus dan toe in u hart as Hy voor u kom staan en toegang tot u lewe vra.

Jesus se daad het ook gedien as voorbeeld. Laat ons ook mekaar in ongeveinsde liefde dien.

17 Maart

Lees Joh. 13:1-11 Teks: Joh. 13:5

DIE DIENSKNEG

Jesus was die voete van Sy dissipels. Hiermee toon Hy weer on dubbelsinnig hoe waar die woord wat Hy gespreek het toe Hy gesê het: „Want die Seun van die mens het ook nie gekom om gedien te word nie, maar om te dien en sy lewe te gee as 'n losprys vir baie”.

So was Sy hele lewe op aarde. So was Sy geboorte en so was ook Sy dood. Hy die Koning van die konings, gebore in 'n stal. Hy die Heer van alle here, met 'n doringkroon op Sy hoof, sterf

die dood van 'n misdadiger saam met misdadigers aan 'n kruishout wat reeds in die Ou Testament vervloek is.

Wanneer Christus dan die voete van Sy dissipels wil was, is dit heeltemal begryplik dat Petrus in verset daarteen kom. Hy verset hom teen die gedagte dat Jesus Homself so voor hom verneder. Petrus het nie besef dat hierdie selfvernedering van Jesus nog klein is teen die kruisdood wat sou volg nie.

Jesus Christus het na die aarde gekom ter wille van die mens. Hy moes verneder word sodat ons verhoog kon word. Sy geseënde liggaam is aan die kruishout vasgespyker sodat ons met Sy seëninge vervul kan wees. Hy is gebind sodat ons vry kan wees van die bande van die sonde. Hy moes angs en dood en hel verduur sodat ons tot God geneem kan word. Hy, die Seun van God moes 'n doringkroon dra sodat ons as sondaars God Vader kan noem.

En as ons dan verslae staan vanweë die grootheid en onbegryplikheid van die genade van God in Jesus Christus, dan kan ons alleen maar sê: Goddank vir Sy genade want dit alleen is vir ons genoeg.

18 Maart

Lees Joh. 13:12-20 Teks: Joh. 13:14

NAASTEDIENS

Nadat Jesus dan die voete van Sy dissipels gewas het, het Hy weer aan tafel gegaan en aan hulle die sin daarvan verduidelik dat Hy hulle voete gewas het. Dan sê Hy aan hulle wat Paulus ook aan die Filippense skryf: „Julle moet nie elkeen na sy eie belange omsien nie, maar elkeen ook na die ander s'n. Want hierdie gesindheid moet in julle wees wat ook in Christus Jesus was”.

Jesus sê dan aan hulle dat as Hy, die Heer en Meester, hulle voete was, is hulle ook verplig om mekaar se voete te was. Natuurlik beteken dit nie 'n kunsmatige en letterlike nabootsing van Jesus nie, soos wanneer die Pous byvoorbeeld, elke jaar voor die Paasfees, die voete van twaalf Roomse Katolieke was. Jesus Christus het in die gestalte van 'n dienskneg Homself verneder ter wille van die mens. Hy het aan die kruis gehang terwille van sondaars. Daarna volg dan die vraag wat ons nou moet doen as 'n antwoord op die groot daad van God in Christus Jesus. Ons kan alleen maar 'n lewe van dankbaarheid voer teenoor God en teenoor ons naaste.

Dan alleen het naasteliefde en naastediens ook sin — wanneer ons dit doen uit dankbaarheid vir die verlossing wat God aan ons geskenk het deur die soendood van Jesus Christus. Dan alleen is ons naastediens ook onselfsugtig. Dan wil ons daar ook niks mee bereik nie maar lewe ons 'n lewe van dankbaarheid teenoor God.

19 Maart

Lees Joh. 13:21-30 Teks: Joh. 13:21

DIE VERRAAD

Johannes skryf dat Jesus in Sy gees ontsteld was toe Hy 'n aanduiding gegee het dat een van hulle Hom sou verraa. Dit moes vir Jesus 'n bittere erkenning gewees het toe Hy gesê het: „... een van julle sal my verraa”. Een van die dissipels; een uit die binneste kring; een van die vertrouelingen — die verraaier!

Dit is dan ook begryplik dat die dissipels dan wil weet wie die een is wat Hom sou verraa. En dan wys Jesus vir Judas aan. Hoewel Jesus duidelik aantoon wie Sy verraaier is, het al die dissipels dit nog nie besef nie. Dit was vir hulle te moeilik om te aanvaar dat een van hulle Hom sou oorlewer om te sterwe. Hulle die uitgesoekte groepie, sou tog tot die dood by Hom staan. En tog —

Judas verraa Hom met 'n soen en Petrus sê driemaal: „Ek ken die man nie”.

So was die lewe van Jesus. Hy is verraa en verloën en bespot en geslaan en gekruisig. Dit was soos die profeet Jesaja gesê het: „Hy is mishandel, hoewel Hy onderworpe was, en Hy het Sy mond nie oopgemaak nie; soos 'n lam wat na die slagplek gelei word en soos 'n skaap wat stom is voor sy skeerders — ja, Hy het Sy mond nie oopgemaak nie”.

So het Jesus Christus onder verraad en verloëning gely en gesterf ter wille van sondaars. Maar hy kom weer. Dan sal Hy nie weer kom in die gestalte van 'n dienskneg nie want dan kom Hy as Regter om te oordeel. Laat ons ons dan verlangend voorberei op daardie dag. Dan sal elke knie voor God buig en elke tong Sy Naam bely. Dan sal Hy alles in almal wees.

20 Maart

Lees Joh. 13:21-30. Teks: Joh. 13:30.

SONDER CHRISTUS EWIGE DUISTERNIS

Jesus moet nog een taak verrig voordat Hy die afskeidswoorde tot Sy dissipels spreek, waarin Hy openlik oor Sy finale lyding en dood sal praat. Die intieme kring van Sy getroue volgelinge is nog nie gesuiwer nie. Daar is 'n ongelowige volgelinge en 'n onsimpatieke hoorder onder hulle. En die openbaring van Sy plaasvervangende liefde is nie bedoel vir hulle, wat daarvoor nie omgee nie. Jesus duld nie die teenwoordigheid van die gesant van Satan nie. Daarom moet die verraaier weggestuurt word.

Judas se bese gesindheid het Jesus bedroef. Dit was deel van Sy lyding dat Hy moes ervaar dat een van Sy eie dissipels Hom oorlewer aan Sy vyande. Jesus sê dit hier reguit dat een van hulle die verraaier is. Op versoek van die liefingsdissipel het Jesus die sondebok onmiddellik aan die kaak gestel.

Nou is daar nie meer vir Judas geleentheid om van plan te verander nie. Hy het volhard in sy haat vir Jesus. Daarom moedig Jesus hom aan om sy duiwelse sending te voltooi. Ons lees ook dat die Satan openlik in hom gevaar het. Toe het hy haastig die intieme gemeenskap van Jesus en Sy gelowige dissipels verlaat. En nou volg daar betekenisvolle woorde: „En dit was nag.”

Dit was nie net 'n aanduiding van hoe laat dit was nie, maar ook van die toestand waarin Judas verkeer het. Judas het oorfloedige geleenthede gehad om Jesus in geloof as Saligmaker aan te neem. Hy het Sy prediking gehoor, en die openbaring van Sy Goddelike krag aanskou toe Jesus Sy talle wonders gedoen het. Daardie selfde aand het hy toegelaat dat Jesus sy voete was, as teken dat Jesus ook vir sy sondes sou sterwe maar Judas het die duisternis liever gehad as die lig. En Jesus het hom weggestuurt in sy ewige nag van skande en verdoemenis.

Die Evangelie van die kruis van Golgota roep ons op tot volgehoue geloof in ons Heer en Heiland. Wie in Hom glo sal lewe al het hy ook gesterwe.

21 Maart

Lees Luk. 15:1-10 Teks: Luk. 15:2

HIERDIE MAN ONTVANG SONDAARS

Kwaadgesindes kan tog ook diepe, salige waarhede verkondig. So Kajafas, toe hy verklaar het dat dit nuttig is as een man vir die volk sterwe; toe die volk gehoon en gespot het: „Andere het Hy verlos”; toe hulle geskimp het: „Hy het mos op God vertrou”. So was dit toe hulle met veelbetekende hoofbewegings, minagting en afkeurend na Christus beduie en gesê het: „Hierdie man ontvang

sondaars — en eet saam met hulle.” Ons vergeet maar die lippe wat spreek en aanvaar die heerlike waarhede wat hulle onbedoeld ontsluit en ons mymer oor die troos van die Man, wat soos hulle sê, sondaars ontvang.

„Hierdie man ontvang sondaars . . .” Dit is bedoel as ’n snydende verwyt, as ’n listige verdagmaking, as vernietigende kritiek. Die skrifgeleerdes en Fariseërs neem Hom dit kwalik. Hulle vermy tollenaars en sondaars en sal nooit in hulle geselskap gevind word nie. Hoogmoed, verwaandheid en geveinsdheid het die fariese godsdiens ten grondslag gelê en daarom het hulle ander as wetsoortreders en wetsverbrekers geoordeel. Hulle is met haat en veragting bejeën en as godloënaars bestempel.

Maar as Christus na die aarde toe kom, dan sê hulle van Hom: „Hierdie man ontvang sondaars . . .” Die tollenaars en slegte mense het dikwels na Hom toe gestroom want by Hom is heiligheid, vry van fariese hoogmoed, gepaard met opregte liefde. Hulle het aangetrokke tot Hom gevoel want Hy is so anders, Hy ontvang sondaars. Hy veroordeel en vervloek hulle nie maar spreek liefdevol van ’n uitnemender weg, die weg van bekering en Gods genade. Hy spreek van vergifnis en aanneming van sondaars. By Hom is liefde wat groter as die sonde is, wat die sonde bedek. Met ’n kwaadwillige gesindheid kla hulle minagtend oor hierdie man wat sondaars ontvang, onbewus dat hulle die evangelie suiwer en onomwonde verkondig. Ja, by Hom gaan dit om die verlossing van sondaars.

Wat ’n troosvolle tyding en bemoedigende waarheid het hulle uitgespreek! Hy toon die grootste ontferming aan die wat met skuld belaa en verag is. Hy neem hulle in ontvangs. So groot is Sy liefde dat Hy Sy lewe tot versoening van die sonde gegee het. Aan elkeen wat bewus is van ’n eie sondige bestaan, wil ons ook verkondig: „Hierdie man ontvang sondaars . . .”. Maar laat ons onself heelhartig aan Hom toevertrou want Hy verag en verstoot niemand nie. Sy ewige Koninkryk sê Hy aan sondaars toe.

„Hierdie man ontvang sondaars.”

22 Maart

Lees Matt. 21:12-17 Teks: Matt. 21:16

LOF UIT KINDERHARTE

Toe Jesus die intog in Jerusalem gemaak het en deur die skare begroet is met die uitroep: „Hosanna vir die Seun van Dawid”, toe was Sy antwoord so anders as wat verwag sou word. Daar vloei tranes uit Sy oë en oor Sy lippe kom die diep roerende klag oor Jerusalem, wat „teen die grond verpletter” sal word (Luk. 19:14). Ook betree Hy die tempel met ’n gësel in Sy hand.

In die tempel weerklink opnuut die „Hosanna vir die Seun van Dawid”. Nou aanvaar Jesus die lofkreet en wys die owerpriesters en skrifgeleerdes tereg wat in hulle ergernis oor die lofsang daarteen beswaar maak. Hierdie begroeting kom egter van ’n kinderskaar in die tempel, moontlik hulle antwoord as die tempel klaar gereinig is. In die skoon tempel kan die Seun van Dawid toegejuig word net deur kinders „aan wie die koninkryk van God behoort.” Selfs al het die kinders die antwoord van Jesus daarbuite en die tempelreiniging nie begryp nie, tog is hulle verwagtinge in hierdie Man gevestig en toon hulle deur die begroeting dat hulle harte na Hom toe neig.

Die optrede van Jesus teenoor die kinders was elke keer ’n besondere gebeurtenis. Hy het baie verdriet beleef van mense, selfs van Sy dissipels, maar van die kinders op Sy lewensweg het Hy net vreugde beleef. Hulle word dus in Sy beskerming geneem en met

liefde bejeën. Hulle harte het so maklik na Hom geneig en hulle trou was so vol en onverdeeld.

Ons behoef ons kinders net van die Here te vertel, maar net 'n beeld in hulle gees skep van hoe Hy rondgegaan en goed gedoen het, en dan merk ons die vreugde wat uit hulle oë straal. Hierdie vreugde spreek nog van die Hosanna wat die kinders in die tempel aangehef het. Dit wys wat in die kinderharte omgaan, daar waar die Hosanna gebore word en sterk groei om 'n lied van die kinderlewe te word. As ons ons kinders so opvoed, dan sal ons die lied in hulle lewe hoor sing, want in hulle kom dan 'n mag wat daartoe aandryf. Die mag, die lied in hulle lewe sal ons ook aansteek en besiel in die stryd.

Kan ons ons kinders inlig oor Jesus en opvoed om die lied aan te hef? Ons kan, as ons self die Hosanna in ons hart verneem.

23 Maart

Lees Jes. 41:8-20; Jes. 61:1-6, Teks: Joh. 16:7.

DIE ANDER TROOSTER

„Troos, troos my volk . . .”, was die wekroep van die profeet Jesaja by wie dit veral gaan om die sielenood om troos vanweë die mens se sondenood.

Sedert die sondeval van Adam en Eva is die aarde gedrenk met onnoembare trane en smart. Sedertdien dui alles daarop dat die woorde van Jesus bewaarheid toe Hy gesê het: „In die wêreld sal julle verdrukking hê”.

Onder die dissipelkring was daar groot droefheid. Hulle kon maar nie verstaan dat Christus nie vir die aardse kroon bestem was nie maar vir die kruis. Dat Sy grootheid op die altaar eerder as op die troon geopenbaar sou word was ewe onbegryplik. Hul drome vir 'n aardse koninkryk het soos mis voor die son verdwyn.

Maar die Here wat sovele getroos en opgerig het troos nou ook Sy dissipelkring met die heerlike waarheid. „Dit is vir julle voordelig dat Ek weggaan want as Ek nie weggaan nie sal die Trooster nie na julle kom nie; maar as Ek weggaan sal Ek Hom na julle stuur.”

Die ander Trooster, nl. die Heilige Gees is met Pinkster na die mens gestuur om tot die voleinding van die wêreld met ons te wees. Hy het gekom om al die treurendes te troos en om te verbind die gebroekenes van hart — ja, om vir die treurendes te beskik sieraad vir as, vreugdeolie vir treurigheid en 'n gewaad van lof vir 'n verslae gees.

Deur Sy Gees spreek Hy vandag nog tot almal wat vermoeid en belas is. Waar die donker wolke van die huidige chaotiese wêreld-toestande dreigend om ons saampak, bly Hy ons Toevlug. Die treurende hoef nie meer soos die man van Bethesda uit te roep, „Here ek het niemand . . .” nie. Ons het die groot „Iemand” wat die weduwee en weese, die kranke, bekommerde en eensame in sy droefheid troos. „Wees nie bevrees nie, want Ek is met jou; kyk nie angstig rond nie, want Ek is jou God.”

Soos 'n Paulus en Silas mag ons welgetroos te midde van donkerheid om ons heen 'n loflied tot Hom aanhef en antwoord, ek is tot alles instaat deur Christus wat my die krag gee.

24 Maart

Lees Hand. 2:1-13; Joh. 16:1-13 Teks: Joh. 16:13(a)

DIE HEILIGE GEES AS ONS GIDS

As soekers na sekuriteit, vastigheid en riglyne, beywer die mens hom op haas elke terrein. Elke ondersoeker, of dit nou op natuurwetenskaplike, politieke, kulturele of maatskaplike gebied is, wil

'n bepaalde reëlmaat, orde of norm hê waarvandaan sy ondersoek of optrede mag uitgaan.

In sy soeke na die waarheid wil die soeker 'n gids of leermeester hê. As die een leier of voorganger wegval, moet hy vervang word, of hy nou bekwaam of onbekwaam is. Deur die kortsigtigheid van die onbekwame leier of gids, is die mensdom voor baie gapinge, afgronde, chaos en probleme te staan gebring. So dikwels het die blinde volgende massa met gids en al die dieptes van verval en ondergang afgestort.

Die Heilige Gees het juis gekom om die duurgekoopte kudde van die Here weg van die afgronde na die voete van Christus te lei. Hy weet waar dit vir ons veilig in lewe en sterwe is, daarom is Hy met ons om ons te lei, te vertroos en te verlig. Die pad wat Hy ons aanwys, is die weg wat Christus ons deur lyding en offer aangewys het, wat uitloop op die hemelse woning. Om hierdie rede kan die gelowige doelgerig toekomsgerig met vaste tred sy weg bewandel — nie meer soos die verdwaalde twyfelende koerslose nie, maar soos die een wat soos Paulus kon sê — „Ek is versekerd!” Dit gee ons moed, want ons ken ons plek en bestemming.

As gids bring die Heilige Gees ons en ons kinders die ligkring van Christus, deur die Woord en Beloftes van God by ons in te skerp, bring Hy Heil en Vreugde. In ons huise, landerye en werksomstandighede is Hy ons Raadgewer, wat hoor wat ons sê, weet wat ons dink en sien wat ons doen. Laasgenoemde feit bied vir ons in ons nood dié wonderlike sekuriteit, dog kan veroordelend inwerk vir diegene wat agter ander gidse aanloop. Het ons vandag al soos 'n Petrus „tot onself gekom”, en gebid vir Sy Leiding?

25 Maart

Lees Joh. 16:1-14 Teks: Joh. 16:14(a)

DIE VERHEERLIKING VAN CHRISTUS

Jesus Christus het in die wêreld gekom om sondaars te red. Hy wat in die gestalte van God was, het dit geen roef geag om aan die mens gelyk te word nie. Vanaf Sy geboorte het Hy geen gestalte of heerlikheid gehad dat ons Hom sou aansien nie.

Vir Hom het dit ook nie om Sy Eer gegaan nie maar enkel en alleen om die Eer en Heerlikheid van Sy Vader. Sy wagwoord was steeds die verheerliking van God.

Hierdie vrywillige en gehoorsame selfoorgawe en selfonderwerping het God na Sy versoeningsdaad op Golgota met Eer en Heerlikheid bekroon. Die mensetong of self die engel Gabriël sou te nietig wees om Sy heerlikheid te besing. Dit het die taak van die Heilige Gees geword. Na die blye Opstandingsmôre en Sy Hemelvaart is die hemele vir Hom geopen, 'n Leërskaar van engele roem Sy Majesteit en erken dat aan Hom alle mag gegee is en dat alles aan Hom onderwerp is.

Nadat die hoogste hemele Hom so met gejuig ontvang het sal die aarde en die ganse skepping aan die beurt kom. Ons hoogste roeping is hierin geleë dat ons sal aansluit by die engelkore en God deur Hom as Onse Vader sal verheerlik.

Die vraag is egter of ons dit doen. Getuig ons gedagtes, woorde en werke van Sy eer alleen? Kruisig, verloën of verraai ons nie ons Redder en Verlosser deur ons halfhartige louheid en koudheid teenoor Hom nie?

As biddende volk moet ons gedurig hierteen waak. Ons bede moet altyd wees: „Here wat wil U hê dat ek moet doen?” Sy antwoord kom altyd helder en duidelik tot ons „So spreek die Here, Here” Ootmoedig en pleitend moet ons aanhou smeek „Spreek Here, U dienskneg of U diensmaagd luister”.

26 Maart

Lees Joh. 16: 16-33. Teks: Joh. 16:28.

DIE BETEKENIS VAN CHRISTUS SE KOMS EN HEMELVAART

Waar kom ons vandaan en waar gaan ons heen? Hierdie bange vrae hou ons besig in tye van nood en kry eers vir ons sin en betekenis as ons die rykdom van die kom en gaan van Christus verstaan.

Hy verklaar dat Hy van die Vader uitgegaan het. In Hom is die Vader aan ons geopenbaar as die God van Liefde. Ons sondeval het skeiding tussen ons en God veroorsaak, derhalwe het ons van die Ewige Lig na die ewige duisternis beweeg. Christus het hierdie donker en diepe kloof tussen Skepper en skepsel oorbrug.

So groot was Sy Liefde tot ons dat die hemele Sy Liefde nie kon hou nie. In Christus moes Hy die verdwaalde sondaar opnuut weer toeroep „Waar is jy My kind?”

Nadat Christus die wet en profete vervul het hier op aarde en vir ons sondeskuld geboet het, was Sy sending hier op aarde in diepe gehoorsaamheid volbring. Hierna verlaat Hy die aarde om as Oorwinnaar aan God's regterhand plaas te neem. Sy werk eindig egter nie op Golgota nie want Hy sê self: „Ek gaan om vir julle plek te berei. Ons is dus nie as wese agtergelaat nie maar mag weet dat Hy ons nimmer sal begeef en nooit sal verlaat nie. Paulus leer ons verder dat Hy vir ons bid. Hy tree as voorbidder vir u en my op waar ons in ons sondenood boonop vervolg, versoek en verlei word. As Profeet, Priester en Koning word Sy werk as Oorwinnaar voortgesit.

Om te weet waarom Hy na hierdie aarde gekom en na die hemele opgevaar het is ons troos soveel groter as ons bely dat ons met liggaam en siel nie aan onself nie, maar aan ons getroue Saligmaker Jesus Christus toebehoort. Kalm en rustig mag ons dan na Sy Wederkoms uitsien met die bede in ons hart: „Kom Here Jesus, ja kom spoedig Heer”.

27 Maart

Lees Joh. 17:1-11; Filip, 2:1-11; Teks: Joh. 17:II (b)

DIE WARE KENNIS

Iemand het die Hoëpriesterlike gebed van Jesus as volg beskryf: „'n Kosbaarder, Heiliger, ryker meer verhewe gebed is nooit in die hemel of op die aarde gehoor as die gebed van die Seun van God nie; maar dit is so diep, so wyd en ryk dat niemand dit kan deurgrond nie”. Hierin het Christus Sy hart aan die Vader en aan die ganse menslike geslag ontbloot en uitgestort.

God het Hom in Sy Seun en in Sy Woord aan ons geopenbaar. Om God die Vader en God die Seun te ken, beteken veel meer as om dit met die lippe alleen te bely. Nie elkeen wat sê Here, Here sal in die koninkryk van God ingaan nie. Met ons hele hart en siel en verstand moet ons ook kan bely. My Here en My God. Vir hom wat uit gewoonte met die mond oppervlakkig bely mag die oordeel geld. „Gaan weg van My . . . want Ek het jou nooit geken nie!”

Die kennis waarvan ons teks spreek is 'n lewende en geestelike kennis — dit is meer as begryp, verklaar en beredeneer. Die ware kennis waarvan hier sprake is, is 'n aanskouing van God soos Hy Hom in Jesus Christus geopenbaar het. Niemand kom tot die Vader behalwe deur Sy Seun nie. Die wat Hom gesien het, het ook die Vader gesien.

Luther stel dit vir ons so — Wie God wil ken, moet by die krip van Betlehem begin. Daar kan 'n mens God nie verbykyk nie maar vind Hom gewis en seker.

Dit is die ewige lewe, dat hulle U ken, die enige en Waaragtige God en Jesus Christus wat U gestuur het. Deur die onderrig van 'n vrome moeder en vader en deur die prediking van die Blye Boodskap word ons na Jesus Christus gebring. Hy is die Weg en die Waarheid en die Lewe.

28 Maart

Lees Joh. 17. 1-11; Filip. 2:1-11; Teks: Joh. 17:II(b)

EENHEID TEMIDDE VAN VERSEKIDENHEID

Die slagspreuke van die Franse Rewolusie het die moderne mens opnuut betower. 'n Blinde stromloop word van stapel gestuur om die wêreld van verval te red en sodoende 'n soort paradys of Utopia op die aarde te vestig. In hierdie proses moet die Ooste van die Weste, die gelowige en ongelowige deur menslike optrede verenig word. Alle bestaande ordes, of dit nou godsdienstig, staatkundig of kultureel is, moet afgebreek en as uit die bose uitgewis word.

Oppervlakkig klink dit mooi, maar die gevaar lê juis hierin dat hierdie optimisme, veral, op godsdienstige gebied tot 'n onvergeeflike dwaling kan lei. Die inhoud van Gods Woord en die eeuelange denkarheid en gebed van ons vadere ten opsigte van ons christelike belydenis so verskraal, verwater en vervaag word om dit vir die bonte verskeidenheid aanvaarbaar te maak. Die ware en suiwere leer van Christus se Verlossingswerk word ingeboet in ruil vir 'n oppervlakkige politiek-geïnspireerde eenwording.

Die Skepping van God, wat Hy as goed beskou het, openbaar tog die rykste verskeidenheid wat tegelyk 'n heerlike eenheid vorm. Christus bid vir eenheid, naamlik dat ons in die geloof almal een sal wees. As dit tog die verlange van die sondaarmens sou wees, sou daar ook sin en betekenis in ons lewe en sterwe wees. Dit is alleen moontlik, nie deur die prestasie van die mens nie, maar enkel deur die werking van die Heilige Gees. Dan kan, te midde van die verskeidenheid, eenheid wees, soos die verskeidenheid van note met hul verskeidenheid van klanke saam een lieflike akkoord vorm. Hoe lieflik sou die koorsang in harmonie, Christus, as die enigste oplossing van ons wêreldspesiale, tot Sy Eer besing nie?

Sou die wanklanke van slagspreuke nie verdwyn as die wêreld geleer het om lofsingend weer Christus-en Skrifgebonde te verheerlik nie?

Christus bid dat ons een in die geloof deur Hom tot God, Onse Vader, kom met ons sielenood. Hy moet vir ons die Verlosser wees en nie die agitator met sy vrome bedrog nie.

In skaamte moet ons bely dat ons hierdie verhewe eenheid soms teëwerk. Die christendom mag hom nooit laat lei, anders as deur die Woord van God en die Heilige Gees nie. Die Kerk sou dan kragteloos en onvrugbaar word en so sy greep op die heidendom verloor.

Ons verhouding van eenheid mag nooit anders wees as in Christus en in Hom as die Gekruisigde nie. Sy Genade is vir ons genoeg.

29 Maart

Lees Mat. 7:7-23; Joh. 17:15-26. Teks: Joh. 17:15.

JESUS CHRISTUS ONS GROOT VOORBITDER

By die aanhoor van die Hoëpriesterlike gebed betree ons 'n heilige terrein. Ons nader so Sy ewige Tempel waar Hy as die Hoëpriester gereed maak vir die Volmaakte Offer. Voorheen moes die offerdier gereed gemaak word, maar hier sou die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem, Hom self ten offer bring.

Die hoofzaak van die priester was om te offer, dog Hy moes ook vir Sy agterblywende kudde bid. So groot was die nood van hierdie wêreld dat al die offers en al die gebede van die gewone priester die sondaar nie meer kon help nie. Slegs die bemiddeling van Jesus as ons enigste Middelaar kon nog help.

In die bange skadu van Golgota dink Hy nie aan Hom self nie maar Hy bid vir Sy kudde. Hy wat self deur die opperste van die Bose in die woestyn versoek is, weet watter gevare Satan vir ons inhou. Soos by die Tweede vermeerdering van die brode, het Hy Sy dissipels en vir u en my innig jammer gekry en gebed dat ons nie langs die pad in die greep van die Bose sou omkom nie.

Hy het gebed dat die Vader ons van die Bose moet bewaar sodat ons bede gedurig moet wees: „Lei ons nie in versoeking nie maar verlos ons van die Bose”. Die Almagtige Vader wil dat ons Sy hulp inroep in ons stryd teen die aanvegtinge van Satan. As Hy vir ons is, wie kan dan teen ons wees?

Ons word gebied om te volhard in die gebed, maar om opreg te kan bid, moet ons opnuut weer pleit: Here, leer ons bid. Soos die tollenaar moet ons ons eers ontledig en uitroep: Wees my sondaar genadig. As die Ek in my sterf en die U leef, ontdek ons Sy Genade, en mag ons weet dat alles wat ons ontvang louter Genade is.

Bid dan maar onder die grootste druk en benoudheid en weet die Onse Vader tot wie ons bid, ook die Verhoorder van ons gebede is. Bid sonder ophou, want Sy uitnodiging aan almal wat vermoed en belas is, geld ook vir u en my in Christus Jesus. Hy is tot vandag toe ons Groot Voorbidder by God.

30 Maart

Lees Joh. 18:1-11; Sag. 9:9-17. Teks: Joh. 18:3.

TEENSTELLINGS OM JESUS

Jesus is op pad na Jerusalem. Vir die laaste keer. Hy gaan die stad binne op 'n profesie-ervullende wyse: op 'n jong esel! Juis dit gryp die volk aan en besondere hulde word Hom toegebring: palmtakke, hulle klere op die esel en op die pad. Jubelend klink dit op: „Hosanna, geseënd is Hy wat kom in die Naam van die Here, die koning van Israel!”

Het Jesus by hierdie geleentheid reeds in sy alwetendheid Getsémané gesien in sy geestesoog? Nog 'n groep mense; maar in plaas van palmtakke dra hulle swaarde en stokke. In plaas van koninklike hulde is dit 'n ruwe gevangeneeming, die voorspel van wat sou uitloop op die uitroepe: Kruisig Hom, kruisig Hom, teenoor die Hosanna's van sy intog. Daarby, as het ware soos 'n bevestiging van hierdie veranderlikheid in die mensegesindheid ten opsigte van Jesus kry ons saam met hierdie mense vir Judas: by die intog is hy dissipel; hier is hy verraaier.

Hosanna! — Kruisig Hom! Dissipel — verraaier. Waarom? Waarom hierdie verraderlike veranderlikheid? Omdat hierdie mense aan die profesie hulle eie inhoud gegee het, en in ooreenstemming daarmee wou hulle in Jesus iemand anders sien en hê: 'n aardse koning, aardse voordele soos die verlossing uit die Romeinse oorheersing. Hulle is teleurgesteldes omdat Jesus nie doen en gee wat hulle aan Hom wil voorskryf nie. Dat die Naam Jesus juis Verlosser in ander sin sin wil wees wou hulle nie aanvaar nie.

Christelik — heidens. Gelowig — ongelowig. Eintlik maar dieselfde teenstellings na inhoud en betekenis as die bogenoemdes. En, hoe wissel hierdie kenmerke nie ook ons eie lewens dikwels af nie? Waarom? Om presies dieselfde rede as hier bo. Ons raak teleurgesteld, opstandig as ons net aardse verwagting van Jesus

koester. Ons wil te veel in Hom die oplosser van ons aardse probleme hê. Ons vergeet sy NAAM: JESUS. d.i. Verlosser. Verlosser uit ons sonde en ellende. Redder uit die mag van die bose.

31 Maart

Lees Joh. 18:12-27; Jes. 53: Teks: Joh. 18:17

VLOED EN EB

By die gevangeneming van Jesus is dit Petrus wat die swaard trek. Hy wys daarmee ondubbelsinnig dat hy één van die dissipels van Jesus is; daarby een met 'n besonder hoë agting vir Hom. Een wat bereid is om saam met Hom te sterwe, soos hy dan ook vroeër getuig het. Maar nou hier — hier waar Jesus 'n gevangene is, hier waar die Hoëpriesterlike sfeer en gesag oorheers, hier waar die gevaar so werklik is, hier is dit 'n ander Petrus. Die deurwagster sê neerhalend: „Jy is nie ook een van die dissipels van hierdie mens nie? En die moedige Petrus van die gevangeneming sê: „Ek is nie.”

Voor die haan kraai, het Jesus gesê, sal jy My drie maal verloën. Vóór die haan gekraai het hét Petrus Jesus drie maal verloën.

Hoe snaaks kan die vloed van die geloof nie werk in 'n mens nie. Dringend, stuwend by tye, só asof daar nooit vir ons iets belangrikers kan wees of sal word nie! Soos Petrus met sy swaard voel ons oortuig, gereed, besiel.

En dan kom skade, skande, krankheid, moeite. Ons voel so dikwels, hoe maklik dat daardie drif en drang vervaag. Die verloëning lê onmiskenbaar in ons ongeloof, kleingeloof, ontkenning in woord en in daad soos by Petrus. Hoe laag kan ons geloofsmoed en krag nie daal nie!

Maar, hoe groot is Gods genade nie, dat Hy die haan laat kraai op soveel wyses in ons lewens nie; Ja, al bring dit ook hartseer en berou. Want juis dit is nodig. Daardie geleenthede wat ons herinner aan die „goeie” geloof, die goeie voornemens, ja aan die genade van 'n Verlosser wat ons wou ken ook toe ons sondaars was. Elders lees ons dat toe die haan kraai het Jesus omgekyk na Petrus: al wou Petrus Jesus nie ken nie, wou Hy Petrus toe nóg ken. Elke herinnering aan ons kleingeloof is net soos Jesus wat ons nog wil ken; Méér: wil red.

1 April

Lees Joh. 18:28-40 Teks: Joh. 18:35.

OORDEEL TOT VRYSPRAAK

Wat het U gedoen? Sô vra Pilatus aan Jesus. Jesus staan tereg op 'n aanklag, word verhoor soos 'n misdadiger. Pilatus wou die verhoor aan die jode oorlaat. Maar, hulle het reeds die vonnis bepaal: Dit is ons nie geoorloof om iemand dood te maak nie — die klag is na hulle mening te ernstig en hierdie verhoor bo hulle gesag.

Hulle was reg. Hulle vonnis wat hulle in gedagte gehad het was reg, maar in 'n ander sin as wat hulle bedoel het. Daarom sou ons ook saam met Pilatus wou vra: Wat het u (dan) gedoen? Wat hét Jesus gedoen dat die gerig op hoër gesag moet berus? Die waarheid is dat die gerig op die Hoogste Gesag berus! Jesus staan daar in die plek van die sondaars. Dis eintlik hulle verhoor. Die Jode saam met Pilatus is eintlik maar net instrumente om die oordeel van God oor die sonde aan Sy eniggebore Seun te voltrek.

Wat het U gedoen? wil Pilatus weet en wil ons weet. Dink dan maar aan die wêreld in en om u. Leuentaai, bedrog, owerspel, hoerery, moord en doodslag, huigelary! Wat het U gedoen? Hulle in wie se plek Hy staan het hierdie dinge gedoen en nog meer. Hierdie dinge wat die dood verdien, want die loon van die sonde

is die dood. Van die geringste tot die grofste na ons menslike oordeel: elkeen is 'n daad van die sonde. En om rede van die sonde van die mensheid staan Jesus daar tereg.

Pilatus vind geen skuld in Jesus nie. Tereg ook. Want die Seun van God is sondeloos. Maar Hy staan daar ook in u en my plek. Wat het U gedoen? Dink dan aan wat ons gedoen het en nog doen in hierdie wêreld; dān weet ons, verstaan ons waarom Jesus daar staan soos 'n misdadiger met die vraag in sy gesig gewerp: Wat het U gedoen? Daardie beskuldigende vraag aan die sondelose Seun van God, omdat óns gesondig het. Ons Nagmaalsformulier stel dit mooi: „onskuldig tot die dood veroordeel is, sodat óns voor die gerig van God vrygespreek sou word . . .

2 April

Lees Jon. 19:1-7; Gen. 1:26-31. Teks: Joh. 19:5.

KARIKATUUR

Die Romeinse soldate dryf die spot met Jesus. Die gedagte dat Jesus koning is, of volgens hulle, Homself so wil voordoen bring hulle op die gedagte om juis daarmee die spot te dryf. Daarom kry Hy 'n kroon, maar dan 'n doring kroon. Hulle gooi 'n kleed om Hom in die koninklike purperkleur. Sie daar, die Seun van God word 'n spotbeeld, 'n karikatuur van wat simbool van majesteit en gesag moet wees.

Maar, Hy staan nog steeds in die plek van die mens. Daardie skepsel van God wat 'n opdrag had om te regeer oor die skepping van God. En al wat oorgebly het na die sondeval: slegs die karikatuur van die regeerder oor die skepping, daardie skepsel wat geskape was na die beeld van God.

Hoe verwronge is hierdie beeld? Pilatus verklaar nou by herhaling dat hy geen skuld in Jesus vind nie. Daarom moet daar desnoods vals getuig word om aan die oordeel 'n skyn van geregtigheid te gee, 'n skyn van 'n regverdige oordeel. Dit word gedoen met die nodige erns om dit te bewys: „Laat sy bloed op ons en ons kinders kom.” En kyk, nou kan van Hom die vernederende karikatuur gemaak word. Maar, Hy bly die onveranderlike. Daarom is nie Hy karikatuur nie, maar weerspieël slegs die beeld van hulle in wie se plek Hy daar staan.

Hierdie mens wat daartoe instaat was, ken u hom? Kyk dan na die hoogmoed wat ons as mense so maklik omhang om soos die purper van daardie kleed status aan ons self te verleen. Hoogmoed wat al so dikwels voor die val gekom het, en dan net die eintlike karikatuur agterlaat. Ons hoofvaardigheid en eiegeregtigheid, waarin ons wil hiet en gebied soos 'n kroondraer, septerswaaiër. Maar óns kroon is een van doringe wat in plaas van liefde teenoor ons medemens wonde nalaat. Wat het God nie van sy skepsel verwag nie! Wat het van hom oorgebly nadat hy sonde verkies het . . . Net 'n verwronge karikatuur. Daarom het Jesus, hiermee o.a., „ontelbare smaadhede gely sodat ons nimmer meer tot skande sou word nie”. Die vraag is net: Herken en erken ons in daardie spotbeeld ons eie beeld en daaruit daardie behoefte om van ons skande vrygemaak te word?

3 April

Lees Joh. 19:8-16. Teks: Joh. 19:11.

. . . MAG EN MAG

As Jesus Pilatus nie wil antwoord nie wys hy op die mag wat hy het as Romeinse goewerneur om enige oordeel te vel, en dit sal uitgevoer word. Mag wat aan hom deur die keiser van die ryk verleen

is. Tewens, dit is 'n opdrag. Maar vir Jesus sê hierdie mag niks. Eintlik is dit vir Hom geen mag nie. Wat gaan gebeur, sal gebeur omdat God dit toelaat.

Ons kan dit so sien dat Jesus in hierdie oomblikke weet dat daardie beker waarvan Hy gebid het in Getsémané nie by Hom kan verby gaan nie. Dáár het Hy Hom onderwerp met die slotgedagte van sy bedede: Nogtans nie My wil nie, maar laat U wil geskied. Hierdie oordeel dat Hy gekruisig sal word, en wat slegs Pilatus kan vel, is die volvoering van daardie wil. Daarom kry ons geen wrewelgedagte teenoor Pilatus nie. Jesus wys hom slegs daarop dat as hy oor sodanige mag beskik dan is dit nie omdat die keiser agter hom staan nie, nie omrede van die soldatemag waaroor hy beskik nie, nee, „U sou geen mag teen My hê as dit u nie van Bo gegee was nie.” Pilatus mag Jesus dus alleen laat kruisig omdat dit in die wil van God bestaan, omdat God hom toelaat om sy gesag en mag uit te oefen.

Maar wat sê dit vir ons? Jesus is daardie Woord wat aan die begin was, die Woord deur wie alles geskape is, sonder wie nie een ding ontstaan het wat nie ontstaan het nie. Almagtige Skepper dus. Maar juis Hy word magteloos gemaak in hierdie aangeleentheid. So magteloos soos die veroordeelde oor wie 'n nietige mens mag regsprek. Hy word ontdaan van alle majesteit en mag om diensbaar te wees vir hierdie mens aan wie God sodanige mag verleen, meer, om diensbaar te wees vir die sondaar, wat hierdie Gods gerig nooit sal kan deurstaan en lewe nie. Maar dit eindig nie by hierdie magteloosheid nie. Omdat die mens sal sterwe onder die gerig, daarom dra Hy dit in hierdie magteloosheid, is Hy bereid om daaronder te sterwe, want die Mag wat toelaat dat Hy hier veroordeel word, daardie Mag sal Hom weer laat opstaan. Hy sal weer lewe en die sondaar sal met Hom lewe. Máár voor dit, eers hierdie vernedering dat aan 'n mens mag gegee word om regtesprek oor die Almag. 'n Vernedering waarvan die sonde oorsaak is, u en ek met óns sondes.

4 April

Lees Joh. 19:17-37. Teks: Joh. 19:30.

VOLBRING

Jesus kom na die wêreld omdat Hy 'n taak het om te volbring. 'n Taak so groot dat alleen Hy dit kan doen. Om versoening te doen vir die sonde van die wêreld, en daardeur verlossing te verwerf vir die sondaar. Hierdie taak word in sy uiteinde volbring aan die kruis van Golgota. En juis die kruisdood beklemtoon die erns en betekenis van die sonde sonder Sy verlossing, want die kruisdood beteken eerstens die dood self, maar dan 'n skande-dood. Skande omdat dit die dood van die vervloekte is, soos die ou Testament dit reeds stel. Vervloek is elkeen wat aan 'n hout hang, wat m.a.w. dié dinge doen wat sodanig gestraf moet word.

So hang Jesus dan aan die vloekhout om die vloek van die sonde vir die mensheid te dra. Hy boet, Hy betaal vir die sonde van die mense in al sy felheid. Hy ervaar daardie ontsettende verlatenheid wat vir die mens beteken dat hy deur die mense reeds verwerp is, en weens die sonde deur God verstoot word — ons spreekwoordelik deur God en mens verlaat. Hy ervaar daardie verlammeende dors, wat vir die mens sou beteken die gebrek aan geregtigheid, sy sondigheid waardeur hy moet sterwe, hopeloos ewig verlore. Maar Hy, sy goddelikheid sterk die aangenome mensheid sodat daar voldoening van sy taak kan kom, deurdat Hy ook onder hierdie felle lyding en onreg, sondeloos sterwe. Met dat juis die kruis die smaad op Hom konsentreer word dit afgewend van die sondaar. In sy sterwe is daar die gee van sy liggaam en bloed vir daardie

ewige honger en dors, om as lewegewende spys te dien. Die stort van sy bloed vir die bad van die wedergeboorte, die reiniging van die siel. Die moontlikheid vir die sondaar is volmaak geskep om tot ewige lewe te kan kom. En daarom kan Hy aan die einde roep: Dit is volbring! Omdat Hy die sondestrafdood sterwe kan die sondaar lewe. Dié sondaar wat gelowig opkyk na die kruis en belydende weet: Dit was eintlik my plek.

5 April

Lees Joh. 19:38-42. Teks: Joh. 19:40.

SLUMERENDE TRIOMF

Vir almal op en om Golgota wat eens die hoop op Jesus gevestig het is alles verlore. Hy is dood. Die onomstootlike bewyse was daar. Die spies wat in sy sy gesteek is, die beweginglose liggaam. Hierdie sekerheid word vir ons treffend onderstreep deur die sinsnede van ons teks dat die voorbereidings vir die begrafnis uitgevoer word „volgens die gewoonte van die jode om te begrawe.” Hierdie hanteling van die leweloze liggaam, sonder twyfel, bevestig die sekerheid dat Jesus werklik dood is. Hulle doen hierdie dinge sonder die minste gedagte aan sy opstandingsprofesie vir die derde dag. Soos alle gestorwenes vóór Hom sal ook Hy in 'n graf gelê word en slegs herinneringe sal nog 'n tydjie leef . . .

Dat daardie persone hierdie gewoontehandeling verrig en die liggaam daarna in die graf lê en met die groot rots afsluit, juis dit is 'n besondere versekeringsdaad vir ons geloof. Die opstanding wat sou volg sou nie uit 'n skyndood plaasvind nie. Die beloofde opstanding van die geloof sal daarom net so seker plaasvind uit ons sesvoet-diepe graf soos Hy opstaan en daardie gewoontesekerheid skud waarmee Hy toegedraai en in die graf gelê is.

Hier word dus volmaak die toneel voorberei dat God kan toon dat dit wat vir die mens in sy kleinheid die finale afsluiting van die lewe is, deur Jesus Christus die triomferende begin sal wees van die volbragte taak daar aan die kruis. Die mag wat die sonde oor die mens laat neerkom, onontkombaar en onverbiddelik sal deur God vernietig word, en die mens word daaruit bevry soos uit 'n kerker wat hom beklemmend ommuur het, bevry omdat Jesus hierdie graf en die dood sou oorwin. 'n Oorwinning waarin sy gelowiges deel mag en sal hê.

6 April

Lees Joh. 20:1-10. Teks: Joh. 20:8.

GELOOF IN DIE OPGESTANE HEER (1)

„En as Christus nie opgewek is nie dan is ons prediking vergeefs en vergeefs ook julle geloof”. Jesus Christus is die lewende Heer! Hy het graf en dood oorwin deur op te staan uit die dode. En die opstanding uit die dode toon dat Hy waarlik die Seun van God is. God wek sy Seun op tot die lewe — die nuwe lewe van die opstanding, want Hy is God van die lewendes en nie van die dooies nie.

Op die eerste dag van die week kom Maria Magdalene eers, en later twee van die dissipels by die graf aan. Hulle vind die graf oop, en ook die liggaam van hulle Heer was nie meer daar nie. Net die doeke waarin die liggaam toegedraai was, het daar gelê.

By die lees van die Johannes weergawe van die gebeure rondom Paasfees is dit opmerklik dat daar besonder klem gelê word (naas die feit van die opstanding self) op die houding en handeling van die dissipels wat na die graf gegaan het. En alhoewel die dissipels nog nie die Skrif verstaan het dat Hy uit die dode moes opstaan nie,

word daar getuig dat die dissipels wat eerste by die graf gekom het gesien en geglo het.

So gebeur dit ook in die verdere hoofstukke van die Evangelie van Johannes. Langsamerhand kom die apostels tot die lig. Die Here bring sy dissipels tot die geloof. Die gebeurte is so opgeteken dat dit, ook die leser tot geloof wil lei — die geloof in die opgestane Here Jesus Christus.

7 April

Lees Joh. 20:11-18 Teks: Joh. 20:16.

GELOOF IN DIE OPGESTANE HEER (2)

Jesus Christus het opgestaan uit die dode en staan op die punt om op te vaar na die hemele waar sy Vader is. Voordat Hy egter opvaar verskyn Hy 'n aantal kere aan sy dissipels en volgelinge. In die gelese gedeelte verskyn Hy aan Maria. Uit die verband is dit duidelik dat met Maria, Maria Magdalena bedoel word. Sy was die eerste om by die leë graf van Jesus Christus aan te kom en vol weemoed kan sy haarself nie van die graf af wegskeur nie. Vol droefheid staan sy en ween.

Dan spreek Jesus haar aan. Aanvanklik herken sy Hom nie. Heel onverwags staan Hy daar. Maria, in haar droefheid vasgevang gee nouliks ag op wie die man is. Sy wil alleen maar weet waarheen hulle haar Meester geneem het. Sou dit nie dalk die tuinier wees wat Hom weggeneem het nie?

Weer spreek Jesus haar aan en noem haar naam; Maria! En deur haar op die naam te noem stel Jesus Hom aan haar bekend. Nou herken sy Hom en sê; Rabboeni! Jesus spreek Maria aan — so open Hy haar oog en hart. Uit haar hart antwoord sy: Rabboeni — my Meester! Sy aanskou Jesus in sy heerlikheid.

Jesus Christus die opgestane Heer verskyn aan Maria en roep haar op haar naam. So handel die Goeie Herder altyd. Hy ken sy skape. Hy ken hulle elkeen by die naam en roep hulle tot geloof.

Eers nadat Jesus Christus, Maria aangespreek het, herken sy Hom en spreek sy tot Hom uit haar hart. Jesus Christus die opgestane Heer staan ook agter ons en roep ons elkeen by die naam. Laat ons met erkenning dadelik antwoord met woord en daad en so ons geloof in die opgestane Heer uitleef.

8 April

Lees Joh. 20:19-30 Teks: Joh. 20:19b.

GELOOF IN DIE OPGESTANE HEER (3)

Thomas, wat Didimus genoem word moes reeds teenwoordig gewees het toe Jesus Christus die eerste keer aan sy dissipels verskyn het. Tog was hy nie daar nie. Ongelooflik klink die woorde van die apostels wat die eerste verskyning meegemaak het as hulle as volg aan Thomas berig: „Die Heer het opgestaan! Die Heer het waarlik opgestaan! „Ons het die Here gesien”.

By die aanhoor van hierdie jubelkreet kon Thomas nie swyg nie. Hy moes iets sê, maar as hy praat dan getuig sy woorde van ongeloof in die opstanding. En om dit te glo wou hy eers sien. Sien is glo. Thomas stel sy voorwaarde. Hy wil nog 'n teken hê. Hy bepaal sy eie maatstaf. Thomas het sekerlik vir Jesus liefgehad want lank het hy saam met Hom gewandel, maar hy wil 'n teken hê. Hy kon nie sondermeer kom tot die geloof in die opstanding nie. Hy soek steeds die lewende Christus by die dooies.

Dan verskyn Jesus weer aan die dissipels as Thomas by is en gee die gevraagde teken aan hom. Soos in die geval van Maria herken Thomas Christus. Dan dring die waarheid ook tot hom deur.

„My Here en my God”. Die Heer het waarlik opgestaan. Hy is die Seun van God.

Nou glo Thomas. So was dit ook met die ander dissipels. Hulle het almal geglo omdat hulle oor- en ooggetuies was van wat gebeur het. Maar sien is geen vereiste nie. Om te hoor is voldoende. Ons sien nie meer nie maar ons hoor. Laat ons luister, gereeld luister na die verkondiging van die Woord, die Woord wat lewend maak, Jesus Christus. „Salig is die wat nie gesien het nie en tog geglo het”.

9 April

Lees Joh. 20:19-23; Ef. 2:11-22. Teks: Joh. 20:21.

VREDE MET GOD

Vrede vir julle! Tot driemaal toe spreek Jesus Christus hierdie seënwoorde uit oor die apostels as Hy aan hulle verskyn waar hulle saam vergader het. Vrede vir julle! Hierdie woorde maak die gewone groetformule van die Jode uit. Tog word die formule in die mond van Jesus Christus met 'n nuwe betekenis gevul. Vrede! Die toestand waarna almal verlang. Niemand hou van onvrede en oorlog nie. Nasies en volke van die wêreld stig self organisasies om vrede ondermekaar te bewerkstellig.

Die vrede waarvan Jesus Christus egter hier praat is vrede van en met God. Van hierdie vrede getuig die apostel Paulus in Ef. 2:13-16 as volg: „Maar nou in Jesus Christus het julle wat vroeër ver was naby gekom deur die bloed van Christus. Want Hy is ons vrede, Hy wat albei een gemaak en die middeldeur van skeiding afgebreek het deurdat Hy in sy vlees die vyandskap tot niet gemaak het, naamlik die wet van gebooi wat in insettinge bestaan, sodat Hy deur vrede te maak die twee in homself tot een nuwe mens kon skep.” Die vrede tussen God en die mens het Hy persoonlik bewerkstellig toe Hy gesterf het aan die kruishout van Golgota.

Jesus Christus gee hierdie vrede aan sy dissipels. Hy gee dit aan hulle omdat Hy dit kon en wil gee. Op grond van die volle vrede aan hulle geskenk, gaan hulle uit om te verkondig. Steeds verder rus Hy hulle toe vir hulle taak as Hy sy Gees aan hulle gee.

Nou het hulle die waarborg, die onderpand. Die vrede met God is aan hulle geskenk en hulle gaan voort om te getuig dat Jesus die Christus is. Wat hulle nodig had is aan hulle gegee. Na Pinkster is alle gelowiges toegerus om ook te getuig van die vrede van Jesus Christus.

10 April

Lees Joh. 21:1-14 Teks: Joh. 21:3.

VISSERS VAN MENSE

Jesus Christus het reeds twee keer aan sy dissipels verskyn na sy opstanding uit die dode. Steeds is die dissipels nie seker wat hulle te doen staan nie. Simon Petrus die voortvarende, is soos in die verlede weer die een wat die inisiatief neem.

„Ek gaan visvang” En die ander ses dissipels saam met hom volg sy voorbeeld. „Ons gaan saam met jou. En hulle het uitgegaan en dadelik in die skuit geklim, en in daardie nag het hulle niks gevang nie”. Die dissipels gaan voort met hulle gewone werk waarvandaan hulle oorspronklik deur Jesus weggeroep is. Vergete is die opdrag nou wat lank tevore reeds uitgespreek is. Hulle sien geen heil daarin om voort te gaan met die prediking nie. Die moedeloosheid wat spreek uit hulle daad bring hulle apostoliese opdrag en daarmee die verkondiging van die hellsboodskap in gevaar. Nie alleen Petrus maak so nie, maar die ander apostels by hom volg hom. Die hele nag probeer hulle tevergeefs om vis te vang. 'n Onverstandige houding en ontrou spreek uit hierdie daad.

Nieteenstaande hulle ontrou bereik die stem van Jesus Christus hulle weer as Hy vir 'n derde keer aan hulle verskyn. In hulle troosteloosheid soek Hy hulle weer op. Weereens laat Hy hulle nie

in hulle ellende oor nie. In oorvloed gee Hy aan hulle en nooi Hy hulle — Kom eet! Nooit laat Hy die mens alleen in sy nood nie. In die grootste nood van die mens nl. die sonde het Hy ook voorsien. En juis daarom kom sy opdrag by herhaling aan die dissipels, „en julle sal my getuies wees in Jerusalem sowel as in die hele Judea, en Samaria en tot aan die uiterste van die aarde”. — „Ek sal julle vissers van mense maak”. Ons as gelowiges is geroep om te getuig, om vissers van mense te wees.

11 April

Lees Joh. 21:15-17; 1 Joh. 4:7-21. Teks: Joh. 21:16.

WEDERLIEFDE

God is liefde. So het Hy Hom aan die mensheid openbaar. Al die volkomenhede van God staan in die teken van sy liefde. Sy almag, sy bestuur, sy heerlikheid — alles staan in die teken van sy liefde. So staan die verlossing van die mens uit die sonde ook in die teken van sy liefde, „So lief het God die wêreld gehad dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.”

In Jesus Christus het God ons lief — daarom die kruis, die doringkroon. God is liefde, God gee aan die mens liefde. Omdat God liefde is, is liefde ook sy gebod: „Jy moet die Here jou God liefhê met jou hele hart en met jou hele siel en met jou hele verstand. Dit is die eerste en groot gebod. En die tweede wat hiermee gelykstaan: Jy moet jou naaste liefhê soos jouself”.

God vra wederliefde van die mens. Tot driemaal toe vra Jesus aan Petrus of hy Hom liefhet. So groot is die liefde van God dat dit die skuld van Petrus ongedaan maak. Sy daad van verloëning word nie meer gereken nie. Hy word herstel in sy apostelamp. Op grond hiervan antwoord Petrus in berou: „Here, U weet dat ek U liefhet”.

Die tyd waarin ons lewe kan beskryf word as 'n tydperk van liefdeloosheid en sonder God. Die fout van die mensheid lê dan hierin dat hulle mekaar liefhet en wil liefhê sonder God. Huiwelike wat op die rotse loop is die alledaagse. Bandelose, ongehoorsame kinders is die strate vol. Disharmonie op sosiale vlak is aan ons nie onbekend nie.

Laat ons opnuut luister na Gods gebod wat liefde van ons eis. „As julle my gebooie bewaar sal julle in my liefde bly”. Die mensheid bewaar nie meer Gods gebooie nie, daarom is die liefde van die mensheid smart, oorlog, ellende. Die Here God het ons eerste liefgehad, en ons kan Hom op grond daarvan liefhê, moet ons Hom liefhê!

12 April

Lees Joh. 21:18-25 Teks: Joh. 21:19(c)

VOLG JESUS CHRISTUS ONVERWYLD

Jesus Christus het tydens sy lewe op aarde by herhaling mense geroep om Hom te volg. So hoor ons sy roepstem: „Kom agter My aan!” Neem jou kruis op en volg My!” „Kom na My toe almal wat vermoeid en belas is en Ek sal julle rus gee.” Jesus Christus roep sy volgelinge bymekaar.

Ons het te doen met Jesus Christus wat roep. Hierdie roepstem het weerklink in veraf lande, in vreemde stede en baie het gehoor en gevolg. En nou teen die einde van sy omwandeling op aarde hoor ons vir die laaste keer sy roepstem: „Volg My.” Reeds het Jesus Christus die graf en dood oorwin! As opgestane Heer roep Hy opnuut dat Hy gevolg moet word. As verheerlikte Heer rig

Hy hierdie woorde aan Petrus. Vir 'n oomblik aarsel Petrus. Hoe is dit dat hy alleen geroep word? Wat van Johannes by hom? Jesus Christus herhaal sy opdrag: „Volg jy My.”

Om te volg beteken om dadelik te volg. So het dieselfde Petrus saam met Andreas, Jakobus en Johannes alles waarmee hulle besig was laat staan toe hulle die eerste keer geroep is. Nietenstaande die feit dat Petrus Jesus verloën het word hy weer geroep om te volg.

Dit is die wonder van die roeping van die Christen. Die Here God laat die mens toe om te volg, nietenstaande sy swaakheid en sonde.

Jesus Christus roep! Ons moet antwoord op sy roepstem onverwyld. Ons moet voortdurend antwoord. Ons moet antwoord met die daad voordat dit straks te laat is.

Mag die Heilige Gees ons daartoe in staat stel.

13 April

Lees Markus 2:23-28; Markus 16:1-7. Teks: Markus 16:2.

DIE EERSTE DAG VAN DIE WEEK

Die mens is geskape op die 6de dag en sy eerste lewensdag daarna was 'n rusdag. Dat God hom eers laat rus het, is teken van sy liefde vir die mens. Maar dat Hy hom juis op die sewende dag laat rus het, kan verder gesien word as 'n bedekte belofte van die ewige lewe. Met die sondeval is die mens se kennis van die betekenis van hierdie rusdag egter vermink. En in plaas daarvan om die sabbat te sien as teken van God's liefde en beloftes, het hy vir homself talle „moets” en „moenies” opgestel vir hierdie dag om sodoende God's guns te probeer wen; dink maar aan die Fariseërs van ouds.

Maar toe kom Christus en Hy openbaar vir ons die volheid van wat reeds in daardie eerste rusdag sigbaar was. As die eerste rusdag vir ons iets van God's liefde wou toon, dan het Christus vir ons aan die kruis gewys presies hoe lief God ons het. En as die rus op die sewendedag enigins 'n belofte was, dan het Christus met sy opstanding uit die dode nie net aan ons die ewige lewe belowe nie, maar dit aan ons gegee.

Daarom het die vroeë Kerk dan ook sy rusdag verskuif van die sewende dag na die dag van die opstanding, na die eerste dag van die week. Sodat, so dikwels as 'n Christen tot rus kom op die eerste dag van die week, hy ook kan feesvier oor die dag toe vroue 'n gestorwe Christus wou gaan salf en moes vind dat Hy lewe.

14 April

Lees Markus 16:1-8. Teks: Mark. 16:6c

HY HET OPGESTAAN

„Hy het opgestaan” — Hierdie drie woorde wat vir ons vertel van Christus se opstanding uit die dode is die punt waarom die ganse inhoud van die Bybel draai.

Alles wat in die Bybel hieraan vooraf beskrywe is, het op hierdie gebeurtenis afgestuur. Dink maar aan die mens se val en ongehoorsaamheid in die paradys. Eers toe Christus uit die dode opgestaan het, sou die skuld vir hierdie sonde betaal, en die gebroke verhouding met God weer herstel wees. Dink verder ook aan God se beloftes aan die aartsvaders. Aan hulle het Hy belowe om vir hulle in hul nageslag 'n God van naby te wees. En eers in Christus sou die mensdom sien presies hoe naby God aan ons gekom het: So naby dat selfs die dood nie tussen Hom en ons kon staan nie.

En so kan ons voortgaan. Israel is uitverkies omdat hierdie opgestane Heer later tot redding van sondaars uit hulle gebore sou word. Profete het gepraat van oordeel en redding omdat hulle

gestaan het in die skadu van die kruis en moes heenwys na die lig van die opstanding. Ja, ook Christus se eie lewe en werk sou vergeefs wees sonder die opstanding. Eers in sy opstanding vind sy lyding en sy kruis hul betekenis.

Maar nou het Christus opgestaan.

En soos wat alle dinge vooraf hierop afgestuur het, so weet ons nou ook dat alles wat hierop volg, alleen maar sin en betekenis kan hê as dit staan in die lig van die Opstanding. Kerk is alleen maar kerk van die opgestane Heer; en ons sondaars kan alleen maar verlos word as ons glo: **HY HET OPGESTAAN."**

15 April

Lees Markus 16:9-15. Teks: Markus 16:15.

VERKONDIG DIE EVANGELIE

Christus het reeds op die punt gestaan om in die hemele opgeneem te word, toe Hy hierdie laaste opdrag aan sy dissipels gegee het. En komende van die Here is dit dan ook 'n opdrag wat vele kante toe sny.

As Hy sy dissipels beveel om die hele wêreld in te gaan en 'n boodskap aan die ganse mensdom te bring, dan kom 'n mens onder die indruk van die ontsaglike omvang van hulle taak. Maar as ons verder oplet dat Hy hulle stuur om slegs Evangelie te verkondig, dan sien ons weer watter beperking Hy op die gestuurdes lê. Die arbeidsveld is onbegrens, maar die taak helder en duidelik omlyn.

Dis egter alles in ooreenstemming met die doel van Christus se koms na die aarde. Hy het immers gekom vir die redding van elke sondaar wat sonder sy verdienste verlore sou wees. Daarom het Christus sy vroeëre leerlinge dan ook as apostels uitgestuur om aan alle mense oor die ganse aarde hierdie blye tyding te vertel.

Maar nou moes die apostels se boodskap ook geen ander inhoud hê as net dié van die Evangelie nie. Want Christus, en Christus alleen, het ons van sondeskuld verlos. „Die straf wat vir ons die vrede aanbring was op Hom, en deur Sy wonde het daar vir ons genesing gekom.”

As ons nou in gedagte hou dat hulle wat hierdie opdrag ontvang het die eerste lidmate van Christus se Kerk was, dan sal ons besef dat daardie selfde opdrag ook vandag nog tot ons kom. Ook ons moet altyd en oral, en in alles wat ons doen, verkondig. Maar dan niks meer en ook niks minder nie as net die blye boodskap: **ONS VERLOSSER LEEF:**

16 April

Lees Matt. 28:16-20; Mark. 16:14-20 Teks: Mark. 16:19.

AAN DIE REGTERHAND VAN GOD

Nadat Christus sy laaste opdrag aan die dissipels gegee het, nl. om die Evangelie te verkondig, is Hy in die hemel opgeneem en het Hy gaan sit aan die regterhand van God.

Wat sy gemeente betref: Hulle moes agterbly om te werk in 'n wêreld wat Christus en sy kerk haat. En nou sou 'n mens verwag dat hulle ontmoedig sou word en vrae sou vra: Hoe moet ons voortgaan sonder Hom? Hoe kan ons staande bly teen 'n vyandige oormag? Tog lees ons dat hierdie klein groepie mense nie weghardloop, of skuiling probeer soek het nie. Hulle het doodgewoon teruggegaan na die stad, en gedoen soos Christus hulle beveel het.

Maar hulle kon dit alleen doen omdat hulle gebou het op Christus se belofte: „Kyk, Ek is met julle tot aan die voleinding van die wêreld”. Op grond van dié belofte sou hulle selfs nie eens terugdeins toe hulle moes toekyk hoe Hy wegvaar na die hemel

nie. Vir andere sou dit miskien 'n bewys wees dat Christus sy belofte verbreek en sy Kerk versaak het. Maar nie vir hulle nie. Vir hulle wat in Hom geglo het, was die feit dat hulle Hom nie meer kon sien nie geen terugslag nie. Al was Hy in die hemel het hulle nog bly glo dat Hy die Seun van God is — alomteenwoordig is — en daarom nie van hulle geskei nie.

Nee, sy hemelvaart was eerder 'n bemoediging, want so is Hy verheerlik en het Hy gaan sit aan die regterhand van God. En dit het beteken dat Hy voortaan vandaar sy Kerk sou regeer en beskerm: en as Middelaar vir ons by sy Vader sou intree.

17 April

Lees Deut. 26:1-4; 1 Kor. 15:12-20. Teks: 1 Kor. 15:20.

CHRISTUS DIE EERSTELING

Dat Christus se opstanding uit die dode die belangrikste gebeurtenis in die Bybel is, het ons reeds in die oordenking van 21 April behandel. En nou is ons teksvers van vandag 'n uitspraak van Paulus wat hy grond in hierdie heilsfeit. Hy praat in ons skrifgedeelte oor die betekenis van Christus se opstanding vir die gelowige. Maar in ons teksvers gaan dit meer spesifiek om die betekenis van die opstanding vir die gelowige se beskouing oor die dood.

Van die vroegste tye af was die dood seker een van die mees gevreesde verskynsels waarmee die mens te doen gekry het. Veral vanweë die feit dat die dood beskou word as die groot onbekende, die onoorwinlike. Maar wat seker die meeste bydra tot die vrees vir die dood, is die feit dat hy een of ander tyd onvermydelik op elke mens se pad kom staan; en by daardie ontmoeting staan die mens dan heeltemal alleen. Op al die bygelowe, wat vrees vir die dood vererger, gaan ons nie eers in nie.

En nou sien ons dat Paulus óók nog te doen het met hierdie vrees vir die dood in die gemeente van Korinthe. Baie lidmate hou nog vol dat die dood finaal is en dat niemand weer daaruit sal kom nie (Vers 12). Maar dan kom Paulus, en teen al hierdie vrese, bygelowe en mites, teen die opvatting van die onoorwinlikheid van die dood, stel hy eenvoudig net die onomstootlike historiese feit: Christus is opgewek uit die dode. En verder: Hy wat so die dood oorwin het, is die eersteling van dié wat ontslaap het. Met ander woorde — en dis ons troos — Soos wat Hy die dood oorwin het, so sal elkeen wat in geloof in Hom ontslaap het, uit die dode opgewek word om aan God te behoort in die Ewige lewe.

18 April

Lees Rom. 5:18 en 19: 1 Kor. 15:20-24 Teks: 1 Kor. 15:22.

IN CHRISTUS DIE LEWE

In die 45ste vers van hierdie hoofstuk noem Paulus Christus die laaste Adam in teenstelling met die eerste Adam. Ook in ons teksvers is daar sprake van albei. En nou is dit duidelik dat Paulus hierdie twee — en die mense in verhouding tot hierdie twee — nie verniet teenoormekaar stel nie.

Adam as die vader van die mensdom is verteenwoordiger van die menslike geslag wat in sonde verval het. „Almal 'n Adam” beteken dan ook na aanleiding hiervan: Almal wat as vleeslik gebore kinders van Adam deel het aan sy sondige natuur. Christus aan die ander kant, as waaragtige, regverdige mens wat aan die kruis betaal het vir die sondes van die ganse mensdom, is weer die eersteling van die nuwe geslag wat sal ingaan in die koninkryk van sy Vader. En so beteken „almal 'n tweede Adam” dan weer: Almal wat opreg

glo dat Christus terwille van hulle aan die kruis gesterf en die dood oorwin het, en wat deur daardie geloof Christus se eiendom geword het.

Paulus trek dus in ons teksvers 'n onderskeid tussen die ou en die nuwe bedeling: Die ou bedeling met sy oordeel waaraan almal deel het omdat alle mense deel het aan Adam se sondige natuur; teenoor die nuwe bedeling met sy verlossing en die ewige lewe, vir almal wat in Christus glo. En tog is daar vandag so baie Christene wat nog steeds met hul godsdienste in die ou bedeling leef omdat hulle probeer om op grond van eie, vrome prestasies in die hemel te kom. En dit kan nie. In die nuwe bedeling is daar slegs plek vir 'n godsdienst wat bely dat Christus alleen ons redding is, en dat ons daarvoor maar net dankbaar kan wees.

19 April

Lees Kor. 15:51-58. Teks: 1 Kor. 15:58.

BEMOEDIGING VIR DIE GELOWIGES

In die laaste vers van ons hoofstuk kom Paulus na vore met 'n bemoediging vir die lidmate in Korinthe. Hy rig dit aan hulle nadat hy in die vorige paar verse vir hulle sekere dinge meegedeel het aangaande die wederopstanding van gestorwenes, die verandering van die vleeslike liggaam, en die finale oorwinning oor die dood.

Hy stel dit as 'n onomstootlike feit dat die dodes by die laaste basuin opgewek sal word. Al sê so baie in Korinthe dat die dood onoorwinlik is. Vir hom staan dit vas dat Christus gesterf het, maar dat Hy uiteindelik weer opgestaan en oor die dood getriomfeer het. Daarom hoef sy eiendom nie te vrees nie. Christus wat oorwin het, sal hulle beskerm.

Hy stel dit verder ook as 'n vaste sekerheid dat die verganklike en stoflike van hierdie lewe by die opstanding met onverganklikheid en onsterflikheid beklee sal word. Alles sal verander. Elke gelowige sal 'n nuwe liggaam ontvang — verheerlik soos die van Christus toe Hy opgeneem is in die hemel. En die laaste sekerheid wat Paulus stel, is die feit dat Jesaja se profesie oor die dood dan vervul sal wees. Dan is die dood verslind in die oorwinning wat Christus reeds aan die kruis behaal het.

En dan bemoedig Paulus: Al sou Satan ná sy finale neerlaag op Golgota die gelowiges van tyd tot tyd met sy laaste stuiptrekkings nog seermaak, is daar geen rede meer tot kommer nie. Gaan maar net voort: „Standvastig, altyd oorfloedig in die werk van die Here, omdat julle weet dat julle arbeid in die Here nie tevergeefs is nie.”

20 April

Lees Luk. 24:1-12 Teks: Luk. 24:6.

OORWINNING OOR DIE DOOD

Almal is bang vir die dood. Ons deins self terug van die dood en ons sidder by die gedagte dat een van ons dierbares deur die dood moet weggeneem word. Die wat ons voorgegaan het vir die dood kan ons maar nie vergeet nie. Die enigste wat ons vir ons geliefde dodes kan doen is om 'n steen van liefde en verlange op hulle graf te plaas.

Ook vir die vrouedissipels van Jesus was dit 'n behoefte van die hart om nog 'n laaste liefdesdaad aan hulle heengegane Priester te gaan bewys — hulle wou Sy liggaam gaan salf.

Toe die Sabbat verby was het die vroue vroeg die more na die graf van Jesus gegaan. Met die opstanding van Jesus het hulle geen rekening gehou nie. Maar toe die vroue by die graf kom was die klip voor die opening van die graf weggerol. Groot was die teleur-

stelling van hierdie dissipelvroue, maar terwyl hulle staan en ween, sien hulle meteens twee manne in wit klere, „waarom, so vra die engele, soek julle die lewende by die dode?” Hy is nie hier nie, maar het opgestaan. Die Here het waarlik opgestaan. Jesus leef en ons sal lewe. Hy het die dood oorwin en almal wat glo sal saam met Hom oorwinnaar bevind word. Immanuel — God vir ons. Wie sal dan teen ons wees? Wie sal ons skei van die liefde van God wat daar is in Christus Jesus, onse Goeie? Die laaste vyand is verslaan. Dood waar is Jou engel? Graf waar is jou oorwinning? Die gelowiges in Christus sal lewe ook al het hulle gesterwe. Die dood het geword die poort van die lewe.

21 April

Lees Luk. 24:13-35. Teks: Luk. 24:34.

DIE GEVALLENE OPGESOEK

Petrus het sy Meester verloën. In die uur van gevaar het hy in versoeking geval. Petrus wat bereid was om saam met Jesus selfs in die dood te gaan ontken driemaal in een nag dat hy ooit 'n volgeling van Jesus was.

En as Petrus deur die gekraai van die haan en deur die blik van Jesus aan homself ontdek word, dan ween hy bitterlik — baie trane van berou word deur hom gestort. Petrus weet Jesus het sy trane gesien, maar tog voel hy dat die vorige verhouding nog nie weer herstel is nie. So graag sou hy sy sonde aan die voete van Jesus wil bely. Maar waar sal hy Jesus vind? Petrus is diep ongelukkig, hy voel hom eensaam en alleen — nogeens kan hy nie rus vind vir sy siel nie.

En sulke tye kom daar in die lewe van elke mens. So dikwels het ons ons trane tot ons spyse dag en nag. 'n Bitter lydensbeker moet deur ons gedrink word. Dit is asof alle dinge teen ons is. En hierby kom nog dat die sonde skeiding maak tussen God en ons. Ons bid maar daar kom geen antwoord uit die hemel nie. Deur 'n beskuldigende gewete word ons rusteloos voortgejaag.

Maar dit is nie maar dat die Here ons aan ons lot oorlaat nie. Jesus het aan Simon verskyn. Die gevallenes en eensames word deur Hom opgesoek. Jesus troos almal wat treur oor hulle sonde. Ons skuld is nooit te groot om vergewe te word nie. Ons het nooit te diep geval om gered te word nie. Net soos Petrus is ons almal die voorwerpe van die soekende liefde van onse Heer en Heiland. — Hy het geen behae in die dood van die sondaar nie. Nee, Hy wil ons droefheid in blydschap verander. Om Jesus ontwil is daar by God selfs vir die grootste sondaar genade ryk en vry.

22 April

Lees Luk. 24:13-35. Teks: Mark. 16:12.

JESUS ONS METGESEL

Sondagmiddag, die derde dag na die kruisdood van Jesus, is twee van Sy dissipels, Kleopas en sy vriend van Jerusalem op weg na Emmous. En op hierdie agt myl lange pad gaan die gesprek oor wat daar die laaste dae in Jerusalem gebeur het. Hierdie dissipels kan hulle geliefde Meester nie vergeet nie — Hy het die grootste plek in hulle lewe ingeneem — hulle was met sterke hande van geloof en liefde aan Hom verbind.

Ongemerkt sluit Jesus by hierdie twee wandelaars aan. Hy verklaar vir hulle die Skrifte wat van Hom getuig en aan tafel openbaar Hy Homself aan hulle as die opgestane Heiland. Ons is wandelaars op die pelgrimspad. Maar oor wie praat ons terwyl ons saamloop? Praat ons nooit oor Jesus nie? Die Bybel, die Woord van God is byna nooit die onderwerp van ons gesprekke nie. Ons praat oor

baie ander dinge, tydelike dinge, maar vir die geestelike dinge het ons weinig of geen belangstelling nie.

Die Emmousgangers het oor Jesus gepraat en daarom het Hy hulle metgesel geword. En toe hulle Jesus leer ken het as die opstanding en die Lewe, toe is hulle harte met blydschap en dankbaarheid vervul.

Jesus wil ook ons metgesel op ons lewenspad, maar dan moet ons oor Hom praat — Hy moet die voorwerp wees van ons belangstelling. Ons moet luister as Jesus deur Sy Woord tot ons spreek. Salig is hulle wat die Woord van God hoor en dit bewaar.

Dring saam met die Emmousgangers by Jesus aan om in te kom en by u te bly. Hy is die beste Vriend van u huis. Hy gee vrede in u hart, vrede met God deur die versoening van u sonde.

23 April

Lees Hand. 9:1-19. Teks 1 Kor. 15:8.

DANKBAARHEID

Die verskyning van die opgestane Jesus aan hom voor die poorte van Damaskus het Paulus nooit vergeet nie. Altyd het hy met dankbaarheid in sy hart aan hierdie gebeurtenis teruggedink. Dit was die grootste en heerlikste gebeurtenis in sy hele lewe. Na sy bekering het Paulus hom vir sy eie verlede geskaam. Hy het die Christene op 'n hartelose wyse vervolg. Die sondaarsliefde van Jesus het hy met haat beantwoord. In die dood van Stefanus het hy 'n behae gehad.

Maar terwyl Paulus op pad na Damaskus is om ook daar die Christene te vervolg, sny die vraag van die opgestane Heiland soos 'n swaard deur sy siel: Saul, Saul, waarom vervolg jy My? Beangs vra Paulus: Wie is U Here? En nooit het Paulus die antwoord op hierdie vraag vergeet nie: Ek is Jesus wat jy vervolg. Paulus is deur Jesus op die aarde neergewerp. Sy ongeregtheid en sy hoogmoed is gebreek. Voortaan is hy 'n gevangene van Jesus. Al Sy doen en late word gedra deur die gebed: Here, wat wil U hê moet ek doen?

Op die pad na Damaskus het Paulus Jesus leer ken as die Opstanding en die Lewe. Deur die verskyning van Jesus aan hom het Paulus tot bekering gekom. Voortaan het hy homself verloën en Jesus gevolg en gediën.

Het u reeds tot bekering gekom? Ken u God en Jesus Christus wat Hy gestuur het? Het u reeds geleer om saam met Paulus te bid: Here, wat wil U hê moet ek doen? Het u gebreek met u sondige verlede en wandel u as kinders van die lig? Wat doen u vir Jesus wat alles gedoen het om u te verlos? Jesus verskyn aan u gedurig deur Sy Woord wat verkondig word. Hy spreek u aan. Hy dring aan op u bekering. Hy roep u om Sy getuie te wees. Salig hulle wat die Woord hoor en dit bewaar.

24 April

Lees 1 Thess. 4:13-18. Teks: 1 Thess. 4:16.

DIE BLYE HOOP

Die geloof in God deur Jesus Christus onse Heer, is nie iets wat net betrekking het op die lewe van die mens op die aarde nie. Dit omvat alles, van voor die geboorte tot oor die grense van die dood. En dit is iets wat ons altyd weer moet leer glo. Want ons mense is beperkte wesens, ons uitsig laat ons so maklik begrens deur die twee uiteindes van die aardse lewe, die geboorte en die dood. En dan vorm die dood 'n eindpunt van so 'n aard dat ons nie verder as die graf kán sien nie. Wie in die onmiddellike teenwoordigheid van die

dood te staan kom het die grootste moeite om hierdie woorde van die apostel na te sê!

En tog, tóg moet ons hierdie woorde glo met al die erns wat daar in ons is, want as ons hierdie woorde nie kán glo nie dan het die Naam van Jesus Christus géén inhoud meer nie. Juis omdat God's Seun in die wêreld ingetree het, omdat Sy kruis op Golgota gestaan het, omdat Sy graf op die eerste Paasmôre leeg was, daarom het die gemeente 'n groot hoop in hulle harte.

Die gemeente wat glo in die Heer Jesus Christus wéét van 'n uitsig oor die dood heen, dié gemeente leef in die vryheid en in die ruimte van Gods genade omdat Jesus Christus opgestaan het en daardeur die dood vir ons oorwin het. Daarom verkondig Paulus ook hierdie evangelie: Wees tog opgeruimd! Moet julle nie blind staar op die graf nie, maar wéét, vertrou en glo dat dié wat in Christus gesterf het, eerste sal opstaan.

Dit is die wêrklike troos omdat dit 'n woord van God is, 'n woord van dié God wat Heer van alles, van die lewe én die dood is. Daarom leef die gemeente met 'n blye hoop in die wêreld want die dood is oorwin, die graf is nie die einde nie want God is meer as die dood.

25 April

Lees Hebr. 9:11-22 Teks: Hebr. 9:13-14

DIE VOORTREFLIKE OFFER

Die offers van die Ou Testament wat deur die priester op bepaalde tye gebring is het gedien tot versoening van die sondes van die volk. Volgens Lev. 17 bewerk die bloed die versoening. Die bloed is beskou as die draer van die siel, en as sodanig word dit gebruik as versoenmiddel. En die elfde vers van Lev. 17 lees ons: Want die siel van die vleis is in die bloed, en Ek het dit aan julle op die altaar gegee om vir julle siele versoening te doen: want die bloed bewerk versoening deur die siel.

Telkens het die volk van hulle bokke, skape en beeste gebring om te offer. Hierdie offer wys heen na die offer van Christus wat eenmaal sou plaasvind. Maar die offerande van vee was onvolmaak en moes daarom telkens herhaal word.

Maar toe het God in Sy groot genade en liefde vir sondaars self die offerlam gegee in Sy Seun Jesus Christus wat op aarde gekom het. Hy is die lam sonder gebrek wat moes sterf vir die sonde van die hele wêreld. Hy is die Een wat Sy siel gegee het as 'n losprys vir baie. Sy bloed is uitgestort tot vergiffenis van sonde. Deur Sy bloed word die siel wat met sonde bevlek is rein gewas.

Hierdie offer van Jesus Christus is nie soos die wat Israel gebring het, 'n onvolmaakte offer wat herhaal moes word nie. Hy is die vlekkelose, die lam sonder gebrek, die volmaakte offer. Met Sy bloed het Hy ten volle betaal. Daarom is die offer van Christus ook 'n eenmalige offer, dit hoef nooit herhaal te word nie, dit is eenmaal vir altyd gebring. Dit bly van krag vir alle tye en alle geslagte.

En nou word in die Hebreër-brief aan ons voorgehou: Want as die bloed van diere en bokke . . . heilig maak . . . hoeveel te meer sal die bloed van Christus . . . julle gewete reinig van dooie werke om die lewende God te dien. Ons is veel meer verseker van die versoening van ons skuld, omdat ons Christus die Seun van God as Middelaar het. Daarom hoef ons nie aan dooie werke vas te hou vir ons saligheid nie — die werke kan tog nie ons saligheid verwerf nie. Deur die dooie werke word ons gewete beswaar, ons skuld neem toe met elke daad — ons staan skuldig voor God. Christus reinig ons gewete van die dooie werke om die lewende God te dien.

26 April

Lees: Hebr. 10:19-31. **Teks:** Hebr. 10:31.

TOORN EN VOLHARDING

Die Skrif leer by herhaling dat God teen die sonde toorn en die sonde nie ongestraf laat bly nie. Die Skrif leer ons ook verstaan hoe verkeerd ons lewens is, hoe ons te kort skiet aan die eise van die heiligheid van God, dat selfs ons voortrefflikste dade gebrekkig is. Met elke daad neem ons skuld voor God toe, en verdien ons des te meer Sy toorn en straf.

As ons dan ag gee op ons lewe, al die boosheid en daarteenoor die heiligheid van God, dan moet vrese ons oorval: Vreeslik is dit om te val in die hande van die lewende God. Ons sal nie voor God kan bestaan nie. Die digter sê: U is regverdig heilig goed; by reines is U woning (Ges. 4:6) God hou ook nie gemeenskap met die dinge van die duisternis nie, daaroor sal ook ons moet uitroep: Berge val op ons en heuwels bedek ons voor die aangesig van God, want vreeslik is dit om te val in die hande van die lewende God. En die oorsaak van hierdie verskrikking is die sonde, dit lê by onself — ons verkeerde dade is die oorsaak daarvan.

Maar God het die verskrikking weggeneem. In Sy sondaarsgenade het Hy Jesus Christus gegee om die las van en die toorn teen die sonde te dra. Ten spyte van die sonde kan ons deur Christus na God gaan. Ek mag, ek wil nie vrees nie, U spreek my vry om Jesus bloed (Ges. 180:3) Vir die God, want by Hom is genade en ontferming.

Daar is genade, maar „as ons opsetlik sondig nadat ons die kennis van die waarheid ontvang het, bly daar geen offer vir die sondes meer oor nie”. As ons verhard is, moedswillig teen God en Sy gebod leef, dan vertrap ons die Seun van God, en die bloed van die testament waardeur ons geheilig is verag ons, en ons smaad die Gees van genade. Dan is daar geen offer meer vir die sonde nie, en wat is dit dan vreeslik om te val in die hande van die lewende God. Wie sal standhou voor die gloed van Sy toorn en wie sal Sy heiligheid kan verduur? Sonder Christus om tussen God en ons te staan gaan ons die ewige verder tegemoet.

Maar heerlik om te weet dat Christus ons vrymaak, ons vrymoedigheid gee, die vreeslikheid van te val in die hande van die lewende God verander tot: heerlik is dit om te val in die hande van die lewende God — Hy neem ons aan as sy kinders. In Adam deur die dood geval, is ons in Jesus weer herstel — lof, halleluja, Vader!

27 April

Lees Rom. 5:1-11. **Teks:** Rom. 5:1.

GEREGVERDIG UTT DIE GELOOF

Hoe word ek regverdig voor God? Dit is 'n vraag wat alle mense raak. Om ons voor mense te regverdig is maklik. Dit is ons eie sonde met die van ander bedek. Maar ons voor God regverdig, bring ons dadelik in nood. Hy wat hom daar wil regverdig moet of tot selfverblind kom, of tot selfontdekking.

Selfverblind maak ons wys dat ons darem nie te sleg is nie, en voor God darem nog betekenis het, maar selfontdekking laat ons sien hoe arm, verlore en dood ons in onself voor Hom is.

En tot sulke mense kom die boodskap van genade; dat ons nie kan roem op onself nie maar slegs op die hoop in die heerlikheid van God.

Regverdiging is die toereken van die geregtigheid van Jesus Christus. God verklaar die sondaar regverdig en werk in hom die nuwe skepping, waardeur die arme verlore mens die teenoorgestelde

word van wat in homself is.

En hierdie regverdigmaking geskied deur die geloof. Dit is dus sonder die werke. Maar die geloof is nie 'n nuwe waardigheid nie, maar die „hand”, soos dit in ons Heidelbergse Kategismus staan, waardeur ons God se weldade ontvang.

Die geloof het twee elemente: ken en vertrou. Met sekerheid al God se beloftes uit die Evangelie ken, en innig vertrou dat al ons sondes vergewe is.

Die nuwe skepping en wedergeboorte van die hart beteken nie dat God aan die mens eers sekere kwaliteite gee, waardeur dit moontlik word om hom te regverdig nie, sodat daar dus iets in die mens sou wees waardeur hy voor God aanneemlik word nie.

Met volle erns sê Paulus: „God bewys sy liefde tot ons daarin dat Christus vir ons gesterf het toe ons nog sondaars was.” Dit is en bly genade alleen.

En die daad van die regverdiging aan die kruis volbring gee ons vrymoedigheid om te praat van vrede by God deur onse Here Jesus Christus.

Die vrede van die wêreld kan ons verloor, dit is onseker en rus soms op onreg, maar die vrede wat Jesus Christus ons gee is onver-nietigbaar en berus op reg en geregtigheid.

Al ons lyding en smart spruit voort uit ons vyandskap teen God, hoe ons ook al probeer om verontskuldiginge te soek. Die enigste wat ons staande hou is die sekerheid dat God ons uit genade regverdig. Daarop rus die vrede van ons hele lewe.

28 April

Lees Rom. 5:12-21. Teks: Rom. 5:12.

DIE LEWENSVORS

Dit is 'n droewige werklikheid wat ons elke dag bevestig sien, dat daar niemand is wat aan die mag van die dood ontkom nie. Die graf word nooit versadig nie, en eis altyd maar weer sy slagoffers.

Maar dit is nie genoeg om die feit te konstateer dat die mag van die graf ontsaglik is nie. Die Heilige Skrif, soos ook ons tekswoorde, dwing ons om 'n antwoord te soek op die vraag, waarom die mens tot die stof terug keer.

Nou mag die wêreld van 'n proses praat, maar Gods Woord sien dit as 'n oordeel. Agter die mag van die graf staan die mag van die sonde. Die Heilige Skrif lê die nouste verband tussen sonde en dood. As daar nie sonde was nie sou daar ook nie wonde gewees het nie. As die mens aan God gehoorsaam gebly het sou hy die bitterheid van die dood nie gesmaak het nie. Maar „die loon van die sonde is die dood.” En die dood is nog baie ontsettender as ons ons dit kan voorstel. Hier lê die oorsaak van al die ellende in hierdie en die toekomstige lewe.

In ons geloofsleer praat ons behalwe van die liggaamlike dood ook van 'n geestelike en ewige dood.

Die sonde, die ongehoorsaamheid aan die God van die lewe, verbreek die band wat ons aan Hom verbind.

Al die geestelike ellende het ook sy oorsprong in die verwydering van Hom, wat die fontein is van alles wat goed is. En as dit voortduur tot ons sterfdag duur die geestelike ellende ook voort in die hiernamaals. Dit is die ewige dood. Nou kan ons God wel daarvan die skuld gee, dat Hy terwille van twee mense, (Adam en Eva) die hele menslike geslag veroordeel het, maar daarmee het ons die geweld van graf en dood nie vernietig nie en ook niks verander aan die wanverhouding tussen ons en ons God en Maker nie. Die mag van die graf lê in die ongehoorsaamheid van die mens.

Maar Jesus Christus het graf en dood oorwin. Hy is die Lewensvors.

29 April

Lees Rom. 6:13-23.

Teks: Rom. 6:13.

ONS OFFER

Daar is in die lewe van elke mens elke dag veral twee magte wat aanspraak maak op sy diens: die goeie en die kwade; God en die sonde. In die onsigbare wêreld is daar 'n geweldige stryd aan die gang om die besit van die mens. Die stryd vind plaas tussen die ryk van die lig en die ryk van die duisternis, tussen God en Satan — „Simion, Simion, Ryk, die Satan het vurig begeer om julle soos koring te sif. Maar Ek het vir jou gebid, dat jou geloof nie ophou nie (Luk. 21:31). Sowel God as Satan maak aanspraak op ons; albei is besig om 'n ryk te bou. Hierdie stryd is daaglik aan die gang.

Satan kom daaglik deur middel van die sonde en verleidinge om ons te oorwin. Hoe baie mense stel hulle tot beskikking van die sonde — elke dag! Hoe baie mense stel hul „lede tot beskikking van die sonde as werktuie van ongeregtigheid?” Doen u dit ook?

God kom daaglik met Sy woord en Gees om ons uit die kloue van Satan te hou. Jesus Christus bid vir ons in hierdie stryd teen Satan. Ons moet daaglik vir die Ryk van die Lig bewaar bly. Waar God self Sy Seun in die dood oorgegee het om ons te behou, daar kom God dan ook met die daaglikse aanspraak: „Stel julle self tot beskikking van God”. Ja: „Ek vermaan julle dan, broeders, by die ontferminge van God, dat julle jul liggame stel as 'n lewende, heilige en aan God welgevallige offer — dit is julle redelike godsdien (Rom. 12:1).

30 April

Lees Rom. 7:15-25.

Teks: Rom. 7:19.

ONS GESPLETENHEID

In die Sielkunde word daar dikwels gepraat van mense met 'n gesplete persoonlikheid. Hulle word dan ook as geestelik-afwykende mense getipeer en hulle dra ook bepaalde kenmerke waaraan hulle onmiddellik vir die sielkundige herkenbaar is. Die vernaamste kenmerk by hulle is seker dit dat die persoonlikheid nie 'n eenheid vorm nie, maar 'n tweehed is. So 'n mens is 'n versteurde wese en het intensiewe behandeling nodig.

Eintlik het alle mense iets van hierdie kenmerke. Hoe treffend druk Paulus hierdie algemene menslike kenmerk uit in ons teks! En wie sal ontken dat ons daaglikse lewe deur Paulus se woord heeltemal raak getipeer is. By elke plig, by elke gedagte, by elke woord is die kwaad aanwesig. Ons begin die dag met die beste voornemens en bedoelinge — en as die aand gekom het, hoeveel daarvan het ons nagekom? O „Ek ellendige mens! Wie sal my verlos van die liggaaam van hierdie dood?” — So moet ons elke aand weer uitroep omdat ons die kwaad wat ons nie wil nie, maar wat van nature in ons is, tog doen en die goeie nalaat!

Goddank! Jesus Christus is daar. Hy alleen kan hierdie gespleteheid ophef en oorwin. Ons daaglikse gebed moet dan ook wees: „Heer, verenig my hart tot die vrees van U Naam” (Ps. 86:11).

1 Mei

Lees Rom. 8:10-17. Teks: Rom. 8:14.

WIE IS KINDERS VAN GOD?

Sal alle mense gered word? Dit is seker 'n vraag wat meer as 'een al dikwels gestel het. En dan antwoord die Skrif: Nee. Nie alle mense sal gered word nie. Wie dan? Alleen die wat Jesus Christus met 'n opregte geloof aanneem. Is alle mense kinders van God? Nee.

Maar alleen die wat deur die Gees van God gelei word. Want daar is ook 'n gees van die afgrond, 'n gees van die hel, van Satan, wat baie mense lei. Sulkes is kinders van die afgrond.

Nee, nie almal is kinders van God nie — baie is kinders van die duiwel.

Hoe sal ek vandag weet of ek deur die Gees van God gelei word en daarom 'n kind van God is? Deur te let op die vrug van die Gees. Paulus noem dit vir ons in Galate 5:22: „Maar die vrug van die Gees is liefde, blydschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelikheid, goedheid, getrouheid, sagmoedigheid, selfbeheersing.” Dit werk die gees van God in ons. En bogenoemde is dan die kenmerke van Gods kinders.

Daarenteen is daar 'n gees van die afgrond, waarvan die werke ook openbaar is, Paulus noem hierdie werke van die vlees in Galate 5:19-21.

Deur watter gees word u elke dag besiel en gelei?

„As ons kinders is dan ook erfgename van God en mede-erfgename van Christus” . . . (Rom. 8:17).

2 Mei

Lees Rom. 8: 28-30 en 2 Kor. 11: 23-28. Teks: Rom. 8:28.

Is hierdie tekswoord waar? Daar is soveel lyding en smart, nood en dood in hierdie ou wêreld en in ons lewe, elke dag, dat dit eerder lyk of alles ten kwade meewerk vir ons. Ons daaglikse teëspoed, die kommer en sorge; die moeder van klein kindertjies, as sy skielik deur die dood weggeruk word, is dit dan nog ten goede?

Paulus het ontsettend veel gely vir die evangelie. Wat hy moes deurmaak, skilder hy vir ons treffend in 2 Korinthiërs 11:23-28. As daar een was wat moes kla dat alles ten kwade en nie ten goede geskied nie; dan was dit Paulus. So ook Jesus Christus. Wat moes Hy nie ly en verdra nie? Gevangeneming, onskuldige veroordeling, geselslae, spot, 'n doringkroon, die kruisgeweld! En tog het dit alles ons ten goede gekom.

Solank 'n mens midde-in die nood en lyding staan, solank lyk dit vir jou of die kwade uur geslaan het. Totdat ons daar deur is en kan terugkyk, dan begryp ons: dit was goed vir ons dat ons beproef is; ja, „Deur 'n nag hoe swart, hoe dig, voer Hy my in eewige lig.” (Ges. 58:7). Die weg van die gelowige gaan so dikwels langs beproewinge heen. Dis trouens die enigste leerskool waarin ons geloof getoets kan word. Daarom ook onder die beproewinge van hierdie dag, weet ons: Alles ten goede vir hulle wat God liefhet.

3 Mei

Lees Rom. 8:31-39.

Teks: Rom. 8:31

GOD VIR ONS

Is dit nie dikwels so moeilik in die lewe om te glo dat God vir ons is nie? So baie dinge gebeur wat ons anders laat voel. Dikwels kom die teenspoede so snel, dat ons wil uitskreeu: alles is teen my!

En tog is God vir ons. In al ons moeite en verdriet wat God oor ons laat kom, is Hy vir ons. Hoe weet ons dit? Deur Jesus Christus. Die geboorte lewe en dood van Christus op aarde beteken eintlik niks anders nie, as dat God vir ons sê: Ek is vir julle. In Jesus Christus oorwin God ons as mense in ons nood en skenk Hy ons 'n nuwe uitsig, nuwe lewe, nuwe hoop. In die opstanding van Jesus Christus lê immers God se antwoord op ons bangste vraag, op die saak van ons grootste vrees: die Dood.

Ja God is vir ons. En as Hy vir ons is, wie of wat kan dan teen ons wees? Vervolging of honger of naaktheid of gevaar of swaard of nood of dood of droefheid? Niks. Want God is sterker as dit alles tesame.

Omdat God vir ons is, is ons versekerd „dat geen dood of lewe of engele of owerhede of magte of teenwoordige of toekomstige dinge of hoogte of diepte of ewige ander skepsel ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Jesus Christus, ons Here, is nie” (Rom. 8:38, 39). Daarom rustig voorwaarts onder alle omstandighede. God vir ons. Niks teen ons nie. Ook vandag. Elke dag!

4 Mei

Lees Matt. 24:15-22.

Teks: Matt. 24:15.

BENOUDHEID

’n Kort periode van ongekende verdrukking sal die laaste bedryf uitmaak, waarmee hierdie bedeling afsluit. Hierdie kort periode waarin die maat van die ongeregtigheid van die nasies volgemaak sal word en die mens van sonde self geopenbaar sal word, sal vir die volk Israel wees die „dag van die benoudheid van Jakob” (Jer. 30:4-7). Daniël sê „dit sal ’n tyd van benoudheid wees soos daar nie gewees het vandat daar ’n volk bestaan het tot op dié tyd nie. Die woorde van die Here Jesus sluit nou byna letterlik hierby aan as Hy sê: „daar sal groot verdrukking wees soos daar van die begin van die wêreld tot nou toe nie gewees het nie en ook nie sal wees nie.” Daar kan dus geen redelike twyfel wees dat hierdie twee profesieë na dieselfde tyd en gebeurtenisse heenwys nie. Lees ons Dan. 12 nou verder, dan sien ons dat daardie tyd uitloop op die eerste opstanding en daarom nog in die toekoms verwag moet word en direk vooraf sal gaan aan die verskyning van Christus by Sy koms.

Vir die gelowige Jode wat in daardie tyd in Judea sal wees, word nou ’n onmiskenbare teken gegee, om te kan weet wanneer die groot verdrukking sal aanbreek, wat ook die teken sal wees vir hulle om te vlug. Hulle sal namelik die „gruwel van verwoesting waarvan Daniël gespreek het, sien staan in die heiligdom”. In die dae van die Makkabeërs het die onmens, Antiochus Epiphanes, wat ’n tipe van die komende antichris genoem kan word, ook reeds ’n gruwel in die heiligdom opgerig, toe hy die offerdiens laat ophou het en ’n vark op die altaar geslag het! Maar Jesus verwys hier duidelik na iets toekomstigs as die eintlike gruwel van verwoesting, wat direk in verband staan met die toekomstige optrede van die antichris. Paulus leer ons dan ook dat die antichris self in die tempel sal gaan sit en sal voorgee dat hy God is. Hy sal homself verhef bo al wat God genoem of voorwerp van aanbidding is. Hy sal alle aanbidding vir homself opeis, (II Thes. 2:3-4). Sodra die antichris die joodse heiligdom in Jerusalem, wat daar dan sal wees, openlik kom ontwy, moet die gelowiges in Judea vlug, net soos hulle in die jaar 70 gevlug het op die destydse teken: Toe het hulle Jerusalem deur leërs omring gesien (Luk. 24:20-21). Die benoudheid van die Jode in daardie tyd was ’n voorsmaak van die groot verdrukking wat wag. Laat ons bid om waardig geag te word om te ontvlug aan die dinge wat dan oor die hele aarde kom!

5 Mei

Lees Matt. 24:23-28. Teks: Matt. 24:28.

AARTSREGTER DAAL OP AARDE NEER

Die dae wat voorafgaan aan die wederkoms van Christus sal nie alleen gekenmerk word deur sware verdrukking vir Israel en vir die gemeente van Jesus Christus nie, maar die geloof en standvastigheid van die Christen sal boonop swaar beproef word deur valse profesie en sterke misleiding op ongekende skaal. As God hulle nie sou bewaar nie, sou ook die uitverkorenes van koers gebring en tot afval van die Bybelse geloof gebring word, veral as hulle die „groot tekens en wonders” sien wat deur die verleidende magte gedoen sal word.

Maar hulle wat kennis dra en ag sal gee op die profetiese woord, sal deur woord en Gees gewaarsku wees en sodoende gevrywaar word teen hierdie misleiding waaraan die massas ten prooi val. Miljoene sal tegronde gaan omdat hulle „geen kennis het nie”, omdat hulle die profetiese woord verwaarloos het, maar, goddank, hulle wat die woord bewaar het, sal 'n betroubare gids hê wat hulle waarsku. So sal hulle dan weet wanneer om nie te glo wat aan hulle vertel word nie, waarheen om nie „uit te gaan” saam met die verleiers nie en watter sensasieberigte aangaande die koms van Christus om te verwerp. Want Hy het dit vir ons vooruit gesê. Met die oog na bo gerig, bly hulle steeds wag op Sy verskyning op die wolke van die hemel, op so 'n wyse dat elke oog Hom sal sien. Want soos die weerlig uit die ooste uitslaan en tot in die weste skyn, so sal ook die koms van die Seun van die mens wees. Skielik, wanneer die wêreld dit die minste sal verwag, sal Hy kom om Sy gemeente op te neem in heerlijkheid maar ook om Sy strafgerigte oor die hele wêreld uit te oefen, oral waar Sy toorn te pas kom! „Want oral waar die dooie liggaam lê, sal die aasvoëls saamkom.” Niks ontglip die skerp oog van die aasvoël nie — niemand vir wie die oordele van Sy koms bedoel is, sal dit ontwyk nie! Skielik en onontkombaar sal Hy verskyn om die wynpersbak te trap. So het Jesaja Hom al sien kom as een „met bloedrooi klere uit Bosra”, as een wat magtig is om Sy eiendom te verlos, maar die dag van wraak is ook in Sy hart wanneer die jaar van Sy verlostes gekom het. In dié dag vertrap Hy volke in Sy toorn en maak hulle dronk in Sy grimmigheid en laat hulle lewenssap op die aarde afloop! Vir die aasvoëls word dan ook letterlik 'n maaltyd aangerig, om hulle sat te eet aan mensevlees! Oral waar die dooie liggame sal lê van hulle wat nie verstandig was om die Seun te kus voordat Hy toornig geword het nie. (Psalm 2).

6 Mei

Lees Matt. 24:29-35.

Teks: Matt. 24:30

EINDELIK!

So kom daar dan 'n einde aan hierdie tyd van sataniese huishouding op aarde, wat soos reeds gesien, uitgeloop het op die groot verdrukking. Wanneer daardie verskriklike, deur Gods genade beperkte, periode ten einde geloop het, dan „roep God die aard' en hemel aan, om as Hy straf Hom by te staan” (Ps. 50). Die sterrehemel kom in beroering, son en maan verloor hulle glans, en die kragte van die hemele word geskud. Dis nie blote beeldspraak hierdie, soos sommige meen nie, maar ons moet beslis geweldige natuurkatastrofes verwag vlakvoor en tydens die verskyning van die Here Jesus op die wolke van die hemel. In die Openbaring aan Johannes laat die engel hom ook sommige van die rampe sien wat die godsvergetende mensdom sal tref, waartoe God die elemente sal inspan, wanneer b.v. die son bloedrooi sal word soos 'n harige sak en op een stadium een derde van sy glans verloor, om later weer sodanig verhit te word dat die mense letterlik met sy vuur geskroei word! Die aarde moet dan ook „leeggemaak” word, sodat daar „min mense sal oorbly”, soos Jesaja dit al gesien het (Jes. 24). Daarom „word die bewoners van die aarde deur 'n gloed verteer” . . .

As ons maar dink aan wat met Sodom en Gomorra gebeur het en ook aan die tien plaes van Egipte, dan kry ons 'n idee van die onsettende werklikheid van die openbaring van God se toorn oor 'n onbekeerlike mensdom, soos dit sigbaar sal word deur natuurrampe op die deur God bepaalde tye. Tog moet ons aan die anderkant daarop let dat hier nog nie sprake is van die verbygaan van die hemel en die aarde, wanneer die elemente sal smelt en vergaan nie, al word die „kragte van die hemele geskud”. Dit moet in volgorde nog later ge-

skied, maar by die wederkoms is al die stamme van die aarde nog daar; hulle sien Hom en sal oor Hom rou bedryf, wanneer Hy in Sy koninkryk kom om op Sy troon te kom sit.

Die bruidsgemeente van Christus sal, Goddank, nie deel hê aan die plaas van God nie en ook nie aan die rouklag wat oor die aarde gehoor sal word nie. Hulle word immers bewaar in die uur van beproewing wat oor die wêreld kom, en hulle gaan die Here tegemoet in die lug. Hulle gaan na die bruilofsmaal!

7 Mei

Lees: Matt. 24:36-44. Teks: Matt. 24:42.

DIE ONBEKENDE UUR

Die datum van die verskyning van die Here Jesus kan nie vooruit bereken word nie, selfs ook nie met een dag nie. Tog kan van die tekens afgelei word wanneer dit „naby”, ja „voor die deur” sal wees. So was daar ook genoegsame tekens van die tye by die eerste koms van Christus, dat elkeen wat bereid was om „alles te glo wat die profete gespreek het” (Luk. 24:25, Hand. 24:14) kon weet dat die beloofde Messias gekom het. Vir almal wie se oë nie deur ongeloof of onkunde verblind was nie, was die tekens van die tye wel duidelik leesbaar. Daarom verwyt die Here Jesus die skrifgeleerdes van Sy dae hulle geveinsdheid, dat hulle wel die weergesteldheid kon beoordeel, maar gemaak het of daar nie duidelik opgemerk kon word dat die profesieë in vervulling gaan nie. Vanweë die onwilligheid van daardie geslag om die profetiese woord in al sy aspekte te aanvaar en toe te pas op wat voor hulle oë gebeur het, kon hulle nie die gunstige tyd opmerk toe God hulle in Christus besoek het nie, en het hulle in moedswillige blindheid die oordele van God vir baie eeue oor hulle en hulle nageslag ingeroep.

So kan ons dan sien dat die somer naby is, die verlossing van die gemeente vinnig nader, volgens die duidelike tekens van die tye in ons dae. Maar die dag en die uur weet niemand nie; dis een van die dinge wat die Vader deur Sy eie mag bepaal, ’n verborgenheid by God, terwyl ons en ons kinders ons moet hou aan die geopenbaarde woord (Deut. 29:29). In die lig van die profetiese woord moet ons voortgaan, totdat die dag aanbreek. Hoe donkerder die nag van afval oor die wêreld toesak, hoe meer die mense se harte ineenkrimp van vrees vir die dinge wat oor die wêreld kom, hoe meer moet ons waak en bid, omdat ons die dag en die uur NIE WEET NIE. Want vir die oorgrote meerderheid van die mensdom sal Sy koms wees soos ’n donderslag uit die blou hemel, soos ’n sondvloed in die dae van Noag — die dae toe hulle ook maar net aandag gehad het vir die sorg en die rykdomme en die genietinge van die lewe — die geslag van mense wat Noag maar koddig gevind het, terwyl hy steeds besig was om hom voor te berei vir die komende oordeel.

8 Mei

Lees Matt. 24:45-51.

Teks: Matt. 24:47.

SY LOON IS BY HOM

Hier het ons ’n belofte aan alle getroue en verstandige diensknegte van die Here, wie se taak dit is om in hierdie bedeling, terwyl die Meester in die hemel vertoef, aan Sy gemeente op aarde hulle voedsel op tyd te gee. Volgens die behoefte van die tyd waarin ons leef, moet dus die bediening van die woord as hemelse spysie geskied. Wie hierin wyselik handel, om die lig van die ganse Skrif te laat skyn in die duisternis van hierdie laaste dae, sal sy loon nie mis nie.. Die Heer sal hom beloon met ’n baie aansienlike amp van regering oor Sy onderdane, wanneer Hy in Sy koninkryk kom. Aan die Apostels word insonderheid belowe dat hulle dan op twaalf trone sal sit as rigters oor die twaalf stamme van Israel, en in die Openbaring aan Johannes

lees ons dat aan die getroues by die eerste opstanding mag oor die nasies gegee sal word; ja hulle sal op trone gaan sit, en aan hulle sal die regspraak gegee word. Paulus leer ons ook (I Kor. 6) dat die heiliges regterlike gesag oor die wêreld sal verkry, dat hulle selfs engele sal oordeel. Geen wonder dat die vier-en-twintig ouderlinge van Openb. 5 die Verlosser met 'n nuwe lied verheerlik nie, want „U is geslag en het ons vir God met u bloed gekoop uit elke stam en taal en volk en nasie, en het ons konings en priesters vir onse God gemaak, en ons sal as konings op die aarde heers”. Ja, Hy stel hulle oor al Sy besittings aan in die dag wanneer Hy verskyn. Daar is voorwaar ryke beloning vir almal wat in Hom glo en Hom in hierdie lewe getrou dien!

Maar wee die dienskneg wat die wederkoms van Christus uit die gedagte verloor, nie meer die woord reg verkondig nie, maar in wêreldgelykvormigheid ontrou word aan sy opdrag om voedsel op tyd aan die gemeente te gee. Hy word gepynig en kry sy deel met die huigelaars en ontroues. Vreeslik die geweene en gekners van tande wat wag op groot getalle van die skynchristendom wat, omdat hulle nie meer Sy verskyning liefhet nie, of hier die salige hoop selfs oorboord gegooi het, hulle medediensknegte wat in getrouheid voortgaan, begin bestry en die kinders van God laat verhongers. Dit geld in die eerste plek vir bedienaars van die woord, maar sekerlik ook vir ouers wat 'n roepingstaak teenoor hulle kinders te vervul het, soos ook alle opvoeders van die jeug.

Laat ons werk terwyl dit nog dag is, voordat die nag ons oorval.

9 Mei

Lees Matt. 25:1-13.

Teks: Matt. 25.10.

DIE HERE TEGEMOET

Die oordele van die komende Regter word in verskillende trappe en fases voltrek. Dis nie alles met een daad en in een stonde afgehandel nie. Elkeen moet voor die regterstoel van Christus verskyn, maar dit beteken nie dat almal tegelyk en op dieselfde wyse verskyn nie. Die oordeel begin by die huis van God, by die sigbare kerk, by die kring van die belydende christendom. Dit word reeds duidelik wanneer ons in Matt. 24:40-41 lees dat by die skielike koms van die Seun van die mens daar twee op die land sal wees, van wie die een wel aangeneem maar die ander verlaat word, en twee vroue sal saam maal, die een word aangeneem, maar die ander word verlaat. Hier het ons ongetwyfeld 'n beeld van wat sal gebeur by die opname van die gemeente met die wederkoms: Volgens Paulus sal die nog lewende gelowiges skielik, in 'n oogwenk, onsterflikheid verkry wanneer by die verskyning van Christus hulle liggame verander sal word sonder om eers te sterwe, sodat hulle dan, saam met die ontslape heiliges wat tegelykertyd opstaan uit die dode, opgeneem word in die lug, die Here tegemoet. Dan sal die een aangeneem en die ander verwerp word. Die oordeel voltrek hom hier allereers in die skeiding wat gemaak word. Koring en kaf word van mekaar geskei. In Matt. 24:45-51 vind ons weer die oordeel oor die geroepe diensknegte van Christus. Die getroues kry hulle loon, maar die geveinsdes word verdelg. Ook in 25:14-30 vind ons 'n beoordeling van diensknegte, wanneer elkeen beloon word volgens sy werke.

Die gelykenis van die tien jongmeisies illustreer vir ons 'n oordeel deur skeiding tussen mense wat uiterlik in dieselfde gemeenskap van die kerk op aarde verkeer het. Tien is in dieselfde kerk, vyf is verstandig en vyf is dwaas; of ons kan sê: Vyf word aangeneem maar vyf word verlaat, met die oordeel. „Ek ken julle nie!” Die verstandiges word aangeneem om te mag aansit aan die bruilof van die Lam: Hulle word skielik weggeroep, Christus tegemoet, om voortaan „altyd by die Here te wees” (I Thess. 4:17). Hulle ontvlug dan ook alle

oordele oor die wêreld en word waardig geag om te „staan voor die Seun van die Mens” (Luk. 21:36). Hulle „kom nie in die oordeel nie.” Daarom wag hulle met brandende lampe en sien met blydschap Sy koms tegemoet!

10 Mei

Lees Matt. 25:31-46. Teks: Matt. 25:32.

DIE DORSVLOER WORD SKOONGEMAAK

Die komende Koning van die aarde sal op Sy eie messiaanse troon kom sit, en die eerste wat Hy as regter-koning sal doen, sal wees om al die struikelblokke uit Sy koninkryk te verwyder. Daartoe word ook nou die nasies voor Hom vergader. Die Griekse woord wat hier met „nasies” vertaal word, is dieselfde as wat meesal met „heidene” vertaal word. Die benaming word in die Bybel dan ook byna deurgaans gebruik vir die heidense volkere in teenstelling met Israel en die Kerk. Sonder om in te gaan op die vraag of Israel ook onder die „nasies” gereken moet word wat voor die troon sal staan, kan ons egter met vaste oortuiging sê dat nie alle mense van alle tye gereken moet word onder daardie skaar nie, en beslis moet ons nie die gemeente van die Nuwe Testament daar verwag nie. Die Gemeente is tog immers die bruid van Christus, wat Hom by Sy koms sal tegemoet gaan in die lug om dan „altyd by die Here te wees”! Hulle is dan reeds opgeneem in heerlikheid en het gaan aansit aan die bruilofsmaal, met onsterflike liggame gelyk aan die verheerlikte liggaam van Christus, en hulle „kom nie in die oordeel nie” (Joh. 5:24). Dis ondenkbaar dat hulle nou darem weer ’n keer onder die skare van die heidendom moet gaan staan om dan opnuut van laasgenoemde afgeskei te moet word en nou eers te moet hoor dat hulle die koninkryk sal beërwe. Intendeel weet ons dat die gemeente sal deelneem aan die oordeel oor die wêreld. Aan die getroues word dit gegee om self op trone te gaan sit, en aan hulle word die regspraak gegee (Openb. 20). Die oordeel oor die gemeente van uitverkorenes is slegs ’n oordeel met die oog op beloning, volgens die waarde van hulle werke van dankbaarheid. Daarby sal sommige wel skade ly, maar nie verlore gaan nie.

Nee, die nasies wat hier voor die troon van Koning Jesus vergader word, is die oorblyfsel van die mensdom ná die groot verdrukking en nadat by Armageddon al die leërmagte van die Antichris uitgedelg sal wees en terwyl die Gemeente reeds opgeneem is. Wat nou oorbly, is in hoofsaak die nog lewende heidendom, wat verbaas sal staan om te verneem dat hulle ook iets aan Jesus gedoen het, ten goede of ten kwade! Hulle word geoordeel volgens hulle houding en gesindheid teenoor alle geestelike „broeders” en „susters” van die Heer, waarmee onwetend hulle gesindheid teenoor Jesus geopenbaar is. Onder hulle is ook baie van sy „skape” wat nog nie van tevore in ’n „kraal” van verligte gelowiges was nie, maar tog ken Hy hulle! Hulle gaan in Sy messiaanse Koninkryk. Maar die ander word weggestuur!

11 Mei

Lees Esegïel 1; Openb. 4. Teks: Openb. 4:1 en 2.

HEERLIKE AANSKOUING

Niemand kan God sien en bly lewe nie en tog: „kyk, ’n geopende deur in die hemel . . .” (4:11). Alhoewel die volle aanskoue van God se heerlikheid nie noual moontlik is nie, is daar deur die Heilige Gees en die werking van die geloof vir die Christen reeds onbeskryflik baie te sien. Jesus is immers self die poort tot die hemelryk (Joh. 10:9). Johannes sê: „maar dadelik was ek in die Gees en kyk . . .” (Openb. 4:2). In die Gees aanskou Johannes dus en met hom God se Gemeente en hulle sien: „Een sit op die troon”. Die volle heerlik-

heid van Hom wat op die troon sit is nie te aanskou nie en daarom nie te beskryf nie, daarom sê Johannes heel beskeie: "Een" wat sit op die troon. Wat daar te sien is is egter vir die geloof genoeg.

Hierdie beeld van die troon kom byna in elke hoofstuk van die Openbaringe voor. Dit is dieselfde troon waarvan bv. Esegïël praat, maar nou is dit die troon van die nuwe bedeling. Dit is die troon wat deur die werk van Christus duidelik kenbaar geopenbaar word. Nou is dit nie meer omring met wierookdampe nie (Jes. 6:4), maar helder verlig. Die lig domineer, daar is geen duisternis meer nie (4:5-6).

Die troon is onafskeidbaar van Hom wat daarop sit. Die troon spreek van die almagtigheid en soewereine majesteit van God. Lees ons verder, dan is dit die Lam, Jesus Christus wat die troon met die Vader deel en alle gebede en lofprysing is gerig aan Hom wat op die troon sit. Vir die Kerk beteken dit heerlijkheid en vrede want die Satan is ontroon en die Lam regeer in ewigheid en skenk die gelowige sekerheid van deelname aan Sy hemelse Koninkryk.

12 Mei

Lees Openb. 5; Matth. 22:41-46. Teks: Openb. 5:5.

TROOS IN CHRISTUS SE OORWINNING.

„Moenie ween nie” so begin die teks. Die goddeloosheid van ons tyd en selfs die verwarring in die Christengeledere bring groot smart. Gelukkig is daar in die Bybel ook sprake van droefheid. Die Bybel is nie onbekend of ongevoelig oor ons droefhede nie. Die Bybel het dit juis ten doel om troos in sondearsharte te bring. Die teks rig ons oë op Jesus Christus, op die Leeu, die Stryder, die Oorwinnaar oor die sonde en al die smarte daarvan. Meer nog, Hy is die wortel van Dawid, nie langer meer ’n loot of afstammeling nie, Hy is nie langer uit Dawid nie, maar Dawid uit Hom want Hy is nou die Koning, die wortel wat voeding aan al die hongeriges en dorstiges moet verskaf. Hy het oorwin en in Hom die Hele Kerk.

Ons teks eindig dus met die verkondiging van triomf. Waar word geloof gevra. Ons moet glo dat Hy regeer omdat Hy oorwin het. Hy het immers die Boek met die sewe seëls in sy hand. Jesus Christus alleen is waardig om God se Raad aan ons bekend te maak.

Ons ween saam met Johannes omdat die mens en selfs die engele nie waardig is om die Boek te open nie, en ons sal bly ween as ons nie luister na die hemelse ouderling wat ons oë op Hom rig wat regeer nie — as ons nie werklik wil glo dat Hy oorwin het nie.

Ons Kerk glo in God se regering. In die hemel word oor die lot van die aarde beslis, nie ons op aarde is waardig om die seëls te breek nie. As ons daaraan vasgryp is ons sterk in Christus se oorwinning. Dan is daar groot troos. In dieselfde hande waardeur die spykers geslaan is aan die Kruis van Golgota, lê die mag om die seëls te breek van die Boek waarin alles opgeskrywe staan.

13 Mei

Lees Jesaja 52:13-53:12; Openb. 5. Teks: Openb. 5:9 en 10.

VRYGEEKOOP DEUR DIE LAM

’n „Nuwe lied” word gesing aan die Lam op die Troon. Alle eer gaan aan Hom wat alleen waardig is om die boek te neem en sy seëls oop te maak, want Hy is nie net die Lam nie, maar die Lam wat geslag is. Die naam „Lam” dui op onskuld, geduld en verteenwoordiging. Die Lam sien Johannes nou in die hemel. Die Onskuldige het Sy bloed vir ons op Golgota gestort. Al die letsels van ons sonde is nog aan Hom sigbaar in die hemel. Dit beteken dat Christus liggaamlik opgevaar het — ons vlees is in die hemel verteenwoordig. Die „nuwe lied” dui op die nuwe verhouding tussen God en die mens deur die werking van die Lam. Die hande waarin die spykermerke

nog sigbaar is, is waardig om die boek van God se Raadsplan oop te maak.

Die Lam het ons vir God met sy bloed gekoop. Dat Hy ons vrygekoop het, beteken dat Hy ons bevry het uit die mag van die Satan. Ons is vrygekoop „vir God” d.w.s. tot God se eiendom. Ons sal nie langer die Satan se gevangenes wees nie, want ons is „konings en priesters vir onse God gemaak”. Dit beteken ’n nuwe lewe vir die mens.

Tot hierdie nuwe lewe is ons op Golgota gebore. Wat ’n moeilike plek om gebore te word? Die mens verdra moeilik iets tussen hom en die wêreld, want tussen die mens en die neiging van sy hart staan nou die kruis, maar ons is vrygekoop vir God deur die bloed, van die Lam en nie vir die wêreld deur goud en silwer nie.

Wie is die „ons”? Dit is die begenadigdes „uit elke stam en taal en volk en nasie”. Let wel uit „elke” en nie uit een groot vermengde soort mensdom nie.

Die Satan laat egter nie sy prooi maklik los nie. Laat ons stry in die oorwinning van die Lam.

14 Mei

Lees Psalm 45; Openb. 6:1-8. Teks: Openb. 6:2.

KRAG VAN DIE EVANGELIE

Die sewe seëls word ooggemaak. Die vraag ontstaan of die Openbaringe Boek nou allerhande nuuskierighede wat so eie is aan die mens gaan bevredig. Ons moet sê nee, want anders sou ons hierdie Boek gaan isoleer van die res van die Bybelse getuienis. Dit gaan hier ook nie net om mededeling oor die dinge aan die einde van ons aardse bestaan nie. Nee, Openbaringe laat die lig val op die eindgerig sowel as op Golgota.

Die Boek beskryf juis ook die kruis wat die Christen gelowige moet dra. Al die terugslae soos gesimboliseer deur die vuurrooi, swart en vaal perde is kenmerkend van die Kerk en van die Christen se lewe. Wanneer die Openbaringe Boek spreek, bly ons dus nog met beide voete op hierdie aarde staan maar nou roep ons Maranatha, Kom Here Jesus, want kyk ons oë is gevestig op die wit perd en op Hom wat daarop sit aan wie ’n boog en ’n kroon gegee is — Hy wat uitgegaan het as oorwinnaar en om te oorwin. Ons aanskou dus vier perde, simbole van krag, skrik, oorlog en oorwinning. Sedert die hemelvaart was daar nog geen tyd sonder oorlog, honger en ellende en sielenood nie, maar daar was ook nog geen tyd sonder oorwinning deur die Evangelie van God nie.

Die ruiter op die wit perd is oorwinnaar en oorwinnende want Hy het die Kroon en die boog. Hy maai nie af met die swaard nie, maar tref met sy pyl. Die Evangelie vernietig nie, maar tref die hart sodat die sondaar nie sal sterwe nie, maar hom bekeer en lewe. Hy wat sit op die witperd het die kroon ontvang en is oorwinnende d.w.s. Hy het volmag om in hierdie bedeling die sondaarshart te louter, maar ook ongeregtigheid te straf. (Ps. 45).

15 Mei

Lees Lukas 24:50-53; Openb. 5:9-14. Teks: Openb. 5:13.

VREUGDE IN HEMELVAART

Die hemelvaart is vir die strydende Kerk ’n bron van onbeskryflike vreugde. Ons mag nie die hemelvaart sien as die einde van Jesus se werk nie, dit beteken ook die begin van ’n weer geordende, aan God toegewyde lewe vir ons op aarde. So wil die Openbaringe Boek ons aardse en aan die stofgekluiserde harte hemelwaarts hef na Hom ons Middelaar aan Wie die mag in die troon van God gegee is om ons deur Sy Gees te regeer. Daar is ook vreugde, troos en vrede en bo alles sekerheid in die wete dat Hy wat ons in sy aardse werk so ge-

nadig was, ons nie minder genadig is in die Voorbereidingswerk wat Hy vir ons in die hemel doen nie.

Die dissipels het nie droefgeestig die Olyfberg ná die hemelvaart verlaat nie, asof dit afskeid was nie, maar met blydskap, want sy hemelvaart waarborg ook sy wederkoms. Met dieselfde blydskap sing al die skepsele waarvan ons teks praat. Jesus Christus het die troon ontvang. Hy is nie alleen die Koning op die troon of die Leeu of die Wortel nie (vgl. 5:5) maar word in ons teks ook die Lam genoem. Sy Priesterlike werk word in die hemelse Tempel voortgesit. Hy is ons borg tot die laaste toe. Hy het nie sy werk halfklaar gelos nie, nee, die hemel het Hom ontvang en Hom gekroon met heerlikheid aan die regterhand van Sy Vader en in Hom onse Vader. Sy Versoening is volkome daarom loof die hele skepping Hom.

Ons is baie keer so droefgeestig in ons kerklik-godsdienstige lewe. Is dit nie miskien omdat ons in Sy hemelvaart van Hom afskeid geneem het in plaas dat die hemelvaart ons waarborg van Sy ewige teenwoordigheid moet wees nie, want na sy mensheid is Hy nie meer op aarde nie maar na Sy Godheid, majesteit, genade en Gees, wyk Hy nimmermeer van ons nie.

16 Mei

Lees Jesaja 1:16-20; Openb. 7:9-17. Teks: Openb. 7:13 en 14.

GEREINIG IN SY BLOED

Johannes se beskrywing van die groot menigte voor die troon en voor die Lam, wat gekleed is met *witklere* en met palmtakke in hulle hande en wat kom uit die groot *verdrukking*, herinner ons aan die Saligspreekings van ons Here Jesus Christus en Matth. 5:2-12: „Salig is die wat arm van gees is . . . wat *treur*, . . . wat *vervolg* word” ens., met die vervulling in die hemel soos beskrywe in Matth. 5:8: „Salig is die wat *rein* van hart is, want hulle sal God sien”.

Wit is die Bybelse simbool van regverdigheid, heiligheid, saligheid en reinheid en ook die teken van oorwinning. Dit is nie net ’n simbool vir onskuld nie maar ook ’n feestelike kleur. Hierdie mense se klere is gewas en wit gemaak. Wat beteken dit anders as dat wat swart en onrein was, wit en rein geword het? Hierdie mense was dus geen onfeilbares nie en hierdie mense kom uit die groot verdrukking, maar nie die bloed en trane wat *hulle* gestort het, het hulle na die hemel gebring nie, want ons teks sê: „hulle het hulle klere gewas en hulle klere wit gemaak in die bloed van die *Lam*”. Hulle was dus ook geen sondeloses nie want dan sou die bloed van die Lam nie nodig wees nie. Hulle is gereinigde sondears in sy bloed.

Johannes aanskou hier die triomferende Kerk. Christus se bloed is nie nutteloos vergiet nie, maar dit het ’n groot menigte gereinig. In die vraag wie hulle is en waar hulle vandaan kom, lê ook die Kerk se opdrag: Die saligmakende Evangelie Woord moet aan die onrein wêreld uitgedra word.

As daar soveel vreugde en feestelikheid in die hemel is, pas dit ook ons om feestelik en met vreugde ons opdrag op aarde uit te voer. So bely die Christen dat sy lewe buite homself in Christus is. Die Kerk is *strydende* Kerk (verdrukking) maar ook *triomferende* Kerk (wit klere en palmtakke). „Ek het die goeie stryd gestry; ek het die wedloop voleindig; ek het die geloof behou. Verder is vir my weggeleë die kroon van geregtigheid . . .” (2 Tim. 4:7 en 8).

17 Mei

Lees Psalm 23; Openb. 7:13-17. Teks: Openb. 7:16 en 17.

LAM AS HERDER

Van die eerste woorde wat Johannes aangaande Jesus gehoor het, was dat Johannes die Doper gesê het: „Dáár is die Lam van God wat

die sonde van die wêreld wegneem" (Joh. 1:29 en 36). Hierdie woorde moes 'n diep indruk op Johannes gemaak het. Die woord „Lam" staan in die Openbaringe dan ook sentraal. Dit is die Lam wat in die middel van die Troon is. Alles kom van Hom en alles keer tot Hom terug. Dit blyk ook dat die woorde van Jesaja groot invloed op Johannes gehad het (sien Jes. 49:10). In die Openbaringe kom die beeld van die ewige lewe egter baie duideliker na vore.

Die lewe sonder honger en dors en hitte dui egter nie aan dat die ewige lewe 'n gesuiwerde soort kultuur is nie. Die ewige lewe is ook nie 'n eindelose voortsetting van die aardse lewe nie. Dit is die belewering van die redding soos deur die Lam se herderlike sorg.

Dat die Lam Herder is, lyk na 'n teenstelling, maar hierin lê 'n diepe boodskap van verlossing. Hy het dieselfde natuur as die kudde. Jesus neem die menslike natuur aan om die mens daar te vind en te verlos. Die kudde volg die Lam omdat Hy een van hulleself is. Hy kan nie meer volmaak Herder wees as dat Hyself ook Lam is nie. Daarby is Hy nie net die Herder nie, maar die Herder wat sy lewe vir sy skape afgelê het — die Lam wat geoffer is. Hy is ook nie net die Herder op aarde nie; Hy is dit tot in ewigheid. Hy alleen lei na die onoortreflike en onvergelyklike weivelde. Hyself is die lewende waterfontein.

Menslike trane is geen lewende fontein nie. God sal alle tranë afdroog. Laat ons ook lewe soos mense wat die ewige lewe verwag.

18 Mei

Lees Openb. 9:1-12.

DIE VERSKRIKKINGE VAN GODS GERIG GEOPENBAAR

In hierdie profetiese gesig sien Johannes 'n voorlopige openbaring van Gods toorn en gerig oor diegene wat in hulle sonde-verhardheid bly volhard, en dit het tot doel om hulle op hierdie wyse dalk tot inkeer te bring. Die put van die afgrond is 'n beeld om die onderaardse plek aan te dui waar die bese geeste gevange gehou word, wat aan die verderf oorgegee is. Nou is dit so dat terwyl God nog genadig en geduldig is oor die sondige menslike geslag, daar 'n skeiding tussen ons en hierdie afgrond van die verderf is; die put is nog gesluit.

Hierdie wêreld wil Hom nie tot God bekeer nie. Ons wil in sonde volhard. Nou sê openbaringe hier aan ons: God sal in sy toorn aan ons openbaar wat sal gebeur as Hy Sy toorn en gerig oor ons bring — al is dit net voorlopig. 'n Ster sal uit die hemel val en die put van die afgrond oopsluit sodat die sondige mensheid 'n voorsmakie kan kry van die verskrikkinge wat daar vir hulle wag waar Gods oordeel oor hulle voltrek sal word.

Uit die put kom 'n rookwolk wat die aarde verduister. God het Sy genade onttrek. Uit die rookwolk kom sprinkane voort met 'n verskriklike voorkoms. Aan hulle mag, gee God dan die sondige mensheid oor. Hulle moet aan die mense 'n voorsmaak gee van God se uiteindelijke gerig en straf wat nog kom. Soos met skerpioen-steke sal hulle die mense in die verskriklikste pyn laat verval — maar sonder om hulle te dood. Net aan die getroues van God se gemeente mag hulle nie raak nie. Hulle staan onder aanvoering van Abbadon self — hy wat die verderf en ondergang bewerk.

Tog is dit nie die finale einde nie — dit is nog voorlopig. God is nog genadig. Daar is nog tyd vir bekering. Maar dit is nog net die eerste weë, daar wag nog groter verskrikkinge vir hulle wat hul nie wil bekeer nie. Hier moet ons aan Jesus se woorde dink: „Maar al hierdie dinge is 'n begin van die smarte" en „Maar wie volhard tot die einde toe, hy sal gered word" (Matt. 23:8 en 13).

19 Mei

Lees Openb. 10

Teks: Openb. 10:11

DIE OPROEP TOT HERNIEUDE PROFESIE

In die voorafgaande hoofstukke het ons gelees van die eerste ses basuine wat die koms van God se finale gerig en oordeel oor die wêreld aangekondig het. Deur verskriklike strafgerigte is die koms van die einde met die oordeel oor die lewende en die dode aangekondig. Die wêreld is gewaarsku oor wat kom. Maar voordat die finale oordeel en die einde aan ons beskryf word kry Johannes eers weer die opdrag om in die wêreld te profeteer. Die boodskap van bekering moet gebring word. God se wil tot verlossing moet nogeens in 'n sondige wêreld gebring word.

'n Engel bekleed met tekens van hemelse heerlikheid het aan Johannes verskyn. In sy hand was 'n geopende boekie. Toe hy met brullende stem spreek, het sewe donderslae ook gespreek. Hierdie heerlike boodskap moes egter verborge bly en kon nie opgeskryf word nie. Die engel spreek egter weer: daar is geen tyd meer oor nie. Die einde het aangebreek. As die sewende engel op die basuin blaas dan is die verborgenheid van God volbring en sal Hy alles ten uitvoer bring wat Hy in die evangelie verkondig het.

In hierdie omstandighede nou moet Johannes die boekie uit die hemel eet sodat hy die boodskap van Christus wat daarin opgesluit is vir oulaas aan die wêreld en die gemeente kan bring. Johannes moet profeteer oor volke en nasies sodat niemand onkundig kan wees nie. Almal moet weet wat God in hierdie wêreld wil volbring. Voordat die einde finaal aanbreek is daar nog vir die boetvaardige sondaar geleentheid tot ommekeer. Sê Jesus self nie aan ons nie: „Kyk Ek kom gou. Salig is hy wat die woorde van die profesie van hierdie boek bewaar” (Openb. 22:7).

20 Mei

Lees Openb. 11:15-19 Teks: Openb. 11:15

DIE VERBORGENHEID VAN GOD VOLBRING

Die sewende basuin blaas. Die eindtyd het aangebreek. Daar is nou nie meer uitstel vir die mensdom in sy sondigheid nie. Dit is nou die tyd waarvan die engel gepraat het toe Johannes die opdrag gekry het om die boekie uit die hemel te eet en oor volke en nasies te profeteer. Dit is die tyd dat die verborgenheid van God volbring word.

Die volbringing van die verborgenheid bestaan daarin dat die Koninkryke van die wêreld nou die eiendom van God en Christus geword het en dat God se Koningsheerskappy nou finaal en vir ewig bevestig is. Dit is waarop alles afgestuur het, dit is ook waarom God Sy strafgerigte oor die wêreld gestuur het, sodat hulle hul kon bekeer en saam met God in Sy koninkryk kon sit wanneer Hy Sy Heerskappy sou bevestig.

In die Hemel kondig die sewende basuin aan dat God, die Ewige, die mag as Koning oor die hele wêreld finaal aangeneem het. Daarom aanbid die vier en twintig ouderlinge God ook en dank Hom dat die tyd van die oordeel oor die sonde nou aangebreek het, die tyd waarin die getroues ook hulle loon van God sal ontvang. As teken daarvan dat God nou in Sy genade as Koning onder Sy volk teenwoordig is, word die tempel van God in die Hemel geopenbaar met die verbondsark daarbinne. Ons as gemeente in ons geloofstryd, leef nou ook hier op aarde met die oog op die koms van God se koningsheerskappy, ons lewe met Christus se woorde in gedagte: „En dan sal hulle die Seun van die mens sien kom in 'n wolk, met groot krag en heerlikheid. En as hierdie dinge begin gebeur kyk dan na bo en hef julle hoofde op omdat julle verlossing naby is”. (Luk. 21:27 en 28).

21 Mei

Lees Openb. 12:1-17.

DIE GEMEENTE EN DIE EINDTYD

Die sewende basuin het in die hemel die aanbreek van die eindtyd aangekondig. Die tyd is naby dat God alles sal voleindig. Maar wat nou van die gemeente van God op aarde in die eindtyd? Hoe staan sake met die gemeente? Johannes sien die gemeente van God, die gelowiges van die ou en die nuwe Testament saam, onder die beeld van 'n vrou bekleed met hemelse heerlikheid. En die vrou, die gemeente, verkeer in barensnood. Volgens die belofte moes Christus uit die gemeente voort kom. En met Christus se geboorte sou ook vir die gemeente die eindtyd hier op aarde nader.

Die duiwel, die vuurrooi draak, het Christus se koms ten alle koste probeer verhinder, dog God het gesorg dat Christus kom en Sy taak voleindig. God het dan ook gesorg dat Sy gemeente nou 'n veilige toevlug het. Na Christus se geboorte is die duiwel se mag verbreek. In die hemel het hy geen mag en plek meer nie. Migael en sy engele het hom verdryf. So het Christus vir ons die heil en die verlossing gebring deur Sy bloed.

Maar satan is nou op die aarde neergewerp. Hoewel hy reeds oorwin is en weet dat die tyd voor die einde kort is, rig hy nou juis daarom sy aanval met hernude krag op die vrou, die gemeente, om weerwraak te neem. Ons as gemeente wat in die eindtyd staan, staan voortdurend onder die vervolgelinge van satan, maar ons weet dat ons alreeds die oorwinning in Christus het en dat God ons voortdurend op wonderbaarlike wyse sal verlos en uiteindelik tot saligheid sal voer. Ons as gelowiges, die nakomelinge van die vrou, die gemeente, ons sal in die omstandighede standvastig staan in die geloofstryd omdat die waarskuwing van Johannes altyd in ons ore klink: „Kinders, dit is die laaste uur.” (I Joh. 2:18).

22 Mei

Lees Openb. 12:18-13:10.

SATAN SIT SY AANSLAG VOORT

Satan is oorwin en uit die hemel gewerp. In die kort tydjie wat aan hom gegun is voor sy finale binding deur Christus, sit hy egter nou hier op aarde sy aanvalle op die gemeente voort. Om nou die geloof in Christus tot niet te maak, kom die dier uit die see op. Hy is 'n instrument in die hande van satan. Satan, die vuurrooi draak, wil hom gebruik om die gelowiges te oorwin voordat die einde finaal aanbreek.

Hierdie dier het groot mag van satan ontvang en hoe suksesvol is hy nie in sy poging om die volke van die aarde te verlei nie? Deur wonderlike dade bring hy die mensdom sover om hom en die draak, satan te aanbid: 'n dodelike gewonde kop van hom word genees. Al die bewoners van die aarde volg dan ook hierdie dier, wat vreeslik teen God laster. So groot is die mag van hierdie dier dat hy ook die gelowiges oorwin en doodmaak. So groot en geweldig is satan se aanslag op die gemeente van Christus wat reikhalssend wag op die einde.

Al maak hy hulle dood, tog sal satan nie Christus se gemeente vernietig nie. Almal wie se name van die grondlegging van die wêreld in die boek van die lewe van die Lam geskryf is, sal die dier nie aanbid nie. Ons as gemeente van Christus leef uit sy belofte: „Wees getrou tot die dood toe, en Ek sal jou die kroon van die lewe gee.” (Openb. 2:10d).

23 Mei

Lees Openb. 14:1-5.

UITEINDELIK: VERLOSSING — DIE VRYGEKOOPTE BY DIE LAM

Satan vervolg die gemeente met volle krag, aan hom is selfs die mag gegee om die gelowiges te dood. Die bange vraag mag nou by die gelowige opkom: Wat word van die getroue? Is die gemeente reddeloos aan die mag van satan oorgelewer? Die antwoord op hierdie vrae ontvang Johannes in hierdie gesig van die Lam met die 144,000 vrygekooptes op Sion.

Die gemeente hoef nie bevrees te wees nie. Daar waar die duiwel sy aanslag op hulle rig, daar waar hulle onder vervolging en verdrukking staan, daar kan hulle versekerd wees dat hulle plek by Jesus is. By Hom het hulle die verlossing en die heil. Johannes sien die Lam op die berg Sion en by Hom die 144,000 met Sy Naam en die Naam van die Vader op hulle voorhoof. Die getal 144,000 wil sê dat dit die volle getal van die verlostes is wat daar saam met Jesus is. Jesus sal sorg dat nie een van Sy eie mense verlore gaan nie al is satan se aanval ook hoe sterk. Aan die einde sal almal saam met Jesus wees in die hemelse Sion. Daar in die hemelse heerlijkheid sing hulle dan ook 'n nuwe lied tot eer van God. Die lied kan niemand anders leer nie omdat dit net die is wat gereed is wat dit kan ken. Uit die verdrukking en aanvalle van satan in die laaste van tye sal Christus ons red om ons onbevlek voor die troon van die Vader te stel. Saam met Paulus kan ons dan ook sê: „Wie sal ons skei van die liefde van Christus — verdrukking of benoudheid of vervolging of honger of naaktheid of gevaar of swaar?” (Rom. 8:35). Nee, niks kan nie.

24 Mei

Lees Openb. 14:14-20.

DIE GERIG WORD VOLTREK

Die volk van God sal behoue bly ten spyte van die aanslae van satan. Dit het Johannes gesien in die gesig van die Lam en die 144,000 vrygekooptes op Sion. Aan die einde van die dae is hulle plek by Christus. Wat word egter van die mensheid as geheel? Wat word van die wêreld om ons?

Kyk, daar sal God ook Sy gerig en oordeel voltrek. Die dier en sy volgelinge sal ook onder Gods oordeel en toorn te staan kom. Die tyd wat aan hulle toegestaan is, sal tot 'n einde kom. Christus kom op 'n wit wolk met 'n sekel in die hand om die lewendes en dooies van die wêreld te oordeel. Die oes op die aarde het oorryp geword. Christus sal Sy engel stuur om die oes te maai. Ja, die druiwe aan die wingerdstok van die aarde, die mensheid, het ryp geword. Die engel van God sal die druiwe afoes en dit in die parskuip van die grimmigheid van God gooi. In die parskuip van Sy grimmigheid sal God Sy oordeel voltrek. Hoe verskriklik is die strafgerig van God dan nie? Wanneer die parskuip getrap word sal die bloed twee honderd myl ver tot aan die tooms van die perde vloei.

'n Beeld van verskrikking sou ons sê. Tog nie. Vir die gelowige hou dit 'n woord van bemoediging en volharding in want ons weet dat dit die dag is dat ons saam met Christus in hemelse heerlijkheid op Sion vergader sal word. Ons sien met reikhalsende verlange uit na die dag waarvan die Bybel praat: „En dan sal hulle die Seun van die mens op die wolke sien kom met groot krag en heerlijkheid.” (Mark 14:26).

25 Mei

Lees Hand. 2:1-13. Teks: Hand. 2:8.

DIE EVANGELIE IN DIE MOEDERTAAL

„Maar julle sal krag ontvang wanneer die Heilige Gees oor julle kom, en julle sal My getuies wees in Jerusalem sowel as in die hele Judea en Samaria en tot aan die uiterste van die aarde.”

Hierdie woorde van Christus net voor Sy hemelvaart word nou vervul. Met die uitstorting van die Heilige Gees word die kerk van Christus wêreldkerk. Hierdie draers van die Heilige Gees is die eerste Christelike gemeente wat deur die Heilige Gees toegerus word vir hulle taak en roeping in die wêreld. Die toerusting wat die Kerk nou van die Heilige Gees kry is die spreek in tale.

Die talewonder vind plaas. In Jerusalem is daar verskillende nasies elk met sy eie taal. En tog spreek hierdie Galileërs, wat hoofsaaklik Aramees magtig was, in verskillende tale oor die groot dade van God. Elkeen van die aanwesiges hoor die evangelie in die taal waarin hy gebore is, sy moedertaal; sy eie taal; die taal van sy eerste liefde; die taal van sy hart.

Dit is die wonder van die liefde van God. Dit is die wonder van die genade van God met 'n sondige gevalle wêreld. Die talewonder is 'n teken van vergiffenis wat God skenk aan sondige mense, deur Jesus Christus onse Here. Dat daar verskillende volke, rasse en tale ontstaan het is 'n gevolg van die sonde.

Maar so volkome het God die soenoffer van Christus aangeneem dat Hy nie meer die bestaan van verskillende volke en tale as sonde beskou nie, maar Hy maak dit 'n instelling en verordening. Hiervan is die uitstorting van die Heilige Gees die teken. Nou openbaar God Hom aan elkeen in sy moedertaal, die taal waarin hy gebore is. God spreek tot ons in ons moedertaal. Ons hoor die groot dade van God tot ons spreek in die taal waarin ons gebore is. Vandag kan dit van meer as 'n derde van volke en tale van die wêreld gesê word. En hierdie werk gaan steeds voort deur die krag en leiding van die Heilige Gees.

Dit is nie nodig om na 'n uiterlike eenheid te streef in die kerk nie. Ons mag nie sonder meer grense ophêf wat deur God bepaal is nie. Dit is Sy wil dat elkeen Hom in sy eie taal mag aanroep want so spreek Hy tot ons.

Dit gaan in die Kerk van Christus om eenheid in die geloof. Dit is wat ons moet najaag. Eenheid in die geloof, eenheid in Christus soos Paulus ook aan die Efesiërs skryf.

„... totdat ons almal kom tot die eenheid van die geloof en van die kennis van die Seun van God, tot 'n volwasse man, tot die mate van die volle grootte van Christus ...”

26 Mei

Lees Hand. 2:37-47. Teks: Hand. 2:37(b).

DIEP IN DIE HART GETREF

Die rede van Petrus, onder leiding van die Heilige Gees uitgespreek, het 'n groot indruk op al die omstanders gemaak. Dit het „hulle diep in die hart getref”. Die geweldige geluid by die uitstorting van die Heilige Gees en die talewonder het hulle aangegryp.

Hulle ken hierdie manne, nou draers van die Gees van God, as die volgelinge van daardie Jesus wat hulle gekruisig het.

Wanneer hierdie wonder voor hulle oë afspeel en Petrus aan hulle verkondig, dat die koms van die Gees van God nie alleen die profesie van Joël vervul nie, maar dat dit ook die bewys lewer, dat Jesus

Christus die beloofde Messias is, word hulle bevrees, want nou glo hulle dit.

Dan kom hierdie vraag uit nood gebore: „Wat moet ons doen broeders?” Hierdie vraag word aan Petrus en die ander apostels gerig. Hy het dadelik 'n antwoord gereed. 'n Tweeledige antwoord met 'n tweeledige belofte. Hulle moet hulle bekeer en laat doop in die Naam van Jesus Christus. Dan sal hulle vergewing van sondes en die gawe van die Heilige Gees ontvang.

Die wat Petrus se antwoord met blydschap aangeneem het, is gedoop en ons lees dat hulle volhard het in die leer van die apostels en in die gemeenskap en in die breking van die brood en in die gebede.

Daarin lê die bekering, in die volharding. Ons is reeds klein gedoop tot vergewing van sondes. Reeds by ons doop het die Heilige Gees in ons harte begin werk. Maar aanvaar ons Sy werk in ons?

Bekeer ons steeds onself. Volhard ons in die leer van die apostels — dit is die Woord van God; die gemeenskap — dit is die kerkbesoek; die breking van die brood — dit is die aansit aan die tafel van die Here; en in die gebede — dit is die huisgodsdiens?

As hierdie bekering uitgebrei het in ons lewens, dan is ons nie diep in die hart getref nie.

27 Mei

Lees Hand. 3:1-11. Teks: Hand. 3:6.

LOSKEKOOP DEUR DIE BLOED VAN CHRISTUS

Petrus en Johannes het na die tempel opgegaan om te aanbid. Voor die tempelpoort wat die Skone genoem word, het 'n bedelaar gesit, 'n man, kreupel van sy geboorte af. Wanneer hierdie man vir Petrus en Johannes sien het hy om 'n aalmoes gevra. Daarop het Petrus en Johannes hom stip aangekyk, dit wil sê hulle het hom nie geld aangebied nie maar sy volle aandag gevra. In die verwagting dat hy iets van hulle sou ontvang het hy die oë stip op hulle gevestig gehou. Hy het 'n geldstuk van hulle gevra en verwag, maar in hierdie verwagting is hy teleurgestel. Petrus sê dan ook: „Silwer en goud het ek nie.”

Hierdie kreupele het bepaald nie silwer of goud verwag nie, maar baie minder as dit, maar nou sal hy iets, in waarde, hoër as goud ontvang. Vir Petrus en Johannes as apostels, gaan dit nie om aardse besit nie. Hulle wil hierdie kreupele iets gee wat meer werd is as dit. Iets wat hulle wel besit, nl. die gawe van die Heilige Gees. En hierdie gawe besit hulle deur die toedoen van Jesus Christus.

„In die Naam van Jesus Christus die Nasarener, staan op en loop!” Op hierdie woord van Petrus het die kreupele se voete en enkels sterk geword en hy kon loop.

Die Naam van Jesus Christus is Sy openbaring. Waar Sy Naam genoem word daar is Hyself met Sy genade en Sy gees. Nie die apostels nie maar Jesus Christus Self genees hierdie kreupele.

Net soos hierdie kreupele, het ook ons 'n gawe ontvang wat baie meer werd is as silwer of goud. Ons is gedoop in die Naam van Jesus Christus tot die afwassing van ons sondes.

As ons nou ons doop erken, deur in Sy Naam te glo, dan het hierdie gawe van Christus ook ons deel geword. Soos die kreupele moet ons die tempel ingaan en God prys, want ons het hierdie wete: „... julle weet dat julle nie deur verganklike dinge, silwer of goud, losgekoop is uit julle ydele lewenswandel wat deur die vaders oorlewer is nie, maar deur die kosbare bloed van Christus ...”

28 Mei

Lees Hand. 4:1-31. Teks: Hand. 4:1 en 2.

ONTEVREDE OOR DIE EVANGELIE?

Die priesters en Sadduseërs is baie ontevrede omdat die apostels in die tempel leer en in Jesus die opstanding uit die dode verkondig. Die werklike rede waarom hulle optree teen die apostels is omdat die priesters gewoonlik die enigste mense is wat in die tempel mag leer. Die priesters het gevoel dat die apostels hulle self nou met dinge bemoei wat hulle nie aangaan nie. Die Sadduseërs daarenteen het nie geglo in die opstanding uit die dode nie en derhalwe ook nie in die Opgestane Christus nie. Die priesters en die Sadduseërs wou nie geleer word nie, maar wou self leer.

Die apostels verkondig die Gekruisigde en Opgestane Christus en die wederopstanding van die gelowiges. Hierdie boodskap vorm die sentrale inhoud van hulle verkondiging en dit wil die priesters en Sadduseërs nie hoor nie.

Vandag nog vind ons die priesters en Sadduseërs in die gemeentes. Dit is mense wat 'n ander evangelie wil hoor, as die een wat die volk leer en in Jesus die opstanding uit die dode verkondig. Hierdie mense distansieer hulle van die ware boodskap van verlossing. Hulle wil Christus uit die middelpunt uitdruk en hulle self daar plaas. Hulle wil prediking hoor wat die lof van mense besing, en dit word „Social Gospel” genoem.

Daardie heilswaarhede, van verlossing en genade deur Christus se kruisdood, word bekende dinge genoem. Dit wil hulle nie meer hoor nie, want dit weet hulle reeds.

Maar hierdie evangelie, van Jesus Christus as gekruisigde, al is dit oud, word telkens weer nuut gemaak deur die Heilige Gees as dit verkondig word. Twee duisend jaar reeds bestaan dit, en bly dit nuut. Ons moet net met ontvanklike harte daarna luister.

29 Mei

Lees Matt. 27:20-25; Hand. 5:17-29. Teks: Hand. 5:28(c).

VRYSpraak EN GERIG

Die Joodse Raad voel beswaard. Hoe het hulle woorde nie bewaarheid geword nie. By die verhoor van Christus voor Pilatus, en hy geen skuld in Jesus kon vind nie, het Pilatus sy hande in water gewas, om sy onskuld aan die bloed van Christus, te betuig. Op hierdie daad van Pilatus het die Jode uitgeroep: „Laat sy bloed op ons en op ons kinders kom!”

Nou blyk dit dat hierdie woorde bewaarheid is: Jesus se bloed het op hulle gekom. Die Joodse Raad besef nou dat hulle onskuldige bloed vergiet het. Hulle weet maar alte goed dat hulle voor 'n Mag te staan gekom het wat groter is as hulleself. Ons sien dit baie duidelik by Gamaliël tot uiting kom. Hy waarsku die Jode om die apostels met rus te laat, want as hulle werk uit mense is sal dit vernietig word, maar as dit uit God is, kan hulle dit nie vernietig nie.

So werk die Gees van God deur tot in die Joodse Raad. Die bloed van Christus het hulle ook geraak.

Sy bloed het op hulle en op hulle kinders gekom. Dit bring hulle tot inkeer en erkenning dat die krag van die bloed van Christus bestaan.

Geliefdes, so geweldig is die krag van die bloed van Christus wat Hy onskuldig vir baie aan die kruis gestort het.

Dit dwing elke mens tot besinning. Dit spreek tot elke mens. Vir sommige tot vryspraak, vir ander tot beskuldiging.

Dit hang net af of ons die bloed van Christus, oor ons aanvaar of dit afwys.

30 Mei

Lees Josua 7:10-26; Hand. 5:1-11. Teks: Hand. 5:3.

ONVERGEEFLIK DIE SONDE TEEN DIE HEILIGE GEES

Twee lidmate van die eerste Christelike gemeente, Ananias en Saffira het 'n ernstige oortreding begaan. Hulle het gesondig teen die Heilige Gees. Ananias, sy naam beteken „die Here is genadig” of „die Here antwoord”, en Saffira, haar naam beteken „skone”, het doelbewus van die prys van hulle grond agtergehou en net 'n deel aan die voete van die apostels gelê. Die swaartekrag van hulle sonde lê in die feit dat hulle teen die Heilige Gees gesondig het. Want Christus het self gesê: „En elkeen wat 'n woord teen die Seun van die mens sal spreek, dit sal hom vergewe word; maar vir hom wat gelaster het teen die Heilige Gees, sal dit nie vergewe word nie.”

Dit gaan nie in die eerste plek om die geld nie maar wel om die krag van die Heilige Gees wat misken is. Wanneer 'n Christen sy grond verkoop ten behoeve van die armes, is dit 'n daad wat geskied onder leiding en die krag van die Heilige Gees. Ananias en Saffira het ook gehandel asof hulle die leiding van die Gees besit; sodoende het hulle vir die Heilige Gees gelieg. Hieruit mag nie afgelei word dat die Gees wel mislei kan word nie, maar dit gaan om 'n daad wat gedoen is onder die dekmantel van die krag van die Gees. Die apostels het Ananias nie verplig om die geld van die grond aan die armes te gee nie, die Gees van God werk vry en ongebonde, daarom Ananias se straf.

Hierdie beskuldiging teen Ananias wys ook na ons. Hoe dikwels het ons nie al teen die Heilige Gees gesondig nie, het ons nie onder die dekmantel van die krag van die Heilige Gees gehandel nie. Die sonde teen die Heilige Gees word nie begaan in onwetenheid, swaheid en dwaling nie, maar dit word alleen sonde teen die Heilige Gees as dit opsetlik en met voorbedagte rade gedoen word. Dan is dit 'n bewuste uittarting van God.

Maar as iemand bekommerd is dat hy moontlik teen die Heilige Gees oortree het dan is sy vrees 'n duidelike teken dat hy nog nie verval het in die greep van die onvergeeflike sonde nie. Dan is die genade van Christus nog sy erfenis.

31 Mei

Lees 1 Kor. 12:12-31; Hand. 6:1-7. Teks: Hand. 6:5(b).

DIENSBARE WERKTUIG

Om 'n christengelowige te wees beteken om verkies te wees deur God vir God.

Dit gebeur nie toevallig dat jy 'n gelowige word nie. Dit is 'n genadedaad van God, deur Christus bewerkstellig en word deur die Heilige Gees onderhou.

Verkiesing beteken om tot diens verkies te wees in die gemeente. Hoe gering die dienswerk ookal mag wees, dit bly diens aan God uit dankbaarheid vir daardie genadedaad in Christus. Al is jy nie predikant, ouderling of diaken nie, het jy as lidmaat van die liggaam van Christus 'n bepaalde dienswerk om te verrig.

Reeds by jou doop word jy lidmaat van die kerk, die liggaam van Christus.

Daarom is elkeen, ook die suigeling diensbare werktuig in hand van God. Ook die suigeling kan dienswerk in die kerk verrig deur in die arms van hulle ouers die erediens te besoek. In hierdie opsig verrig hulle onwetend, dieselfde diens as die ouers.

Elke lidmaat van die kerk is 'n diensbare werktuig van die wieg tot die graf. Wie nie diens lewer nie is 'n nuttelose werktuig, 'n

ornament en die liggaam van Christus het nie versiering nodig nie, omdat dit reeds sierlik is.

As elke lidmaat nie meewerk tot die groei en die bloei van die Godsryk nie, kan daardie liggaam waaraan ons behoort, nie behoorlik funksioneer nie.

„En die oog kan nie vir die hand sê: Ek het jou nie nodig nie; of ook die hoof vir voete: Ek het julle nie nodig nie. Maar veel eerder is die lede van die liggaam noodsaaklik wat die swakste lyk.”

Is U, geliefdes, diensbaar in die liggaam van Christus?

1 Junie

Lees Hand. 9:1-9 Teks: Hand. 9:6

WAT WIL U . . . ?

In opdrag van die Here trek Abram gehoorsaam die onbekende in. Op bevel, neem hy Isak, sy enigste wat hy liefhet, om te gaan offer.

Moses word na Egipte gestuur om die volk Israel uit te lei om die Here hulle God te dien. Sy verskoning dat hy swaar van mond en swaar van tong is, het niks gehelp nie. As die Here hom stuur, moet hy gaan.

Wat het Jona daarmee bereik om sy taak te probeer ontduik? God agtervolg hom en bring hom van sy vlug af terug en dwing hom om teen Ninevè te preek vanweë hulle boosheid.

Toe die Here Jesus langs die Galilese meer geloop het, het Hy Simon en Andreas geroep om Hom te volg. Hulle het dit sondermeer gedoen.

Ook Saulus, later genoem Paulus, is geroep en gestuur. Met 'n vurige haat besiel, wou hy die leer van Jesus die Nasarener, beëindig. Sy vervolgingsdrang drywe hom ook na Damaskus toe. En hierdie Damaskus-poort sal sy lewe vir 'n ander doel open as dié waarvoor hy gekom het. Die eertydse vervolger sal wees die verkondiger. Tot hiertoe sou hy lewe, straks sal Christus in hom lewe. Tot hiertoe sou sy wil seëvier, straks sal dit wees: „Here wat wil u hê, moet ek doen?” Op hierdie vraag was die antwoord:- „Gaan na die reguitstraat en dit sal jou gesê word wat jy moet doen.” Met hierdie vraag gee Paulus sy ernstige begeerte te kenne om deur Christus gelei en geleer te word op die weg van saligheid.

Was dit nie ons vraag toe ons belydenis van die geloof afgelê het nie? Toe ons in die huwelik bevestig is? Toe ons ons kinders ten doop gehou het? Toe ons op een of ander wyse tot stilstand gebring is op ons sondige lewensweg?

„Wat wil u hê, moet ek doen.” Die antwoord kom uit die Woord van God. Hy wil dat ek Hom sal liefhê met my hele hart, met my hele siel en met my hele verstand. Hy wil dat ek my naaste sal liefhê soos myself.

2 Junie

Lees Rom. 1:8-17 Teks: Rom. 1:17

LEWE UIT DIE GELOOF

Hierdie brief aan die Romeine wêk by ons groot verwagtinge. Dit is immers 'n brief van Paulus, nie deur mense nie, maar deur Jesus Christus self geroepe; 'n uitverkore werktuig om die evangelie van Gods genade in Christus uit te dra in 'n vyandige heidenwêreld.

En die brief is gerig aan die Romeine, die inwoners van Rome, hoofstad van die wêreld van daardie dae; setel van die kunste en wetenskappe, brandpunt dus van die toenmalige beskawing.

Na die uiterlike vorm is hierdie geskrif van Paulus 'n brief (immers begin dit met 'n apostoliese groet en eindig met 'n seën), maar die inhoud leer ons Paulus as prediker ken. Ons tekswoord

vorm die tema van sy prediking.

Waar Paulus hom in sy prediking dikwels op die Ou Testament beroep, is ook hierdie liefkoosde woord van die Apostel ontleen aan die Ou Testament, naamlik die profesieë van Habakuk.

Altyd, oral en vir alle tye bly die woord waar: „die regverdige sal uit die geloof lewe.” Geloof is die enigste en uitsluitlike middel tot behoud: sonder geloof is dit onmoontlik om God te behaag.

Op die vraag: wat moet ek doen om gered te word? is daar maar één antwoord: „Glo in die Here Jesus Christus en jy sal gered word,” of, om met ons tekswoorde te spreek: „die regverdige sal uit die geloof lewe.”

Die lewe, die saligheid, is nie vrug van die regverdige se eie deugsamheid, verdienste of goeie werke nie, maar genadegeskenk van God, wat deur 'n kinderlike geloof aangeneem moet word. Die waarheid hiervan het Paulus in eie lewe ondervind. Daar was 'n tyd toe Paulus hom seker vir so 'n evangelie sou geskaam, en met wrewelige onwil sou verwerp het; maar daar het 'n tyd gekom waarin hierdie woorde sy enigste hoop in lewe en sterwe was.

Sy hele lewe immers was niks anders as 'n verklaring van die waarheid van hierdie woorde nie! Daarom het hierdie woorde van Habakuk ook sy lewensleuse, wagwoord en strydkreet geword. Die ervaring van die waarheid hiervan het hom gedring om dit ook aan ander te boodskap.

Waar sonde is kan ons nie lewe nie, omdat die lewe slegs in gemeenskap met God is. Daar is maar een saligheid, een heiligheid en reiniging — in Jesus Christus.

3 Junie

Lees Rom. 3:9-20 Teks: Rom. 3:11

SOEK ONS GOD?

As daar een ding is waarvoor ons bang is, dan is dit om uitgelag en bespot te word. Wil ons in die lewe egter iets bereik, sal ons daarteen bestand moet wees, want as ons die moed nie het om dit te verdra nie, ontgaan die beste ons: God.

Want van oudsher af was almal wat God gesoek het die mikpunt van welwillende of kwaadaardige spot. Maar hulle het die durf gehad om die spot van 'n verstandige, verligte, selfbewuste meerderheid, wat hulle as dwase uitgeskel het, te verdra. Die geloofshelde wat in Hebr. 11 vir ons geteken word, het iets besit van daardie dwaasheid wat spot en ergeis wakker roep. Ons sien Noag besig om 'n skip te bou wat so groot en geweldig is dat dit nooit te water gelaat kon word nie. Terwyl die hemel blou is en daar geen enkele teken van naderende onweer is nie, hoor ons hom praat van 'n vloed wat alles sou verdelg. En ons hoor hoe die mense hom daarvoor bespot. So sou ons nog meer voorbeelde kon opnoem. Die profete van Israel het nie net vir dowe ore gepreek en gesmeek nie, maar is selfs vervolgd en doodgemaak.

Hulle het hulle vreemdelinge en bywoners op aarde gevoel, en het uitgesien na 'n ander vaderland, die bestaan waarvan niemand kon bewys nie. Geen wonder dat hulle uitgelag en bespot is nie.

Durf ons so onverstandig wees?

Die Hebreërbrief praat van 'n wolk van getuies, maar ons sou net so goed kon praat van 'n wolk van dwase.

En nou is die vraag of ons onder die dwases getel moet word, en of ons toeskouers is.

Elkeen wil God soek, maar Hom met die hele hart soek en 'n dwaas genoem te word, is iets anders.

As ons God waarlik soek dan begin ons Hom nie eers soek as die lewe ons teleurgestel, en nood en smart ons oorweldig het nie,

en ons so versuf is dat ons ons aan die spot van die mense nie steur nie. Hy wat God werklik soek, soek Hom ook dan as die lewe hom toelag en alles voorspoedig gaan.

Sou Paulus reg wees as hy beweer dat daar niemand is wat God soek nie? Om God te soek is nie maklik nie. Maar daar is 'n trooswoord wat Paulus ons meegee as hy in Rom. 10:20 die woorde van Jesaja aanhaal: „Ek het My laat vind deur die wat My nie gesoek het nie.”

4 Junie

Lees Rom. 4:1-8 Teks: Rom. 4:3

ALLEEN DEUR DIE GELOOF

Vir ons oë, waarmee ons die wonders van lig en kleure opneem, het ons niks betaal nie. Ons denkvermoë, ons geheue, kunssin, gesondheid en krag het ons verniet ontvang. So sou ons 'n hele reeks dinge kon opnoem, wat met goud nie gekoop of deur ons wetenskap verwerf kan word nie. Sonder om daarvoor te vra het ons dit alles verniet van die Skepper ontvang. En ook Sy grootste gawe, die saligheid deur Jesus Christus, skenk Hy sonder geld en sonder prys.

Maar dit is juis die mens se grootste moeilikheid: hy wil nie ontvang nie, selfs nie die saligheid wat God skenk nie, want daarvoor ag hy homself te hoog, te sterk en selfstandig. Die mens wil nie buig nie, maar homself opwerk, omdat die gedagte dat hy deur Jesus Christus verniet geregverdig word vir hom te vernederend is. Die Fariseërs het gemeen dat gebede op die hoeke van die strate hulle nader aan God en Sy saligheid sou bring. In Paulus se dae het dwaalleraars, teenoor sy evangelie van genade, die regverdiging deur die werke van die wet verkondig.

En ons eie hart fluister dat ons darem nie so sleg is nie, dat daar in die mens tog nog iets goeds woon. Die mens wil nie erken dat hy van nature geneig is om God en sy naaste te haat nie.

Maar selfs die vader van die gelowiges word voor God regverdig gereken omdat hy in God geglo het, m.a.w., omdat hy nie op homself gereken het nie, maar slegs op God; op Sy genadeverbond, Sy beloftes, wat eenmaal in Jesus Christus sou blyk ja en amen te wees.

God lê geen menslike maatstaf aan nie, maar alleen Sy heilige, volmaakte maatstaf, wat geen rekening hou met die mens se eie deugde en voortrefflikhede nie. Daarom kan die mens hom slegs verlaat op God se guns en welbehag.

Ons gebed moet dus steeds wees dat God ons uit genade moet aanneem om die soenverdienste van Sy Seun Jesus Christus. Op Sy beloftes, Sy trou en ontferming en genade in Jesus Christus kan ons reken. God regverdig die mens soos hy is: sondig en verwerplik. God regverdig die mens slegs deur die geloof.

Om te glo is om van onself en ons vermoë af te sien en die oog te vestig op God, en op Hom alleen.

5 Junie

Lees Rom. 8:31-39 Teks: Rom. 8:38

VERSEKERD

Feitlik elke lewende wese strewende daarna om voorsiening te maak vir sy behoeftes van môre. Ouers bou erfporsies vir hul kinders op. Versekeringspolisse word uitgeneem. Ons wil 'n veilige toekoms waarborg vir onself en vir ons kinders. Hoe tevergeefs is hierdie metode al aangewend en toegepas? Niemand weet wat in die skoot van die toekoms lê nie. Die vreugde van vandag is die leed van môre. Die bruilofskleed van vandag is die roukleed van môre.

Die sterk finansiële posisie van vandag is die armoede van môre.

Die sekerheid van vandag is die onsekerheid van môre. Wie is ooit veilig en seker as hy geanker is aan sy gesondheid, sy denkvermoë, of sy geld? „Alles wissel op Sy wenke.”

„Want ek is versekerd”, sê die apostel Paulus. Hy is geanker aan 'n veilige oord. Al woed die lewensstorme, al dreig die aardse nood, hy ken geen vrees of onsekerheid nie. Hy ken die rots op wie hy bou, van wie hy al sy hulp en heil verwag. Jesus Christus is sy hoop, sy lig en sy lewe, sy sekerheid. „Onveranderlik is Hy”. Onveranderlik in Sy liefde en trou. In sy brief aan Timotheus skrywe Paulus: „In my eerste verdediging het niemand my bygestaan nie maar almal het my verlaat. Maar die Here het my bygestaan en my krag gegee”.

Niemand kan ons van die liefde van Christus beroof nie óf die bewys van Sy liefde onderskep nie.

„Want ek is versekerd.” Hierdie oortuiging is gebore uit die ondervinding van die krag van die Goddelike liefde. Dan is ons versekerd dat ons eie krag en menslike vermoë feilbaar en nietig is — versekerd dat die aanslae van wanhoop en vertwyfeling tevergeefs is. Versekerd dat geen dood of lewe, ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus onse Here is nie.

6 Junie

Lees Rom. 13:8-14 Teks: Matt. 22:39

NAASTELIEFDE

In hierdie gebod word nie bepaal dat 'n mens sigself moet liefhê nie. Dit is nie eers nodig om dit te gebied nie, want die selfliefde is baie algemeen en bekend. Dit word hier deur Jesus net gebruik om aan te toon hoe sterk die liefde vir die naaste moet wees — net so sterk as wat 'n mens se liefde vir sigself is.

Die liefde vir die naaste vloei uit die liefde tot God, waardeur dit geheilig word. So 'n geheiligde liefde word ook sonder selfsug en baatsug geskenk en weerhou dit die mens om teenoor die naaste oortredings te begaan en sig te vergryp aan wat aan die naaste behoort.

Die mens leef egter nie alleen met God nie, hy is ook 'n aardse wese wat omgang met ander het. Hierin moet die liefde heers, sodat getoon kan word hoedanig die werk van die geloof is. Dit sal nie verborge bly nie, want die lewe van liefde is ook 'n lewe van vreugde en van lofsang. Dit sal duidelik word aan elkeen wat die naam van die Here in woord en daad grootmaak.

Liefde tot God — dit bestaan nie net in wat die mens teenoor God as Vader is nie, maar dit is ook werkzaam in die liefde tot die naaste as broer. Ook in die broederlike kom dit tot openbaring.

Die liefde tot die naaste is die vervulling van die wet van Christus wat Sy lewe gegee het vir die mens in Sy knegskap. So tree elke Christengelowige in liefde toe tot sy naaste, sy broer, om deur selfopofferende liefde en onbaatsugtige diens 'n daadwerklike boodskap van die goddelike te bring. Dan word ook getoon hoe oorheersend die krag van die goddelike liefde is en hoe 'n gevoel van die paradys in die hart van die medemens gewek kan word. Die vreugde van een word die vreugde van meer, omdat waar liefde woon die seën van die Here bestaan. Daar is Gods hand uitgestrek, daar skyn Sy lig en heers Sy genade.

7 Junie

Lees 2 Kor. 1:3-11 Teks: 2 Kor. 5:6

MOED HOU

Vir goeie moed hou, is dit nodig dat 'n mens 'n goeie uitkyk het op die toekoms. Moed, goeie moed, veronderstel dat daar gevaar is, dat 'n mens in nood is of in beproewing; dit veronderstel dat daar 'n vyand is, dit veronderstel stryd. In hierdie wêreld sal julle verdrukking hê. Maar moed veronderstel ook hoop, hoop op oorwinning, hoop op 'n goeie einde, hoop dat alles weer goed sal wees en sal regkom. Om moed te kan hou, moet 'n mens vooruit kan sien, moet mens iets van die toekoms kan verwag, moet 'n mens nie die gevoel hê van reeds vantevore magteloos te wees nie.

As daar mense is wat goeie moed kan hê, dan is dit Christene wat werklik in Jesus Christus glo. Ons het altyd goeie moed. Dit is die krag en die roem van die geloof. Diegene wat in Jesus Christus glo weet dat baie teenspoedige dinge oor hulle kan kom, maar hulle weet ook dat niks hulle kan skei van die liefde van God wat in Jesus Christus, die Heer, geskenk is nie. Hulle weet dat tal van moeilikhede op hulle weg kan kom, dat die een dag miskien nog swaarder kan word as die ander dag, maar hulle het die moed om die uitdaging te aanvaar. As God vir ons is, wie kan teen ons wees? Hy wat selfs Sy eie Seun nie gespaar het nie, maar Hom vir ons almal oorgegee het, hoe sal Hy nie saam met Hom ons ook alles genadiglik skenk nie?

Die wêreld is sterk, die verleidings is vele, die dood slaan elke uur, die sonde sit in ons murg en bloed. Daar is oorgenoeg rede om beswaard te voel en al sugtende die lewensloop voort te sit. Maar Jesus Christus het oorwin. Hy het ons met die Vader versoen. Hy laat ons sien op die Vaderhuis met sy baie wonings. Hy bid vir ons dat ons geloof nie moet ophou nie. In hierdie wêreld is Hy ons Herder en troue Vriend en Helper. Laat ons oog op Hom gevestig bly, die owerste Leidsman en Voleinder van die geloof.

8 Junie

Lees Hand. 10:34-44 Teks: Hand. 10:39

DIE GETUIES VAN DIE EVANGELIE

Daar word dikwels gestel dat die evangelie nie sondermeer gepreek kan word nie, maar dat daar rekening gehou moet word met die mens wat die evangelie hoor. Daarom, so word geredeneer, moet die evangelie anders verkondig word aan fabriekswerkers as aan boere of aan amptenare. Merkwaardig genoeg merk ons hiervan niks in die Handelinge van die Apostels nie.

Petrus, gelei deur die Heilige Gees, word gebring na die Romeinse leëroffisier Cornelius in Caesarea. As Petrus dan voor Cornelius en, die wat by hom was, staan, is dit opmerklik dat Petrus niks méér doen as om van Jesus Christus te preek nie, duidelik te maak wát dit beteken dat Hy op ons aarde geleef, gepreek, gesterf en opgestaan het. Petrus verduidelik die éénvoud van sy prediking as hy sê: "... ons is getuies van alles wat HY gedoen het ..."

Die aksent lê nie op die mens wat die getuienis moet ontvang nie. Die belangrike figuur is ook nie die getuie nie — al die aandag word gevra en toegespits op God, wat HY doen en gedoen het. God die Here is die handelende. Hy doen, Hy openbaar, Hy laat gebeur ... en van alles wat God gedoen het, daarvan is Petrus maar net die getuie, hy sê niks méér en niks minders as wat hy gesien het en gehoor het wat God gedoen en gesê het nie. Van die mens wat die getuienis hoor, word niks méér verwag as dat hy sal luister na hierdie goeie boodskap nie. God self egter sal deur die Heilige Gees dit so maak dat die hoorder die getuienis werklik sal hoor en glo.

Ook in die verbreiding van die evangelie is dit God, wat werksaam is en bly. Die apostel mag medewerker van God wees, maar uiteindelik is dit God, die Heilige Gees, wat deur die getuienis van die apostel die geloof in die hart van die hoorder werk. Dáárvor het die Heilige Gees van mensekant niks nodig nie.

Die Heilige Gees bring die evangelie van Jesus Christus na ons toe sodat ons dit kan hoor en glo. Hierin maak Hy gebruik van mense. Mense wat as getuies, werktuie in die hand van die Gees, mag optree.

Is daar 'n groter en voortrefliker werk as om medewerker van God, getuie van die evangelie te wees? Dáártoe word elkeen geroep wat die geloof ontvang het.

9 Junie

Lees Hand. 10:44-47 Teks: Hand. 10:47

DIE HEILIGE GEES

In die boek **Handelinge van die Apostels** lees ons in die eerste plek hoe die Trooster, die Heilige Gees, die evangelie verbrei oor die destyds bekende wêreld. Die taak van die Trooster word duidelik deur Jesus omskrywe: „Hy sal My verheerlik, omdat Hy dit sal neem uit wat aan My behoort, en aan julle verkondig” (Joh. 16:14) — met ander woorde, die Trooster bring aan ons die boodskap van Jesus Christus en skenk ons dit wat Jesus Christus ons nagelaat het: die vergewing van ons sondes, die daaglikse vernuwung van ons lewe en uiteindelik die wederopstanding en die ewige lewe.

Die gawe van die Heilige Gees is egter nie iets waaroor die mens of die kerk werklik beskik nie. Die Here Jesus Christus self bepaal wie die Heilige Gees in die ruimte van Sy kerk sal ontvang. Wát die gawe van die Heilige Gees dan ook werklik beteken, dit vertel hierdie Bybelboek ons.

In hierdie Bybelboek gaan dit om die gebeure rondom die verkondigers van die evangelie. Hierdie mense word in besit geneem deur die Heilige Gees, hulle word die werktuie van die Gees om die evangelie die wêreld in te dra. En oral waar die evangelie, as gevolg van hierdie werk van die Heilige Gees, wortel skiet in die harte van mense, ontstaan daar Christelike gemeentes. Dáárom bedien Petrus die doop aan Cornelius en dié wat by hom was.

Die werk van die Heilige Gees is 'n wêreldomspannende goddelike aktiwiteit — dit is die uitvoering van die opdrag van Jesus Christus: „Gaan dán heen, maak dissipels van al die nasies, en doop hulle . . .” (Matth. 28:19).

Die aktiwiteit van die Heilige Gees is die verbreiding van die evangelie en die vestiging en opbou van die kerk. Die Heilige Gees laat die evangelie uitdra — die blye boodskap van die vergewing van die mens se sondes vanweë Jesus Christus. En die gemeenskap wat gevestig word, is die gemeenskap van geregverdigde sondare, dit is die kerk van Jesus Christus.

10 Junie

Lees Hand. 11:19-26 Teks: Hand. 11:21

VRUGBARE VERSTROOING

Die weë van die Here is anders as die weë van die mense. As die gemeente in Jerusalem, na die hemelvaart van Jesus Christus, al meer en meer 'n bestendige en vaste karakter kry, as die gemeente al meer en meer rustig en tevrede rondom die evangelie en sakrament word, dan laat God 'n verskriklike ding gebeur.

Die ewangelieverkondiging in Jerusalem het die haat en nyd van die teenstanders van die evangelie opgewek. En die Jode het Stefa-

nus gestenig en 'n groot vervolging het die rustige gemeente in Jerusalem getref sodat die lidmate ver en wyd moes vlug.

Dit moes vir vele lede van die Jerusalemse gemeente 'n moeilike saak gewees het. Hulle aardse besittings het seker grotendeels in die slag gebly en met groot ontberings moes hulle hulle opnuut gaan vestig in ander en miskien selfs vreemde landstreke.

Tog was die resultaat van hierdie vervolging dat die evangelie van Jesus Christus uitgedra is na Antiochië waar dan 'n groot getalmense tot bekering kom. Van hierdie begin in Antiochië, wat 'n groot en sterk handelsstad was, het 'n lewenskragtige Christelike gemeente gegroei en word dit 'n sentrum waarvandaan Paulus telkemale sy sendingreise onderneem het. So word Antiochië, danksy die vervolging in Jerusalem, 'n kragpunt in die vroeë Kerk en word die gemeente aldaar tot 'n groot seen vir die uitbreiding van die evangelie.

Waarskynlik het baie min van die lede van die Jerusalemse gemeente wat vanweë die vervolging moes vlug, die hand van die Here in daardie gebeure gesien. Tog was dit God self wat hierdie pad met Sy kerk en gemeente gegaan het. Maar dit het eers agterna duidelik geword.

Ons mag steeds glo en vertrou, ook in die dieptepunte van ons lewe, dat dit die Here God is wat ons lei. Terselfdertyd word ons, in welke lewensomstandighede ons ook mag beland, nooit ontslaan van ons taak om dankbare getuies van die evangelie van Jesus Christus te wees nie.

11 Junie

Lees Hand. 13:1-4 Teks: Hand. 13:2

AFSONDERING TOT DIENS

In Antiochië kry Paulus se roeping op die pad na Damaskus sy verdere betekenis. Want Barnabas het na Tarsus gegaan om daar na Paulus te soek en toe hy hom gevind het, het hy hom na Antiochië gebring. Na die ontmoeting met Jesus op die pad na Damaskus, was Paulus 'n tydlang aan homself oorgelaat . . .

Merkwaardig hoe die Here God handel. As Paulus uitverkies word, uitgeroep word tot die diens van Jesus Christus, word hy eers alleen gelaat en Paulus dreig byna om 'n vereensaamde enkeling te word. Dan kom 'n tweede roeping. Hierdie keer gewoon-menslik. Dit is wanneer Barnabas Paulus gaan haal en hom in die gemeenskap-van-die-kerk bring en daár kry Paulus se besondere roeping op die pad na Damaskus sy nadere betekenis. In die kerk kry Paulus die geleentheid en die ruimte om, met die gawes wat hy ontvang het, God en sy naaste te dien.

In Antiochië word Paulus dan deur die gemeente afgesonder tot 'n besondere diens. Maar dié afsondering plaas Paulus nie buite die gemeenskap van die kerk nie, maar juis binne-in die kerk. In die ruimte van die kerk kry Paulus 'n opdrag wat sy lewenswerk word. Vanuit die kerk gaan hy die wêreld in met die evangelie van Jesus Christus — 'n opdrag wat nie los van die kerk of buite die kerk om geskied nie. In die kerk kry hy 'n opdrag om vanweë die kerk dit te doen wat uiteindelik blyk om 'n grootse uitbreiding van die kerk en die koninkryk van God te wees.

Afsondering tot diens is nooit afsondering van die kerk nie. Alleen in die kerk kan ook elkeen van ons ons dienswerk tot opbouing van die liggaam van Christus doen met dié gawes wat ons gegee is. Los van die kerk word ons so maklik éénlinge, vereensaamdes wie se werk géén vrugte dra nie.

12 Junie

Lees Hand. 13:4-12 Teks: Hand. 13:10-11

GRENSE

Die evangelie van Jesus Christus, die blye boodskap van die mense verlossing uit die sonde en die dood, is vir alle mense bedoel. Maar telkemale weer blyk dit dat nie alle mense wat die evangelie hoor, die genade ontvang om dit te glo nie. Meer nog, telkemale gebeur dit dat daar mense is wat dit hulle werk maak om die evangelie te weerspreek of te verdraai of om die verkondiging van die evangelie te hinder. Tot in 'n hoë mate is dit vanselfsprekend want die evangelie, wat aan die magte van die duisternis die einde van hulle mag aansê, roep juis die teenstand van daardie magte op.

In Salamis ontmoet Paulus en Barnabas 'n Jood wat as 'n valse profeet en towenaar aangedui word. As die Jood probeer om die evangelieverkondiging te dwarsboom, moet daar 'n botsing ontstaan. In die botsing spreek Paulus, vervul met die Heilige Gees, die towenaar en valse profeet baie hard aan en lê ook 'n swaar straf op dié man, naamlik blindheid. Dit is 'n tekenende gebeurde dat hierdie man nou deur die donkerheid en duisternis wat op hom val moet ervaar dat hy wesenlik tui shoort by die magte van die duisternis.

Hier word die grens tussen die evangelie en die weerspreker van die evangelie baie duidelik en, miskien vir ons gevoel, hardhandig getrek.

In ons dae egter is verdraagsaamheid 'n groot deug. Ook die teëspreker van die evangelie, ook hy wat die evangelie verdraai word met rus gelaat. Is dit nie miskien 'n valse verdraagsaamheid nie? Is dit nie eerder so dat ons so on-oortuig is van die waarheid van die evangelie dat ons nie die moed of die geloof het om die teëspreker en verdraaier van die evangelie duidelik en beslis tereg te wys nie?

Paulus, vervul van die Heilige Gees, sien duidelike grense omdat hy nie twyfel aan die inhoud of die waarheid van die evangelie nie.

13 Junie

Lees Hand. 13:16-32 Teks: Hand. 13:22

DIE GOEIE TYDING

Die boodskap van Jesus Christus is essensieel 'n goeie tyding of soos Martin Luther dit ook 'n keer geformuleer het: 'n vrolike boodskap.

Ons is nogal geneig om baie ernstig te wees as dit by die kerk en kerklike aangeleenthede en die evangelieverkondiging kom. Dit is goed, maar soms beteken dit tog dat ons vergeet dat die evangelie 'n goeie boodskap van groot vreugde is. Dit is immers die boodskap van Jesus Christus — die beloofde Messias wat gekom het om ons te verlos van die slawerny van die sonde en die diensbaarheid aan die dood. Dit is die „vreemde” boodskap wat vir ons die goeie boodskap bring dat danksy Jesus Christus ons nou, deur die geloof in Hom, kinders van God mag wees, burgers van die koninkryk van die Hemele.

Hierdie pragtige boodskap het die ou volk Israel as 'n belofte ontvang. 'n Belofte wat hulle gedra en gesterk het deur al die eeue van hulle bestaan. En nou bring die apostel Paulus die goeie tyding: die langverwagte Messias hét gekom, die beloftes wat aan die vaders van die ou volk gemaak is, is vervul. Die vervulling van die beloftes was die opstanding van Jesus Christus, die gekruisigde want deur Sy opstanding het Sy oorwinning oor die sonde en dood onteenseglik geword.

Hierdie ongehoord-mooie boodskap, die vergewing van die sondes

en die vrymaking van die bande van ons grootste vyand, die dood, word aan ons gebring deur die Heilige Gees, die Trooster wat die nalatenskap van Jesus Christus ons tot eiendom maak.

Die hele geskiedenis van die ou volk Israel was afgestem op en gerig op die koms van die beloofde Messias. Ons hoor die goeie tyding dat die Messias, die Verlosser, gekom het en met groot vreugde in ons hart leef ons na die toekoms wanneer Jesus Christus, volgens Sy belofte, wéér sal kom.

Gelei deur Gods Woord en Gees mag ons nou reeds die vreugde ervaar wat aan die einde van die tyd volkome in vervulling sal gaan.

14 Junie

Lees Hand. 13:42-52 Teks: Hand. 13:49

DIE VERBREIDING VAN DIE WOORD

Té dikwels neem ons aan dat dit in hoofsaak die taak van die predikant is en, in mindere mate, van die kerkraad om die Woord van God te verbrei. Dit is egter 'n misvatting as daar gedink word dat net bepaalde mense daarvoor verantwoordelik sou moet wees.

Ons het gelees hoe Paulus en Barnabas die evangelie van Jesus Christus verkondig het sodat baie mense gelowig geword het. Hier is dit egter opmerklik dat as hulle die Woord aan die heidene verkondig, daar groot blydschap by dié mense is en dan word daar opgeteken: „... en hulle (dit is: die heidene) het die woord van die Here geprys”. Daar is groot vreugde omdat hulle ook die verlossingsboodskap mag hoor.

Dan is dit verder merkwaardig dat hoewel Paulus en Barnabas uitgedryf word uit die stad Antiochië in die landstreek Pisidië daar tóg staan: „En die woord van die Here is deur die hele land verbrei.” Dáárdie verbreiding was nie die werk van die apostels nie, ook nie van kerklike ampsdraers nie want dié is nie deur Paulus en Barnabas aangewys nie. Die verbreiding van die Woord was die werk van die „heidene” wat gelowig geword het.

Só groot was die blydschap oor die goeie boodskap van die verlossing deur Jesus Christus dat almal wat dit gehoor en gelowig geword het, dit verder gedra het — elkeen waarskynlik op sy eie manier, maar tog so effektief dat die evangelie deur die hele land verbrei is.

Die boodskap van die verlossing deur Jesus Christus is 'n goeie, vrolike boodskap wat aan die mens verkondig word so dat ons daarvoor bly sal wees, so dat ons daarvan vervul sal word en nie anders kan as om getuies van dié boodskap te word nie.

Só verbrei die Heilige Gees die evangelie oor ons wêreld — die evangelie van Jesus Christus wat terwille van ons gekruisig is en opgestaan het sodat elkeen wat in Hom glo die ewige lewe kan hê.

15 Junie

Lees Handeling 8:10-16; 14:19-22 Teks: Hand. 14:22

VERKIESING EN VERDRUKKING

Daar is 'n noue band in die Heilige Skrif tussen verkiesing en verdrukking of lyding. Dit kom tot uiting in die lewe van baie geroepenes. So is dit met Abraham en Moses, met Jeremia en Elia. So ook met Paulus. Wanneer Christus hom op die weg na Damaskus ontmoet en hy na die Reguitstraat gestuur word, dan word Ananias gestuur om hom te ontmoet. As Ananias beswaar maak om rede van die vervolging van die heiliges deur Saul, dan kry hy as antwoord: „Gaan, want hy is vir My 'n uitverkore werktuig om my Naam te dra voor nasies en konings en die kinders van Israel”. En daar word bygevoeg: „Want Ek sal hom toon hoeveel hy vir my Naam moet ly”.

Uitverkiesing! En daarna nie 'n rusbanklewe nie, maar lyding om Christus ontwil.

En hierdie skakel tussen verkiesing en lyding kom duidelik na vore in die lewe van die apostel. In sy Korinthiese brief deel hy iets mee van sy lyding en verdrukking as apostel, dat hy „in doodsgeware dikwels” was, gegesel, gestenig, in allerhande gevare. (2 Kor. 11:23-28). In Listre is hy gestenig. Maar hy was nie dood nie. Hy staan weer op en gaan voort met sy evangeliese taak. Dis na hierdie ervaring dat hy sê: „Ons moet deur baie verdrukkinge ingaan in die koninkryk van God”. Want ons moet nog gevorm word vir ons hoë roeping en taak en van die middels wat God daartoe gebruik is ook lyding en verdrukking om ons te louter, soos silwer in 'n smeltkroes gelouter word van onreine minerale bestanddele.

Is ons daartoe bereid? Dan geen vrees nie, want ons Heer het gesê: „In die wêreld sal julle verdrukking hê, maar hou goeie moed, Ek het die wêreld oorwin”.

16 Junie

Lees Handeling 14:22-28 Teks: Hand. 14:22(c)

DEUR BAIE VERDRUKKINGE

Paulus het eerstehandse kennis van verdrukking gehad. Lyding het hy aan sy eie liggaam ondervind. Daarom is hierdie vermaning aan die gemeentes uit SY mond van soveel betekenis. Hy het nie maar ander nagepraat nie.

Ons almal praat ook wel van lyding en beproewing, van verdrukking en van kruisdra. Ons bespreek die probleem. Daar is sommige wat by voorkeur oor hulle eie beproewings praat. Ander praat daaroor sonder eie ondervinding. So is dit nie met Paulus nie. As 'n man met blou vlekke en wonde op sy liggaam van verdrukking praat, dan moet ons luister. En hy murmureer nie hieroor nie. Hy verset hom nie daarteen nie. Hy aanvaar dit in die geloof as komende van Hom wat alles — dus ook verdrukkinge — laat meewerk ten goede vir hulle wat na sy voorneme geroep is. (Rom. 8:28). Hy sien die verdrukkinge in ewigheidslig. Dit geskied juis terwille van hulle wat beproef word. Daarom roem die apostel in verdrukking.

Vir die gelowige moet dit nie as iets vreemd gesien word nie, want ons het immers 'n lydende Knecht, 'n Man van Smarte, as Heer en Heiland van wie ons lees, dat hy gehoorsaamheid geleer het uit wat Hy gely het. (Hebr. 5:8) En van Dawid lees ons: „Voordat ek verdruk was, het ek gedwaal; maar nou onderhou ek u woord.” (Ps. 119:67).

Hoe sien u die verdrukking wat u moontlik mag ondervind, die verdrukkinge in die vorm van vervolging en verontregting, van vyandskap en diskriminasie, van spot en laster? Is hulle nie die werktuie in die hand van God om u vir sy koninkryk te vorm nie?

17 Junie

Lees Handeling 4:18-29 Teks: Hand. 16: 25(a)

'N GEBED IN 'N GEVANGENIS

Dit is 'n duisendmaal bevestigde waarheid dat God in raaisels spreek. Ons kan sy doen en late nie nareken nie. Paulus en Silas wil na Bithinië gaan. Die Gees van die Here verhinder hulle en stuur hulle na Macedonië. Maar daar in die Macedoniese stad, Filippi, beland hulle in die gevangenis. Is dit nou die weg van God? Hulle sit en een van die aaklige gevangenisse van die ou tyd, hulle voete in 'n blok vasgemaak, hulle hande met sware kettings geboei en hulle rûe stukkend geslaan. Moes hulle hiervoor na Griekeland gaan? Is dit die moeite werd om so 'n Heer te dien?

In sulke omstandighede sal baie vloek en die dag van hulle

geboorte verwens. Ander sal kerm en klaag. Dit doen die apostels nie. Hulle bid.

Wat sou hulle gebid het? Dit lê voor die hand dat 'n mens in sulke omstandighede sal bid om bevryding van die pyn en van die gevangennisskap. As Petrus en Johannes uit die gevangenis in Jerusalem gehaal word en voor die Joodse Raad moet verskyn, dan word hulle belet om in die Naam van Jesus te spreek. Hulle kan egter nie swyg nie, maar verhef eendragtig die stem tot God, en bid „om met alle vrymoedigheid” die Woord te verkondig.

Paulus en Silas het seker dieselfde gedoen. En toe hulle gebid het, is daar 'n groot verandering, hoewel uiterlik alles nog dieselfde is: die donker kerker, die blok, die kettings, die wonde. Innerlik het dit egter anders geword. Hulle het genade ontvang. Die vrede van God het in hulle harte gedaal en die blydskap wat uit God is, het hulle 'n loflied laat sing. As hierdie dinge by u gemis word, is dit nie miskien omdat u nie meer bid nie?

18 Junie

Lees Handeling 16:12-25 Teks: Hand. 16:24 en 25

'n KERKER WORD 'N KERK

In die evangelieprediking is daar 'n groot eentonigheid, altyd weer 'n gehamer op dieselfde aambeeld. Die evangelie het eintlik maar een onderwerp: Glo in die Here Jesus Christus.

En tog! In die evangelieverkondiging is daar 'n ryke verskeidenheid. Dieselfde dinge word telkens met 'n ander beklemtoning, op 'n ander wyse gesê.

So kom die vraag en antwoord van ons teks meermale in die Bybel voor, maar telkens anders gestel, uit 'n ander hoek gesien, telkens word op 'n ander noot gedruk. En almal word saam 'n harmonieuse geheel.

Daar is die ryk jong man, wat die geboorte van sy kindsdae af onderhou het, met sy vraag aan Jesus: Wat moet ek doen om die ewige lewe te beërwe? Die antwoord. Verkoop alles, gee dit aan die armes en volg My.

Op die Pinksterfees vra die skare aan Petrus en die ander apostels: Wat moet ons doen, broeders? Bekeer julle en laat julle doop, is die antwoord.

In ons teksvers vra die sipier: Wat moet ek doen om gered te word? Paulus antwoord: Glo in die Here Jesus Christus en jy sal gered word.

Hierdie vraag, wat leef in elke hart wat God seek, word nie alleen op verskillende maniere nie, maar ook deur 'n verskeidenheid van mense gestel. Dit word gestel op die mark van die lewe en in die binnekamer, in paleise en gevangnisse, op die hoogtepunte en in die dieptes van die lewe. Dit word gestel in groot sielebehoudheid in 'n kerker. Maar die kerker is deur die Gees van die Here omskep tot 'n feessaal. 'n Loflied weerklank. 'n Gebed rys soos 'n wierookwalm omhoog. 'n Kerker met sy swaar gegrendelde poorte word 'n kerk, 'n heiligdom met oop deure. Om Christus ontwil is daar geopen- de paradyspoorte. 'n Sondaar mag daardeur ingaan, want hy glo.

Glo u?

19 Junie

Lees Handeling 5:17-26; 16:26-28 Teks: Hand. 16:26-28

GEVANGENES WORD GEBRUIK OM 'N GEVANGENE TE RED

God maak gebruik van allerhande mense, van profete en apostels, van begaafde en geringe mense, van manne en vroue, van vry mense en van gevangenes om ander te red.

Hier in die gevangenis in Filippi, 'n stad in Griekeland, is daar

drie mense wat gevange sit. Paulus en Silas sit in boeie en die sipier sit gevange in die kluisters van die sonde. En God wil dat hulle al drie bevry sal word. Geboeides met swaar kettings aan hande en voete gebruik Hy as middels in Sy hand om 'n gevangene, wat gekneeld in bande van die dood is, van sy sondeband te bevry.

Die hande van Paulus en Silas is geboeid, maar hulle tonge is vry om te sing midde in die pyn, om die lof van die Here te verkondig.

Die sipier het so iets: lofsange in 'n tronk, blydschap wat bo die ellende uitstyg, nog nooit meegemaak nie. Waar kom dit vandaan? Hy is nie alleen met verwondering vervul nie, maar ook met bewondering. Wat besit hulle wat hy nie het nie?

En dan kom die aardbewing. Alles raak los. Die boeie val af. Die tronkdeure swaai oop asof 'n magtige hand hulle geopen het. En tog is al die gevangenes nog daar. Die sipier hoef sy hand nie aan sy eie lewe te slaan nie. God slaan sy hand van genade aan hom.

Dit is die armoede van 'n lewe sonder God. As dit misloop, dan is daar radeloosheid en daarop volg dan 'n wanhoopsdaad.

Maar hierteenoor staan dat 'n lewe met God soveel vrede en blydschap, soveel krag en genade gee, dat die lofsang klim uit gevangenis-sale tot God met stil ontsag.

Hierdie blydschap moet en kan ook u deel word.

20 Junie

Lees Handeling 16:29-34 Teks: Hand. 16:30

HOE WORD EK GERED?

Hierdie allerbelangrikste vraag word nie deur baie gestel nie. Veel meer is hulle wat vra: Hoe kom ek vooruit in die wêreld? Hoe kan ek vir myself 'n naam maak? Of hoe kom ek uit my moeilikheid?

Die een nodige vraag is egter: Hoe word ek gered? Hoe kom ek in die regte verhouding met God te staan? Die sipier stel hierdie vraag in sy sielebenoudheid.

Paulus se antwoord hierop is nie: Doen dit, doen dat nie, maar glo in die Here Jesus Christus. So lê die Heilige Skrif orals klem op die geloof, want dit is onmisbaar tot die saligheid. Aan Jaïrus met sy siek kind sê Jesus: Glo net en jou kind sal gered word en aan Nikodemus sê Hy: Elkeen wat in Hom glo sal nie verlore gaan nie, maar sal die ewige lewe beërwe.

Dit is goed om hierop te let, want daar is soveel wat redding verwag op grond van wat hullseself doen, op grond van hulle eie verdienstelikheid. Ander verwag redding veral as gevolg van hulle sabbatsonderhouding, of omdat hulle die groot doop met onderdompeling ondergaan het. Maar die apostel antwoord die sipier op sy vraag nie deur op een van hierdie dinge te wys nie, maar deur hom op Christus te wys: Glo in die Here Jesus Christus, want Niemand kom tot die Vader dan deur Hom.

Met ons goeie werke kan ons die hemel nie verdien nie. Maar dis ook nie nodig nie. Dit is reeds gedoen deur onse Here Jesus Christus.

In die nood van u siel om gered te word het ons 'n gewisse antwoord: Glo net en u sal gered word. En die 'sal' is 'n 'goddelike sal', waaraan nie te twyfel is nie. Eerder sal die berge wegwinkel in die see as dat God Sy Woord nie gestand sal doen nie.

21 Junie

Lees Handeling 16:35-40 Teks: Hand. 16:39

DIE EVANGELIE NIE WELKOM NIE

Om 'n burger van die ou Romeinse ryk te wees, het allerhande

voorregte meegebring. So mog 'n Romeinse burger nie onverhoord veroordeel of gegesel word nie. Van hierdie voorreg maak die apostel Paulus gebruik. Daarom toe die regters Paulus en Silas wil loslaat, wil Paulus daar geen genoeë mee neem nie. Die regters moet kom om hulle geleide te doen. Hulle smee die apostels dan om uit die stad te vertrek. Die evangelie en sy verkondigers is daar nie welkom nie, ook nie as God hulle gebruik om iemand van sy sondeboue te verlos nie.

So was dit ook in Gadara. Jesus het Legio van sy besetenheid verlos en tog, niteenstaande hierdie weldaad, word Hy gesmeek om weg te gaan uit hulle gebied. (Markus 7:15). In Filippi is die wins deur waarsêery belangriker as die evangelie en in die geval van Gadara is die varke belangriker. In alle tye was die evangelie vir sommige tot dwaasheid en vir andere tot ergernis. In ons tyd is dit nie anders nie. In sommige lande is die evangelie nie welkom nie. Die evangeliedienaars word egter nie gesmeek om die landpale te verlaat nie, maar gebied om te swyg of hulle word verban.

Skuil hierdie vyandskap nie ook soms in ons eie harte nie? Dan sluit ons die Woord van God uit ons huise en die poorte van ons hart vir sy evangelie. Soos met die inwoners van Filippi en van Gadara is ander dinge vir ons belangriker as die evangelie van die reddende genade van God. Maar die mens kan van aardse brood alleen nie lewe nie.

22 Junie

Lees Ps. 145:10-21 Teks: Hand. 17:27

GOD IS NABY

Paulus verkondig die onbekende God, die almagtige Skepper wat alomteenwoordig is. Die ewige God woon nie net in tempels wat met hande gemaak is soos die gode van die Grieke nie. Daarteenoor is Hy nie onbereikbaar ver in die ruimtes nie, maar is ook hier waar sy koninkryk gebou word. Mens kan maar net in die geloof inkeer in eie gemoed en dan sal spore van sy werksaamheid onderskei word.

Ja, die gelowige is en leef en beweeg in Hom, en juis so verrys die goddelike gestalte in sy lewe. Daarom, soek God wat 'n skadu aan die regterhand is nie net op 'n eindelose afstand nie, soek Hom ook hier naby.

Hier is net 'n paar woorde uit die mond van Paulus, maar wat wek dit nie alles in die gedagtelewe van die gelowige nie. God is naby. Geen plek kan Hom uitsluit nie, ja, maar ook nie insluit nie.

God is naby — naby almal, en juis die gelowige sal die volle seëninge daarvan ervaar en Hom dien en dank. God is naby onder alle omstandighede — by sonlig en voorspoed, by die skadu van die teenspoed. God is naby temidde van die groot lewenstrome en storms; waar mens omring word deur menigtes, maar ook daar waar die vrome sy laaste vriend op aarde sien heengaan.

Daar is baie waaroor die gelowige kan roem; daar is ervarings wat die gelowige elke keer weer stem tot dankbaarheid; daar is geloofskennis wat 'n kalmte versekerdheid in die hart laat groei en 'n vaste houding in die lewe laat ontstaan. Maar as die gelowige aan homself in alle ootmoed dink, dan is hy dankbaar om te weet dat vir onse God is die grootstes op aarde ook nog gering, en die geringstes is nie te klein om 'n voorwerp van sy versorging te wees nie.

23 Junie

Lees 1 Petr. 2:4-10 Teks: Hand. 17:28

VAN GOD SE GESLAG

Die woorde van Aratus, wat driehonderd jaar voor Paulus geleef het, word nou deur Paulus toegepas op die God-mens-verhouding, en in sy toespraak op die Areopagus stel die apostel 'n skeppings-waarheid aan sy hoorders: „En God het die mens geskape na sy beeld.” Die mens staan wesenlik en geestelik bo die res van die skepping en hy het die bestemming om te antwoord op die roeping: „wees heilig, want Ek is heilig.”

Toe treurig dat die mens, hoewel van Gods geslag, diep geval het, sodat sy oorspronklike natuur besmet is. Nogtans hou hy nie op om aan die huis van die Vader te behoort nie. Die bedorwe natuur het egter ellende op ellende gebring en ons selfs van God geskei — ja, ons het kinders van die toorn geword.

Goddank, agter die skandmerke van ons sonde is daar nog die adelmek van ons afkoms. Ons is en bly van Gods geslag. En so is die mens nog voorwerp van Gods besondere sorg — vir hom het Hy 'n volkome verlossing uitgewerk. Die Vader wil sy verlore kind nie maar net oorlaat aan sy eie skuld en verderf nie. Nee, God doen alles wat moontlik is tot behoudenis van sy afgedwaalde kind. So lief het God die wêreld gehad, dit is sy eie geslag, ook sy dwalende kind op aarde, dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.

Van God se geslag, ons word verwant aan Jesus Christus, ons Middelaar, Vriend en Broer. Dit is 'n naam van eer vir ons — dit toon 'n adelbrief met ons naam daarop. Geen ander onderskeiding kan hiermee vergelyk word nie.

Van Gods geslag — ja, maar dan ook aan Gods hand op aarde; deur God gesterk, deur sy lig gelei, op sy weg, op die spore van die geregtigheid na sy ewige woninge, na die Vaderhuis. En dit is ook die woning van God se kind, van hulle wat van God se geslag is.

24 Junie

Lees Hand. 17:22-34 Teks: Hand. 17:34

PREDIKING — EN DIE VRUGTE?

Welke onmiddellike vrug het die prediking van Paulus in Athene afgewerp? Net twee persone word genoem as nuwe volgelingen. Die groot meerderheid van luisteraars raak nie oortuig nie.

Met hoe weinig erns en selfs ligsinnige oppervlakkigheid is daar toe ook geluister na die verkondiging van die evangelie. Terug in die stroom van die lewe verloor die hoorders gou die geringe indrukke wat gemaak is. So bly hulle ver van Gods koninkryk af.

Hulle het dus die boodskap verwerp. En waarom? Dit is gedoen negentien eeue gelede en dit word nog steeds gedoen.

Die evangelie is nie onredelik of onbillik nie; maar in die Woord van God is daar tugtiging inbegrepe. Gods Woord vermaan tot boete en bekering.

Die denkende en onnadenkende, die onverskillige en die onvatbare, hulle en baie ander wat ook nog selftevrede is, verkies om voort te gaan sonder lewensverandering, om die teuels in eie hande te bly hou en self te beskik.

Daarteenoor staan die eise van sinsverandering, van lewensverandering en heiliging. Wie hiertoe bereid is, sal afstand doen van afgodsdienste en 'n nuwe houding opbou; sal saam met Christus smaadsheid en veragting dra en dit 'n groter gewin ag as die besit van die

hele wêreld. Die ewige waarhede straal hulle nou helder aan en die gees van die alwyse God word nou hulle leidsman.

Die boodskap van die evangelie het so dikwels tot ons gespreek. Het ons reeds al die hart daarvoor ontsluit? Het ons ook al die moed van selfverloëning en waaragtigheid betoon en ons losgeruk uit die bande van die verkeerde? Het ons waarlik die poorte oopgemaak sodat die Erekoning kon ingaan, dat ons waarlik navolgers van ons Heiland Christus kon word?

Welke vrug het die prediking en die oordenking van Gods Woord reeds in my eie lewe afgewerp?

25 Junie

Lees Hand. 18:1-11 Teks: Hand. 18:3, 4

DIE DAGTAAK EN DIE GEESTELIKE ARBEID

In Korinthe het Paulus elke sabbat in die sinagoge gepreek, maar gedurende die week was hy saam met Aquila en Priscilla besig om sy daaglikse brood in die onaansienlike bedryf van tentemaker te verdien. Paulus was egter as prediker en as ambagsman volkome getrou.

Waar die roeping na elders gekom het, het hy sonder versuim gegaan. Hy gebruik sy handarbeid nie as voorwendsel om te weier of uit te stel nie. Die sorg vir die daaglikse brood verdring nie sy roeping om die pèrel van groot waarde te gaan wegbring aan verlangende roependes nie.

Vir Paulus was die aardse maar net 'n middel; vir hom was die hemelse 'n doel. Hy arbeid wel vir die spye wat vergaan, maar hy offer alles op vir die hemelse brood. Paulus soek eerste die koninkryk van God. So volg hy op die weg van sy Meester wat daagliks besig was met die dinge van sy Vader.

Die vereniging van trou in die aardse en in die hemelse taak verhef die mens tot ware grootheid. Om die koninkryk van God te soek, dit maak die mens nie traag en dweepsiek en onprakties nie. Dit behoeft die mens nie geestelik te laat ontspoor nie. Wie getrou is, hetsy in die dagtaak hetsy op die gebied van die geestelike arbeid vra nie na groot of klein dinge nie, of na 'n bepaalde voorkeur nie. Vir so 'n persoon is selfs die klein dingetjies groot. Die getroue arbeider sal ook nie die geestelike wegstoot en sy dagtaak oorheersend maak nie, of die verbygaande gebruik as verskoning vir ontrouheid in die kerklik-godsdienslike lewe nie.

En aan die einde hoor die getroue die woorde van die Heiland: Mooi so, goeie en getroue dienskneg, oor weinig was jy getrou, oor veel sal ek jou aanstel. Gaan in die vreugde van jou heer.

26 Junie

Lees Hand. 18:9-17 Teks: Hand. 18:9, 10

WEES NIE BEVREES NIE

In Korinthe is die teenstand teen die optrede en prediking van Paulus langdurig volgehou. God se bemoediging was beslis nodig, waar die apostel in 'n gesig versterk is met die woorde om nie bevrees te wees nie en ook nie te swyg nie. Hy ontvang die versekering van God se nabyheid en beskerming. Die apostel werk dan nog 'n jaar en ses maande daar.

Die ervaring van Paulus om bemoedig te word, word steeds weer ondervind. Soos wat Christus tot die elf gekom het om hulle aan te vuur vir die groot taak van die toekoms, so spreek Hy nou tot Paulus. Maar so het Hy ook besielend ingetree in die lewens van talle kerkvaders daarna. Met sy genadige hulp was Hy aan die sy van heiliges, martelare en voorgangers in omtrent elke geslag van die gewyde geskiedenis.

Hy kom ook in die lewe van selfs die eenvoudigste volgeling wat temidde van sy daaglikse vraagstukke al worstelende die weg moet vind. Hy bemoedig die gelowige wat swaarkry onder die stryd teen aanvegting en versoeking. Hy lei die soekende wie se weg versper word deur aanhangers van die vreemde en die goddelose; wie se troue volharding bemoeilik word deur die bekoorlikhede van die wêreld en die aanbidders van die sinlike; wie se voetstaple dreig om uit te gly deur die bemoeienisse van wegwysers wat die teenwoordige wêreld lief kry en die knieë buig voor afgode.

Hy versterk die gemoed van die onsekere; Hy hou die hand van die blinde; Hy lê die getuieis in die hart van die dowe; Hy lei die voetstaple van die wankelende; Hy versterk die kragte van die kranke en die vermoede stryter; Hy skep die lig vir die brekende oog van die sterwende; Hy vergesel hulle wat in die vallei van die doodskaduwee gaan; Hy tree in by die troon van die Vader.

Hoe onvoorspelbaar en onseker die volgende skrede en die nuwe dag mag wees, met die ewige Leidsman in die lewe, word die siel steeds verkwik as hy luister na die stem wat nie stilgemaak kan word nie: wees nie bevrees nie, want Ek is met jou.

27 Junie

Lees Hand. 19:23-28 Teks: Hand. 19:27

DIE ONWARE VERSKONINGS

In Efese was 'n bloeiende handel deur die verkoop van beeldjies van die afgodstempel van Diana. So is groot rykdom verseker. Na die prediking van Paulus kwyn hierdie handel en Demetrius lei 'n groot optog teen die apostel en sy helpers. Die christendom moet uitgeroei word. Die betoging vind sogenaamd plaas terwille van Diana en ook met die voorwendsel dat hulle 'n vroom en edel saak dien.

So staan mense nog met hulle verskonings teen die evangelie en die kerk. 'n Bykomstige rede word aangevoer as oënskynlike hoofrede, tot 'n belangrike ingrypende noodsaaklikheid. Talle mense wil nie juis hulle afkerigheid teen die kerklik-godsdienstige taak en lewe openlik verkondig nie; hulle wil maar net hulle verkeerde en gevestigde gewoontes bly handhaaf.

Hierdie houding tref dadelik die skuldige afwesigheid uit die kerklike lewe en ook die onwilligheid om offergawes by te dra. Met welke soetklinkende verskonings kan mens die kerklike ampsdraers laat omdraai. Hoe dikwels word die mooi godin Diana voorgelê: allerlei deugdelike ondernemings, allerlei verdienstelike aanhanklikhede word met groot erns genoem. Maar op die bodem van die hart bestaan daar 'n verharding wat besig is om te groei, 'n onwilligheid wat weerstand bied, 'n gierigheid wat die kerklike met net 'n vroom wens wil laat vooruitgaan.

Is dit vir ons waarlik 'n genot om iets vir die Here op te offer? of op die weg van selfverloëning ons alles op die altaar te lê? Wie waarlik besef wat ons Heiland Christus gedoen het deur Homself te ontledig en die gestalte van 'n dienskneg aan te neem terwille van ons redding, die sal die regte gesindheid openbaar in houding en optrede.

28 Junie

Lees Hand. 19:29-40 Teks: Hand. 19:28

GROOT IS DIE DIANA VAN DIE EFESIËRS

Die ambagsmanne van Efese en hulle aanhangers het betoog sodat die majesteit en die tempel van Diana nie tot niet sou gaan nie. Hulle het 'n slagkreet uitgeskreue en die massa so onder die dwang

daarvan laat raak dat almal geglo het deur Diana en haar tempel is alle geluk verseker; ook het die noodsaaklike voortbestaan van die godin en die aardse voordeel vir hulle buite verhouding gestyg.

So kan 'n oormatige nadruk op 'n saak dit 'n verkeerde onregmatige plek laat verkry; so kan die menslike mening van baie laaste dinge eerstes maak.

Die ryk van die natuur is groot en pragtig, maar die gelowige vind sy ware tuiste en plek van geluk net in die ryk van die genade.

Groot en skoon is die skeppinge van die menslike gees soos getoon in die kuns en die wetenskap. Maar sonder die leiding van die goddelike gees en die lig van die godsopenbaring is kuns en wetenskap ook maar onderhewig aan korreksies en hersiening.

Groot en sterk is die mag van die menslike wil. Maar met die beste wil ter wêreld kan ons nog geen suiwere diens aan die heilige God toebring nie; en kan ons vir Hom ook geen waardige lewens-tempel bou nie, as sy Gees nie ons harte deursuiwer en dit tot 'n heilgdom herskep nie. Deur die werkinge van sy Gees word sy kragte ook in ons volbring, ondanks ons swakhede.

Groot en merkwaardig is die geskiedenis van die wêreldvolkere en aardse koninkryke van die eeue. Maar die ryk van Christus, die ryk van die kruis-evangelie het al die aanslae deur die eeue weerstaan en het nog steeds geseëvier.

Efese lê in puin, die tempel van Diana is tot as gemaak, maar die poorte van die hel kon die kerk van Christus nog nie oorweldig nie. Die uur sal kom dat die tabernakel van God by die mense sal wees en dat Hy by hulle sal woon, dat hulle sy volk sal wees; want kyk, Hy maak alles nuut.

29 Junie

Lees Hand. 20:1-12 Teks: Hand. 20:12

UITERMATE GETROOS

Die gemeentelede van Troas was uitermate getroos. So staan dit in die Skrif. Hulle was getroos ten spyte van die feit dat Paulus van hulle af weggegaan het. En die geskiedenis leer ons dat die gemeentes met groot smarte afskeid geneem het van Paulus. Waarom was hulle dan getroos?

Hulle was getroos deur die wonder wat plaasgevind het toe Paulus vir Eutichus, wat onder sy preek aan die slaap geraak en uit die venster van die derde verdieping homself doodgeval het, weer lewend gemaak het.

Hulle was getroos deur die prediking van Paulus. Daar was in die woorde van Paulus vir hulle 'n boodskap wat hulle met vertroue die toekoms tegemoet laat gaan het. Saam met hierdie prediking van Paulus het ook die gebruik van die avondmaal gegaan.

Hieruit is dit vir ons duidelik wat die dinge is wat 'n mens uitermate vertroos. Gebeurtenisse wat van so 'n aard is dat ons God se bemoeienis met ons duidelik kan bemark en dat ons daarom kan weet dat ons hierdie lewe nie sonder God leef nie. Kyk, daarin vind ons troos as ons glo dat God ons ken en ons lewens beskik en bestier. Daarby ook die evangelieboodskap in die prediking en die vertroosting wat ons put uit die gebruik van die sakramente. Ons reken vandag, omdat prediking so dikwels tot ons kom, nie meer net die vertroosting wat ons uit Woord en sakrament ontvang nie. Inteendeel ons soek ons vertroosting in baie ander dinge en by die medemens. Daarom is daar ook sovele wat geen gemoedrus het nie. Die christen moet opnuut leer en besef om volle vertroosting te put uit en berusting te vind in die Woord van God, die sakramente en die lewe onder Gods beskikking.

30 Junie

Lees Hand. 20:1-7 Teks: Hand. 20:24

DIE LEWE NIE DIERBAAR NIE

Nie dierbaar nie? Dit strook nie met die Bybelse waardering: „So lief het God die wêreld (mens) gehad, dat Hy sy Eniggebore Seun gegee het . . .” Paulus bedoel ook seker nie dat die lewe as sulks geen betekenis het nie. Inteendeel: hy ag die lewe as ’n gawe van God. Hy is ook nie ’n askeet of ’n lewensveragter wat om ’n bepaalde wanopvatting die lewe wil vernietig nie. Hy is ’n natuurlike mens wat die lewe wou geniet soos enigiemand anders. Daarom is hy ook bewus van ’n doring in die vlees wat hom hinder in sy werk. Hy is ook nie roekeloos met sy lewe nie, maar gee ag aan die sorg vir sy liggaam. Paulus sou seker ook die Skrifwoord geken het: Alles sal ’n mens gee vir sy lewe. Dit is wel waar dat sy lewensbestaan soms drukkend was, en dat hy sy bediening onder moeilike omstandighede moes verrig; tog sou hy die lewe seker nie wou mis nie. Al sê die mens ook soms dat hy maar liever wil sterwe, tog bedoel hy dit nie werklik nie. Niemand wil dood wees nie. Die lewe is inderdaad dierbaar!

Paulus bedoel met die woorde dat hy die lewe nie vir homself opeis nie — nie selfsugtig vir eie genot en plesier nie. Maar hy staan dit af terwille van sy roeping. Hy offer alles, al die gawes van liggaam en siel, vir sy bediening. Daarvoor sê hy nooit nee nie.

Voortreflike ingesteldheid om in diens te wil staan van God en die mense! Selde dat ’n mens tot so ’n oorgawe bereid is. Dit gebeur wel dat die mens tog veel in staat is, ook in werk op die geestesakker van Gods Koninkryk, maar algehele oorgawe is ’n gawe deur die genade van God.

1 Julie

Lees Hand. 20:9-16 Teks: Hand. 20:24

EK BEKOMMER MY GLAD NIE

Paulus het rede gehad vir bekommernis. Sy hele sendingsroeping was nie ’n pad met rose nie. Jode het hom te Lystre met klippe gegooi en hulle het ’n komplot teen hom gesmee in Antiochië. Te Filippi het hulle die gepeupel teen hom opgestook en hom gespot. gevangenis laat gooi. In Athene het die wysgere met hom gespot. Demetrius, die silwersmid veroorsaak ’n oproer teen hom te Efese . . . Voorwaar ’n moeilike pad waarlangs hy moes gaan! In Milete vertel hy die ouderlinge van sy ontberinge: Ek het die Here gedien met alle nederigheid en baie tranes en beproewinge wat oor my gekom het deur die komplotte van die Jode.

Of dit die einde van sy moeite sou wees? Glad nie; want dit is duidelik dat die toekoms ook gevare inhou. Hy getuig daarvan: Ek gaan na Jerusalem, en watter dinge my daar sal oorkom, weet ek nie behalwe dat die Heilige Gees in elke stad kragtig getuig het dat boeie en verdrukkinge my wag. Troostelose toekoms! ’n Mens kon vra of daar nog iets van sy werk tereg sou kom? Daarby is die veiligheid van sy lewe ook nog op die spel. ’n Mens moet abnormaal wees om onder sulke omstandighede nie bekommerd te wees nie. Tog sê die Apostel: Ek bekommer my glad nie! Is hy miskien onverskillig en aanvaar hy die lewe soos ’n fatalis? Nie dit nie! Hy bekommer hom nie, omdat hy, gebind deur die Gees, na Jerusalem gaan. Op Gods verantwoordelikheid dus! En sy reis val ook saam met sy aanvaarde dienswerk. Hy bekommer hom nie, want of hy lewe en of hy sterwe, hy behoort aan die Here.

Treffende belydenis!

2 Julie

Lees Hand. 20:17-24. Teks: Hand. 20:24.

DIE LOOPBAAN VOLBRING

Met die woord 'loopbaan' het die Apostel Paulus seker sy gedagte gehad op die Griekse spele in die Olimpiade. Daar moet elke atleet wat meeding hom inspan tot die uiterste van sy kragte en vermoë. Sy doel moet gerig wees op die wit streep aan die end van die baan.

Sy dagtaak of bediening sien die Apostel ook as 'n wedloop op 'n baan. Die verkondiging van die Evangelie is die loop op die loopbaan en die eindpunt is die Koninkryk van God. Hy sou graag die eindpunt gedurende sy eie lewe wou bereik, maar hy besef dat sy lewensspan kort is en die loopbaan swaar en lank. Daarom besef hy dat die tyd kosbaar is en dat hy haas moet maak. Tog ontmoedig die hindernisse hom nie en hy wil aan die wedloop deelneem terwyl hy sien op die Owerste Leidsman en Voleinder van die geloof: Jesus Christus.

Op die renbaan moet die atleet hom tot die uiterste inspan. Die wedloop mag nie tot 'n doellose spel ontaard nie en daar mag nie aan verslapping toegegee word nie. So ook eis die bediening van die Apostel sy volle aandag. Hy durf nie halfhartig wees nie, want dit gaan om die doelwit, om die kroon op die oorwinning! In die wedloop moet die atleet alle hinderlike toerusting en klere aflê wat sy loop kan vertraag. So moet die christelike wedloper ook alles aflê wat tot nadeel strek — hinderlike gedagtes, vrees, ongelooft, bedruktheid, sondigheid; om so des te beter die dienswerk van God te verrig.

Die Apostel sê sy lewe is sy werk en sy werk sy lewe. En vir die Thessalonisense sê hy: want julle onthou tog, broeders, my arbeid en inspanning. Hulle is getuie van die wedloop en hy moedig hulle aan om ook die wedloop te voltooi.

3 Julie

Lees Hand. 20:25-38 Teks: Hand. 20:24.

MET BLYDSKAP LOOP

Die 'bediening' was vir die Apostel Paulus sekerlik nie maklik nie. Trouens, wie kan hom 'n moeiliker dagtaak voorstel? Tog is hy daarop ingestel om die loopbaan met blydschap te volbring.

Die Apostel heg groot waarde aan blydschap. Hy praat daar dikwels oor en moedig die broeders aan: Verbly julle in die Here! Daar is 'n natuurlike blydschap wat sporadies opdoem, maar wat nie in die lewe geanker is nie. Wanneer die prikkels verdwyn, dan is die blydschap weg. Die blydschap waarvan die Apostel praat, het 'n dieper anker. Dit is 'n blydschap deur en onder sy dienswerk — arbeidsvreugde dus!

Vreugde, ja, dit begryp 'n mens as die arbeid goeie verdienste of loon afwerp. Maar die arbeid van Paulus was onder grootdruk, met baie tranes en beproewinge, soos hy self gesê het. Sy loopbaan was een van ontberings en lye. Tog was daar vreugde vir die Apostel. Net maar 'n enkele bewys daarvan was die gebeurtenis te Filippi. Terwyl hy in die tronk opgesluit was met sy voete in die stok, sing hy lofliedere en dit in die middel van die nag. By al die drywinge was hy tog 'n lignatuur. Hy het seker in die werkplaas te Aquila saam met die arbeiders gesing en met die kliënte geskerts en gelag. En die lied het hom bygebly tot in die gevangenis.

Daarom kon hy ook die Evangelie met blydschap verkondig ondanks teeslae en moeite. Hy het geput uit die Ewige Bron, Jesus Christus en daarom was hy nie ontmoedig nie. So moet dit wees in die lewe van die christen. 'n Opgeruimde verkoopsman doen beter sake as 'n

bedrukte. Oor die Evangelie moet met vreugde getuig word om dit tot deurbraak te lei. Nehemia het dit reeds by die herbou van die tempel geweet: In die blydschap van die Here is sterkte!

4 Julie

Lees Hand. 21:1-6

Teks: Hand. 20:24.

KRAGTIG TE GETUIG

Die Evangelie is vir die Apostel Paulus nie maar 'n nuwe leer wat bekend gestel moet word nie, nie maar 'n filosofie wat op logiese grondslag die teëspraak moet aandurf nie. Dit is ook nie maar net 'n nuwe godsdiens naas die baie van Athene nie, wat verdedig en verduidelik moet word nie. Daarom kom die gewone gesprek daarby ook nie te pas nie. Die Evangelie is nie 'n saak om oor te redeneer nie. Dit is nie 'n saak wat maar aangeroe en dan weer losgelaat kan word nie. Redenasie en logiese benadering daarvan is te koud, te menslik onbenullig. Die Evangelie is 'n saak van die hart. Dit slaan deur. Dit word of aanvaar of afgewys, en laat geen tussenstand toe nie. Dit is vir die een 'n reuk van die lewe tot die lewe en vir die ander 'n reuk van die dood tot die dood.

Die Apostel is deur die Evangelie in die hart geraak en hy bely dat hy hom voorgeneem het om niks anders te weet as Christus, en Hom as gekruisigde. Daarom wil hy alleen maar van die Evangelie getuig. Sy bediening word een deurlopende getuienis. En daarin het hy hom nie laat bedien met woorde van menslike wysheid nie maar met betoning van gees en krag, waarmee hy die mense losgeskeur het van die dinge van die wêreld en hulle beweeg het tot geloof. Hy sê daarvan: Ek het kragtig by die Jode sowel as by die Grieke aangedring op die bekering tot God en die geloof in onse Here Jesus Christus. Twintig jaar reeds word hy in die bediening gedryf en getuig hy van die lewendmakende genade van God in Jesus Christus.

Altyd maar weer die Evangelie: op reis of tuis, as hy opstaan of gaan slaap, in lewe en in dood.

5 Julie

Lees Hand. 21:7-16

Teks: Hand. 20:24.

BEDIENING v.d. HERE ONTVANG

Die Apostel Paulus het aanvanklik sy eie werks-plan uitgedink. Sy bedoening was sy eie menslike beplanning. Hy was daarmee besig tot hy op die pad na Damaskus gegaan het. Maar die bediening was buite God om, uit eie wysheid en krag. Hy het gedreig en gejaag en in die gevangenis gewerp. Daarmee het hy 'n duiwelse onrus geskep in plaas van vrede en dit nogal in die naam van godsdiens. Op hierdie pad het hy die gekruisigde Here misken en geloën en so self van koers af geraak.

Toe kom gelukkig die keerpunt op die pad na Damaskus. 'n Stem uit die hemel spreek hom aan: Waarom vervolg jy my? Hy word neergeslaan en sy doellose gejaag word ontbloot. Hy besef dat hy besig was met 'n bose diens en hy word ontmasker. Dit bring 'n hele ommekeer in sy lewe. Van toe af is hy nie meer die selfversekerde nie, maar die afhanklike; nie meer 'n meester nie, maar 'n dienskneg. En daarom vra hy in alle nederigheid: Here, wat wil u dat ek sal doen?

In die duisternis van sy binnekamer, in die nag van sy ontgogeling word hy bemoedig: Jy is vir my 'n uitverkore vat! Hy kry 'n dagtaak uit die hemel. Dit word 'n bediening wat hy van die Here ontvang het. Voortaan sal hy sy hele lewe — al sy kragte, talente en kennis — wy aan hierdie diens. Sy voorneme word 'n oorgawe, geheel

in diens van die Here. Selfs in siekte en swakheid, onder straf en versoeking sal hy sy Meester verheerlik!

„Gees en siel en liggaam Heer,
Lê ek op u altaar neer.”

6 Julie

Lees Hand 21:17-40

Teks: Hand. 20:24.

EVANGELIE VAN DIE GENADE VAN GOD

Vir die Apostel Paulus word dit 'n drang om die Evangelie te verkondig. Sy diens omvat sy hele lewe en is toegespits op een doel: Om die genade van God in die kruis van Jesus Christus te verkondig. Die boodskap van genade het vir hom as gejaagde veroordeelde 'n lewensreddende betekenis gehad, en hy wil dit bekend stel aan ander wat in dergelike nood verkeer. So diep het hy sy eie nood belewe dat hy nou ook die diep-donkerte van die nood van ander begryp. Hy is deur die genade van God daaruit gered en hy weet dat ook andere 'n skrynende behoefte daaraan het. Daarom wil hy die Evangelie bekend maak. Nie net daarvan praat nie, maar hy wil dit verkondig; nie net verkondig nie, maar met alle krag daarvan getuig.

Paulus het die mense in gedagte, die wat hy vervolg het en ook die ander. Die mense rondom hom is siek in hulle hart en gebroke van gees en hulle weet nie raad nie. En juis in die Evangelie is raad. Dit laat hom opstaan tot lig en lewe. En nou gaan dit vir die Apostel om die mens wat sy sonde leer ken het en daarmee ook sy verlorenheid. Dit gaan om die mens wat Gods orde versteur en die heerlikheid van God verderf het, en daarom voor God veroordeel staan. En nie alleen die enkele mens nie, maar die mens met sy medemens is verneder. Die hele menslike geslag staan veroordeel en daar is een groot, algemene nood. In hierdie verleentheid van die mens het die Apostel raad. Hy het 'n hemelse boodskap ontvang wat getuig van genade. Die Vader wil in die Seun van Sy liefde die mense genees van hulle krankheid. Deur die gekruisigde Jesus is daar verlossing uit sonde. En dit nie uit goeie werke nie maar uit genade alleen.

7 Julie

Lees Hand. 20:13-38.

Teks: Hand. 20:26.

REIN VAN DIE BLOED VAN ALMAL

Paulus praat hier met die ouderlinge van Efese. Hy betuig dat hy rein is van die bloed van almal omdat hy nie nagelaat het om die hele raad van God te verkondig nie. Hy het sy plig teenoor hulle gedoen deur niks agter te hou van wat nuttig is nie en voortdurend by hulle aan te dring op bekering tot God en die geloof in Jesus Christus. Daarom is hy nie skuldig daaraan as hulle verlore sou gaan nie.

Elke ampsdraer moet sigself ook hierdie vraag afvra: „Is ek rein van die bloed van almal?” Het ons ons plig gedoen deur teenoor almal wat aan ons sorg toevertrou is, die hele raad van God te verkondig? Het ons aangedring op die bekering tot God en die geloof in Jesus Christus? Dit gebeur te dikwels dat ons baie graag met mekaar praat oor die onverskilligheid van ander. Maar waarvan ons in die eerste instansie baie seker moet maak, is of ons met daardie onverskilliges self gepraat het. Anders verval ons gesprek OOR hulle in niks anders as kwaadpraat nie en die gebrek aan 'n gesprek MET hulle word 'n aanklag teen ons.

Dit is egter nie net 'n woord vir die ampsdraers; predikante, ouderlinge en diakens nie. Daar is ook nog so iets soos die priesterskap van elke gelowige. En ons kan so maklik die onverskilligheid

van ons ouers, kinders, familie en vriende van ons afskud. Hulle is moes self groot. Hulle moet self besluit. Hulle sal self hulle kop stamp. Nee, so redeneer Kain teenoor God as hy te kenne wil gee dat hy niks te doen het met sy broer Abel nie. Ons moet vermaan. Ons het 'n plig. Ons moet vir onself uitmaak of ons rein is van die bloed van almal.

8 Julie

Lees Hand. 21:1-26. Teks: Hand. 21:13.

BEREID OM GEBIND TE WORD EN TE STERWE VIR DIE NAAM VAN DIE HERE JESUS

Die dissipels was bewus van die dreigende gevare wat daar op Paulus kon losbars as hy in Jerusalem sou kom. Daarom het hulle hulle bes geprobeer om hom te oorreed om nie na Jerusalem te gaan nie. Paulus het egter onbevrees betuig dat hy nie net bereid is om gebind te word nie, maar om ook te sterwe vir die Naam van die Here Jesus. Dis nie dat hy blind was vir die gevare nie. Nog minder was hy dom-astrant. Maar as dit gaan om getuienis ten gunste van Jesus dan stuit hy vir geen dreigemente nie.

Ons het gelukkig, laat ons altyd dankbaar daarvoor wees, in ons land godsdiensvryheid. Die godsdiensvryheid word so breed gegee dat elke godsdienstige stroming, vryheid het om hulle godsdiens ongehinderd en beskermd te beoefen en te verkondig. Maar die christen moet met sy getuienis ten gunste van Jesus, soveel erns maak dat hy altyd bereid sal wees om homself daarvoor te laat bind of selfs daarvoor te sterf.

Dit is egter van die grootste belang om te besef dat dit alleen sal gaan om getuienis ten gunste van Jesus. In sommige kringe word daar in ons tyd lidmate opgeroep om hulleself as martelare te laat behandel. Verskillende sulke selfopgeleide martelaars het hulle in ons land reeds ten toongestel. En hulle streef doelbewus daarna om as geestelike martelaars bekend te staan. Maar dan kom hulle martelaarskap as gevolg van hulle stryd om alles behalwe getuienis vir die Naam van Jesus. Dan kom hulle martelaarskap veral as gevolg van hulle stryd om die sosiale orde te verander met die bedoeling om 'n sigbare eenheid van die Kerk te bereik.

9 Julie

Lees Hand. 21:27-40. Teks: Hand. 21:30.

DIE HELE STAD IN BEWEGING

Die Jode het baie maklik daarin geslaag om die hele skare oproerig te maak teen Paulus. Hulle het dit reggekry sonder veel woorde. Hulle het dit reggekry met algemene opmerkings, met uitroepe soos: „Dit is die man wat oral aan almal dinge leer teen die volk en die wet en hierdie plek”. Verder verwys hulle daarna dat hy ook nog Grieke in die tempel gebring het en daarmee die heilige tempel onheilighet. Dit was vir hulle genoeg rede om Paulus dood te maak. Dit was genoeg om die hele stad in beweging te bring.

Dit is dinge wat baie maklik gebeur en veral baie maklik in die Kerk gebeur. Daarom moet ons daarteen waak om opgesweep te raak. Die opsweping van die massa dien baie selde 'n goeie doel. Wanneer 'n massa opgesweep is, dan dink en handel daardie massa nie meer verstandig en konsekwent nie. Dan word daar oor en weer geskreeu. Sommige skreeu dit en sommige skreeu iets anders. Onder so 'n rumoer van 'n skare kan mens geen sekerheid kry nie.

Die Kerk het in sy eredienste nog altyd die hoogste waarde geheg aan die kalme en beredeneerde verkondiging van die evangelie. In

ons kerklike vergaderings bereik ons ook die hoogste sukses as ons nie 'n opgesweepte massa is nie.

Ons kan dit ook met sekerheid weet dat opsweping normaalweg verkry word met byna inhoudlose en algemene woorde. Beskuldigings waarin die woorde „orals” en „almal” voorkom, word dan kwistig gebruik, sonder dat daar verwys word na „waar” en „wie”. Tussen mense word net onmin gesaai met sulke algemene opmerkings. Se dus liever 'n saak duidelik en stel dit met feite.

10 Julie

Lees Hand. 22:1-30. Teks: Hand. 22:15.

VIR HOM BY AL DIE MENSE 'N GETUIE WEES VAN WAT JY GESIEN EN GEHOOR HET

Die opdrag aan die bekeerde Paulus was om by al die mense 'n getuie te wees van wat hy gesien en gehoor het. Dit is ook opvallend dat die toesprake van Paulus gekenmerk word daardeur dat hy eenvoudig vertel wat hy ondervind het. Hierdie verdediging van hom behels niks anders as 'n oorsig van sy lewe nie! Dis 'n getuienis van hoe Jesus op sy lewe ingegryp het.

Dit word vir ons duidelik dat ons ook getuies behoort te wees. Ons getuienis, soos dit hier gestel word, moet die volgende kenmerke dra.

Ons getuienis moet ten gunste van Jesus wees. Dwarsdeur die prediking, gesprekke en briewe is Paulus dan ook getuie van Jesus. Daar is vandag mense en geskrifte wat „Getuies van Jehowa” is. Die Bybelse opdrag is egter hier baie duidelik om getuie van die „Regverdige” dit is Jesus te wees.

Paulus het die voorreg gehad om Hom, die Regverdige, te sien en die stem uit Sy mond te hoor. Daarvan was hy getuie. Ons hoor die Woord van Jesus by die Skriflesing en prediking. In die Bybel het Jesus Hom aan ons geopenbaar. Daarom moet ons die Bybel lees en die prediking aanhoor. In ons gesprekke moet ons dan getuies wees van hierdie Jesus van wie ons gelees en gehoor het; hierdie Jesus wat Hom aan ons bekend gestel het. Opgesmukke en uitgedinkte getuienis tref nie. Hierdie getuienis moet ons by al die mense lewer. Dit is baie maklik en aangenaam om die getuienis by enersdenkendes te lewer. Gewoonweg laat ons dit maar gerieflikheidshalwe en om vredes ontwil naby andersdenkendes. Getuie vir Jesus by andersdenkendes is egter uiters noodsaaklik. Skaam u nie daarvoor nie. Wees nie huiwerig daaroor nie. By al die mense doen ons dit.

11 Julie

Lees Hand. 23:1-11. Teks: Hand. 23:1.

MET 'N VOLKOME GOEIE GEWETE VOOR GOD WANDEL

In sy verdediging voor die Joodse Raad is Paulus se eerste opmerking dat hy met 'n volkome goeie gewete voor God gewandel het. Hy stel dit aan hulle dat hy met geen bymotiewe of byoogmerke die evangelie van Jesus Christus verkondig het nie. Daarom het hy 'n goeie gewete. Hy het hierdie evangelie gepredik maar terselfdertyd daarvolgens gelewe. Daarom het hy 'n goeie gewete.

Paulus wil die Joodse Raad laat verstaan dat hy voor God homself as burger gedra. So staan dit letterlik in die Skrif. Hy leef 'n wetsgehoorsame lewe nie om by die staat of volk of Kerk verby te kom nie. Hy leef so omdat hy hom verantwoordelik voel en weet voor God.

Daar is waarlik nog altyd mense wat in die Kerk van Jesus Christus werk en dien met bymotiewe. Mense wat getroue kerk-gangers is of ampsdraers is, omdat hulle op die oog het om respek

by die medemens af te dwing, om verkies te word op nie-kerklike rade en kommissies en so meer. Daar is ook talle mense wat volgens die Bybel praat maar self anders leef en doen. Hulle woorde en daade staan in stryd met mekaar. Dit is die mense wat in stille ure die foltering van 'n beskuldigende gewete moet verduur. Dit is terselfdertyd die mense wat aanstoot gee in die openbare — en kerklike lewe.

Daarby moet ons beseef dat ons voor God wandel. Wat Hy van ons sien en weet is van wesentlike belang, want Hy is ons Regter. Hy oordeel. Daarom moet ons Hom vrees en as ons Hom vrees, kan ons vreesloos voor enige mens wandel.

12 Julie

Lees Hand. 23:12-35. Teks: Hand. 23:12.

SOMMIGE HET SAAMGESPAN

Daar was 'n groepie Jode wat heimlik met mekaar ooreengekom het om Paulus om te bring. Daarby het hulle 'n plan uitgewerk hoe om hierdie voorneme van hule werklikheid te laat word. Dit was dus fyn beplande en berekende moord wat hulle op die oog gehad het. Gelukkig het die seun van Paulus se suster van die hinderlaag gehoor en deur sy toedoen is Paulus van 'n gewisse dood gered.

Om saam te span is nie onder alle omstandighede verkeerd nie. Saamgesnoerde kragte kan baie vermag. 'n Gemeente, 'n Kerk, 'n volk wat met mekaar saamspan en hulle kragte saamsnoer, vermag baie. Sulke saamgesnoerde kragte mag sekerlik nie onder ons ontbreek nie. Verenigde kragte beteken ook sinvolle verdeling van verantwoordelikhede met inagneming van elke persoon se besondere aanleg en bekwaamhede. Wanneer mense elkeen op hulle eie alles wil vermag, bereik hulle nie veel nie en breek hulle ook hulleself.

Wanneer mense besluit het om kragte saam te snoer en hulle kan daarby ook nog beplan met die oog op die toekoms, dan beskik hulle nie net oor baie krag nie, maar dan word daardie krag ook doelgerig gebruik. Beplanning is baie belangrik in elke werk. Wie sy dagtaak nie beplan nie, die gaan nie doelgerig werk nie, gaan baie tyd verspil, gaan baie dinge dubbel doen en gaan met verloop van tyd ook vasbrand in sy werk.

Ons moet egter te alle tye ons daarvan weerhou om kragte saam te snoer en planne te beraam om kwaad of onreg te doen. Behalwe die feit dat dit verkeerd is, sal ons ook ontdek dat daar altyd een is, vriend of vyand, wat gaan vertel waaroor saamgespan is en wat beplan is.

Snoer liever kragte saam en beraam eerder planne om die evangelie van Jesus die beste te kan uitdra. Doen dit in die gemeente, maar ook as huisgesin en enkeling.

13 Julie

Lees Hand. 24:1-21. Teks Hand. 24:14.

HAAT TEENOR DIE WEG VAN CHRISTUS

Jesus Christus, die vors van die vrede, word beskuldig dat dit Hy is wat die vrede vernietig. Hy wat gesê het: „Ek is die Weg” word gehaat. Hy het, omdat Hy die Weg is, die weg van die kruisiging gegaan. Tog, al het die haat en vyandskap Hom daar gebring, Hy was die Weg van God na die mense en met die mense na God, na die Hemel.

Die Weg sal steeds gehaat word. As Jesus Christus weggeslaan was deur die haat, sal die haat moet voortgaan!! Die kruisiging en die begrafnis van Jesus kon die Weg nie laat dood loop nie. Intendeel, dit was juis die opening van die Weg. Alles wat die

vyand en die haat teen die Weg bedink word omgedraai. Toe hulle Jesus Christus doodgemaak het, toe het juis die grootste gaan gebeur, toe het Hy opgestaan uit die dood. Sy Weg voer deur die dood heen!

Die Weg is onsterflik! Die Weg, Jesus Christus, „wat alleen onsterflikheid besit” het ’n teenstander wat die sterke indruk skep, dat hy net so onsterflikheid besit nl. die haat teen die weg. Toe Jesus nie persoonlik — kan ons maar sê — meer bereikbaar of kwesbaar was nie, het dit sy swaard gerig na sy volgelinge. In die boek Handeling, die boek waarin die voortwerkende handeling van die opgestane Here Jesus Christus, deurmiddel van sy volgelinge, opgeteken staan, word telkens weer die uitdrukking „die Weg” gebruik. Paulus self gaan na Damaskus om diegene wat van die „Weg” was, gebind na Jerusalem terug te bring. In Efese het Paulus mense ontmoet, wat kwaad praat van die Weg van die Here. En nou hier in ons dagteks, sê hy dat hy volgens die Weg wat hulle sekte noem, die God van sy vaders dien. Wanneer hy dit doen, verlaat hy nie daarmee die Weg van die „wet en die profete” nie. Dit was juis daardie Weg waarvan „wet en profete” getuig. Die profete wat dit reggedoen het, is gehaat en gedood. Nou, en steeds, sal die volgelinge van Christus Jesus wat in die geloof dws. met die ganse wese, hart en siel, verstand en alle kragte, aan die Weg vashou, gehaat en vervolgd word. Maar die einde van die haters is in sig. Jesus Christus is Triomfator! Hy bring almal wat van die Weg is, saam na die uiteindelijke oorwinning.

14 Julie

Lees Hand. 24:22-27. Teks: Hand. 24:25

DIE EVANGELIE VAN JESUS CHRISTUS ONTSTEL

Die Evangelie is die boodskap van die vrede. Die Evangelie bring die egte vrede in mense harte, in die gemeenskappe en volkere. Maar die vrede kom eers na die ontsteltenis. Dit sou nie gebeur het as dit in die harte van mense, die gemeenskappe en onder die volkere van die aarde reg was nie. Plante kan nie in ons tuin rustig en vrugbaar groei nie, tensy die bodem eers omgewoel en bemes word nie.

Die Evangelie ontstel die sondaar en skud hom wakker. Dit kan soms so geweldig word, dat die mens liggaamlik sigbaar geraak word. Dink aan Paulus. Hy het op die grond geval. Hy het gebewe. Hy was blind. Nog ’n voorbeeld van ’n ontstellende uitwerking van die Evangelie kry ons by Herodus. Toe die wyse manne aan hom sê: „Ons het sy ster in die Ooste gesien en gekom om Hom hulde te bewys”, was hy erg „ontsteld en die hele Jerusalem saam met hom.”

In ons dagteks kry ons weer ’n voorbeeld van die ontstellende uitwerking van die Evangelie: „Maar toe hy (Paulus) spreek oor geregtigheid en selfbeheersing en die toekomstige oordeel, het Felix baie bang geword en geantwoord: Gaan vir hierdie keer heen, en as ek ’n geleentheid vind sal ek jou laat roep.”

Die evangelie ontstel. Maar daar is ’n groot geleentheid, wat in die ontsteltenis aanbreek. Wanneer dit met ons gebeur, moet ons weet ’n mens kan van so ’n geleentheid gebruik maak, misbruik maak, of by jou laat verbygaan. Paulus het deur Gods genade, wat hy nie verontagsaam het nie, gebruik gemaak van die geleentheid wat die ontstellende Evangelie hom gebied het. Daardeur het hy ’n uitverkore werktuig geword wat die Evangelie gaan dra het voor nasies, konings en die kinders van Israel.

Toe dieselfde Paulus dan aan die hooggeplaaste Felix die Evangelie, tot sy ontsteltenis bring, het hy dit tog by hom laat verby

gaan. Die Evangelie ontstel tot die vrede, tot die ewige vrede. Nou is dit die welaangename tyd. Vandag is die dag van saligheid. „Ag, as julle maar na sy stem wou luister!”

15 Julie

Lees Hand. 25:1-12. Teks: Hand. 25:11.

DIE MENSE WIK MAAR GOD BESKIK

Die deur die Evangelie ontstelde Felix se antwoord op die roepstem, het nie verder gegaan as om vir Paulus dikwels te laat haal, om met hom gesprekke te voer nie. Sy geldsug het egter die deurgang van die Evangelie in sy lewe versper. „Hy het ook gehoop dat geld aan hom deur Paulus sou gegee word om hom los te laat.” Twee jaar het so verbygegaan. Paulus ’n gevangene, onder bewaking in Cesaréa. Toe is Felix, omdat daar deur sy swak bestuur voortdurend opstande was, deur die Jode aangekla by die keiser. Hy is teruggeroep, en Festus het sy opvolger geword.

Hy was iemand met goeie bedoelings, maar het nie ’n sterk karakter gehad nie. Daarom was hy ook nie opgewasse teen die liste van die Jode nie. Hy wou ook soos Felix aan die Jode guns bewys. Hy wou by die verhoor waar dit duidelik was, dat Paulus „niks teen die wet van die Jode, of teen die tempel, of teen die keiser, gesondig” het nie, hom oorlewer aan die sluipmoord. Maar die Here het aan Paulus wysheid gegee en hy het hierop geantwoord: „As daar niks is in die dinge waarvan hulle my beskuldig nie, dan kan niemand my aan hulle by wyse van guns oorlewer nie. Ek beroep my op die keiser! Toe antwoord Festus, nadat hy met die Raad gespreek het: Op die keiser het jy jou beroep — na die keiser sal jy gaan!”

Reeds lank van te vore het die Here aan Paulus gesê dat hy na Rome moet gaan. Met die voete kon hy nie daarheen loop nie. ’n Bootreis kon hy nie bekostig nie. Toe het die Joodse leidsmanne beplan om hom om die lewe te bring, en die swigtende Romeinse regters wou hom vir die guns van die Jode uitlewer. Maar wat hulle ook al beplan, God het bepaal dat Paullus op die vir homself onmoontlike bestemming: Rome, sou kom.

Daarom wees nie so besorg oor leed, oor stremminge, oor teleurstellinge nie, glo in God, glo in Christus! Later sal ons van agteraf sien. Later sal ons verstaan! God is besig om sy Raad, teen alles in, te volbring en ons ons eindbestemming tegemoet te voer.

16 Julie

Lees Hand. 26:1-23. Teks: Hand. 26:19.

GEHOORSAAMHEID AAN GOD

Toe Festus in Cesaréa, hoofstad van die burgerlike regering, gekom het, het Agrippa (Herodes Agrippa II) en sy suster Bernice wat hy as sy vrou beskou het, hom gaan groet. Toe hulle daar ’n paar dae deurgebring het, het Festus hulle van ’n sekere gevangene wat deur Felix daar agtergelaat was, vertel. Festus deel toe mee, dat Paulus nie skuldig is aan die dinge wat die Jode teen hom ingebring het nie. Die eintlike beskuldiging is: Paulus glo en verkondig dat ’n sekere Jesus uit die dood tot die lewe teruggekeer het. Agrippa sê toe: „Ek sou self ook graag die man wil hoor.” Op die volgende dag het Agrippa en sy suster toe met prag en praal gekom en Paulus is voor hulle en ander aansienlike manne van die stad, gebring. Festus het weer die woord geneem en verklaar dat die Jode Paulus se lewe geëis het, maar hy het niks gevind wat dit regverdig nie. Daarom wil hy nou hierdie nadere ondersoek laat

plaasvind, sodat hy ook meer besonderhede aan die keiser, op wie Paulus hom beroep het, kan verstrek. Immers, hy kan tog nie 'n gevangene na die keiser stuur, sonder om 'n grondige beskuldiging mee te stuur nie.

Toe Agrippa dan aan Paulus die geleentheid gee om vir homself te spreek, het Paulus sy hand uitgesteek. Dit was die teken van sy ywer vir die saak, wat die Joodse leidsliede nie kan verdra nie, en waarvoor Paulus vervolgd is. Hy het nl. 'n hemelse gesig gehad, toe hy daardie Jesus en sy volgelinge, met haat na die gevangenis en desnoods tot die doodsveroordeling wou sleep. Uitvoerig vertel Paulus toe alles aangaande sy bekering en daarna. Paulus spreek van sy bekering, maar so, en met die duidelike bedoeling om die eintlike waarvoor hy as gevangene daar staan, onder die aandag te bring, nl. dat Jesus Christus wat gekruisig is op Golgota, opgestaan het uit die dood en regeer. Daarom kan hy tog nie ongehoorsaam wees nie. Hy moet die opdrag wat hy by daardie hemelse gesig ontvang het uitvoer: Hy was nl. deur Jesus Christus gestuur na Israel en die ander volkere, om hulle te roep uit die duisternis tot die lig, uit die mag van die Satan tot God. Deur die geloof is Christus ontvang hulle vergifnis van sonde, en kry hulle 'n erfdeel onder die heiliges. Hy móet gehoorsaam wees! Dit het boei en lyding gebring. Gehoorsaam wees in die geloof aan Christus, teenoor God bring ook vir ons 'n bitter kelk. Maar welgeluksalig, tot in ewigheid, die mens wat mét die roeping ook die moeite bereidwillig aanvaar.

17 Julie

Lees Hand. 26:24-32. Teks: Hand. 26:28

AMPER BETEKEN: GLAD NIE !!!

Die Evangelie ontstel! Festus word so geskud deur die verkondiging van die gekruisigde en opgestane Heer, dat hy uitskreeu: „Jy is kranksinnig, Paulus; die groot geleerdheid bring jou tot kranksinnigheid” Paulus laat hom egter nie ontspoor nie. Hy weet dat daar nog iemand geskud word. Hy sien dit. Agrippa raak ontsteld. „Glo u die profete, koning Agrippa? Ek weet dat u glo. En Agrippa sê vir Paulus: Jy beweeg my byna om 'n Christen te word.” En met hierdie laaste humoristiese of ironies bedoelde woorde, skram Agrippa weg. Hy kan ook nie toelaat, dat hierdie verkondiging na sy hart en gewete deurdring nie, want so 'n geloof in Christus, al sou dit ook maar soos 'n mosterdsaad wees, sal berge gaan versit. En die berge? Ja allereers sy verhouding tot Bernice, sy suster, wat so skandelik is, sy posisie as koning van die Jode, sy betrekking tot die keiser ens. ens. Nee, Paulus! Jy beweeg my nou sommer in 'n ommesientjie om 'n Christen te wees. So skram hy weg in ironie. Die dinge waarvan Paulus spreek, het nie in 'n hoek gebeur nie. Agrippa weet goed genoeg daarvan. Hy ken ook die Bybel, wat die koms van die Christus voorspel het, en waarom wou hy so graag die Paulus, waarvan Festus hom vertel het, self gehoor het? En het die Paulus wat hier voor hulle gespreek het, op sy eie onskuld gekonsentreer, soos verwag kon word? Nee hy is tog 'n andersoortige aangeklaagde. Hy vergeet homself. Hy verkondig Christus en skud die heidense stadhouer tot 'n skreeuende uitbarsting. Agrippa het ook sy hou gekry. Dit het amper sy hart en gewete geraak. Maar amper beteken: Glad nie!

En Paulus het deur die krag wat in hom werk, by hierdie wegstramming nog met voortgaande vasberadenheid gesê: „Ek sou wel God wou bid dat sovel byna as heeltemal nie alleen u nie, maar ook almal wat my vandag aanhoor, so mag word soos ek is.” En, as daar dan wel 'n bietjie ironie of humor moet wees, kan dit ook van

sy kant kom. Toe voeg hy as slot by: „Buiten hierdie boeie.” En nadat die hooggeplaastes opgestaan het en uitgestap het, sê hulle vir mekaar: „Hierdie man kon losgelaat gewees het as hy hom nie op die keiser beroep het nie.” Elke mens wat met sy hele hart aan Christus verbonde is, gaan nie teenstaande teenkantings, positief voort. Hy het ’n Almagtige Hand van beskerming en ’n ewige bestemming en toekoms. „Daarom gee ons die moed nie op nie.”

18 Julie

Lees Hand. 27:21-44. Teks: Hand. 27:23.

RUSTIG TE MIDDE VAN WOEDENDE GOLWE

Dit was teen die middel van die maand Augustus. ’n Skip het die hawe van Cesaréa verlaat. Paulus en ander gevangenes was oorgegee aan ’n hoofman oor honderd van die keiserlike leërafdeling. Paulus, byna sewentig jaar oud, is vir dertig jaar reeds slaaf van die God aan wie hy behoort, wat hy ook dien. Nou vaar hy na Rome. Alles was nog so primitief in daardie dae. Geen kompas. Bedags moet die son en in die nag moet die sterre die weg aanwys.

In Mira het hulle op ’n koringskip van Alexandrië oorgeklim. Dit was ’n seilskip van minstens vyfhonderd ton. Die somerweer was gou ten einde. Die storms het gekom en die skip meegesleur. Gedurende die dag het geen son geskyn nie. Die nagtelike hemel was swart. Eindelik moes skeepsgereedskap en selfs die kosbare graan in die see gewerp word. Toe almal so moedeloos was dat hulle nie meer wou eet nie, het Paulus hulle in die bruisende golwe bemoedig, en gesê dat die engel van God in die nag by hom gestaan het. Dit was ’n boodskap van die God aan wie hy behoort en wat hy ook dien. Hy moet voor die keiser in Rome gaan staan. God het aan hom almal geskenk wat saam is, en niemand sal omkom nie.

Rustig te midde van woedende golwe! Hierdie spreuk van die grote Swyer, mag deur alle gelowiges oorgeneem word. Dit kan soms so moeilik word by ons en in ons. Oorlogsdreiginge hang steeds soos sware wolke oor die volkere. Oorlogwolke in ons dae dra vernietigende kragte mee, soos dit nog nooit die geval was nie. As dit eindelijk oor ons losbreek en wegmaai, dan nog is dit dieselfde God aan wie ons ook behoort en vir wie ons ook dien, wat sy beskerming sal verleen. Hy stuur Sy engele uit ten dienste van hulle wat die saligheid sal beërwe. Hulle weet om die weg te vind oor kokende golwe, deur ’n poel van brandende huise, en gaan bemoedigend, bewarend staan by elkeen wat aan God behoort en Hom ook dien.

19 Julie

Lees: Hand. 28:17-30. Teks: Hand. 28:20.

GEBOEI OOR DIE HOOP WAT NIE BESKAAM NIE

Eindelik was Paulus by die plek wat God die Here vir hom bestem het, nl. in Rome. Toe kon hy daar die Evangelie verkondig. Alles was deur die God, aan wie hy behoort het so beskik, dat hy met die diens kon voortgaan.

Die vernaamste Jode is saamgeroep na die plek waar Paulus, met ’n soldaat wat hom moes bewaak, op sy eie gewoon het. Hy het toe aan die Jode alles aangaande sy vervolging in Jerusalem meegedeel. Hy dra boeie maar dit is oor die hoop van Israel. Wonderlik, omdat hy draer geword het van die hoop van Israel, daarom moet hy ook boeie dra.

Boeie en die hoop van Israel! Die hoop van Israel is Jesus Christus. Hy is ook die hoop vir die wêreld. Die klein wêreld van ons persoonlike lewe, maar ook die groter wêreld van die volkere van die aarde. Israel word eerste genoem, want hulle was gekies om die hoop te ontvang en te dra. Maar net 'n klein oorblyfsel het dit gedoen. Ook hier in Rome was dit dieselfde patroon: „Sommige het geglo wat gesê is, maar ander het ongelowig gebly.”

Die ongelooft is die eintlike boeie. Die wat boeie aanbring is in werklikheid nie mense nie. Agter al die menschandlangers staan hy, die groot en enigste Teenstander van God n.l. Satan. Hy is vors van die onvrede, hy is die onderdrukker van die geloof, die hoop en die liefde wat uit God is, en wat die wese van die egte menswees uitmaak. Jesus Christus die **waaragtige mens** en **waaragtige God** het die egte menswees gedra, en by die mense ingedra. Daarvoor gebruik Hy ook handlangers. Die groot Teenstander boei die handlangers van Christus. Boeie en hoop! Dit is aanwesig by die werktuie van Christus. Jesus Christus die hoop van die wêreld is Triomfator. Hy kan nooit geboei word nie. Selfs die swaarste en sterkste boeie van die dood, kon Hom nie bind nie. Maar die groot Teenstander, wat op Golgota verslaan is, wend sy laaste stuiptrekkende pogings aan. Hy boei die volgelinge en moontlike volgelinge. Hy slaag met die boei van die ongelooft, maar met die boeie aan die hande van Paulus kan hy nie die geloof, die hoop en die liefde keer nie. Inteendeel, God laat juis vir Paulus boei, om hom in Rome te bring, sodat hy daar in die boeie kan spreek oor die „hoop van Israel”, en van die hele wêreld: Jesus Christus!

20 Julie

Lees Jak. 1:1-18; Heb. 4:14-16. **Teks:** Jak. 12a.

GELOOF EN VERSOEKING

Dit word algemeen aanvaar dat Jakobus, die broer van Jesus, die skrywer van hierdie algemene brief is. Hy skrywe aan „die twaalf stamme wat in die verstrooiing is,” d.w.s. christene wat a.g.v. vervolging wat teen die gemeentes losgebreek het, uit Jerusalem en Palestina moes vlug en nou in die vreemde vertoef. Die moeilike omstandighede waarin hulle hul bevind, het aanleiding gegee tot moedeloosheid en vertwyfeling. Nou word hulle deur Jakobus vermaan om daadwerklik te volhard in die geloof in Jesus Christus.

Hierdie gelowiges word aan allerhande soorte versoekinge blootgestel. Versoeking kan beskryf word as verleiding tot ontrou aan God; om te doen wat in stryd is met die wil van God en daarom beteken dit om tot sonde verlei te word. Een ding moet die gelowiges nou egter baie goed verstaan, n.l. dat God niemand versoek nie. God beproef wel, en dit is 'n toets vir die ware geloof.

As Jakobus nou sê: „Salig is die man wat versoeking verdra,” dan is die bedoeling dat iemand wat nie aan versoeking toegee nie, die hoogste vorm van geluk besit, want dit is geluk wat God self aan hom gee.

Versoeking in die sin om tot sonde te verlei, kom nie van God nie. 'n Mens word versoek as hy deur eie begeerlikheid weggesleep word en verlok word. Die gelowige moet gedurig tot God bid om in die geloof behou te word.

Hierdie woord spreek ons ook aan, want daar is ook by ons allerlei versoekinge en ons kan slegs dan staande bly in die geloof in Jesus Christus as die Here ons daartoe in staat stel. Die versekering en troos dat die Here ons sal verhoor besit ons reeds, want ons het 'n hoëpriester, Jesus Christus, wat medelye met ons swakhede het en wat vir ons intree by God.

21 Julie

Lees Jak. 1:19-29 Teks: Jak. 1:22.

DIE HOUDING TEENOOR DIE WOORD

As Jacobus hier van die Woord praat, bedoel hy die Woord van God wat Hy deur die profete gespreek het en wat deur Jesus Christus vervul is. Hierdie woord word 'n „krag van God” genoem wat magtig is om 'n mens in die geloof op te bou en te versterk.

As hy nou in ons teksvers sê dat ons daders van die woord moet word en nie net hoorders wat onself bedrieg nie, bedoel hy dat ons moet doen wat die woord van God vir ons sê. Hy verduidelik dit deur die beeld van die spieël waarin 'n mens jouself slegs vir 'n oomblik sien en dan dadelik weer vergeet hoe jy gelyk het. So kan mens ook die woord van God hoor, sonder om dit te bewaar. In die woord word ons beveel om die Here onse God lief te hê met ons hele wese en ons naaste soos onself. Dit veronderstel die hoogste aktiwiteit. Die mens wat hierdie woord gehoor en bewaar het, laat sy hele lewe daardeur beheers.

Watter rol speel die woord van God in ons lewe? Dit is die enigste maatstaf waarmee ons onself en ander mense en dinge reg kan meet. Dit is die spieël waarin ons onself kan sien soos ons werklik lyk, want deur die woord van God is die kennis van die sonde. Maar die woord is nog veel meer; dit is woord van genade waarin die vergifnis van sonde en die ewige lewe deur Jesus Christus aan ons toegesê word.

Dit moet ons aanspoor tot geloofsdade waardeur ons dankbaarheid teenoor God bewys word vir wat ons in Jesus Christus besit.

22 Julie

Lees Jak. 2:14-26. Teks: Jak. 2:14.

GELOOF EN WERKE

Wanneer Jakobus van geloof praat, is dit altyd geloof in Jesus Christus. Met werke word bedoel die vrugte van die geloof. In hierdie gedeelte wat ons gelees het word die lesers vermaan dat die leer en die lewe met mekaar moet ooreenstem. Die geloof in Christus moet vrugte afwerp vir die lewe. Die geloof wat met die mond bely word, moet d.m.v. die werke bewys word. Hy maak 'n vergelyking met die naasteliefde. As iemand sy medemens lief het, dan sou dit niks baat nie as hy slegs vir 'n minderbevoorregte sou sê: „Gaan in vrede, word warm, word versadig.”

So 'n liefde sonder meer het geen waarde nie. Dit moet met daade gepaard gaan waarin die liefde geopenbaar word.

Niet so moet die geloof ook gepaard gaan met goeie werke, anders kan dit bloot verstandelike geloof wees soos die van die duiwels. Dit red hulle nie, maar laat hulle sidder.

Wat ons nou goed moet verstaan is dat dit hier nie gaan om verdienste nie. Geen gelowige het enige verdienste by God nie. Die goeie werke is alleen maar die noodsaaklike vrug van die geloof. Die geloof in Christus moet in werke van dankbaarheid geopenbaar word. Dit hoort bymekaar soos die liggaam en die gees. Die twee vorm saam die lewe. So is 'n lewende geloof alleen daar waar dit met goeie werke verbind word.

Die Christusgelowige kan nie anders nie as om sy geloof in daade te openbaar. Die christen is altyd 'n daadmens. Die boom word aan die vrugte geken.

23 Julie

Lees Jak. 3:1-12. Teks: Jak. 3:9.

BEHEERSING VAN DIE TONG

Die skrywer sien in die gemeente 'n toestand wat hy afkeur en dit is nl. dat daar baie leermeesters is wat onverantwoordelike dinge sê. Dit gaan by hulle blykbaar nie om die inhoud van wat hulle sê nie. Miskien gaan dit by hulle net daarom dat hulle hul vermoë om te redeneer wil openbaar. In hoofstuk 1:19 het hy dit al nodig gevind om te sê dat 'n mens gou moet wees om te hoor en stadig om te praat.

In ons teksgedeelte praat hy nou van „baie leermeesters” en wys daarop dat dit 'n groot verantwoordelikheid is om ander te leer, want een wat 'n leermeester wil wees, sal groter verantwoordelikheid voor God moet doen oor wat hy aan andere gesê het.

Hy vergelyk die tong waarmee 'n mens praat met 'n klein vuurtjie waarmee 'n groot hoop hout aan die brand gestek kan word en 'n roer van 'n skip waarmee 'n groot skip gestuur kan word. Met die tong, dus met wat ons sê, kan geweldig baie vernag word.

Ons word gewys op die misbruike waarvan die uiterste vorm is „vervloeking.” Daarmee vloek ons die mense.

Hoe dikwels sê ons onverantwoordelike dinge van ander mense. Ons praat liever van ander se swakhede as oor hulle goeie hoedanighede. Ons vertel graag oor wat ons van iemand gehoor het en steek so die wêreld aan die brand. Dit behoort nie so te wees nie, want met dieselfde tong loof ons die Here.

Die christen se hoogste roeping is „dat elke tong sou bely dat Jesus Christus die Here is tot heerlikheid van God die Vader.”

24 Julie

Lees Jak. 4:11-12; Matth. 7:1-6. Teks: Jak. 4:11.

SONDE VAN KWAADPRATERY

Hier gaan dit om die hoofsaak van wat God ons beveel in die ses gebooe van die tweede tafel van die wet. In Matth. 22:39 vat Jesus dit so saam: „Jy moet jou naaste liefhê soos jouself.”

Een wat kwaadsprek teen sy naaste en hom oordeel, handhaaf dus nie die wet van God nie, maar verontagsaam dit en stel sy eie gesag bokant die wet. Een wat so optree, sondig teen die wet van God omdat hy dan sy eie gesag laat geld. Daar is net een Wetgewer en dit is God; daarom is dit ook net God wat kan oordeel. In Jes. 33:22 staan dit ook baie duidelik: „Want die HERE is ons Regter . . .” Slegs Hy kan oor ons 'n vonnis vel. In Matth. 7:1 lees ons: „Moenie oordeel nie, sodat julle nie geoordeel word nie.” Hy wat van sy broeder kwaadsprek en hom oordeel, maak homself dus skuldig en sal daarom self geoordeel word.

Ons is almal van nature geneig om ook op hierdie manier die gebooe van God te oortree. Ons praat eerder kwaad van iemand anders as wat ons hulle in liefde vermaan. Die woord van God leer ons om biddend teen sulke neigings te stry.

„Maar jy, wie is jy wat 'n ander oordeel?” As ons besef wie en hoe ons werklik is, sal ons ons nie aanmatig om kwaad te spreek van ander nie. Dit betaam ons om eers voor ons eie deur te vee.

25 Julie

Lees Jak. 5:7-12 Teks: Jak. 5:7(a)

DIE REGTE HOUDING VAN DIE GELOWIGES ONDER DRUK

In die eerste hoofstuk het Jakobus die gelowiges wat in die verstrooiing lewe, vermaan om nie in moedeloosheid en vertwyfeling te versink nie, maar om te volhard in die geloof in Jesus Christus. Hy het die gelowiges daarop gewys dat hulle hul nie moes blind staar

teen die moeilike omstandighede nie. In die toekoms van die wat in Jesus Christus glo is daar „die kroon van die lewe wat Jesus Christus vir sy gelowiges belowe het.”

Nou verwys Jakobus weer na daardie toekoms. In weerwil van verdrukking en die lyding van die teenwoordige tyd, moet die gelowiges, wat daardie toekomsverwachting in die hart dra, geduldig wees. Hulle moet nie verbitter word, foutvinderig wees, teen mekaar sug en mekaar veroordeel nie.

Hulle moet let op die voorbeelde van die profete wat onder sware lyding tog standvastig gebly het. Hy wys hulle bv. op die hoogtepunt waarop God al die bittere beproewinge van Job laat uitloop het.

So sal die uiteinde ook in hulle geval heerlik wees as hulle volhard en glo dat God 'n doel het met hulle lyding. Voorheen het hy immers ook al gesê: „Ag dit louter vreugde . . . wanneer julle in allerlei versoekings val . . . ”

„Die Here is vol medelye en ontferming.” So ken Hy ook vandag elkeen se lewe. Hy weet van ons kommer en sorg, ons moeite en verdriet. In die Here Jesus Christus het Hy naas ons kom staan en namens ons gely en oorwin. Hierin lê ons enigste troos en sekerheid. Hy kom weer na sy eiendom.

26 Julie

Lees Jak. 5:13-20. Teks: Jak. 5:16(b)

GELOOF EN GEBED

Wanneer ons oor die gebed nadink, moet ons onthou dat die gebed as sodanig niks kan verander of tot stand bring nie. Ons glo nie in die gebed nie, maar in God tot wie ons bid. God alleen kan iets verander of iets gee en tot stand bring.

Gebed is antwoord op die spreke van God. Ons bid en moet bid omdat die Here aan ons die voorreg en die moontlikheid gee om dit te doen. Immers God beveel ons om te bid.

Die gebed is nooit slegs 'n verlanglys van ons eie begeertes wat ons aan die Here voorlê nie — dit sou selfsugtig wees; nee, die gebed is die vernaamste stuk van die dankbaarheid teenoor God vir al sy weldade in Jesus Christus aan ons bewys. Daarom is gebed ook en veral aanbidding, lofprysing.

Jakobus praat in ons teks van die vurige gebed van die regverdige. 'n Regverdige is een wat deur Jesus Christus begenadig is; dit is een vir wie Hy die moontlikheid om tot God te nader geopen het deurdat Hy die toegang verkry het tot die troon van Gods genade.

So kan en moet ons ook in die nood en die stryd van die lewe tot God bid. Dit is die grootste krag in ons lewe, want God gee dit self aan ons. Ons het dit elke dag nodig.

27 Julie

Lees 1 Joh. 1:1-7. Teks: 1 Joh. 1:1-3.

WAT JOHANNES VERKONDIG

Hierdie woorde herinner ons al dadelik aan die vierde Evangelie. Ons kry hier dieselfde gedagtegang. Johannes getuig van Jesus Christus wat by die Vader was. Deur Hom het alle dinge ontstaan. In Hom was lewe en die lewe was die lig van die mense. Johannes wys na Hom met die veelbetekenende naam; die Woord.

Die Woord het vlees geword en het onder ons gewoon. Vir Johannes is dit 'n onbetwisbare feit. Hy het dit gesien, gehoor, aanskou en met sy hande getas. By herhaling beklemtoon Johannes die feit dat hy verkondig wat hy gesien en gehoor het omtrent Jesus Christus. Vandat Jesus deur Johannes die Doper gedoop is totdat Hy opgevaar het na die hemel het hy alles waargeneem. Wat hy

gesien het het hom tot geloof en aanbidding gebring. Hy skryf met die doel dat sy lesers ook sal glo dat Jesus die Christus is, die Seun van God en dat hulle deur hierdie geloof die lewe sou hê in sy naam.

Aan die begin het Jesus vir hom gesê: „Kom kyk.” Wat was hy nie bevoorreg om alles te sien nie? Hy was saam op die bruilof te Kana en by die graf van Lasarus. Hy was op die berg van verheerliking en het by die kruis gestaan. Hy het die leë graf gesien en het Jesus met sy oë gevolg toe Hy van die Olyfberg opgevaar het. Wat Johannes verkondig berus op sy innige eerlike oortuiging. Hy is oortuig dat Jesus waaragtig God en waaragtig regverdig mens was. In allees sien en belewe hy die liefde van Christus en dit dwing hom tot wederliefde. Hierdie liefde vul sy hart met aanbidding. Die liefde van Christus is vir alle mense en daarom is dit dat hy wil hê dat almal dit sal weet en net soos hy, dit sal aanneem.

28 Julie

Lees 1 Joh. 1:8-10; Luk. 15:18-24. Teks: 1 Joh. 1:8,9.

SONDEBELYDENIS EN VERGIFNIS

Dit is baie duidelik dat Johannes sy brief skryf aan gelowige mense. Hy is 'n gelowige wat glo dat sy sondes vergewe is deur Gods genade in Jesus Christus sy Seun wie se bloed van alle sondes reinig. Tot ware sondebelydenis kan die mens net kom as daar ook by hom 'n eerlike sondebewustheid is. Opregte sondebewustheid gaan oor in ootmoedige belydenis van sondes. Dit is soos die belydenis van die verlore seun; „Vader ek het gesondig teen die hemel en voor U.” So 'n belydenis veronderstel ook dat ons God leer ken het in sy getrouheid en regverdigheid om ons die sondes te vergewe en ons van alle ongeregtigheid te reining.

Dan glo ons: „Want so lief het God die wêreld gehad, dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.”

Dan glo ons: „Hy handel met ons nie na ons sondes en vergeld ons nie na ons ongeregtighede nie. Sover as die ooste verwyderd is van die weste, so ver verwyder Hy ons oortredinge van ons. Soos 'n vader hom ontferm oor die kinders, so ontferm die Here Hom oor die wat Hom vrees.”

Tot hierdie geloof wek Johannes sy lesers op. Hy self weet dit, geniet dit en leef daaruit. Wie dit glo kan nie anders nie dan onophoudelik die lof van die Here te verkondig nie. Hierdie geloof, wat die ware blydschap bring in die hart van 'n sondige mens, het ons ook vandag nodig.

29 Julie

Lees 1 Joh. 3:1-10. Teks: 1 Joh. 3:1.

KINDERS VAN GOD

Wie vergeet ooit sy kinderdae in ouerhuis? Was dit nie van ons gelukkigste dae nie? In kinderlike onbesorgdheid het ons geleef. Oor so min was ons bekommerd. Al ons probleme is net daar afgehandel waar ons dit by vader of moeder afgelewer het. Hulle sal 'n plan maak en hulle sal sorg dat dit regkom. Al verstaan ons ook nie, hulle verstaan en sal doen wat die beste is.

Met nadruk wys Johannes ons nou ook op 'n ander kindschap. Ons is kinders van ons hemelse Vader. 'n Kindschap wat gegrond is op sy ewige liefde. 'n Liefde wat sigbaar en werklik voor ons staan op Golgota.

Soos die verlore seun kan ons ons kindschap opspê en probeer op

eie bene staan en self vir ons beskik, maar dit sal ook vir ons uitloop op troostelose ellende in varkegeselskap. Om te dwaal en ons eie pad te loop is so eg menslik en ons doen dit almal. Die pad terug na die vader is moeilik want dan is ons ons hoogmoed en eiesinnigheid kwyt. Die verlore seun het duur betaal om die les te leer dat dit in die vaderhuis tog maar die beste is. Het ons hierdie les nie ook al oor en oor moes leer nie?

Laat ek my ook vandag vergewis van my kindskap maar veral van die liefde van my Vader. Al my bekommernisse mag ek op Hom werp want Hy sorg vir my. Want: „Hy wat selfs sy eie Seun nie gespaar het nie, maar Hom vir ons almal oorgegee het, hoe sal Hy nie saam met Hom ons ook alles genadiglik skenk nie?”

30 Julie

Lees 1 Joh. 3:11-19. Teks: 1 Joh. 3:12.

NIE SOOS KAIN NIE

Johannes verwys hier na daardie droewige gebeurtenis so reg aan die begin van die mens se geskiedenis. Kain vermoor sy broer Abel. Die Kainsdaad mag seldsaam wees in die wêreld, maar die Kainshaat is 'n algemene verskynsel. Haat wat kom uit naywer teenoor die wat vromer en godvrugtiger is. Ons Heiland het ook voorsien dat hierdie soort haat altyd daar sal wees daarom het Hy gesê „Salig is julle wanneer die mense julle beledig en vervolg en valslik allerhande kwaad teen julle spreek om My ontwil.”

Ons kan ook so maklik iets van daardie Kainsgesindheid in ons hart kry. Dan is ons maar al te gereed om iets verkeers van 'n medechristen te glo. Hy staan by ons onder verdenking en ons oordeel hom met 'n baie strenger maatstaf as wat ons onself beoordeel. Johannes waarsku ons teen hierdie gevaar en herinner ons daaraan dat ons oorgegaan het uit die dood tot die lewe. Die liefde van God moet in ons bly en ons moet ons naaste liefhê.

Bestaan hierdie liefde nou net uit ons vriendelikheid en hulpvaardigheid en goeie gesindheid teenoor ons naaste? Neel! Hierdie liefde stel aan ons baie hoër eise. So sterk stel Johannes dit vir ons: „Hieraan het ons die liefde leer ken, dat Hy sy lewe vir ons afgelê het; en ons behoort ons lewe vir die broeders af te lê.”

Hoe ver skiet ons nog tekort? Laat ons ons verootmoedig omdat daar nog so baie aan ons liefde ontbreek. Laat ons bid vir die werking van sy Heilige Gees sodat ons meer aan Hom en aan sy liefde gelyk mag word.

31 Julie

Lees 1 Joh. 3:19-24; Joh. 17:13-21. Teks: 1 Joh. 3:20.

HOU MOED

Johannes sien die mense, aan wie hy skryf, in die intieme verhouding van broers en susters met God as hulle vader. Hierdie kinders maak ook erns met die eise van hulle Vader en die onderlinge broederliefde.

Namate die mens met groter toewyding die Here dien word hy hom al meer bewus van sy sondes en gebreke. Sy gewete word verskerp en kla hom al heftiger aan. Dit kan daartoe lei dat die mens later moedeloos word in hierdie geloofsstryd wat hy voer. Hy veroordeel homself en besluit dat God se geduld nou ook al moet op wees met hom.

Vir hierdie eerlike, ernstige gelowige het Johannes nou 'n woord van bemoediging. „As ons hart ons veroordeel, God is meer as ons

hart, en Hy weet alles." Ons kan God nie met ons maatstawwe meet nie. Hy is geduldiger en liefdevoller en barmhartiger as ons mense. Al veroordeel ons onself en besluit dat dit tog 'n hopelose misluking met ons is dan het Hy ons nog nie daarom verwerp nie. Hy ken ons hart en weet hoe daar tog by ons 'n ernstige begeerte is om Hom opreg te dien.

God is meer as ons hart, daarom hoef ons nie te vrees of moedeloos te word nie. Vertrou op sy ondeurgrondelike liefde en barmhartigheid. Vra maar weer vergiffenis van sondes en hou maar aan. Ons het nie maklik vrede met hierdie bedelaarsbestaan nie maar ons sing tog: „Alls, alles is genade, onverdiende saligheid." Johannes spoor ons aan tot volharding. Ons mag ons self nie te gering ag, of te sondig, om die Here te dien en ons naaste tot 'n seën te wees nie.

1 Augustus

Lees 1 Joh. 4:7-16. **Teks:** 1 Joh. 4:16.

GOD IS LIEFDE

Hierdie woorde is ons goed bekend. Op menige kansel lees ons dit waar dit in kunsletters uithorduur is. Ons doen dit omdat ons besef dat daarin die hele grond van ons redding en saligheid geleë is. Dit is daardie liefde wat God beweeg het om in sy ontferming sy Seun na hierdie wêreld te stuur. Nou sê Johannes: „En hy wat in die liefde bly, bly in God, en God in hom."

Ons moet mooi lees want ons dink so maklik dat dit beteken die wat liefhet bly in God. Dit is nie so nie want dan sou menige heiden ook in God wees want hulle kan ook liefhê.

„In die liefde bly" beteken om bewus te wees van die liefde van God vir jou en uit daardie liefde te lewe. Ons mag liefhê soos mense wat self eers die liefde van God ondervind het. Ons liefde is maar net die gevolg van die liefde van God vir ons. As geliefde kinders van God moet ons liefhê. Dit is baie ryker en bestendiger as die gewoon menslike liefde wat so wisselvallig en temperamenteel is.

In naam van die liefde word gruwelike sondes gedoen. Selfsug, eersug, gierigheid en baie ander sondes versteek hulle baiekeer agter die gedaante van die liefde. Dit is nie hierdie liefde waarvan Johannes praat nie. Wie in die liefde van God bly kan ook nie hierdie gruwelike dinge doen nie.

Wat belangrik is is dat ons in sy liefde bly. Johannes sê: „En ons het die liefde wat God tot ons het, leer ken en geglo." Dit is die liefde waarvan die Bybel praat. Oor hierdie liefde gaan dit by Paulus in 1 Kor. 13.

2 Augustus

Lees 1 Joh. 5:1-8. **Teks:** 1 Joh. 5:4.

OORWINNENDE GELOOF

Hier praat die apostel van die liefde oor die geloof. Hoewel hy nog net eenmaal tevore in sy brief van die geloof melding gemaak het is dit tog vol daarvan. Johannes sê dat met die geloof daar 'n nuwe lewensbeginsel in die mens gekom het. Die geloof werk 'n sterk krag van die liefde en gehoorsaamheid aan Gods geboorte.

Hierdie geloof is in staat om die wêreld te oorwin. Wanneer hy sê: „Elkeen wat glo dat Jesus die Christus is, is uit God gebore," dan is dit duidelik dat hy geloof en wedergeboorte hier bymekaar bring. Vir Johannes is die geloof sonder die liefde ondenkbaar. Die wedergeboorte tot geloof is 'n wedergeboorte tot die liefde. Om God lief te hê beteken om sy geboorte te bewaar en dit is nie swaar vir die wat uit Hom gebore is nie.

Wat verstaan Johannes onder die wêreld? Dit is die hele gesamentlike mag van sonde wat teen God en sy gemeente gerig is.

'n Mag van verleiding en verskrikking. Die wêreld is vir die mens en die menslike veels te sterk maar teen God en die goddelike is dit nie bestand nie. Al wat uit God gebore is oorwin die wêreld. Die geloof is uit God gebore daarom oorwin die geloof. Daarom sê Jesus vir sy volgelinge: „Hou goeie moed. Ek het die wêreld oorwin.”

Die wêreld is 'n ryk wat teen homself verdeeld is. Daarin stry mag teen mag en sonde teen sonde. Die wêreld verwag die oorwinning oor homself van beskawing, verligting, hervorming, opvoeding of wetgewing. Dat dit nie slaag nie is oor en oor bewys.

Nee die oorwinning is net moontlik deur die geloof maar dan ook net daardie geloof wat glo: „Dat Jesus die Seun van God is.” Here skenk ons daardie geloof.

3 Augustus

Lees 2 Joh. 1-13

Teks: 2 Joh. 4

VREUGDE OOR DIE WAARHEID

Daar is baie keer allerlei dinge wat 'n mens bedroef maak, maar daar is gelukkig aan die anderkant ook weer dinge wat 'n mens bly maak, wat 'n oorsaak van vreugde kan wees.

Vir al die mense bring dieselfde dinge nie noodwendig vreugde nie. Sommige mense is bly, en kan net bly wees oor voorspoed ten opsigte van die aardse bestaan; as daar voorspoed is en alles gaan goed, as daar genoeg geld is, en baie geleentheid vir plesier en jolyt dan ken hulle vreugde; maar van 'n dieper vreugde, wat selfs ten spyte van teëspoed en beproewinge, nog diep in die hart gesmaak word weet hulle nie.

Die Apostel Johannes praat in ons teksvers ook van 'n vreugde. Hy sê hy was bly om van die kinders van die gemeente te vind wat in die waarheid wandel. Hy vind sy vreugde in die waarheid.

En as hy nou 'n omskrywing van die waarheid gee, dan noem hy dit 'n gebod wat van die Vader ontvang is. Hy sê dit is nie 'n nuwe gebod nie, maar een wat ons van die begin af gehad het, naamlik dat ons mekaar moet liefhê.

En die liefde vir mekaar kan net voortkom uit die liefde van Christus wat geopenbaar word in sy vleeswording. Daarom is die verleiërs, dit wil sê die wat die waarheid teëstaan, die wat nie bely dat Jesus Christus in die vlees gekom het nie.

Die Groot waarheid wat ons met blydschap moet omhels is die feit van die Koms van Jesus Christus, Gods Seun, in die vlees. Dit illustreer aan ons die waarheid, of waaragtigheid, dit wil sê die absolute sekerheid van Gods liefde vir 'n verloregeaande mensegeslag.

As ons dié waarheid ken, dan ken ons tegelyk ook 'n diepe vreugde in God, wat deur geen beproewinge in die lewe, of verleidinge van die Satan van ons weggeneem kan word nie.

4 Augustus

Lees: 3 Joh. 1-15

Teks: 3 Joh. 2.

DIE WARE VOORSPOED

Seker een van die mees algemene wense wat ons koester en uitspreek is vir voorspoed; ons begeer dit vir onself, en ons wens dit graag toe aan ander byvoorbeeld, by geleentheid van 'n verjaarsdag.

So baie mense dink as hulle so van voorspoed praat in die eerste plek, en baie keer ook uitsluitlik aan voorspoed ten opsigte van die aardse bestaan. Dit wil ons graag vir onself hê, en dit wens ons ander toe.

En nou lees ons dat die Apostel Johannes as hy aan Gajus skrywe ook dieselfde wens uitspreek; hy sê: „ek wens dat dit met jou in

alles goed mog gaan en dat jy gesond is"; maar dan voeg hy daar-aan toe: „soos dit met jou siel goed gaan”.

Hy wens Gajus die goeie toe omdat dit met sy siel goedgaan, en in die mate waarin dit met sy siel goedgaan. By hom is die belangrikste dus dat dit met die siel goedgaan.

Ons moet altyd opnuut weer leer dat dit niks gee om in alles voorspoed te hê, genoeg om van te lewe of in oorvloed te lewe, of selfs die blakendste gesondheid te geniet, en dit gaan met die siel nie goed nie.

Die ware voorspoed is dit dat dit met ons siel goedgaan. Dit kan alleen, volgens ons teksverband, as ons in die waarheid wandel, met ander woorde as ons deur die liefde van Christus gedurig ons lewe gee in Sy diens.

Johannes skryf van Gajus dat dit met sy siel goedgaan, en die bewys daarvoor sien hy in die feit dat Gajus ook die broeders wat in die Naam van God uitgaan vir sy werk in liefde help en steun.

As dit met ons siel goedgaan help ons mee aan Godswerk. Om in hierdie voorspoed te deel is meer as alle voorspoed wat ons in wêreldse goed mag geniet.

5 Augustus

Lees Openbaringe 15:1-8 Teks: Openb. 15:2

OORWINNING NA STRYD

In ons teksvers word gepraat van die oorwinnaars oor die dier en sy beeld. Die dier is die sinnebeeld van die anti-Christelike mag alles aan homself wil onderwerp, sodat alleen hy en sy aanhangers seggingskap en lewensgeleenthede sal hê.

Teen so 'n mag wat God uitdruk en sy aanspraak misken moet dié stryd aangeknoop word. Die stryd word aangeknoop deur die vrygekooptes van Christus. Dit is hulle begeerte, ja hulle hele lewe is daarop ingestel, dat nie die anti-goddelike magte die seggingskap sal hê nie, maar dat elke knie sig voor God sal buig.

Die anti-goddelike magte het soms skynbaar die oorwinning, en die Bose en die aanhangers van die Bose dink soms wel dat hulle oorwin het, maar die vrygekooptes van Jesus is op die ou end die finale oorwinnaars trouens die stryd teen die Bose is reeds in beginsel deur Christus aan die kruis beklank. Die finale afronding van die oorwinning, en die erfenis van ewige vreugde by God, sal eers aan die einde van hierdie bedeling kom. In die nuwe hemel en nuwe aarde sal geen teken van die stryd teen die dier en sy beeld meer oor wees nie. Daarom sal daar 'n ewige gejuig wees tot eer van die Here.

Ons teksvers praat van die oorwinnaars oor die dier en sy beeld. Hulle staan daar met siters van God. Hulle is dus besig om musiek te maak — om te juig en te dank.

Vir die gemeente van die Here begin die fees van juigende blydschap egter nie eers as die nuwe hemel en die nuwe aarde gekom het nie. Maar nou reeds is Sy gemeente 'n juigende gemeente, want ons het nou reeds deel aan die oorwinning in Christus Jesus. Die gelowiges is mense van blydschap. Daarom pas by ons nie klaagsange nie, maar jubelliedere.

6 Augustus

Lees Openb. 17: 1-14. Teks: Openb. 17:14.

DIE STRYD TEEN DIE LAM

In ons teksverband lees ons van die val van die groot Babilon. Dit het nie sommer vanself gekom nie, maar daar is oorlog gemaak teen die Lam, en die Lam het oorwin en so die grote Babilon tot 'n val gebring.

Die grote Babilon word voorgestel as 'n ontugtige vrou met rykdom en allerlei versiersel maar tegelyk ook vol gruwels en onreinheid; tegelyk word sy ook genoem die grootstad Babilon.

Uit die hele verband van wat in die Openbaringe oor die groot Babilon staan, moet ons opmaak dat dit die verpersoonliking is van die wêreldse magte dwarsdeur die eeue — die wêreldse magte wat buite God, los van God en teen God in bestaan en beweeg. Johannnes het heimelik in gedagte die wêreldryke deur die eeue waarna die beeld van Nebukadnezar, soos Daniel dit verklaar het, ook wys. Maar in sonderheid is sy verwysing seker na die Romeinse ryk, wat toe al wankelende was, of in die woorde van vers 8, „wat was en nie is nie, alhoewel hy is”.

En dit is seker ook geoorloof om hierin 'n profesie te sien van die openbaring van godlose en mensgebonde godsdiens soos dit later in die kerk van Rome sou ontwikkel.

Hierdie neiging by die regeerders van die wêreld om God buite rekening te laat, en alles in eie wysheid en deur eie krag tot eie bevrediging te reël, kom baie keer ook in die kerk tot openbaring. Die Rooms Katolieke kerk meen dat hulle alleen die seggingskap het — hulle erken geen ander kerk en gun geen ander kerk iets; en die „wêreldkerk” van vandag verdoem ewe-eens almal wat nie by hulle liberalistiese gelykskakeelings idees wil inpas nie.

Hierdie vyandige aanslae teen die kerk van Christus, en teen Sy heerskappy is geweldig sterk en word volhardend volgehou. Tog weet ons dat dit nie kan oorwin nie. Hulle sal teen die Lam oorlog maak, en die Lam sal hulle oorwin, so staan dit in ons teksverse. Ons weet; die genade-werk wat Hy onder mens begin het, ook aan ons elkeen persoonlik, sal Hy nie laat vaar nie.

7 Augustus

Lees Openb. 18:1-10 Teks: Openb. 18:4.

GEEN GEMEENSAP MET DIE GODDELOSE NIE

In ons teksverband word vertel van die val van Babilon. 'n Engel het met 'n groot stem en kragtig uitgeroep: „geval, geval het die groot Babilon.”

En nou word Gods volk toegeroep: „gaan van haar uit, my volk, sodat julle nie gemeenskap met haar sondes mag hê en van haar plaas ontvang nie.” Die oordeel van die Here tref dus ook die wat hulleself vereenselwig en ophou met die goddelose!

Daar word in die Bybel gedurig gewaarsku teen die gevaar van 'n saamboerdery met die goddelose. In die Mosaïese wet word gesê jy mag nie 'n os en 'n esel in dieselfde juk inspan nie, en dit is die beeld waaronder Paulus ook waarsku: „moenie in dieselfde juk trek saam met die ongelowige nie”.

Mens moet jou afsonder van die goddelose ook omdat jy anders saam met hulle deel sal hê aan die oordele van God oor hulle sonde. Job moes so vlug uit Sodom; Jeremia sê in naam van die Here, as Hy die oordeel oor die ou Babel aankondig, dat die volk uit haar uit moet gaan, en so hulle lewe red van die toerngloed van die Here; En hier in ons teksvers sê die Here ook ons moet uitgaan van die groot Babilon juis omdat haar oordeel aanstaande is.

Die Here eis met hierdie waarskuwing van ons nie slegs dat ons moet wag tot vlak voor die oordeel oor die sonde, asof ons maar lustig aan die sonde kan meedoen, en eers as die gevaar dreig moet padgee nie. Maar die Here waarsku teen gemeenskap met elke goddeloosheid.

Die wat in hierdie lewe lustig meeleeft met die sondiges wat met God nie reken nie, kan saam met hulle die ewige verdoemenis tegemoet gaan. Want die dag van die Here kom wanneer niemand

dit verwag nie. Daarom moet ons uitgaan uit die groot Babilon — ons moet ons afsonder van die goddelose vyandigheid teen God. Ons moet dit vandag doen, nie more nie.

8 Augustus

Lees Openb. 18:11-21 Teks: Openb. 18:20.

WEEKLAAG EN VREUGDE

In die gedeelte wat ons saam gelees het, word daar aan die eenkant 'n weeklaag gehou en aan die anderkant is daar 'n uitroep van blydschap.

Die weeklaag en die geweene is oor die val van die groot Babilon. Dit is die magtiges van die wêreld en die rykes wat so rou bedrywe. Want hulle was ten nouste verbind aan die groot Babilon, terwyl hulle nie net los gestaan het van God, maar inderdaad vyandig teenoor Hom was.

Die beeld van hierdie rouklaag van die magtiges en rykes van die wêreld oor die val van die groot Babilon wil vir ons sê dat die wat teenoor God staan, die wat die liefde vir God verruil vir die liefde van aardse goed en plesier op die ou end tot 'n val sal kom. Die goed van die aardse bestaan waarvoor hulle soveel opoffer en soveel liefde gee sal op die ou end tot niks kom nie. Dan sal hulle met leë hande staan. In die woorde van ons teks hoofstuk sal die dinge waarmee sulke mense hulle besig gehou en vermaak het nie weer gevind word nie, naamlik „en die vrugte wat jou siel begeer het van jou gewyk, en al die kostelike en skitterende dinge het van jou gewyk, en jy sal dit nooit weer kry nie.”

Dit moet 'n vreeslike oordeel wees as alles wat vir jou van betekenis was gewyk het sodat jy dit nooit weer kry nie. Dan staan mens nie net met leë hande nie, maar ook met 'n leë hart, en al wat dan oorbly is 'n geweene en 'n bitter weeklag.

Maar daarteenoor staan die oproep: „Verbly julle, O hemel, en o heilige apostel en profete”. Vir Gods volk is daar ewige blydschap; die blydschap is nie omdat die oordeel die vyande van God getref het, asof ons daar leedvermaak in skep nie. Maar die blydschap is daar omdat die oordeel oor Babilon, oor die gode vyandige magte, die finale bevestiging van sy heerskappy is. Die oordeel word oor die sonde voltrek, maar die heiliges van die Here word behou. Daarom is ons bly. Daarom juig ons.

9 Augustus

Lees Openb. 19:1-10. Teks: Openb. 19:6.

OORWINNINGSLIED VAN DIE VERLOSTES

In die hoofstukke in die Openbaringe van Johannes wat handel oor die opkoms van die anti-goddelike magte, die oordele van God oor die magte soos geopenbaar in die dier en die groot Babilon, en die oorwinning van die Lam is daar 'n stygende lyn uit die nood na die oorwinning. Eers hoor ons van die openlike, vyandige verset teen God, dan van die oordele van God oor die anti-goddelike magte, dan kom die oorwinning wat sy hoogtepunt bereik in die jubellied van die groot menigte in die hemel.

In ons teksvers word gepraat van die stem van 'n groot menigte wat klink soos die geluid van baie waters. Dit is 'n allesoorweldigende jubellied omdat die Here God, die Almagtige die Koningskap aanvaar het. Dit is die eindpunt van die ganse wêreldgebeure dat die Here God die Koningskap aanvaar dat geen teëstand teen Hom en geen miskenning van Sy gesag meer oorbly nie.

Ons sien nog gedurig die openbaring van soveel anti-goddelike magte in die wêreld; ons het dag vir dag te stry teen die oplewing van hierdie neiging om Gods liefde te verruil vir aardse goed in ons eie harte. Ons sien nie altyd veel van die voltrekking van Gods oordele oor die anti-goddelike magte in die wêreld nie. Baie keer lyk dit of die wat sonder God leef en wat Hom nie erken nie groter reg het en meer voorspoed geniet.

Maar ons ervaar gelukkig in die lewe gedurig weer die krag van Gods genade soos dit die ontrou en louhartigheid in eie lewens oorwin. Daarom kan ons in die aangesig van die skynbare oorwinning van die Bose in die wêreld, tog in die harte juig oor die oorwinning wat in Jesus reeds behaal is. En daarom sien ons met blye harte uit na die tyd, nee, die ewigheid wanneer al wat gehoor sal word die stem van 'n groot menigte is, wat klink soos die geluid van baie waters, en wat dit uitjubel. Die Here God, die Almagtige het sy Koningskap aanvaar. Hy alleen is nou alles in almal.

10 Augustus

Lees Openb. 20:1-6

Teks: Openb. 20:2

SATAN GEBIND

Die Siener van Patmos, Johannes, sien in hierdie gedeelte weer 'n engel neerdaal uit die hemel, met „die sleutel van die afgrond en 'n groot ketting in sy hand”. Hy daal neer met die doel om Satan gevange te neem en te bind; hy slaag ook om dit te doen. Maklik was dit seker nie! Die name waarmee hy hier genoem word (slang, duiwel, Satan) dui daarop wie en wat hy is: verdorwe, magtig, slu. Nadat die engel hom gebind het, word hy vir 'n tydperk in die afgrond gewerp, waar hy, as gebondene en gevangene, vir 'n tydperk nie meer die nasies kan opmaak teen die Evangelie van Jesus Christus nie. Die Satan word dus slegs in een bepaalde opsig vir 1000 jaar geboei en in die afgrond gewerp, nl. insake sy verleiding van die heidenvolke, met wie hy saamwerk om die Christendom uit te delg, die gemeente van Christus te vernietig, die Evangelie en sy diens weg te neem. Hy gebruik dus in hierdie tyd nie meer die heidense nasies om die Christendom te bedreig nie, maar hy veg en stry self nog teen die Christendom en verlei die Christene. Die Kerk sal dus nie in hierdie tyd 'n tyd van rus ingaan nie, maar sal, soos altyd, nog ten volle gekonfronteer wees met die Satan en sy bose werke.

Vir die Kerk van Christus en die gelowige volk van God kom daar dus nie êrens op die pad 'n tydperk van 1000 jaar rus en vrede nie — net soos daar vir die Heer van die Kerk, tydens sy omwandeling op aarde, nie 'n oomblik van verposing en rus was in sy stryd teen die sonde en die bose nie. Die Kerk, die gelowige se stryd sal bly tot by die finale wederkoms van Christus.

Is u toegerus vir hierdie stryd? — elke dag?

11 Augustus

Lees Openb. 20:7-10

Teks: Openb. 20:10

SATAN GEWERP IN DIE POEL VAN VUUR

Die Satan word vir 'n tydperk gebind. Hy word weer losgelaat. Hy kry weer geleentheid om sy bose werk op die wêreld met woede en mening aan te pak. Dit staan in verband met die goddeloosheid van die ganse mensdom, gelowige en ongelowige. Die mensdom het hom nie bekeer nie. Sy verwerp God en haar weë bly gruwelik voor God. Die Christenvolke het weg beweeg van die Evangelie, hulle eerste liefde verlaat; die heidene weier om die evangelie aan te neem. Tot straf maak God Satan se boeie los en in uiterste

woede en ywer probeer hy sy plan om die Godsryk te vernietig, uit te voer. Hy versamel die nasies uit die vier hoeke van die aarde — die Gog en Magog. (Dit is name vir die nie-geteisterde volke). In groot getalle ruk hulle op teen die Christenwêreld. Vir die gelowige wêreld word dit 'n ontsettende benoude tyd.

Maar dan snel God sy volk tot hulp. Hier, met die ingrype van die Almagtige, breek die finale einde aan vir Satan en sy bese magte. Met vuur uit die hemel word God se vyande vernietig. Die duiwel self word gegryp — die ou slang, verleier, aanhitter — en nie weer in die afgrond gewerp en net gebind nie, soos tevore, maar in die poel van die vuur en swael word hy gewerp. In hierdie plek is reeds die bees, die antichris en die valse profeet (Openb. 19:20). Nooit word hulle weer bevry nie. Satan, Antichris en valse profeet moet dan saam vir ewig in benoudheid en marteling lewe, en saam met hulle uiteindelik almal wat in goddeloosheid hul afgekeer het van God en in ongelooft geleef het!

Sal dit ook die einde van u pad wees?

12 Augustus

Lees Openb. 20:11-15 Teks: Openb. 20:15

DIE LAASTE OORDEEL

In hierdie gedeelte word vir ons beskryf die finale einde van ons wêreld se geskiedenis. Die laaste dag het aangebreek. Die eindgerig word gehou. Johannes sien 'n groot wit troon, dit is die oordeelstroon van God. So geweldig is die majesteit van Hom wat op die troon sit, dat die hemel en die aarde wegvlug. Nou staan die dode op. Johannes sien almal voor die troon staan: aansienlikes, magtiges, rykes, geringes en armes. Die see gee sy dooies terug, die doderyk gee sy dodes terug — almal word opgewek. Almal wat gesterf het, vanaf die begin van die mensegeskiedenis, verskyn voor die Troon; nie een ontbreek nie. Elkeen word geoordeel volgens sy of haar werke. Ook die dood en die doderyk word in die poel van vuur gewerp. Die dood — ons laaste vyand — kry ook sy finale einde. Johannes noem dit die tweede dood. Ons moenie vrees vir die eerste dood — die liggaamlike dood waar siel en liggaam geskei word nie, want dit is nie die eintlike dood nie. Die met liggaam en siel gewerp word in die poel van vuur en swael, die wegsink in ewige rampsaligheid, die plek van God-verlatenheid waar God vir ewig nie meer belangstel nie, dit is die eintlike dood, die tweede dood, die vreeslike dood! Hierdie dood is die deel van elkeen wie se naam nie opgeskryf is in die boek van die lewe nie, wie se lewe 'n lewe was van ongelooft, Godontering, afgodery, goddeloosheid, onregverdigheid. Ons teks bevat dus nog 'n finale waarskuwing en 'n oproep aan elkeen wat in sonde lewe, nie rekening hou met God en sy Woord nie; leef asof daar geen verantwoording gedoen moet word vir elke gedagte, woord of werk nie.

Leef u só, dat u naam opgeskryf sal word in die Boek van die Lewe?

13 Augustus

Lees Openb. 21:1-8 Teks: Openb. 21:3

DIE NUWE HEMEL EN AARDE

Johannes sien nie net die geweldige tafereel waarin die wêreld-geskiedenis beëindig word en die mensdom geoordeel word nie. Agter die rook van die finale afhandeling sien hy iets anders, iets nuuts, iets ongekend — heerlik. Hy sien die nuwe hemel en die nuwe aarde! Die ou sondige, gebroke wêreld is verby; glansend heerlik aanskou hy die ewigheid. Hy sien die dood nie meer daar nie; hy sien geen tranes of droefheid nie — louter vreugde en blydskap. In hierdie nuwe hoor hy ook 'n woord — 'n magtige

woord: „Hy wat oorwin sal alles beërwe; en Ek sal vir hom 'n God wees en hy sal vir My 'n Seun wees" (vrs. 7). Dit is die nalatenskap van Christus in sy lyding en sterwe: die erfgenaamskap van hierdie nuwe ewige bedeling. Daarvoor het Hy gely, gesterf, ons duur gekoop met Sy kosbare bloed — om ons deelgenote te maak van hierdie nuwe, heerlike tuiste, waar die sonde en die dood niks meer vermag nie. Die eintlike, wesenlike van hierdie nuwe lewe is: „die tabernakel van God is by die mense; en Hy sal by hulle woon en hulle sal sy volk wees; en God self sal by hulle wees as hulle God". Hier word geloof aanskoue. Hier word waar: „Want nou sien ons deur 'n spieël in 'n raaisel, maar eendag van aangesig tot aangesig. Nou ken ek ten dele, maar eendag sal ek ten volle ken, net soos ek ten volle geken is" (1 Kor. 13:12).

Die Kerk, die bruid van Christus, is deur alle eeue heen besig om deur woord en sakrament die gemeente voor te berei en toe te rus vir hierdie nuwe.

Is u ingeskakel by hierdie grootse werk van u Kerk?

14 Augustus

Lees Openb. 21:9-27

Teks: Openb. 21:22

DIE TEMPEL WEG

Johannes gewaar nêrens 'n tempel in hierdie gans nuwe wêreld nie. Nadat hy saam met die engel vanaf 'n hoë berg die groot stad, die nuwe Jerusalem in al sy glans en gorie aanskou het, tref dit hom daar is geen tempel nie. (Die nuwe Jerusalem is die bruid, die vrou van die Lam — die Kerk.) Hier op die aarde is ons gewoon daaraan om oral, in elke dorp en stad, kerkgeboue raak te sien — vergaderplekke van die gemeente van Christus. Die Kerkgebou is op aarde 'n baie noodsaaklike vereiste vir die bestaan van die gemeente. In die ruimte van die Kerkgebou word die gemeente geleer en onderrig aangaande die ewige dinge. Daarbo is dit nie meer nodig nie! Geen kerkgebou nie! God woon by en tussen die mense. Die nuwe is een groot heiligdom waar die verlore skare in grenslose vreugde die eer en lof van die drie-enige God besing.

Daar is die afsondering in 'n tempel of kerkgebou nie meer nodig nie, want daar sal waar wees dat ons God en ons naaste nie meer van nature haat nie, maar ons sal God liefhê bo alles en ons naaste soos onself. Die sonde is daar dood en lei nie meer ons aandag en lewe weg van God, sodat ons daar, soos op die aarde, 'n afgesonderde ruimte nodig het om God te aanbid nie. Daar sal heel ons ewige lewe in gedagte, woord en werk in volle vryheid en gewilligheid staan ten dienste van God se heerskappy.

Geen tempel nie, want God sal sigbaar tussen en onder Sy volk wees — Sy heerlikheid sal spontane aanbidding ontlok!

15 Augustus

Lees Openb. 22:1-5

Teks: Openb. 22:1

'N SUIWER RIVIER

Johannes sien ook nog, by al die heerlikheid en saligheid wat hy reeds aanskou het, 'n suiwer rivier wat uitstroom uit die troon van God en van die Lam. Hierdie stroom water is die water van Gods genade in Christus, die water van die Lewe, die heil en saligheid. In die Skrif kom die beeld van water dikwels voor om daarmee aan te dui die verfrissende en lewewegende werk van Gods Woord en Gees. Die volle rykdom van Gods genade is elke sekonde die deel van die bewoners van die ewigheid. Die water is suiwer en helder soos kristal: daar is geen onreinheid of vuilheid in wat dit onaan-genaam laat smaak nie of wat dood en verderf kan veroorsaak nie. Van hierdie genade, ryk en vry, sal ons daar lewe!

Langs hierdie rivier staan die boom van die lewe (Gen. 2:9) wat oorvloediglik sy vrug gee — elke maand van die jaar. Daar is nooit gebrek aan sy vrugte nie. Sy blare werk genesing. Dit beeld uit die heilsame werking van die Evangelie. Die evangelie voorsien in al ons behoeftes, neem ons ellende weg en versadig ons met vreugde.

Die stroom van genade en die boom van die lewe is ook reeds hier en nou aanwesig in ons lewe op aarde. Die prediking van Gods Woord is deel van daardie stroom wat vloei uit die troon van God en die Lam en die boom van die lewe is die krag waarmee God ons ook nou tegemoet tree in ons lewe. Sy blare moet reeds nou vir ons tot genesing wees en word.

Leef u by hierdie stroom en hierdie boom?

16 Augustus

Lees Openb. 22:6-20

Teks: Openb. 22:20

KOM!

Na al die dinge wat Johannes in die Gees op Patmos aanskou het en nadat hy die onbeskryflike heerlikheid gesien het wat die deel is van die kinders van God, kan dit eintlik nie anders nie as dat hy vurig sou bid: „ja, Kom, Here Jesus!” Hy is ’n banneling op Patmos, verstote van baie voorregte, oud en eensaam. Hy sien hierdie wêreld soos hy is: donker van sondeskuld en ongeregtigheid, vervreemd van God. Hy sien hoe die kwaad groter word en die kanker van die sonde meer slagoffers eis. Die stroom van ongeregtigheid word groter, breër, dieper. Hy sien hoedat die gang van die wêreldgeskiedenis nie ’n opklimmende lyn is nie, maar ’n afdalende. Dit word nie beter in die wêreld nie, maar slegter. Veral wat die geestelike lewe betref, neem ongehoorsaamheid en sondespel hand oor hand toe. Dit word al donkerder in die wêreld. Hierdie somber werklikheid van sonde en skuld voor God laat ’n mens vurig verlang na die nuwe hemel en die nuwe aarde, en laat spontaan die gebed opborrel: „ja, kom Here Jesus!”

Dit moet ook daagliks die gebed wees van die gelowige volk van God wat met reikhalssende verlange uitsien na die openbaarmaking van die kinders van God. Die nuwe — dit is ons vaderland! Ons burgerskap is in die hemele. Hier is ons vreemdelinge. Ons verlang na ons tuiste — ons ewige vaderland! — „Kom, Here Jesus!”

17 Augustus

Lees Rut 1:1 tot 10 en Ps. 103:12-18

Teks: Rig. 21:26 en Rut 1: 1(a)

(1) DIE KENMERK VAN DIE BOEK RUT — SONDE EN GENADE!

Die boek Rut bevat ’n ontroerende verhaal uit die tyd van die Rigters. Die slot van die boek Rigters deel ons mee: „In dié dae was daar geen koning in Israel nie: elkeen het gedoen wat reg was in sy oë.” Dit was dus vir Israel die tyd van geestelike verval.

Ryklik geseën deur die Here, wat met Sy volk ’n verbond gesluit en hulle ingelei het in ’n land wat vloei van melk en heuning, keer Israel hulle nietemin in brutale ongeloof en ongehoorsaamheid telkens maar weer van God af. Bandeloosheid, sedelike verwildering en verbreking van die verbondsbelofte, kenmerk die tydperk van die Rigters. Hierop volg dan noodwendig die oordele van God oor Sy ontroue volk.

Maar gelukkig dat die Here Sy volk nie heeltemal loslaat nie — selfs ook in die droewige dae van afval en ontrou; dat Hy Sy verbond gedenk óók waar Israel die verbond vergeet en verbreek het.

Onder leiding van die Rigters, wat die Here in Sy genade aan Sy volk gegee het, was daar tog die kern wat hulle weer tot die Here bekeer het sodat die volk weer die uitredding uit allerlei nood deelagtig kon word. So kan die tyd van die Rigters tipeer word as die tyd van sonde en genade; van verval en oprigting. S6 sien ons dit ook in die boek Rut.

18 Augustus

Lees Rut 1:10-22 en Luk. 12:22-18 Teks: Rut 1:1(b)

(2) BEGIN VAN DIE SONDE — ELIMELEG SOEK DIE UITKOMS ELDERS!

Die Here straf Sy volk deur droogte en misoeste. In Betlehem en omgewing heers daar hongersnood. Betlehem beteken Broodhuis, maar die broodkas in die broodhuis is leeg. Honger is 'n skerp swaard wat die vaste bande wat 'n mens aan jou geboortegrond bind, maklik ook afsny. So was daar ten minste vier wat dit daar in Betlehem nie langer kon uithou nie: Eliméleg met sy vrou Naomi, en hulle twee seuns Maglon en Giljon. Hulle verlaat die vaderland om elders uitkoms te soek.

Oppervlakkig beskou, sou ons sê dat ons hiermee geen fout te vind het nie! Daar kan tog nie beswaar daarteen wees om na die nabygeleë buiteland uit te wyk as daár wel baie werk en brood is nie. En — Eliméleg het dit immers alleen tydelik bedoel — nie langer as wat die hongersnood in Kanaän sal duur nie.

Die saak lê egter baie dieper!

Dit was in die dae van Eliméleg nog nie Pinkster gewees nie. Die Kerk was nog nie wêreld-Kerk nie maar beperk tot één volk: die volk Israel. Al die ander volke was heidenvolke met wie Israel hulle in geen vorm mag vermeng het nie. Godsvolk moes alleen woon — tot seën ook vir die heidenvolke. S6 alleen, in die afsondering, kon Israel sy eie karakter bewaar en s6 alleen die Christus voortbring: die Verlosser en Saligmaker wat straks op die Pinksterdag, deur Sy gees, die muur van afskeiding tussen Israel en die volkere sou afbreek.

In die lig hiervan was die heengaan van Eliméleg met sy gesin uit Kanaän na Moab wel deeglik sondig, baie sondig . . .

19 Augustus

Lees Rut 2:1-12 en Luk. 15:11-20 Teks: Rut 2(a)

(3) ELIMELEG BREEK MET DIE KERK

Die optrede van Eliméleg in sy dae kom neer op niks minder as die verbreking van sy bande met die Kerk. Sy optrede beteken immers die vermenging met die afgodiese wêreld teen die nadruklike bevel van die Here in.

Eliméleg stel die materiële welvaart vir homself en sy huisgesin hoër as die gemeenskap met die volk van God, en daarin, met die Here self, wat Sy heiligheid onder Sy uitverkore volk gehad het.

En dit word nog ernstiger waar die hongersnood waaronder die volk gely het, oordeel van die Here was. Eliméleg moes die oordeel van God erken en saam met die hele volk hulle voor God verootmoedig het. Nou onttrek Eliméleg homself eiemagtig langs sondige weë aan dié oordeel . . . Natuurlik sou hy probeer het om sy sonde goed te praat. Die nood was immers hoog en dit is slegs tydelik . . . maar:

Waar gee die Here toestemming om tydelik te sondig? En wie het, wanneer hy eers eenmaal met die afwyking begin het, die sonde onder beheer? Is die sonde dan nie 'n mag wat steeds tot verdere konsekwensies voer nie? En die nóód wat so groot was? Waar gee God dan Sy volk verlof om in die nood te sondig?

„'n Mens kan nie van jou geloof, éét nie” — sê hulle dikwels

en — sondige wêreldse weë word dan bewandel om hulle aardse doel te bereik. Maar dan kom dit daarop neer dat jy geestelik in Moab en nie meer in Kanaän woon nie . . .

20 Augustus

Lees Rut 2:12-23; Mark. 8:31-34. Teks: Rut 1:2(b)

(4) DIE SONDE . . . 'N AFDRAANDE PAD

Die sonde is 'n mag wat steeds van krag tot krag voortgaan. Daarom lees ons in vers twee: „en hulle het gekom in die veld van Moab en daar gebly!”

Dit wil sê — hulle vestig hulle daar en gaan, selfs toe die toestand in Kanaän reeds begin verander het en die terugkeer moontlik was, tog nie terug nie. Eliméleg sterf, maar Naomi en haar seuns bly nóg daar. Hulle het tuis geword!

Kinders gaan in die reël altyd verder as wat die ouers ooit bedoel het om te gaan. Hulle trek die konsekwensies in die kwade radikaal deur. Verbondskinders woon nie net as vreemdelinge te midde van die heidense afgodediens as — nee, nog erger — hulle verenig hulle in die huweliksverbond met hulle, en dit, terwyl die Here so uitdruklik daarteen gewaarsku het. Hier dreig die totale ondergang van die geslag van Eliméleg in die land van die heidendom.

Só is die weg van die sonde: 'n afdraande pad. Sonde baar sonde! Gee haar die pinkie en sy sal nie rus voordat sy u hele hand het nie. So gaan dit gewoonlik by alle afwykers in die verbond. Net so 'n bietjie toegee in die verslapping van my kerkgaan, Bybelles, gebed! Net so 'n weinig toegee aan die bekoringe van die Bose SONDER om rekening te hou met die bedwelkende mag van die Moab van die sonde! . . . En die kinders trek dan die konsekwensies deur! Vader en moeder — nou en dan in die Kerk: hulle heeltemal nie meer nie. Vader en moeder nie so trou in die Bybelles nie: hulle totaal van die Skrif vervreem.

Só is die weg van die sonde! Laat ons gewaarsku wees!

Weerstaan die eerste beginsels van die kwade sodat u nie die oordele van God oor u haal nie.

21 Augustus

Lees Rut 3:1-18; Hebr. 10:30-31 Teks: Rut 1:3(a)

(5) GODS OORDEEL OOR ELIMÉLEG . . .

Oor Eliméleg en sy gesin bly Gods oordeel nie uit nie. Aanvanklik gaan dit goed, maar dan sterf Eliméleg. Die man wat Kanaän verlaat het omdat hy tog moet lêwe, sterwe.

Die man wat na Moab uitwyk ter wille van die bróód — hy vind daar . . . die dóód!

Die man wat die sondegeweg volg omdat hy tog vir vrou en kinders moet sorg . . . hy laat vrou en kinders onversorgd in die vreemde agter. Deur Godshand neergevel in hulle jonge krag — sterf Maglon en Giljon ook en . . . drie weduwees rou daar in Moab . . .

Laat ons let op die weg van God met verbondskinders wat afwyk. Dit is die weg van die oordeel. Wie sal hulle tel — die bondskinders — wat weggegaan het na die Moab van die wêreld en die sonde, omdat dit daár so goed gelyk het, en hulle dit ook aanvanklik so goed getref het maar . . . ten slotte het hulle tog slegs teleurstelling op teleurstelling ondervind. Juis toe die lewenshuis wat daar in aanbou was, bykans voltooi was, gryp God in deur die dood. Juis toe dit maatskaplik so goed gegaan het, het gesinsellende die weelde vergal.

Juis toe dit geskyn het of die einddoel bereik is, het die groot ineenstorting gekom.

Voorwaar — daar is 'n GOD wat leef en op aarde vonnis gee.

„Die Here”, so staan daar in Hebr. 10:30 geskrywe, „sal Sy volk (let daarop: SY VOLK) oordeel!”

En — „Vreeslik is dit om te val in die hande van die lewende God!” (Hebr. 10:30).

22 Augustus

Lees Rut 4:1-14 en Jak. 2:8,13. Teks: Rut 4:14.

(6) GODS OORDELE NIE DIE LAASTE WOORD NIE . . .

Die oordele van God het uiteindelik gediën om die weg vir die openbaring van Sy genade te open.

As Naomi heeltemal alleen daar in die vreemde land agterbly, dan kom daar in haar hart, met onweerstaanbare krag, die drang en begeerte om na Kanaän terug te gaan.

En hoe verheerlik God dan nie aan die afgewekenes weer Sy genade nie.

Rut keer saam met haar skoonmoeder terug na Kanaän.

Straks neem Boas Rut tot vrou en uit Boas word dan tog, deur die genade van die Here, die geslag van Eliméleg vir die Koninkryk van God behou. Straks gee die Here aan hulle 'n kind; 'n kind met die naam van Obed. Sy seun is Isai en Isai die vader van Dawid. Obed word so die grootvader van Dawid, en so oor Dawid heen, die grootvader van Dawid se grote Seun, Jesus Christus. In Boas en Rut . . . is die geslag van Eliméleg nog gebruik vir die heerlikste waarvoor 'n geslag in Israel gebruik kon word: die voortbring van die Messias. So roem dan uiteindelik tog die Barmhartigheid teen die oordeel — ook in die geslag van Eliméleg.

23 Augustus

Lees Rut 4:14-22 en Joh. 3:14-18. Teks: Rut 4:17.

SO ROEM DIE BARMHARTIGHEID VAN GOD TEEN DIE OORDEEL — OOK IN DIE GESLAG VAN ELIMÉLEG . . .

So het dan uiteindelik in die geslag van Eliméleg die genade teen die oordeel geroem.

Ja, die genade, dit wil sê, die onverdiende ontferming van dié God wat by Sy werk aan Sy volk, Hom nie laat lei deur die waarheid of verdienste van die volk nie, maar deur Sy soewereine welbehag.

Deur die genade van God, wat sy middelpunt vind in Jesus Christus, word daar, tot aan die voleinding van die wêreld toe, geslagte van verbondskinders wat deur hulle eie afwykinge dreig om vir Ewig verlore te gaan, nogtans vir Ewig gered. Dikwels word hulle, ook deur bange oordele heen, teruggelei na Kanaän — teruggebring na die Kerk — teruggebring soos brandhout wat deur Gods-ontferminge uit die vuur geruk is.

Laat ons dié God van genade roem: dié God wat Sy volk nie vir ewig verstoot nie, ook al het hulle Hom verlaat.

Laat ons wakker en waaksaam wees om nie af te wyk van die Here en Sy weg nie.

Eliméleg se geslag is behou maar . . . in die weg van bange oordeel heen. Heil ons wanneer ons met ware ootmoed en berou, betyds na God terugkeer. Dan word ons lewe, nou en vir ewig, deur Onse God gered.

In Jesus Christus, onse Here!!

24 Augustus

Lees 1 Kron. 15:1-15. Teks: 1 Kron. 15:13

DIE WARE DIENS VAN GOD

Die eerste poging om die ark van die Here na Jerusalem te bring het misluk. Dit was haas onbegryplik want die bedoeling was so

goed, die voorbereidings so deeglik en die optog so koninklik rojaal! Maar hierdie is nie 'n militêre aangeleentheid waarin gevierde offisiere willekeurig kan beslis nie. Die ark is die teken van Gods teenwoordigheid onder Sy volk en daarmee kan nie maar argeloos gehandel word soos wat die heidene (die Filistyne) daarmee gedoen het nie.

Drasties was daarom die ingryping van God en hierdie ingryping wek die vraag by Dawid: „Hoe kan die ark van die Here na my Kom?” (II Sam. 6:9).

Die tweede keer geskied die beplanning en voorbereiding so anders. Daar word gevra na die voorskrifte van die wet. Die priesters wat hulle vooraf moes reinig, neem nou die leiding. Die hele optog het 'n gewyde karakter. Dawid self het sy koninklike gewaad uitgetrek en die kleed van 'n dienende priester aangetrek. Alles wat hier gebeur, geskied onder die waarskuwing: Die Here onse God het teen ons uitgebreek omdat ons Hom nie gesoek het soos dit hoort nie.

Hieruit moet twee belangrike afleidings gemaak word: Eerstens, ewewillige godsdienst is sonde. Die diens van God uit menslike oorgewinge — hoe goed en vroom ookal bedoel — kan God nie behaag nie. Die argelose en willekeurige uitsteek van die hande na die heilige dinge van God bring die dood omdat dit uiteindelik op een lyn loop met die heidendom.

Tweedens, die ware diens van God is om te luister na die Woord van God. Die vraag na God is die vraag na Sy Woord. In gehoorsaamheid aan Sy Woord en onder die leiding van Sy Gees kan God alleen waarlik gedien word.

25 Augustus

Lees I Kron. 15:25-29; II Sam. 6:12-15. Teks: 1 Kron. 15:29

DIE VREUGDE VAN DIE GELOOF

Die stoet met die verbondsark van God is onderweg na Jerusalem. Heilige vrees is daar by almal. Veral Dawid het met 'n bewende hart hieraan gedeel want die herinnering aan wat by die vorige geleentheid gebeur het, het stellig 'n diep indruk gemaak. As so iets tog maar nie weer gebeur nie!

Maar daar gebeur niks. Na mate die optog sonder voorval Jerusalem nader, het die spanning plek gemaak vir vreugde. God se seën rus dan tog op hierdie onderneming! Die ark van God sal dan tog sy tuiste in Jerusalem vind! God wil dan tog in die midde van sy volk woon!

Groot blydschap oorweldig hulle. Die basuingeklanke styg omhoog en die volk juig. En die koning voel hom één met hierdie begenadigde volk. Saam met sy volk dans hy voor die ark uit. In sy gedrag is daar iets van geestelike vervoering. Ongeag sy koningskap is hy saam met die volk vrolik voor die aangesig van God.

Hier is die vreugde van die geloof wat dwarsoor menslike instellings en versperrings heen breek en die begenadigde volk van God saamsnoer in 'n magtige Halleluja: Loof die Here! God wat as die heilige aanbiddende wil word is ook die barmhartige God wat by sy volk wil woning maak. Sy welbehag wil daar woon waar mense in gehoorsaamheid aan Sy woord na Hom vra.

So mag die Halleluja van die geloof ook leef op ons lippe en in ons lewe want die koms van die verbondsark in Jerusalem is slegs voorafskaduwing van die koms en teenwoordigheid van God by mense in en deur Jesus Christus. „Alle volke, klap met die hande; juig tot eer van God met 'n stem van gejubel!” (Ps. 47:2).

26 Augustus

Lees 1 Kron. 15:25-29; II Sam. 6:20-23.

Teks: 1 Kron. 15:29.

DIE WREWEL VAN DIE ONGELOOF

Die stoet het Jerusalem binnegekom. Voor een van die vensters staan Migal. In een oog opslag besef sy wat gaande is: Die koning van Israel is besig om van homself 'n bespotting te maak. „En sy het hom in haar hart verag”.

Nou lees ons in II Sam. 6 dat toe Dawid na hierdie verrigtinge teruggekom het om sy huisgesin te seën, Migal hom met haar wrewel tegemoet getree het. Hoe kan hy as koning hom so verneder en soos 'n ligsinnige te kere gaan? Sy is verontwaardig. Dawid het sy koninklike eer en aansien in die modder gesleep.

Vir Dawid is elke kwetsende woord 'n wondende dolksteek. Die vlam van sy geloof brand so hoog, oorstelpend is sy vreugde en dankbaarheid. Vir Migal is dit dwaasheid. Sy noem dit ergerlik en belaglik.

„In U lig sien ons die lig”. Dit wat Dawid weet en beleef het geen mens vanuit homself nie. Deur God se barmhartige toewending is hy saam met sy volk aangegryp en verbly. In sy verwondering hieroor kon hy doen wat hy gedoen het, kon hy homself vergeet en slegs saam met sy juigende volk bly wees. Voor die wonder van Gods barmhartigheid val elke menslike rangordening van hoog en laag weg en kan die begunadigde net nederig en dakbaar lofsing en aanbid. „Want 'n dag in u voorhowe is beter as duisend; ek wil liever by die drumpel staan in die huis van my God as om te woon in die tente van goddeloosheid”. (Ps. 84:11).

Hiervan verstaan Migal niks. Hieroor kan sy alleen met veragting spreek. Maar op hierdie punt het Dawid en haar weë uiteen gegaan, al het hulle ook lewenslank bymekaar gebly. Haar hoogmoed het haar eensaam gemaak. Die wrewel van haar ongeloof het haar in alle opsigte tot onvrugbaarheid gedoem.

27 Augustus

Lees 1 Kron 17:1-6; Joh. 4:21-30.

Teks: 1 Kron. 17:1.

„'N HUIS” VIR GOD

Die verbondsark van die Here is nou in die tent wat Dawid daarvoor in Jerusalem opgeslaan het. Dawid is terug in sy pragtige nuwe paleis wat hy vir hom gebou het. Wat 'n merkwaardige verhouding: God woon in 'n tent en die dienskneg van God woon in 'n paleis!

Hieroor kan Dawid nie gelukkig voel nie. Hy ontbied Natan, die profeet: „Kyk ek woon in 'n huis van sederhout, maar die verbondsark van die Here onder tentdoeke”. Dit mag tog nie! Vir die Here moet 'n „huis”, 'n tempel gebou word! Natan stem saam: „Doen alles wat in u hart is, God is met u”. Maar is God hierin met hom? 'n Vroom vergissing! Ja, so maklik word vroom menslike inbeeldinge gedagtes van God gemaak; so gou word die stem van die menslike hart die stem van die Heilige Gees. Nee, Natan, gaan sê vir Dawid: „So spreek die Here: Jy mag nie vir My die huis bou om in te woon nie. God het met Sy volk getrek van tent tot tent, en van tabernakel tot tabernakel en nooit het Hy vir hulle gevra: „Waarom bou julle nie vir My 'n huis van sederhout nie?”

'n Huis vir God — dit is pragtig solank dit die middelpunt bly van die ware aanbidding van God. Maar hier dreig ook gevaar: so maklik kan vergeet word dat dit gaan om God en nie om die huis nie. Dan word die huis wel mooier en die seremonies indrukwekkender, maar God is nie daar nie.

Daarom dan ook dat toe God in die Seun van Dawid, Jesus Christus by die mense gekom en die blye boodskap weerklink het: „Kyk die Koninkryk van God het naby gekom,” Hy genoodsaak was

om met 'n sweep die tempel te reinig wat deur menslike willekeur 'n rowerspelonk geword het.

Daarom dat Hy op die vraag van die Samaritaanse vrou geantwoord het: „Daar kom 'n uur wanneer julle nie op hierdie berg en ook nie in Jerusalem die Vader sal aanbid nie. Maar daar kom 'n uur, en dit is nou, wanneer die ware aanbidders die Vader in gees en waarheid sal aanbid.”

28 Augustus

Lees 1 Kron. 17:7-27. Teks: 1 Kron. 17:10.

'N „HUIS” VIR DAWID

Die Nee van God aan Dawid is egter nie sonder belofte nie. Dawid wil vir God 'n huis bou? Dit sal net andersom wees! God sal vir Dawid 'n huis bou. En die huis wat God vir Dawid sal bou het 'n tweërlei strekking: tydelik in soverre as wat die op mekaar volgende konings van Juda almal nakomelinge van Dawid sal wees; maar veral ewig: „Ek sal Hom laat bestaan in my huis en in my Koninkryk tot in ewigheid, en sy troon sal vas staan tot in ewigheid.” Uit die vrug van sy lendene sal die Messias verwek word (Luk. 1:32).

„Kyk daar kom 'n Man wie se Naam is Spruit en Hy sal uit Sy plek uitspruit en Hy sal die tempel van die Here bou . . . en Hy sal majesteit verkry en sit en heers op Sy troon” (Sag. 6: 12 en 13).

Die Messiaanse belofte wat verbonde was aan die stam van Juda word nou nouer verbind aan 'n huis uit Juda, aan die huis van Dawid. Dawid sal dus nie vir die Here 'n huis bou nie voordat die Here nie vir hom 'n huis gebou het nie. In die belofte van die Messias lê God die grondslag van 'n huis van God wat in ewigheid sal bly.

Elke keer wanneer die gemeente van die opgestane Here bely: „opgevaar na die hemel en sit aan die regterhand van God die Almagtige Vader vanwaar Hy sal kom om te oordeel die lewende en die dode” is in Hom vervul wat aan Dawid belowe is: „en Sy troon sal vas staan in ewigheid”.

Gods weiering beteken daarom nie dat God nou Sy genade aan Dawid onttrek nie; maar juis dat God dit op Sy wyse aan Hom bevestig. In dankbaarheid kan Dawid alleen bely: „Wie is ek, Here God, en wat is my huis, dat U my tot hiertoe gebring het”.

29 Augustus

Lees 1 Kron. 21:1-30 Teks: 1 Kron. 21:8

DIE VOLKSTELLING: SONDE EN GENADE

Gods belofte: „Ek sal vir jou 'n huis stig” word na sy tydelike strekking verwerklik. Israel het 'n groot en magtige ryk geword. Na jarelange stryd het daar nou eindelik rus gekom. Maar in sulke omstandighede bly versoeking en sonde ook nie uit nie.

In II Sam. 24 lees ons dat God Dawid aangehits het om die volk te tel omdat God die volk wou straf. Die kroniekskrywer vermeld egter dat Satan Dawid aangehits het. Waarskynlik is dit sy bedoeeling dat God Satan hierin gebruik het (Job 1 en 2).

Die volk word getel. Dit was egter verkeerd in die oë van die Here. Waarom, word hier nie vermeld nie. 'n Volkstelling as sodanig is nie verkeerd nie (vgl. Ex. 30:12 en Num. 1:2). Was Dawid se dryfveer eersug en hoogmoed? Wou hy hom streel in die besef van sy grootheid en mag?

Die uitslag van die volkstelling het daarom geen genoegdoening verskaf nie. Dawid besef dat hy gesondig het en smeek om vergifnis. Vergewing word geskenk maar die straf bly nie uit nie. Dawid mag kies tussen drie moontlikhede wat eintlik neerkom op 'n keuse

tussen die genade van mense of die genade van God. Uit ervaring weet Dawid dat temidde van menslike gebrokenheid en nood daar net een moontlikheid kan wees. Hy verkies om in die hande van God te val „want Sy barmhartigheid is groot”. Gods koms na die mens is altyd beide gerig en genade. Sy heiligheid ontbloom elke donkere skuilhoek as sonde en skuld voor God, maar Hy rig die ontdekte en gebrokene weer op. Dawid probeer hom daarom ook nie verontskuldig nie maar verlaat hom op die genade van God. „Die droefheid volgens die wil van God werk ’n onberoulike bekering tot redding”.

Dit is hierdie genade wat sigbaar geword het in die Seun van Dawid, Jesus Christus wat in Kruis en Opstanding vir ons geword het die geregtigheid van God.

30 Augustus

Lees 1 Kron. 22:1-19. Teks: 1 Kron. 22:11

’N ONVERVULDE WENS EN TOG . . .

Koning Dawid word oud. Hy voel hom geroepe om sy laaste opdragte te gee. Dit was sy wens om vir God ’n huis te bou. Dit word hom nie toegelaat nie omdat hy in sy eie woorde „’n menigte bloed vergiet en groot oorloë gevoer het”.

Die tempelbou sou die taak van sy seun, Salomo, wees. Hierin het Dawid hom berus. Maar berusting beteken nie om met gevoude hande te sit nie. Asof hy in die toekoms wou gryp, het hy ter voorbereiding gedoen wat sy hand gevind het om te doen. Vandat die ark in Jerusalem gekom het, het hy boumateriaal en gereedskap vir die bou van die tempel versamel.

Alles gee hy nou aan Salomo oor met die opdrag: „Nou, my seun, mag die Here met jou wees, dat jy voorspoedig kan wees om die huis van die Here jou God te bou”. Hierna tref hy al die reëlings vir die regte hou van die erediens en lê hy die grondslae vir die tempelmusiek. Selfs die tempelwagters word aangewys.

In sy gees leef Dawid hom in in die ware diens en verheerliking van God wanneer God in Sy huis in die Godstad onder Sy volk sal woon. Al siende die onsielike verrig Dawid sy dienswerk met die oog op die ware verheerliking van God.

Die belofte van God aan Dawid: „En jou huis en jou Koningskap sal bestendig wees tot in ewigheid” het in die Seun van Dawid, onse Here Jesus Christus sy volle trefkrag en waarheid verkry. Hy het die ewige Koningskap uit die huis van Dawid kom vestig. In en deur Hom is ons burgers van hierdie Koninkryk. Nou weet ons dit in die geloof maar eenmaal sal ons tenvolte ken soos ons tenvolte geken is.

Laat ons ook hier in die tussentyd ons dienswerk so verrig met die oog op Sy toekoms waar ons almal één sal wees in die Here tot lof van God in der ewigheid.

31 Augustus

Lees 1 Kronieke 22:1-10; Jes. 9:1-6. Teks: 1 Kronieke 22:9

RUS IN ’N RUSTELOSE WERELD

In ’n rustelose wêreld vol van stryd bly die mens smag na ’n tyd van rus en vrede. Die verwagting van so ’n tyd bly voortleef van geslag tot geslag. By elke nuwe geboorte vlam hierdie hoop en verwagting weer op.

As Lameg met sy kind Noag in sy arms staan, dan sê hy: „Dit is hy wat ons sal troos oor ons werk en oor die moeitevolle arbeid van ons hande”. Ook in die hart van Dawid het hierdie verwagting skynbaar gelewe. As daar ’n seun gebore word, dan gee hy aan hom die naam Salomo, want die Here het aan hom gesê: „Ek sal

jou 'n seun gee en ek sal aan hom rus verskaf". Die ou verwagting tree weer helder op die voorgrond. In die naam Salomo lê hierdie verwagting ook opgesluit. Dit kom van die Hebreuse woord wat vrede beteken en wat soos dit hier staan vertaal kan word met „ryk aan vrede”.

Gedurende sy regering het daar rus en vrede vir Israel aangebreek op staatkundige gebied, maar rus en vrede in die mensehart, 'n blywende rus en vrede, kon hy nie bring nie. Weldra het die rus en vrede gewyk en die mense moes met hoop en verwagting in hulle harte voortleef.

God het hierdie hoop en verwagting lewend in die mens se hart gehou, want eenmaal sou daar Een kom wat die ware rus en vrede sou bring. Al hierdie mense wat gekom en gegaan het en die hoop by wyle laat opflikker het, was almal stille profisieë, vingers wat gewys het na Hom wat sou kom, die groot Vredevors, Jesus Christus. Nou kan elke vermoede, elke rustelose, soekende mens, vrede vind. Deur Hom vind ons vrede met God en dan ook vrede met alle mense.

1 September

Lees 1 Kronieke 22:11-14; Mat. 14:22-28 Teks: 1 Kronieke 22:13

DIE VREES VERDRYWE

Elke nuwe onderneming is 'n uitdaging, die onbekende bring egter ook altyd 'n mate van huiwering en vrees by die mens. So staan Salomo, jonk en onervare voor 'n geweldige taak wat aan hom opgedra word. Dawid weet dat Salomo kan vrees en terugdeins vir die taak, daarom sê hy „wees nie bevrees en wees nie verskrik nie”. Sulke woorde alleen baat egter niks, dit kan die vrees nie verdrywe nie.

Dawid sê egter nie alleen, wees nie bevrees nie. Hy sê, as hy die insettinge en verordeninge onderhou, dan sal hy voorspoedig wees, want dan sal die Here met hom wees. As hy die insettinge onderhou, dit is die geloofsweg bewandel, dan sal hy voorspoedig wees en hy hoef nie te vrees nie. Ja, want die geloof dryf die vrees buite. Wie glo, die weet dat God met hom is en as God met ons is, waarom sou ons dan vrees? Met God is ons instaat tot alles.

As God in Christus Jesus tot 'n sondige wêreld kom, dan weet Hy dat die wêreld sal sidder en vrees, want wie kan voor die Heilige God bestaan? Maar omdat Hy nie gekom het as die God teen ons, maar as die God vir ons, nie om te oordeel, maar om te red, roep Christus telkens die mensdom wat Hy tegemoet tree toe: „Vrees nie, dit is Ek”. Die God met ons, daarom hoef hulle nie te vrees nie.

Ook vandag mag ons weet as ons Sy insettinge onderhou, dan is Hy met ons en daarom hoef ons nie te vrees nie, hoe donker die toekoms ook mag wees, wat daar alles op ons wag, by Hom is ons veilig en geborge vir die tyd en die ewigheid.

2 September

Lees 1 Kronieke 22:17-19 Teks: 1 Kronieke 22:19

DIE SOEK VAN DIE HERE

Hier staan: „rig julle siel daarop om die Here te soek”. Rig beteken hier, maak dit julle doelwit. Soek is ook nie die einde van 'n daad nie, 'n mens soek na iets, omdat jy, as jy dit gevind het, iets daarmee wil maak. Hier is die doel van die soek seker om die Here te dien.

Hierna volg: „en maak julle klaar en bou die heiligdom van die Here”. Hiermee word een van die weë aangewys waarlangs 'n mens God moet soek en ook moet dien: naamlik in die huis van God.

Dit is een van die hulporgane wat God daar gestel het om ons te help om Hom te soek.

'n Mens soek God om hom te dien, daar is ander redes ook waarom mense God soek, dit is om Hom dood te maak, omdat Hy vir hulle 'n struikelblok is. Ons vind dit in die tuin van Getsemanè, daar het die bende gekom om Hom gevange te neem.

Mense wat Hom gevange wil neem, rig nie 'n kerk op nie, hulle maak gebruik van ander hulpmiddels, die wat die wêreld bied. Daar is vandag ook sulke mense en hulle aanvalle is teen die kerk en die gelowiges, omdat hulle in die kerk iets sigbaars sien waarteen hulle kan veg.

Wees egter getroos. Die bende in die tuin kon Jesus nie gevange neem met hulle swaarde en stokke nie. Ook sy kerk op aarde kon nie met swaarde en stokke tot 'n val gebring word nie. Jesus kan alleen gesoek en gevind word op die knieë. So gee Hy Hom aan ons. Dit is ook die enigste weg vir 'n wêreld wat soek om Hom dood te maak.

3 September

Lees 1 Kronieke 28:1-9; Mark. 10:17-22 Teks: 1 Kronieke 28:9

MY SEUN GEE MY JOU HART

„Dien Hom met 'n volkome hart en met 'n gewillige siel”. Dit beteken, met 'n onverdeelde hart, net Hom alleen. Ook nie uit uiterlike dwang nie, maar uit liefde, gewillig, gehoorsaam.

Mense kan ons met 'n verdeelde hart dien, ook die owerheid, hulle is tevrede as ons maar nougeset die wette volbring. Hulle oordeel alleen na die uiterlike handeling en dade van die mens. Hulle bekommer hulle nie oor die hart en die gesindheid nie. Hulle oordeel nie daaroor nie, want hulle kan dit nie peil en deurgroond nie. By God is dit anders, Hy vra nie soseer na die uiterlike dade en pligpleginge nie, maar na die gesindheid van die hart. Die som en die inhoud van al Sy geboie is die gebod van die liefde. Al het ons alles volbring, elke jota en titel van die wet, maar ons hart was nie daarby nie, dan baat alles niks. Ons kan God nie dien terwyl ons hart brand van verlange na die wêreld se dinge nie. Ons kan nie Sy wil volbring terwyl ons daaroor murmureer nie. God lê beslag op die hart van die mens en daarom op die ganse mense. Dit word vir ons duidelik uit die gelykenis wat Christus self vertel het, die gelykenis van die ryk jong man.

In Christus se lewe sien ons wat dit beteken om God te dien met 'n volkome hart.

Hoe dikwels wil ons nie God dien, terwyl ons nog vashou aan die dinge van die wêreld nie? Ons dien Hom omdat ons 'n ewige oordeel vrees, ons meen dat ons so daaraan kan ontkom. Dit alles baat niks. God sê: „gee my jou hart”.

4 September

Lees 1 Kronieke 28:9-14 Teks: 1 Kronieke 29:9

DIE SOEKENDE HERDER

Soek kan so 'n vermoeiende werk wees. Dit kan ook so vrugtelos en tydrowend wees. 'n Mens soek, jy offer soveel tyd en krag op en op die einde blyk dit 'n tevergeefse poging. Jy het nie gevind waarna jy gesoek het nie. Soms vind 'n mens wel, maar dan is dit so teleurstellend, dit wat jy gevind het beantwoord nie aan jou verwagtings nie.

Hier egter is dit heel anders, daar is 'n belofte, 'n versekering aan verbonde. „As jy soek”. Dit is die voorwaarde en die belofte, „sal Hy Hom deur jou laat vind”. 'n Mens soek dus nie tevergeefs na God nie. Hy laat Hom vind. Hy gaan by geen soeker verby

nie. Meer nog, die wat vind, sal nooit teleurgesteld wees nie, want wie God vind, het alles gevind. Die skat van groot waarde.

Eintlik is die waarheid nog groter, nog heerliker. Daar is geen mens wat uit homself 'n begeerte na God het en self God begin soek nie. Dit is eintlik God wat ons soek en dan pas begin ons Hom soek en as Hy Hom deur ons laat vind, dan ontdek ons dat ons lank reeds deur Hom gesoek en gevind is.

Deur die gewyde bladsye van die Bybel tref ons God aan as die soekende Herder, wat verlore sondaars soek om hulle te red en salig te maak.

In Christus Jesus het dit sy hoogtepunt bereik, toe het God in ons vlees neergedaal om verdwaaldes en verlore sondaars te soek en salig te maak.

Nou is dit eers tenvolle waar, as ons Hom soek, laat Hy Hom deur ons vind, want Hy het ons eerste gesoek.

Daarom: „Soek Hom, o siel, wat deur hellevrees gepynig is. Gebroke hart, toon Hom jou wonde. Die ewige Vader sal jou red.”

5 September

Lees 1 Kronieke 29:1-15; Efesiërs 2:11-22 Teks: 1 Kronieke 29:15

VREEMDELINGE EN BYWONERS

'n Vreemdeling, ons weet wat dit beteken, iemand wat nie goed bekend is nie, of glad nie bekend is nie. Dieselfde geld van die woord bywoner, ons weet wat dit beteken. Een wat nie vaste verblyf het nie. Een wat geen vaste besit het nie.

So sê Dawid is Israel voor Gods aangesig. Hierdie woorde kan 'n verkeerde indruk skep. Hoe kan die mens by God 'n vreemdeling wees, iemand wat God nie goed ken nie, of glad nie ken nie, terwyl die Psalmis sê: „U ken ons van verre”. 'n Bywoner, dit kan nog van 'n ongelowige geld, maar 'n gelowige, soos Dawid en die volk Israel, hulle is tog Gods volk.

Die volgende sinsgedeelte moet egter hierby geles word naamlik: „ons dae op die aarde”. Dan beteken dit dat solank ons op aarde is, is ons bestaan voor God soos die van 'n bywoner, tydelik. Dan pas dit ook in die gees van ander gedeeltes uit die Bybel. Dan slaan dit op die onsekerheid en verbygaande aard van ons aardse bestaan. Soos 'n vreemdeling en 'n bywoner, nêrens tuis, altyd op pad, altyd verder, sonder om te weet waar ons sal kom en waar dit sal eindig.

Van die ongelowige is dit waar, hy is 'n bywoner, sonder reg, 'n vreemdeling wat nie kan aanspraak maak op voorregte nie.

So was ons almal vanweë ons sondes, vreemdelinge by God, maar Paulus sê in die brief aan die Efesiërs, deur Christus het ons naby gekom, nie meer bywoners, maar medeburgers van die heiliges, huisgenote van God. Wat 'n blye versekering vir ons die verloornes, wat niks anders verdien het, as om bywoners en vreemdelinge te wees nie, dat ons mag hoor in Christus, medeburgers, en huisgenote. Daar wag 'n Vaderland daarbo, waar ons ewig tuis is.

6 September

Lees 1 Kronieke 29:15-20 Teks: 1 Kronieke 29:16

'N DANKOFFER AAN GOD

Ons meen so dikwels dat as ons 'n offer aan God bring, ons God 'n guns aandoen. Ons dink dat dit ons goed is en dat ons daar beskikkingsreg oor het en daarmee kan doen wat ons wil. Hier hoor ons die teenoorgestelde en daarmee ook die volle waarheid.

Hierdie woorde is die belydenis van 'n mens wat deur Gods guns en weldade aangegryp is, wat Gods genade in sy volheid leer ken het.

Dawid het offergawes ingesamel vir die huis van God. Hy is oorweldig deur die reaksie van die volk. Hy voel klein en nietig daaronder. Nou besef hy „hierdie ganse rykdom wat ons klaar hou om vir U heilige naam 'n huis te bou, dit kom uit U hand en dit behoort alles aan U”.

God het dit aan die mense gegee. Dit is Gods gawes. Die mens kan dit nie van God weerhou nie. Dit behoort aan God.

Die mens wat dit begryp kla en murmureer nie, omdat hy iets moet gee nie, maar is bly dat hy kan gee, omdat hy besef, alles kom van God. Hy gee uit dankbaarheid vir alles wat God aan hom gegee het.

Die grootste genadegawe van God is egter nie uiterlike gifte nie, maar is Christus Jesus waarin Hy Homself gegee het as losprys vir ons sondes. In Hom het ons alles, skuldvergewing, redding en ewige lewe. Hoeveel te meer moet ons nie uit dankbaarheid gee nie, nie net ons goed nie, maar ons ganse lewe. Wie dit reg verstaan het, hy kan alleen in dankbaarheid gee, en bely dit kom uit U hand en behoort aan U, ons redding, ons verlossing, ons goed, ons al, dit kom van U, ons lê alles vrywillig op U altaar.

7 September

Lees 2 Kron. 1:1-13 Teks: 2 Kron. 1:7

SY BEGEERTE

Salomo was 'n besonder bevoorregte persoon. God kom na hom toe en gee aan hom 'n keuse. Hy kan enigiets van die Here vra — hy sal dit kry. Salomo kry die geleentheid van sy lewe; dit mag hy nie verby laat gaan nie. Hier is nou die groot geleentheid om persoonlike begerighede en verlangens bevredig en vervul te kry.

Salomo is egter anders. Hy dink aan die groot verantwoordelikeid wat op sy skouers geplaas is. Hy is koning van die volk van God gemaak en hy is nog jonk. Hierdie volk is ook nie 'n geringe volk nie, maar dit is 'n volk „talryk soos die stof van die aarde.”

Hy het dan ook hierdie taak met gebed en offer aanvaar — hy het na Gibeon, na die tabernakel gegaan en na die Ark van die Verbond. Salomo sien dus op na God, nou kom God na hom toe en sê: „Begeer wat ek jou moet gee.” Hy vra: „Here gee my nou wysheid en kennis om hierdie volk te regeer.”

Die koning van hierdie groot volk steek sy leë hande na God toe uit. Hy openbaar sy geloof en vertroue in die God van sy vader, hy wil hierdie roeping in verantwoordelikheid aanvaar, hy wil dit aan die hand van God doen, want dit is nog altyd vir God wat hy moet werk.

Wat is ons begeerte broeder en suster? „Laat julle begeertes in alles deur gebed en smeking met danksegging bekend word by God,” het die apostel Paulus gesê. Ons mag dit doen omdat ons uitverkies is en aangestel is om vrug te gaan dra. Ons is in verantwoordelikheid geplaas. Hierdie verantwoordelikheid moet ons elke dag opnuut aanvaar en dit het nog altyd met Gods volk — Gods kerk — Gods gemeente te doen.

„Bid en vir julle sal gegee word” — bid dan vir wysheid, kennis, genade en vreugde om elke dag ons taak en verantwoordelikheid in diens en tot eer van God te aanvaar en te verrig.

8 September

Lees 1 Sam. 7:8-13.

Teks. 2 Kron. 2:19

'N HUIS VIR DIE NAAM VAN DIE HERE

By Dawid het die begeerte gebrand om 'n huis vir die Naam van die Here te bou. God het dit nie toegelaat nie. Hy stuur die profeet Nathan om dit aan hom bekend te maak. God belowe egter dat sy nakomeling die huis vir die Naam van die Here sal bou.

Nou het Salomo die seun van Dawid gedink om dit te doen. Hy begin dan ook dadelik met die voorbereidings.

Dit is dan ook reg dat Salomo — die man wat wysheid van die Here gevra het om Gods volk te regeer, dit doen.

'n Huis vir die Naam van Here, 'n huis waar die Naam van Here sal weerklink — waar dit om die verkondiging van Sy Naam sal gaan — waar Hy die ewige en Almagtige God sal regeer.

'n Huis vir die Naam van die Here? Jacob het na sy droom te Betël gesê: „Hoe vreeslik is hierdie plek, dit is hier niks anders as 'n huis van God nie . . .”

In die Huis van die Here — waar die Naam van die Here heers — daar is ook die oordeel van die Here. Daar word vir die sondes van die volk gebid en daar ontvang hulle vergiffenis.

Die Naam van die Here beteken dus ook dat die Here verlos — dat Hy vergewe.

Daar is dan ook 'n Naam aan ons gegee waardeur ons verlos kan word. Dit is Jesus.

Hy kom van God af en Hy is God — Hy het dan ook in die Huis van die Here — die ewige huis wat nie met hande gemaak is nie — ingegaan en vandaar af kom Hy deur Sy Gees om in ons huise, wat ons gebou het, te kom woon.

Het ons daaraan gedink om 'n huis vir die Naam van die Here te bou?

9 September

Lees 2 Kron. 2:3-10 Teks: 2 Kron. 2:6

MENSLIKE ONMAG

Salomo besef die geweldigheid — die grootsheid van die taak wat hy onderneem het.

Die huis vir die Here moet iets besonders wees, dit moet aan Hom geheilig wees — vir Hom afgesonderd wees, aan Hom moet dit behoort.

Salomo is egter net mens, skepsel van God, daar is geen verwaandheid of grootdoenerigheid by hom nie as hy sê: „Dit is vir die Here wat ek bou want onse God is groter as al die gode.” Hier is 'n stuk getuigenis wat Salomo teenoor die heiden koning Hiram lewer — 'n stuk verkondiging. Hiram moet weet wie God is, en hy moet ook weet dat geen mens eintlik in staat is om 'n huis vir die Here te bou waarin Hy kan woon nie: „ . . . die hoogste hemele kan Hom nie bevat nie.”

Salomo ken sy plek en weet dat hy die grense, wat deur God vir die mens — Sy skepsel — bepaal is, nie mag oorskry nie.

„Wie is in staat om vir Hom 'n huis te bou?” Die huis wat Salomo laat bou het was mense-werk — tydelik — aards. Daar is maar een wat dit werklik kon doen — ja vir ons kom doen het — die Koning van alle Konings — Jesus Christus en Hy het dit aan die kruis en in die graf kom doen.

Klein en nietig staan die mens — ja selfs koning Salomo — met die vraag: „Maar wie is in staat om vir Hom 'n huis te bou?”

Net God self is in staat om die Huis te bou en Hy doen dit deur ons eie af te breek — aan die Kruis af te breek en vir Hom van nuuts te bou — op ons onmag te bou.

„As die Here die huis nie bou nie, tevergeefs werk die wat daar aan bou.”

10 September

Lees 2 Kron. 2:11-12; Joh. 3:14-16 Teks: 2 Kron. 2:11b

DIE HERE HET SY VOLK LIEF

Koning Hiram word deur die voorneme van Salomo aangegryp en hy spreek oor die Here in woorde wat van die Israelitiese bely-

denis afkomstig is, dit het vermoedelik ook in Salomo se brief voor-gekom.

Die heiden erken die Here as God van Israel wat sy volk in die koning seën.

„Omdat die Here sy volk liefhet, het hy vir Salomo as koning oor hulle aangestel.”

Dit gaan nie hier om die grootheid en begaafdheid van Salomo nie — al sou 'n mens die afleiding kon maak, maar dit gaan om Gods liefde vir Sy volk — dit staan voorop — dit is die belangrikste — die oorheersende werklikheid.

Uit Gods liefde het dit moontlik geword dat Salomo koning kon word en die koning kon wees wat in nederigheid voor God gebuig het. Salomo is dus koning wat daar is omdat God liefhet — nie vir Salomo liefhet om hom voor te trek nie, maar wat Sy volk liefhet — want sy volk moet op die regte pad gehou word — hulle moet op Gods pad voortbeweeg — na God en sy huis beweeg.

Die Here het Sy volk lief — daarom stel Hy so 'n koning aan — 'n nakomeling van Dawid en Salomo, nl. Sy eie Seun — die Seun van die mens, Jesus.

„Want so lief het God die wêreld gehad dat Hy Sy eniggebore Seun gegee het . . .”

Hierdie eniggebore Seun is Koning, Die Koning wat oor hemel en aarde regeer, ja ook ons Koning.

God het Hom aan ons gegee omdat Hy ons liefhet — Hy doen dit om ons te red — te red vir Sy Koninkryk. Ons moet Syne wees en niemand anders s'n nie.

Glo ons egter dat God ons liefhet — as ons glo — waarom dan die onverskillige en moedswillige opstand teen God? Ons beskuldig God maklik van liefdeloosheid.

Glo ons dat Jesus ons Koning is? Waarom stoot ons Hom dan van die Troon af en plaas ons eie daarop?

Laat ons weer luister wat 'n heiden eeue gelede gesê het: „Omdat die Here Sy volk liefhet het Hy u as koning oor hulle aangestel.”

Onthou die Here het sy volk lief — en Sy liefde spreek deur die Koning, Jesus Christus, tot elkeen van ons.

11 September

Lees 2 Kron. 4:1-10; Joh. 1:1-8 Teks: 2 Kron. 4:7

DIE GOD VAN LIG

Met die tempelbou moes alles volgens voorskrif geskied, God self het die voorskrifte reeds aan Moses gegee en dit was alreeds in die tabernakel aangebring.

Nou moet alles netso vir die tempel gemaak word. 'n Baie belangrike deel van die Tempelgereedskap was die goue kandelaars. Dit moes op 'n besondere wyse gemaak word, uit suiwer goud.

In die Tabernakel het die goue kandelaar aan die sykant gestaan en die lig moes na die voorkant toe val.

Salomo laat vir die Tempel tien kandelaars maak. Vyf word links in die Tempel geplaas en vyf regs. Die lig van al tien val na die voorkant toe.

Die goue kandelaar is die teken van lig — dit beklemtoon die feit dat God 'n God van lig is, dat Hy kom om lig in die duisternis te bring. Die Tempelganger kom dan ook by die aanskoue van die kandelaars onder die besef dat hier in Godshuis die lig op alles, ja ook op hom, val.

Daar is in Gods teenwoordigheid dus geen duisternis nie. Die duisternis van sonde verdwyn voor die Lig van God.

Lig bring lewe, krag, Gods lig verlig die wêreld en laat ook lig deur Sy volk uitgaan.

As God in Jesus Christus in die vlees verskyn dan is Jesus die lig wat in die duisternis kom skyn.

Hy is die eintlike „goue kandelaar” wat vorentoe lig, wat in ons duistere harte inskyn en daar lig en lewe bring — lewe vir Hom en tot Sy eer.

Ons wat hier en nou in duisternis vanweë ons eie geloofsblindheid rondploeter en struikel, mag dit tot ons deuring dat die Lig daar is — ja hier is — vir ons hier is en dat die duisternis dit nie kan oorweldig nie.

12 September

Lees 2 Kron. 6:12-16 Teks: 2 Kron. 6:12-13

OOTMOEDIGE GEBED

Die hele vergadering van Israel het in Jerusalem bymekaar gekom. Die Tempel wat Salomo laat bou het, word ingewy.

Dit is 'n grootse gebeurtenis — maar hier is geen karnavalgees nie — hier is nie uiterlike vertoon en selfverheerliking nie.

Die nodige seremonies vind volgens voorskrif plaas. Gods heerlijkheid het die tempel gevul en van die kant van die volk styg daar uit die mond en hart van Salomo 'n gebed.

'n Koning bid vir sy volk. Met sy bewindsaanvaarding het Salomo wysheid gevra sodat hy hierdie volk van God regverdig kon regeer. Nou het die koning neergesink op sy knieë voor die Een uit wie se hand hy die koningskap ontvang het.

In hierdie gebed is daar niks wat uitgelaat word nie. Die volk word nie voor die Here aangeprys nie — die volk word in al hulle ontrou, in al hulle dwalinge en sonde aan die Here opgedra.

Salomo ken nie net sy volk nie — maar hy weet ook wat Gods eis is. Hy ken ook die regverdigheid — die liefde, die genade van God en daarom pleit hy om vergiffenis — ja om vergiffenis ook vir die toekomstige sondes van die volk.

„Luister na die geroep en die gebed wat 'n kneg voor u aangesig bid; sodat u oë oop mag wees dag en nag oor hierdie huis...”

God moet waak oor hierdie huis — hier waar daar gebid word, skuld bely word, sodat hier ook die vergiffenis mag geld.

So het Salomo die Tempel ingewy — die Tempel — die huis van God — die vergaderplek van die sondaars wat kom om te hoor en te bid en om telkens weer vergiffenis te ontvang.

Broeder en suster, ons plek is ook in die huis van die Here — daar waar die gemeente saam kom — nie net met inwyding nie, maar elke Sondag om sondes te bely en om te bid, om ootmoedig voor God te staan en Hom te dank vir Jesus Christus.

13 September

Lees 2 Kron. 7:11-15 Teks: 2 Kron. 7:12

DIE OFFERHUIS

Jesus het by geleentheid diegene wat in die tempel besig was om offerdiere te verhandel uitgejaag en gesê: „Daar is geskrywe: My huis is 'n huis van gebed. Maar julle het dit in 'n rowerspelonk gemaak.”

Enigiets wat in die hande van mense kom kan misbruik word — so kan dit ook met die huis van die Here gebeur.

Die Here het aan Salomo gesê dat Hy die plek wat hy gebou het vir Hom as 'n offerhuis verkies het. Dit word offerhuis genoem omdat die offerhande in die sentrum van die erediens staan. Maar nou kan daar allerlei wanpraktyke, veruiterliking van die erediens en die offer insluip, sodat bysaak naderhand hoofsaak word.

As Jesus sê dat die Huis van die Here 'n huis van gebed is dan trek Hy nie 'n streep deur die „offer” nie, want opregte gebed beteken offer. Die bidder verootmoedig hom — hy kom in oorgawe — hy gee homself prys, hyself word minder en God word meer.

God wil dat Sy huis nog altyd 'n Offerhuis sal wees — het Hy dan nie self geoffer nie — Sy Seun ge-offer nie?

Die Woord wat ons in die Huis van die Here hoor, is die woord soos geopenbaar in Christus — die groot en volmaakte offer.

Die Sakramente, Doop en Nagmaal, getuig van die Offer.

Die huis van die Here is Offerhuis, want as ons daarheen gaan, gaan ons om te offer en die oë van die Here is oop en sy ore luister na die gebed van hierdie plek.

14 September

Lees II Kron. 15:14 en 12-15 Teks: II Kron. 15:2

DIE PROFEET ASARJA VERMAAN DIE KONING

OM DIE HERE TE SOEK

Sou u 'n baie kosbare besitting soos 'n verloofring of 'n trou-ring verloor, sal u daarna soek. U sal die soektog nie opgee voordat u dit gevind het nie. Dit is 'n lewelope artikel en kan nie op u soek reageer nie; dit kan nie antwoord as u daarna sou roep nie.

Die koning word vermaan om God te soek. Sou God dan op een of ander tyd verlore geraak het? Sou die Here Hom van die volk losgemaak het? Dit doen God nie. Hy laat die werk van Sy hande oor ons nie vaar nie. Maar ons dwaal van God af weg. Ons laat sy Woord los.

Asarja het die godlose en goddelose lewenswandel van koning Asa en die hele Juda en Benjamin gesien. Hulle het weggedwaal om ander gode te dien. God was nog daar om gedien te word, dog die volk was nie daar om Hom te dien nie. Terugkeer na God-toe was dringend nodig.

Om God te verloor, sal vir hulle rampspoedige gevolge hê. Om sonder God te lewe is om sonder lig te wees; sonder beskerming; sonder krag; sonder lewe. Sonder God is daar vir ons siel net armoede, duisternis, neerlaag en dood.

„Soek die Here, dan sal julle lewe”.

Maar hoe kan ons Hom soek? Hy troon hoog verhewe in ontoeganklike lig. Dis waar. Die Heer is egter ook by ons. Hy het na ons toe gekom; by ons woning kom maak. Daarom kan ons en mag ons Hom soek. In Christus is Hy die Immanuel: God met ons.

Sou ons Hom soek, laat die Heer Hom deur ons vind. Wat 'n genade-wonder, nie waar? God reageer as ons Hom soek. Hy luister as ons Hom aanroep. Hy gee antwoord op ons bede. Die berouvolle hart vind by Hom vergewing.

Die Here soek, is nie net 'n uitroep van Here, Here! nie. Om die Here te soek, is om ons tot Hom te bekeer. Dit is om onself te verloën, te breek met die sonde en ons aan God gevange gee om aan Hom gehoorsaam te wees.

Die verlore seun het gehawend teruggekeer na sy vader-toe. In sy hart was skulderkenning, nederigheid, ootmoed. Die vader gaan hom tegemoet. In sy hart was vergewing en blydschap. Hy laat hom deur sy soekende seun vind. Hy laat hom as 'n vader vind. Sy verlore seun se plek is nie by die huurlinge nie. Sy plek is in die vaderhuis.

„Soek die Here terwyl Hy nog te vinde is, roep Hom aan terwyl Hy naby is”.

15 September

Lees II Kron. 16:1-10 Teks: II Kron. 16:9

DIE HART WAT ONVERDEELD OP GOD GERIG IS, WORD KRAGTIG GESTEUN

Op die vermaning van die profeet Asárja het koning Asa en die hele volk die Here gesoek. Toe het dit met die volk goed gegaan.

Die siener (profeet) Hanáni tree nou teen Asa op om hom te bestraf! Sy voorneme om die Here te soek, was skynbaar net van korte duur. Toe het hy ontrou geword en sy vertrouwe in God verloor. Toe het hy gesteun op die hulp van mense.

Israel, die buurstaat van Juda, het net buite Juda se grense, op die handelsroete na die Noorde, die stad Rama begin bou. Hiermee wou Israel die handelsverkeer na die Noorde afsny en Juda sou daaronder ly. Asa wend hom nou nie tot God om met SY hulp die bou van Rama te verydel nie. Hy soek hulp by die koning van Aram. Met goud en silwer wat hy uit die skatkamers van die huis van die Here geneem het, koop hy Aram om om met hom 'n bondgenootskap aan te gaan en die bou van Rama te help verydel. Asa slaag in sy doel. Die volk is van 'n ekonomiese ondergang gered.

'n Goeie regeerder, sal ons sê. Die profeet Hanáni sê: Nee, Asa se eer in hierdie saak, is God se oneer. God het groter en sterker vyande as Israel in die hand van Asa gegee. God se mag en trou is aan hom bekend. Dit was vir hom nie nodig om die goddelike hulp te verwerp en hom te verlaat op menslike hulp nie. „God vernietig die raad van die nasies, Hy verydel die gedagtes van die volke”. God sou beide Israel en Aram in sy hand gegee het. Nou is Aram nog daar om later weer téén hom te draai.

Hanáni verwyt die koning nou dat sy hart nie onverdeeld op God gerig was nie. Sou dit wel so gewees het, het die Here hom kragtig gesteun. „Met my God loop ek 'n bende storm, met my God spring ek oor 'n muur”, sê Dawid. Deur Hom kragtig gesteun, is ons onoorwinbaar in elke stryd.

Asa se hart was nie onverdeeld op God gerig nie. Daarom sluit hy 'n bondgenootskap met sy vyand.

En ons? Verkeer ons nie in 'n te noue bondgenootskap met die vyande van die kruis nie? Christus het gesê: Wie nie vir ons is nie is teen ons. Ons kan nie vir Christus wees en ook nog vir die wêreld wees nie. Dan is ons teen Christus.

U hart onverdeeld op Hom gerig! Wie kan dan téén ons wees? „Hy wat selfs sy eie seun nie gespaar het nie maar Hom vir ons almal oorgegee het, hoe sal Hy nie saam met Hom ons alles genadiglik skenk nie?” Alles genadiglik skenk: Die krag om die teenstand van sonde en dood te oorwin; dié krag om ons kruis blymoedig tot sy eer te dra.

Is u hart onverdeeld op Hom gerig?

16 September

Lees II Kron. 17:1-10 Teks: II Kron. 17:10

'N SKRIK VIR DIE HERE

Koning Asa het godsdiens-hervormings in Juda gedoen. Die afgode-diens is baie uitgeroel. Sy godvresende seun Jósafat sit dié hervormingswerk voort. Hy bring 'n einde aan die Aséra-diens. Aséra was 'n heidense godin. Oral is vir haar beelde opgerig of selfs 'n opgerigte paal of boom is as simbool van haar, aanbid.

Met die ontneming van die afgode-diens tree Josafat ook positief op en stuur owerstes en Leviëte uit om aan die volk onderrig te gee uit die wetboek van die Here. Hulle moes weer leer wie die God is, wie se hand die voorvaders uit Egipteland uitgelei het. Hulle moes Hom leer ken as die Almagtige in Wie hul die vertrouwe van hul hart moes stel. Só is hulle onderrig om die Here, hulle God,

alleen te dien en hulle aan SY gesag te onderwerp. Josafat se naam beteken: God regeer. Terwyl hy homself aan God se heerskappy onderwerp, lei hy ook die volk om dit te doen.

En die heil wat vir hulle uit hierdie terugkeer tot God gebore is? — „'n skrik vir die Here het gekom oor al die koninkryke van die lande wat rondom Juda was”. As God sy volk lei en bewaar en vir hulle stry, durf geen teenstander dit waag om teen Juda op te trek nie. En dan is daar by hulle ook vrees vir Juda. Die neerlaag wat die miljoen manskappe, 'n goed toegeruste leër teen die klein Juda gely het, is nog vars in hulle geheue.

Josafat lei die volk na God-toe. Die volke is hieroor verskrik. Ons vyande begeer dat ons sonder God moet lewe. Hulle begeer dat ons sal losraak van die anker van die geloof. Ons moet vry wees van alle bande van godsdiens; ons moet lewe soos ons wil. Die kommunisme sê: Godsdiens is 'n verdowingsmiddel vir 'n volk. Die mens moet volkome vry wees. Hy moet nie eens aan 'n Opperwese gebind wees nie. Slaag hulle om ons van ons godsdiens en kerk los te kry, sal hulle invloed maklik op ons inwerk. Hulle sal dan oor ons regeer.

En hul werkmethode om ons vir hulle invloed vatbaar te maak? Die openbare pers stel die kerk al te dikwels in 'n slegte lig by die volk. Ons moet van die kerk vervreem word.

Allerlei goedkoop leesstof, seksprikkelende leesstof word voorsien om die volkssede af te takel; om van die beskaafde mens 'n „on-ding” te maak. Ons vyande het baie wapens. Ons moet daarteen waak om nie van God vervreem te word nie. Dit sal lei tot ons ondergang.

Soos ons vadere vertrou het,
leer ook ons vertrou, o Heer.
Met ons land en met ons nasie
sal dit wel wees — God regeer!

17 September

Lees II Kron. 18:1-13 Teks: II Kron. 18:13

WARE EN VALSE PROFETE

Die valse profete het die koning, die volk en die enkeling na die mond gepraat. Sou die koning verlang om die oorhand oor die vyand te kry, het hulle aan hom te kenne gegee dat dit so sal wees en dat hy teen die vyand kan optrek. Oor die volk is altyd net goeie dinge voorspel. Met die volk van die Here kan tog niks veranderd gaan nie, het hulle gesê.

Waarom hierdie valse profesieë, sal u vra. Dit was vir hulle 'n professie. Die koning het aan hulle goed gedoen. Hulle is daarom ook brood-profete genoem. En baie het hierdie professie beoefen. Vierhonderd van hulle staan voor koning Josafat en koning Agab. Hulle moes vir die koning sê of hulle mag optrek om teen Ramot te veg. En almal van hulle sê: „Trek op, en God sal dit in die hand van die koning gee”.

Die godvresende koning Josafat het getwyfel of hulle die waarheid praat. „Is daar nog 'n profeet om die Here deur hom te raadpleeg?” vra hy toe. Miga was nog daar. Agab het hom gehaat, want sê hy: „Hy profeteer oor my niks goeds nie”. Miga is laat haal. Die boodskapprater wat hom roep, versoek hom om tog in die guns van die koning te praat. Maar Miga sê: So waar as die Here leef, wat God my sal sê, dit sal ek spreek. Miga was 'n ware profeet. Hy het die wil van God bekend gemaak.

Vanselfsprekend sou hy dan by 'n goddelose koning soos Agab in onguns gekom het. Toe hy aan Agab sê dat hy 'n neerlaag sal lei, was Agab vir hom kwaad. Hy laat hom in die gevangenis sit en gee opdrag om hom te spysig met brood van verdrukking en

water van verdrukking totdat hy sou tuiskom om met hom af te reken. Daar was vir hom nie 'n tuiskoms nie. Die woord van die Here in die mond van Miga is vervul.

Die ware profete is vervolgd en soms doodgemaak. Die Heer het eenkeer dié ernstige aanklag teen Jerusalem gerig: Jerusalem, Jerusalem, jy wat die profete doodmaak en stenig dié wat na jou gestuur is, hoe dikwels wou Ek jou kinders bymekaar maak, net soos 'n hen haar kuikens onder die vlerke bymekaarmaak en julle wou nie!

Hy wat gesalf is tot ons groot profeet, is ook doodgemaak. Op Sy woord is nie ag gegee nie. Stefanus was die eerste martelaar. Terwille van hul geloof en hul getuienis dat Christus die Here is, sterf baie Christene op die brandstapel. Is ons bereid om so 'n offer te bring as ons dit moet doen? En terwyl die woord van God — so sê die Here, aan ons verkondig word, gee ons biddend daarop ag?

Ons bedede dan ook elke dag: Here lei my in u waarheid, u woord is die waarheid.

18 September

Lees II Kron. 19:1-9 Teks: II Kron. 19:2.

DIE SIENER JEHU BESTRAF KONING JÓSAFAT

Miga se woorde aan koning Agab is vervul. In die stryd teen Ramot het hy gesneuwel. Koning Jósafat keer terug huis toe. God stuur Jehu om hom tegemoet te gaan. Wat sou hy verkeerd gedoen het? 'n Godvresende mens het altyd ontsag vir die woord van die Here. Jósafat luister dan ook. As hy verkeerd gedoen het, moet hy dit hoor. En Jehu sê vir hom: Moet 'n mens die goddelose help, en het u lief die wat die Here haat?

Die goddelose help! Ja, Jósafat het saam met die goddelose Agab teen Ramot opgetrek. Om 'n medemens te help, is 'n goeie deug. Maar Jósafat is van Godswêê gewaarsku om nie teen Ramot op te trek nie. Die profeet Miga se woorde is in die wind geslaan. Nee, meer as sy woord. Die woord van God is verontagsaam. Hy het, net soos Agab, sy hart gesluit vir die woord van God. En as Agab die profeet in die gevangenis laat sit, swyg Jósafat hieroor. Deur te swyg, stem hy dus in dat dit goed is. In dié sin was Jósafat se hulp sonde gewees. Die apostel Paulus waarsku ons ook: Moenie in dieselfde juk trek saam met ongelowiges nie, want watter deelgenootskap het die geregtigheid met die ongeregtigheid en watter gemeenskap het die lig met die duisternis?

Jósafat vermaan Agab nie toe hy moes nie. Hy doen ook mee in die stryd teen God se waarskuwing in. God is van sy eer beroof.

Die tweede deel van die klag van die profeet is: U het lief die wat die Here haat. Liefde en haat staan teenoor mekaar. Waar liefde is, is gemeenskapsbande wat saambind. Waar haat is, word lewensgemeenskap geweier. Agab het die lewensgemeenskap met God geweier. God se woord is deur hom verwerp. Hy doen soos hy wil. Jósafat het hom hiermee verenig. Hy het lief die wat die Here haat.

Om te swyg wanneer ons moet vermaan; om ons vir die Naam van Christus te skaam wanneer ons Hom moet bely; om ter wille van goeie vriendskap mee te loop op die verkeerde weg, is om onself skuldig te maak aan ontrouheid aan God en in sy diens. Dan het ons lief die wat die Here haat.

Waak Christen, staan in die geloof dat niemand u u kroon ontfroef.

19 September

Lees II Kron. 20:1-6 en 13-15 Teks: II Kron. 20:15

ONS STRYD — GOD SE STRYD

Roep My aan in die dag van benoudheid, sê die Here. Jósafat en die hele Juda staan nou voor die aangesig van die Here. Daar is nood. 'n Hele paar vyande se kragte is verenig in 'n stryd teen Juda. Die hele volk word opgeroep om die aangesig van die Here te soek. Sou hul gebed verhoor word en wanneer? Dit is seker 'n vraag wat in menige biddende hart kom. Sal my gebed verhoor word?

Die Heer leer ons om altyddeur te bid en nie moedeloos te word nie. Hy vertel van 'n regter wat God nie gevrees het nie. 'n Vrou het hom versoek om aan haar reg te doen teenoor haar teëparty. Sy het hom hieroor moeite gegee. Uiteindelik sê die regter toe: Sal God dan nie reg doen aan sy uitverkorenes wat dag en nag tot Hom roep nie, al is Hy ook lankmoedig in hulle geval?

God doen reg aan sy uitverkorenes. Wie Hom vrees, ly geen gebrek aan enigiets nie. Wie Hom vrees en sy aangesig soek, het lig vir die duisternis; het krag vir sy stryd; oorwin alle teenstanders. Ja, wie Hom vrees se siel sal geen verderwing sien nie. Vir hulle is daar lewe in die dood.

Wie u aanroep in die nood,
vind u guns oneindig groot.

Hulle stryd is God se stryd. Die volk se gebed is verhoor. Hul volkome afhanklikheid van die Almagtige is aan Hom bely. Toe kom die Gees van die Here op Jahásiël om vir die volk te sê: So sê die Here: Dié stryd is nie julle saak nie, maar die saak van God.

Dit is uit die heilsgeskiedenis bekend dat God telkemale só intree vir sy volk. Hy maak die volk dan los van die stryd en neem dit volkome op Hom. Deur die Egiptenare teen die Rooi See vasgekeer, roep Moses die volk toe: Die Here sal vir julle stry en julle moet stil wees.

In die ongelyke stryd tussen Dawid en Góliat, sê Dawid: Vandag sal die Here jou in my hand oorlewer, want dié stryd behoort aan die Here.

Ons stryd — God se stryd. Oor die uitslag sal daar dan géén twyfel wees nie.

Oor die uitslag van die stryd op Golgota en in die tuin van Josef van Arimathea, is daar ook geen twyfel nie. Hy is nie hier nie, sê die engele. Hy het opgestaan soos Hy gesê het. Moenie my aanraak nie, Maria, maar gaan na my broers en sê vir hulle: Ek vaar op na my Vader en julle Vader, en my God en julle God.

Wat 'n heerlike uitslag as God self vir ons stry.

20 September

Lees II Kron. 21:1-7 Teks: II Kron. 21:7

SY VERBOND HOU EWIG STAND

Ons sê soms: Die appel val nie ver van die boom af nie. Dié spreekwoord bedoel: Die seun aard na sy vader. Sy doen en late stem met dié van sy vader ooreen. Daar is ook uitsonderings. 'n Onverantwoordelike vader, 'n goddelose vader, 'n „slegte” vader kan ook 'n goeie seun hê. Dit is ook waar dat 'n goeie vader 'n slegte seun kan hê.

Jósafat was 'n godvresende koning; 'n goeie koning. Sy seun Joram wat hom opgevolg het, was 'n goddelose koning; 'n slegte koning. Op twee-en-dertigjarige ouderdom neem hy die septer op. Sy vader het vir hom en sy broers groot erfporsies nagelaat. Hy vermoor hulle en lê beslag op hulle besittings. Hy het gedoen wat verkeerd was in die oë van die Here. Hoe groot tog is die oneer wat hy die nagedagtenis van sy ontslapte vader aandoen.

Ten spyte van sy goddeloosheid, wou die Here die huis van Dawid nie vernietig nie; wou die Here ter wille van die verbond wat Hy met Dawid gesluit het, die huis van Dawid nie vernietig nie. God se belofte-woord hou vir ewig stand. Sy trou sal nie wankel of beswyk nie. Is ons ontrou, Hy bly getrou. Sou ons haat — God het lief. Sou ons verwerp — God behou. Hierin lê ons redding opgesluit. Geen sonde is te groot om vergewe te word nie. Jesus neem die sondaars aan.

Vanweë God se trou en liefde en lankmoedigheid en genade sal die huis van Dawid nie vernietig word nie. Dawid wou vir die Here 'n huis bou. Hy is nie toegelaat om dit te doen nie, want God wou eers vir Dawid 'n koningskap stig en sy troon bevestig tot in ewigheid.

Die oneer wat Joram die troon van Dawid aandoen, sal sy troon nie afbreek nie. Onder die strafgerig van God oor afvalligeworde konings en volk, is die stad van Dawid swaar getref. God laat dit dan weer herbou. In die profeet Amos lees ons: In dié dag sal Ek die vervalle hut van Dawid weer oprig, en Ek sal sy skeure toebou en sy puinhope herstel. Die vervalle hut versinnebeeld die godsdiensverval; die geloofsverval. God behou die vervalle hut en rig dit weer op.

Ter wille van Sy verbond met Dawid is sy huis nie vernietig nie. Die Messias-Koning, die Seun van die Allerhoogste sal op die troon van sy vader Dawid sit. En Hy sal koning wees tot in ewigheid.

Onderwerp u gehoorsaam aan Sy gesag.

21 September

Lees 2 Kron. 22:1-9; Mat. 12:46-50 Teks: 2 Kron. 22:3(b)

NOG 'N MOEDER?

In Israel het die moeder van die koning 'n invloedryke en offisiel erkende posisie beklee. Só was dit ook die geval bet Atália, die moeder van Ahasia. Sy was 'n dogter van Omri, die koning wat net soos Jereboam, vir Israel verlei het om God met hulle afgodediens te terg. Sy het self ook in die goddeloosheid van haar vader gewandel. Die gevolg was dat sy as ge-eerde moeder, sy raadgeefster was om goddeloos te handel! Wat 'n moeder! 'n Moeder wat haar kind en daarmee die hele volk in die goddeloosheid voorgaan! Ahasia het haar gevolg.

'n Ander koning, Asa, het ook so 'n moeder gehad. Hy het haar egter nie gevolg nie, maar afgesit as gebiedster (2 Kron. 15:16). Asa het iets verstaan van wat Jesus later gesê het: „Wie vader of moeder bo My liefhet, is My nie waardig nie”, en: „elkeen wat die wil doen van my Vader wat in die hemele is, die is my broer en suster en moeder”. Hy het begryp dat 'n moeder wat haar kinders van God af weglei en daarom na die ewige dood toe lei, haar moederskap verbeur en haar invloedryke en eervolle posisie onder haar kinders verloor het.

Verlore is 'n volk wie se moeders raadgeefsters is om goddeloos te handel. Daarom moet ons as volk wat kan terugwys in ons geskiedenis na die genadegawe van gelowige moeders, met al die erns waaroor ons beskik, bid dat God ons van die teendeel genadiglik sal bewaar.

22 September

Lees 2 Kron. 24:1-14; 2 Kor. 5:11-21 Teks: 2 Kron. 24:9

DIE VREUGDE VAN DIE DIENS VAN DIE HERE

Die goddelose Atália het selfs al die heilige gawes van die huis van die Here vir die Baáls gebruik en as gevolg daarvan het die huis van die Here vervalle geraak. Koning Joas en die hoofpriester,

Jojada het na die dood van Atália, weer aan die volk die geleentheid gebied om met hulle gawes deel te hê aan die herstel van die huis van die Here en die voortgang van die erediens. Die voorreg om daarvoor iets te kon bring, het die owerstes en die volk verbly.

Paulus skrywe: „As iemand in Christus is, is hy 'n nuwe skepsel.” Dus: wat die mens as gelowige is, is hy deur die genadige skeppingsdaad van God deur die Heilige Gees in Jesus Christus. Maar ook alles wat die gelowige besit, het hy ontvang uit die hand van die drie-enige God. Die gelowige is dus 'n mens wat bely dat alles wat hy as gelowige is, hy dit alleen in Christus is, en dat alles wat hy besit, hy dit van God ontvang het. Die vaders van die Heidelbergse Kategismus het dit dan ook duidelik gestel dat dit die priesterlike taak van die gelowige is om homself as „'n lewende dankoffer aan Hom toe te wy”, aan Hom wat „my van harte gewillig en bereid maak om verder vir Hom te lewe.” So word die lewe van die gelowige een vreugdevolle dankofferdiens waarin hy, met sy ganse self en alles wat hy besit, betrokke is. Dit sluit ook in dat hy met sy dankoffers met blydschap sal deel in die instandhouding van die erediens, die verkondiging van die Evangelie, die oprigting en instandhouding van 'n kerkgebou — kortom: al die werk wat die Heer van die kerk aan sy kerk opgedra het. Daar is geen groter vreugde as hierdie vreugde om jouself met wat jy het in die diens van die verlossende Heer te gee nie.

23 September

Lees 2 Kron. 24: 17-22; Mat. 23:31-38 Teks: 2 Kron. 24:21

WIE DIE PROFETE DOODMAAK

Na die dood van die hoofpriester Jojada, het koning Joas en sy volk die diens van die Here verlaat vir die diens van Baäl. God het toe profete gestuur na die skuldig-geworde Juda en Jerusalem om hulle te waarsku, maar hulle wou nie luister nie. Toe het God vir Sagaria, 'n seun van Jojada gestuur, maar hulle het 'n sameswering teen hom gesmee en hom op bevel van die koning gestenig.

Jesus het ook na hierdie gewoonte van Jerusalem om die profete te stenig verwys: „Jerusalem, Jerusalem, jy wat die profete doodmaak en stenig dié wat na jou gestuur is, hoe dikwels wou Ek jou kinders bymeekaarmaak net soos 'n hen haar kuikens onder die vlerke bymeekaarmaak, en julle wou nie!” God wou, maar Jerusalem wou nie! Hy het Sy heilige profete nie gespaar nie omdat Hy Jerusalem wou spaar. Hy het hulle lewe vir niks geag nie omdat Hy die dood van Jerusalem nie wou sien nie. As Hy 'n welgevalle gehad het in die dood van daardie stad sou Hy Sy profete nie daarheen gestuur het, of self in Christus na die stad gekom het nie. Hoe kan die stad gered word as dit nie wil lewe nie? Is daar vir hom 'n ander toekoms as dié van 'n klomp kuikens wat sonder die beskuttende vlerke van die hen beangs wegskarrel onder die skaduwee van die roofvoël wat reeds in die lug krygs? En tog, ja tog, is daar ook vir hierdie stad nog 'n toekoms. Maar dan moet hy wat die profete gestenig en die Seun van God gekruisig het, uit homself uitgaan om buitekant homself, in die skaduwee van die vloekhout waaraan Christus hang, redding en lewe te vind.

24 September

Lees 2 Kron. 25:1-14; Matt. 22:34-40 Teks: 2 Kron. 25:2

'N HALWE HART

Koning Amasia was 'n seun van Joaddan, heel waarskynlik 'n priesterdogter. Van Amasia word gesê dat hy gedoen het wat reg was in die oë van die Here, maar nie met 'n volkome hart nie. Hy

het blykbaar aanvanklik, toe sy moeder nog geleef het, volgens die letter van die wet, d.w.s. formeel korrek, geregeer. Sy geloof het egter die belangrikste dimensie, naamlik diepte, ontbreek. Sy hele hart was nie by God nie. Daar was in sy hart dan ook nog plek vir ander gode soos dié van die Edomiete. Hy het hom ook voor hulle neergebuig en hulle gedien. Hy is 'n mooi voorbeeld van die mens wat sy eie koninkryk op baie pilare — hoe meer, hoe beter — bou. As die een verkrummel, moet die ander nog genoeg wees om sy koninkryk staande te hou. So het Amasia, langs God ook nog gesteun op ander pilare soos die gode van die Edomiete en die huursoldate van Efraïm.

Hy was eintlik 'n voorloper van daardie wetgeleerde wat vir Jesus, om Hom te versoek, gevra het watter gebod in die wet die groot gebod is. Toe het Jesus gepraat van die liefde: die liefde vir God en die liefde vir die naaste — die liefde wat geen formele saak, geen dieptelose vernislaag nie, maar alleen saak van die hele hart, die hele siel, die hele verstand kan wees. Die onverdeelde liefde vir God en die naaste wat die hele hart, die hele siel en die hele verstand vul, dit is die inhoud en die sin van die wet.

'n Mens kan God alleen met 'n volkome hart liefhê, alleen net op Hom vertrou. Daarom kan die spreekwoord dat 'n halwe eier beter is as 'n leë dop, nooit in die christelike godsdiens waar wees nie.

25 September

Lees 2 Kron. 26:16-21; Hebr. 5:1-11 Teks: 2 Kron. 26:16

DIE PRIESTER-KONING

Ussia het in sy lang tydperk van regering veel vermag. Met die hulp van God het hy suksesvol teen die Fillistyne en ander vyande van Juda oorlog gevoer. By die verskillende poorte van Jerusalem het hy torings gebou om die stad te versterk. Hy het ook die krygstuig gemoderniseer en die leër geherorganiseer. As liefhebber van die landbou het hy ook groot sukses geken. Die man wat as sestienvjarige seun koning geword het, het sterk geword. Sy grootheid het tot hoogmoed gelei. Daaruit het weer gevolg dat hy verkeerd gedoen het en ontrou gehandel het teen die Here.

Ussia wou nog groter word deur ook op die amp van die priester beslag te lê. Hy wou die reukoffer, wat by uitstek die funksie van die priester is (Numri 16:40 en 18:7), bring. Ussia wou dus die koning-priester wees. Die priesterlike handelinge waarvan ons soms by Dawid en van sy nageslag lees, was almal klein heenwysings na die toekoms waarin die Messias terselfdertyd koning en priester sou wees. Maar toe Ussia die kernstuk van die priestersamp vir hom aangematig het, het hy die simboliese karakter van die koning-priesterlike handelinge misken, het hy die Messiasvoorstelling verlaag tot 'n blote stuk propaganda vir die koningskap. Ussia was nog nie die Koning-priester nie. Ook hy, die magtige koning, moes nog wag op Hom, Jesus Christus, die Koning-priester van God.

Ussia is deur God gestraf. Melaatheid het op sy voorhoof uitgeslaan. Toe was hy onrein en is hy vir goed uitgesluit uit die tempel van God. God laat klein eersugtige mensies Hom nie strafloos beroof nie.

26 September

Lees 2 Kron. 28:5-15 Teks: 2 Kron. 28:15

ONTVANG OM TE WEES

Agas, koning van Juda, het allerlei gruwelike afgode laat oprig vir sy volk. Toe het God hom en sy volk in die hande van verskeie vyande oorgegee. Onder hierdie vyande was ook Peka, die koning van Israel. 'n Oorlog dus tussen broer en broer!

Peka het 'n geweldige slagting onder Agas se mense aangerig. Maar behalwe die duisende wat gedood is, is ook duisende vroue en kinders as gevangenes weggevoer. Sulke gevangenes het gewoonlik sla-we geword van die oorheersers.

'n Andersins onbekende profeet, het Israel egter tot besinning gebring. Oded — só was sy naam — het Israel laat verstaan dat dit niemand anders is as God self wat Juda vanweë sy sonde voor Israel laat val het nie terwyl daar ook by Israel self alleen maar net skulde voor God is. Ondraaglik sou die skuld van Israel word as hy die kinders van sy broers sou verslaaf.

Oded is gehoor. Die gevangenes en die buit is toe nie net losgelaat buite Samaria nie, maar hulle is ook nog oorval met liefderike, ontfermende versorging. Daar was klere en skoene vir die naaktes, self vir die gewondes, voedsel vir die hongeriges en vervoer vir die vermoeides. Die oorwinnaar het barmhartigheid bewys aan hulle wat resloos aan die ellende prys gegee was omdat God, deur Sy profeet, hulle laat verstaan het dat hulle self net van Sy barmhartigheid lewe.

En dit bly nog steeds onomstootlik staan: hoe beter 'n mens begryp dat jy alleen van die barmhartigheid van God in Jesus Christus lewe, hoe makliker word dit om self barmhartigheid te bewys aan hulle wat deur die nood omsingel is.

27 September

Lees 2 Kron. 28:22-27 Teks: 2 Kron. 28:24

WAAR IS GOD?

Anders as Peka en sy volk, het Agas geen begrip van die ellende van hy en sy volk gehad nie. Hy het in die menigte vyande rondom hom en sy volk nie die hand van God gesien wat tugtigend opgehef is nie. Hy kon alleen maar net dink dat God hulle verlaat het of dat hy magtelos is teen die gode van Sy volk se vyande. En nou het hy in matelose angs begin soek na 'n God wat kan red. Waar sal hy een vind?

Eers het hy gegryp na die gode van die Arameërs, maar hulle kon hom ook nie help nie. Toe het hy gegryp na die gode van Damaskus wat sy volk verslaan het. Hulle sal weer vrede en voorspoed kan gee. En toe is die gereedskap van die huis van God — die God wat in Agas se oë 'n magtelose God geword het — stukkend geslaan. Die deure van die tempel van die God wat volgens Agas nie kan red nie, is gesluit en op die straathoeke van Jerusalem en in elke stad van Juda is hoogtes opgerig. Só was daar in Juda altare en offers in oorvloed. Maar dit was afgodediens en nie diens van die Here nie. Daarom het juis hierdie baie afgode en altare met hulle offers die ondergang van Agas en sy volk beteken.

Waar is God? Waar is die God wat kan red? Alleen die lewende God, die God en Vader van onse Here Jesus Christus, kan red en Hy is slegs daar te vinde waar Hy in Sy enige goedheid Hom wil laat vind. En Hy wil Hom nêrens anders as net in die gekruisigde en opgestane Christus laat vind nie. En wie hierdie Christus wil vind, sal biddend om God se Gees Sy Woord moet gaan lees en onder Sy gemeente moet wag op Sy koms. By die swart lettertjies van die Bybel, onder die klein woordjies van die prediking, wil hy ons ontmoet en ons Gesalfde Redder wees.

28 September

Lees II Kronieke 29:1-11 Teks: II Kronieke 29:11

WEES NIE NALATIG NIE

Die koninkryk van Juda was 'n geplunderde land toe Hiskia as koning die troon moes bestyg. Van 'n koninkryk was daar eintlik

nie meer sprake nie, want ander volke het vertrap en geplunder na willekeur. Agas, die vader van Hiskia het selfs sover gegaan om vir die vreemde afgode offerrook te laat opgaan. Die gereedskap van die huis van God is stukkend geslaan en die deure is gesluit.

Die wrok en walging wat in Hiskia gewoed het teen die afgodiens van sy vader en die volk, waarvoor van sy broers die lewe gelaat het as offers vir die vreemde afgode, het hom gedryf tot die totale uitroeiing van alle vreemde afgodendienste. Van die begin van sy koningskap het hy dan ook die deure van die huis van die Here oopgemaak, en die priesters en leviete opgeroep om hulleself en die huis van die Here te heilig. Die lampe moes weer opgesteek word, reukwerk aan die brand gestee word en die brandoffer moes weer aan God gebring word.

Daarom roep hy die priesters en leviete op: „My seuns, wees nou nie nalatig nie . . .” Hierdie manne sal getrou en ywerig hulle dienswerk moet verrig, want dit is noodsaaklik vir die godsdiensoefening van die hele volk.

Hoe maklik kan nalatigheid in ons diens aan die Here insluip. Nalatigheid is gevaarliker as weiering, of onwilligheid. As iemand onwillig is om 'n motor te bestuur dan kan ons iets daaraan doen. Maar as iemand nalatig bestuur, is dit dikwels te laat om op te tree.

In die Hebreeuse taal is die grondbetekenis van die woord: om te rus, sorgvry te wees. Om te rus kan 'n seën wees maar dit kan ook ongehoorsaamheid word. Hoe maklik word ons rustig nalatig in ons geloofslewe in ons getrouheid in die diens aan die Here, in ons toewyding aan God.

29 September

Lees II Kronieke 30:1-9 Teks: II Kronieke 30:8

KOM NA SY HEILIGDOM

Dit was goed in die oë van die Israëliet om te sien dat die deure van die tempel weer oop is, dat die lampe aan die brand is, en dat die reukoffer weer opgaan tot eer van die Here. Maar vir die kentering van die volk wat van God vervreem het en die verdere behoud van 'n gehoorsame volk wat wandel tot eer van die Here, is die herstel van 'n blote gebou, of 'n liturgiese diens daarbinne, sekerlik nie genoegsaam nie. Hoe duidelik merk ons nie in ons eie volksbestaan hierdie feitlikheid nie! In al die kerkgeboue in ons land word gereeld die woord van God bedien — maar omdat die woord nie spreek tot die volk nie, omdat die massa nie meer daár is nie en ook nie maar nodigheid sien om daar te wees nie — en godsdien vir hulle nog net is 'n erediens van ampsdraers, daarom het die geloof dood geraak, waarvan die duidelike tekens is die verrotte vrugte van 'n vryheid wat eintlik magtiging verleen aan immoraliteit en losbandigheid as deugde wat die volmaakte mens van die 20ste eeu kon bereik.

Hiskia het dit daarom ook reg gesien, dat die „verharding van nek” en die weiering om die Here „die hand te gee (vers 8)” uitge-roei kan word wanneer die volk weer na die heiligdom kom. Hiskia het selfs sover gegaan om die tempeldiens te sentraliseer, sodat die hele volk van Juda by die één sentrale punt sou saamkom.

Die keer tot God, die gehoorsame neig van hart en sin na die gebooe in insettinge van die Allerhoogste, geskied daar waar die Here sprék en roep tot heiliging en diens.

Ons roep u, geagte leser, tot gehoorsaamheid, soos ons ook in die Nuwe Testament opgeroep word om nie ons onderlinge samekomste te verwaarloos nie. U moet daár wees waar God spreek deur woord en sakrament, meer nog u móét daar wees!

30 September

Lees II Kronieke 32:1-8. Teks: II Kronieke 32:7

BY ONS IS MEER

Sánherib, koning van die magtige Assiriese ryk, wat menige stad en land verwoes het en 'n menigte gevange geneem en gedood het, het sy magte laat opruk om Juda binne te val en die stede te verwoes. Menslik gesproke het Hiskia, die koning van Juda geen kans gehad om hom teen hierdie magtige vors te versit nie. Hierdie situasie het Sánherib dan ook oortuigend laat klink, as hy uitroep: „Waarop vertrou julle, dat julle daar ingesluit bly sit in Jerusalem?”

Dit is derglike omstandighede wat dikwels meebring dat 'n mens of 'n volk, vanweë die vrees vir die oormag, sy prinsipes en beginsels prysgee, om met die magtige stroom saam te val, saam te werk en saam te dink. Dit is ook altyd 'n gevaarlike tydstop in die lewe van 'n volk, en soveel temeer in die lewe van sy kerk op aarde!

Maar teenoor die grootpraterij van 'n Sánherib, teenoor die feitlike werklikheid van die gevaar wat dreig vanweë 'n magsoorwig van die vyand, stel Hiskia nog 'n ander waarheid en werklikheid as hy sy volk roep om sterk en vol moed te bly en nie bevrees en verskrik te word vanweë die hele menigte wat saam met Sánherib is nie, want „by ons is meer as by hom”. By hom is 'n vleeslike arm, maar by ons is die Here onse God.

Sy getrouheid en toewyding aan God, sy leiding wat hy geneem het om die volk te laat wandel op die weë van die Here, het hom hieraan nie laat twyfel nie. Paulus kon in dieselfde oortuiging sê: „As God vir ons is, wie kan teen ons wees.” Maar die vraag is: Is ons seker Hy is mét ons? Het ons Hóm nie lankal verwerp nie? Dan kan dit maklik gebeur, waarvan een van die profete van die ou Testament getuig het, toe hy gesê het dat die volk van Israel nie so selfversekerd moet wees van hulle heil nie, want die Here is by die vyand!

1 Oktober

Lees II Kronieke 33:1-11 Teks: II Kronieke 33:2

WIE IS DIE SKULDIGE?

Hoe benouend is die lewensmoment van die mens! Dit waarvoor hy vandag met elke greintjie krag stry en waarvoor hy homself offer en gee—dit word binne 'n oogknip deur die nasate omver gegooi! As Hiskia moes beleef het wat sy seun Manasse doen, dan sou hy seker ook lewenssat geword het en tog maar gewens het dat die Here hom moet wegneem. Dáár op die berge word die hoogtes weer herstel en die altare wat Hiskia met haat en venyn verbrysel het word weer opgerig. Maar dit was nie genoeg nie. Nie eers die huis van die Here word met rus gelaat nie! Altare word in die huis van die Here opgerig tot eer van vreemde hemelse gode. Selfs kinderoffers word in die dal van Hinnom gebring — seuns van die koning! Manasse handel volgens die gruwels van die nasies!

Maar aan die begin van ons teksvers lees ons: „En hy het gedoen wat verkeerd was in die oë van die Here!” Maar is hy alleen die skuldige? Kan ons die volk vrypleit? Waar is die priesters en die leviete? Natuurlik kan daar gesê word: ons handel in opdrag van die koning! Ons het geen keuse nie! Hoe maklik skuil ons agter iemand anders. Dis hy — Manasse! Maar die volk? O, nee, die volk het onder protes die altare weer opgebou. Hulle is gedwing, onder sweepslae en met die speerpunt van die koningswag teen die rug het hulle die tempel ontheilig met die oprigting van vreemde altare!

Nee geliefde leser, nêrens word van so 'n situasie melding gemaak nie. Die volk was maar té gewillig om te volg en saam te beweeg op die weg van afgodediens!

Is dit nie ook maar die prentjie van ons volk vandag nie? Daar is verskynsels wat ons kan uitwys as gruwels voor die Here. Maar waarom is dit daar? Die volk vra daarna. Vreemde altare rys om ons op . . . maar dit is u en ek wat daarop brandoffers wil bring!

2 Oktober

Lees II Kronieke 33:11-20 Teks: II Kronieke 33:17

VAN HALFHARTIGHEID NA TROUBLEUK

Dit is jammer dat gelowiges wat aktief ingeskakel is in die lewe van die gemeente soms op vernederende wyse die terugkeer van die verdwaalde bejeën en ook moeite doen om hierdie houding aan dié „skuldige” op een of ander wyse openbaar te maak. Daar is seker geen groter geleentheid om eie waardigheid, belangrikheid en getrouheid aan die wêreld te toon, as wanneer op ’n ander een se skuld gewys kan word nie. Ons sê mos so koud en veragkend: Ja, as hy in die moeilikheid is, dan weet hy waar die kerk is! So ’n houding behoort ons te laat besef dat as ons dan altyd so getrou was, in ons eie oë, was ons diens aan die Here vir die Here van geen betekenis gewees nie. Want in die gelykenis van die verlore seun, was dit nie die houding van die vader nie.

Manasse het tot inkeer gekom, hy het hom tot die God van sy vaders gewend. Hy het herstel wat hy verkeerd gedoen het. Maar in ons teksvers lees ons iets, wat bekommernis behoort te wek:— „Tog het die volk nog op die hoogtes geoffer maar net aan die Here hulle god”. Waarheen het hierdie halfhartige optrede gelei? Troubreuk. Hierdie diens aan God, het op die hoogtes weer geword die diens aan die vreemde gode; as Amon, die seun van Manasse dan ook verkeerd handel in die oë van die Here, was die volk dadelik vatbaar daarvoor.

Hoe duidelik sien ons dit in ons lewe dat halfhartigheid uiteindelik ongehoorsaamheid en troubleuk word. Ons moet tog die Here onse God liefhê met ons hêle hart! Mense wat die wêreld én God liefhet, verwerp later hulle God. Hulle wat halfhartig onder die klank van die woord verkeer, wil later nooit meer luister nie. Gelowiges wat te aardsgebonde is om te voel wat hulle offer vir God, wat halfhartig ’n stuiwer in die diaken se hand druk, word later vyandiggesind teen die liggaam van Christus op aarde. Lafhartigheid bring troubleuk en ongehoorsaamheid aan ons beloftes.

3 Oktober

Lees II Kronieke 34:1-7 Teks: II Kronieke 34:1

TE JONK VIR SY DIENS?

Dit was bedrukte en verwarrende omstandighede toe die kind Josia die koningstroon bestyg het. Sy vader Amon, is in die huis vermoor. Vergeldende maatreëls is geneem. In die paleis van die koning was moord en doodslag! En in die lewe van die volk was daar afgodediens en ongehoorsaamheid! Dan word onder hierdie skrikwekkende omstandighede ’n seun van ag jaar oud op die troon geplaas! Gans te jonk, onervare en sonder krag! Hoe kan hy in hierdie situasie die gesag oorneem!

Natuurlik het hy sy raadgewers, maar hierdie raadgewers kon hom breek — of help. Wat het geword van hulle wat heeldag uitgeroep het: hy is te jonk, en wat al Josia se dade vanuit hierdie bevooroordeelde gesindheid verdoem het en hom miskien selfs probeer teëwerk het? Ons lees intendeel dat hy gedoen het wat reg was in die oë van die Here, en gewandel het in die weë van sy vader Dawid en nie regs of links afgewyk het nie! Toe hy nog jonk was, het hy begin om God te soek. Toe hy twaalf jaar oud was, het hy al drasties begin optree. Juda en Jerusalem word gereinig van die hoogtes en die heilige boomstamme en die gegote beelde. Baals word omgegooi! Ook in ander stede word die afgodsbeelde tot stof vergruis!

Hoevele sou uitgeroep het: Hierdie kind is te jonk, hy weet nie wat hy doen nie! Hy is onervare, daar gaan tweespalt kom onder die volksgeledere! Maar hierdie onheilsprofete het hulle eie swaakheid en halfhartigheid, hulle ellendige slapheid versteek agter hulle klag teen 'n kind.

Paulus het ook aan Timotheus geskrywe dat hy moet voortgaan in sy arbeid en dat hy nie moet toelaat dat hulle sy jonkheid verag nie.

Niemand, wat die Hére wil dien en wat reg wil doen in die oë van die Here, is te jonk om hom toe te wy aan God nie!

4 Oktober

Lees II Kronieke 36:11-21 Teks: II Kronieke 36:15

BOODSKAPPERS, VROEG EN LAAT

Hoe onpeilbaar is die geduld en verdraagsaamheid van God! Koning Sedekia het hardnekkig met verharde hart gedoen wat verkeerd was in die oë van die Here. Ook al die owerstes van die priesters en die volk het ontrou gehandel.

Nou lees ons dat God medelye gehad het met sy volk en sy woning, dáárom het die Here vroeg en laat na hulle gestuur deur die diens van sy boodskappers. By elke geleentheid en tussen alle gebeure roep God tot gehoorsaamheid, vermaan Hy die mens op sy verkeerde weë. Hy laat die mens nie met rus nie — nie omdat Hy van die mens afhanklik is nie, maar omdat Hy medelye het met die ellende van die mensekind, omdat Hy die mens uit sy verlorenheid wil verlos. Maar hierdie woord van God is deur die volk verag, en die boodskappers is uitgelag en daar is met sy profete gespot.

Dit kom voor asof hierdie veragting en bespottings van sy woord vandag toeneem. Die gesag van die kerk, die liggaam van Christus op aarde, word bespotlik ondermyn. Die optrede van die kerk om in gehoorsaamheid aan Gods woord, die mens te vermaan en alles ordelik te laat verloop, word minagtend deur die wêreld uitbasuin.

Wat bring hierdie gesindheid mee? Die mens vergeet dat hulle wat spreek, boodskappers is. Dat hulle wat vermaan, gestuur word. Die kerk kán nie anders spreek as wat God hom beveel om te verkondig nie. En of die boodskapper self dit wil of nie, of dit vir die kerk aangenaam is of nie — in gehoorsaamheid moet hy bóódskapper bly. Laat ons die Here dank dat sy woord vroeg en laat deur sy kerk, sy gemeente, sy boodskappers in hierdie sondige wêreld klink, tot vertroosting, maar ook en juis in sy vermaning en bestraffing! Laat ons Gods woord só ken, dat ons die boodskap kan herken as van God, en daarna luister, sodat sy grimmigheid nie teen sy volk opkom nie.

5 Oktober

Lees Esra 1:1-8 Teks: Esra 1:3

DIE PROKLAMASIE VAN KORES

As gevolg van die hardnekkige onbekeerlikheid van Juda het God hulle oplaas oorgegee in die hand van die Chaldeërs. Nebukadnesar verwoes Jerusalem en voer Juda in ballingskap weg na Babel (2 Kron. 36:11-21). Hierdie ramp het die volk nie onverhoeds oorval nie. Nadruklik word vermeld: „Die Here, die God van hulle vaders, het vroeg en laat na hulle gestuur deur die diens van Sy boodskappers, omdat Hy medelyde met Sy volk en Sy woning gehad het”, maar dit het geen uitwerking op hulle gehad nie. Inteendeel, „hulle het die boodskappers van God uitgelag en Sy woorde verag en met Sy profete gespot — totdat die grimmigheid van die Here teen Sy volk opgekom het, totdat daar geen genesing meer was nie”.

Die tyd van die 70-jarige ballingskap nader nou die einde. Intussen is Babel deur die Perse verower en Kores (ook bekend as

Cyrus), koning van Persië sit op die troon. Gedurende die periode waaroor die boek Esra handel (538-458 v.C.), het Kanaän 'n deel van die uitgestrekte Persiese ryk gevorm. Kores het anders as vroeëre veroweraars teen sy verowerde gebiede opgetree: hy het omgesien na die belange van die volke wat hy aan sy gesag onderwerp het, en is alom as bevryder verwelkom. Hy het ook die onderskeie godsdienste van die verowerde volke geëerbiedig en die instandhouding daarvan van staatsweë vergoed.

So het dit gebeur dat hy in 538 v.C. die Joodse bannelinge in Babilon toestemming verleen het om na hulle vaderland terug te keer, met die bepaalde opdrag om die tempel te herbou. — Dit het egter van die Here gekom, „sodat die woord van die Here uit die mond van Jeremia vervul sou word” (Jer. 25:12, 13; 29:10; 33:10-14).

Ook hier blyk dit dat die koning se hart in die hand van die Here is soos waterstrome: Hy lei dit waarheen Hy wil (Spr. 21:1); met ander woorde, God regeer soewerein en gebruik die mens as werktuig om Sy raad uit te voer.

6 Oktober

Lees Esra 3:9-13 Teks: Esra 3:11

DIE TEMPELFONDAMENT WORD GELE

Die behoefte by die teruggekeerde Jode uit die ballingskap in Jerusalem aan die herbou van die tempel laat hom al meer voel, veral nou dat die seremoniële diens weer gereël en georganiseer is. Trouens, dit was die eintlike doel van hulle terugkeer: die tempelbou. Eindelik, in die tweede jaar ná hulle aankoms, in die tweede maand, het Serubbabel met sy vlytige helpers 'n begin met die werk gemaak. Daar heers geesdriftige bedrywigheid. Klipkappers en skrynwerkers word aangestel. Sederhout word van die Libanon af vervoer. Ook toesighouers word aangestel oor die werk.

As dan die tempelfondament gelê is, heers daar algemene feesvreugde. Die priesters tree in ampsgewaad op, soos in die wet van Moses voorgeskrywe (Ex. 28), met trompette na die model van die voorskrif in Num. 10:1 v.v., en daarby die seuns van Asaf, met simbole, opgestel volgens die instelling van Dawid (2 Kron. 23:18). Lofsange en danksegging styg in beurtsange tot die Here op, „want Hy is goed, want Sy goedertierenheid oor Israel is vir ewig”.

Dit was die eerste stap na die bereiking van hulle ideaal: 'n herboude tempel!

Maar te midde van die feesvreugde was daar droefheid in die hart van die bejaardes wat in hulle kinderjare nog die tempel van Salomo gesien het, en hulle het hardop gehuil by die herinnering aan die ondergang van die eerste tempel en die vergane glorie van die volk; hulle is nou slegs 'n geringe, armoedige groepie, aan alle kante deur teenstanders omring. En so het gejubbel en geweën saamgesmelt tot 'n groot geluid, „wat tot ver weg gehoor is”.

7 Oktober

Lees Esra 4:1-6 Teks: Esra 4:4

TEENKANTING

Die teruggekeerde Jode in Jerusalem wat die tempelfondament gelê het, ondervind nou heftige teenstand van die kant van die landsbevolking, die bewoners binne die gebied van die vroeë Noord-Israel. Hierdie mense wil aan die herbou van die tempel meewerk, maar hulle versoek word eenstemmig afgewys, want as Israel sy roeping as bondsvolk getrou wil bly, moet hy hom rein hou van alle besmetting van „ander gode”, en hierdie mense wat wil saambou, staan buite die verbond, hulle godsdienste is 'n vermenging van heidendom en Jodedom. Serubbabel, Jesua en die ander verteenwoordigers van die volk beroep hulle ook daarop, dat elkeen aan hulle, met uitsluiting van ander, deur Kores beveel is om die

tempel te herbou; gehoorsaamheid aan die bevel van die koning verbied hulle om aan die versoek tot medewerking te voldoen.

Maar hiermee is die saak nie afgehandel nie. Die „teenstanders van Juda” gryp nou na ander middele, waardeur hulle die hande van die volk van Juda laat verslap en hulle afskrik om verder te bou. Hierdie „teenstanders van Juda”, die landsbevolking, het ongetwyfeld deur allerlei bedreiginge en openlike teenwerking die voortgang van die tempelbou probeer verydel; maar hulle het nog verder en met meer welslae gegaan. Onder hulle moet daar invloedryke manne gewees het, en hulle het hulle invloed ook aan die koninklike hof laat geld om die uitvoering van die bevel van Kores te verhinder.

Die gevolg van dit alles was dat die tempelbou ten slotte vir baie jare opgeskort is.

Tog blyk dit uit die verwyf wat die profeet Haggai tot die volk gerig het, dat dit nie heeltemal onmoontlik was om met die bouwerk voort te gaan nie, maar dat die ondersteuning wat Kores belowe het, deur die amptenare teruggehou is, sodat die ywer van die volk verslap het en hulle geesdrif gedemp is.

Gedra u manlik, wees kloekmoedig
in trou volvoering van Gods werk.

8 Oktober

Lees Esra 4:24-5:5 Teks: Esra 5:2

DIE TEMPELBOU HERVAT EN VOLTOOI

Nadat die fundamente van die tempel gelê en dié gebeurtenis feestelik gevier is, het die verdere bouwerk as gevolg van die teenstand van die landsbevolking vir sowat 14 jaar stilgelê. Intussen het Darius I die troon van die Persiese ryk bestyg en onder sy bewind het daar weer gunstiger tye vir die teruggekeerde Jode in Jerusalem aangebreek en mog onder sy regering die tempel voltooi word.

Die profete Haggai en Sagaria het die volk tot die hervatting van die bouwerk aangevuur, en Serubbabel en Josua het tot daadwerklike optrede oorgegaan. Hulle was albei leiers van die Jode wat in 537 n.C. na Jerusalem teruggekeer het. Serubbabel word in Haggai 1:1 die „goewerneur van Juda” genoem. Na die voltooiing van die tempelbou hoor ons niks meer van hom nie, ook nie wie sy opvolger was nie. Naas hom tree Josua as geestelike leidsman op. In Haggai 1:1 word hy „hoëpriester” genoem. Hy is die eerste hoëpriester wat ná die ballingskap nie alleen ’n geestelike nie, maar ook ’n wêreldlike amp beklee. Sedert dié tyd het die hoëpriester aan die hoof van die volk gestaan.

Hierdie twee manne neem aktiewe leiding in die tempelbou, gesteun deur die profete. As Tattenai, die goewerneur wes van die Eufraat, en sy sekretaris en hulle partygenote, dit wil sê die laer amptenare, die Jode vra wie hulle bevel gegee het om die huis te bou, ontvang hulle volledige inligting. God het die hart van die Persiese amptenare gunstig teenoor die Jode en hulle onderneming gestem en hulle kon, in afwagting van die koning se beslissing, voortgaan. Na vier jaar is die werk voltooi en word die tempel feestelik in gebruik geneem (hoofst. 6:15-22).

9 Oktober

Lees Esra 7:1-10 Teks: Esra 7:10

ESRA, DIE GEESTELIKE LEIER

Tussen die ingebruikneming van die tempel (hoofst. 6:16-22) en hoofstuk 7 lê ’n tydperk van 60 jaar, waarin die Jode wat in Babel agtergebly het, met uitroeiing bedreig word, maar wat onder die bestier van God deur tussenkoms van Mordegai en Ester afgeweer is. In hoofstuk 7 word ons nou meegedeel dat Esra met ’n nuwe groep van die agtergeblewe Jode uit Babel na Jerusalem vertrek.

Die herbou van die tempel sal wel hulle hart meer as voorheen na Jerusalem laat verlang het en hulle ook meer vertroue in die toekoms gegee het. En wat Esra persoonlik betref, hy het dit as sy enigste roeping beskou om die volk te onderrig in „die insettinge en verordeninge” van die Here. Koning Artasasta is hom gunstig gesind, sodat hy die nodige maatreëls kan tref om ’n tweede karavaan van terugkerende Jode na Jerusalem te organiseer. Hulle kom voorspoedig in Jerusalem aan en Esra ervaar die waarheid van die woord: „Die een wat op sy weg ag gee, hom sal Ek die heil van God laat geniet” (Ps. 50:23).

Met nadruk word dit vermeld dat dit sy hartewens was om nie alleen self „die wet van die Here te ondersoek en te betrag” nie, maar om veral ook die volk „die insettinge en verordeninge” van die Here te leer as die maatstaf van hulle handeling.

Dit was wel nodig, want by sy aankoms in Jerusalem merk Esra dat die teruggekeerde Jode hulle nie „afgesonder” gehou het op die wyse wat die Here dit vereis het nie. Sowel die breë lae van die volk as die tempeldienaars het hulle skuldig aan gemengde huwelike gemaak, wat aanleiding tot sedelike ontaarding en geestelike verval gegee het.

Ingrypende hervormingswerk het op Esra gewag.

10 Oktober

Lees Esra 7:25-28 Teks: Esra 7:27, 28

ESRA

Wie was Esra? Uit die beskikbare gegewens blyk dat hy van priesterlike afkoms was, hy het naamlik tot die 22ste geslag van die nakomelinge van Aäron behoort. Hy was dus sowel deur sy afkoms as deur sy kennis en lewensopvatting as vanself aangewys om as die geestelike leier van die teruggekeerde Jode in die ou vaderland op te tree. Ook was hy ’n skrifgeleerde wie se taak drieledig was: hy moes die wet bestudeer, dit nalewe en die volk daarin onderrig. Hy word dan ook vir ons geteken as iemand wat sy hart daarop gerig het om die wet van die Here te ondersoek en te betrag, en om Israel die insettinge en verordeninge te leer (7:10).

Uit wat daar verder van hom vertel word, lei ons af dat hierdie „priester-skrifgeleerde”, soos hy elders genoem word, ’n man was wat gegloei het van ywer vir die diens van die God van Israel. Voorts was hy ’n man van gebed wat voor alles die leiding van God gesoek en in sy handeling die eer van God alleen beoog het. So lees ons dat hy voor sy vertrek met sy reisgeselskap na Jerusalem eers ’n vastyd uitgeroep het om hulle voor God te verootmoedig ten einde van Hom ’n voorspoedige reis te vra vir hulle en hulle families en hulle goed. Daar was gevare aan die verre reis verbonde en Esra het deur sy geloof in God alle militêre begeleiding van die hand gewys. Sy kragtige geloof aan die beskerming van God is nie beskaam nie (8:23).

Esra was ook ’n beskeie mens. Dit was tog ’n groot en gewaagde onderneming om met so ’n groot reisgeselskap die verre tog na Jerusalem te aanvaar (8:31) en hulle aankoms in Jerusalem sal wel met vreugde begroet gewees het, dit het ’n aansienlike versterking van die Joodse bevolking beteken, maar Esra maak geen melding van die ontvangs nie; hy het begin met drie dae te rus en sy werksaamhede aangevang.

11 Oktober

Lees Esra 10:1-7 Teks: Esra 10:4

AAN DIE WERK

Esra het pas in Jerusalem aangekom, of die netelige vraagstuk van gemengde huwelike duik op en vereis sy aandag en optrede. Dit blyk dat die owerstes en die leiers van die volk „in hierdie

ontrou" eerste die hand gehad het en die breë volkslae hulle in dié euwel gevolg het.

Esra was verslae en bring 'n hele dag in stille rou deur. Teen die tyd van die aandoffer buig hy hom op sy knieë, brei sy hande uit na die Here sy God en stort sy hart uit in 'n ontroerende skuld-belydende smeekgebed in naam van die hele volk (9:6-15).

Diep onder die indruk van hulle wetsoortreding, stroom 'n groot menigte saam. Seganja maak 'n voorstel in die gees van wat in die gebed van Esra tot uitdrukking gekom het, nl. om 'n verbond met God te sluit en die heidense vroue weg te stuur. Dit vind weerklank en ingang. 'n Volksvergadering word byeen geroep, waarvan die uitslag is dat onder leiding van Esra 'n kommissie van ondersoek saamgestel word, bestaande uit die familiehoofde, om van plek tot plek te reis ten einde in samewerking met die plaaslike outoriteite toe te sien dat die besluit uitgevoer word. Slegs vier persone verset hulle hierteen (10:15).

Die moeilike en delikate taak van hierdie kommissie duur drie maande.

Met 'n opgawe van 'n lys van skuldiges (10:18-44) sluit die boek plotseling. Ons sou graag nog wou gweet het hoe die saak verder verloop het. In elk geval het die maatreëls om die volkslewe van die betrokke euwel te suiwer nie na wens geslaag nie, soos blyk uit Neh. 13:23 v.v. Die kwaad was reeds diep ingewortel.

Ek het verdriet van hul gehad
wat aldeur weg wou van My pad,
en deur 'n dwaalsiek hart verlei is (Ps. 95:6).

12 Oktober

Lees Neh. 1:1-12 Teks: Neh. 1:6(b)

SKULDBELYDENIS

Nehemia die seun van Hagálja, was lid van die Joodse volk, maar hy het in die Persiese Ryk die belangrike pos van skinker vir die koning beklee.

Deud die besoek van sy broer Hanani ongeveer in die jaar 445 v.C., is die voorspoedige Nehemia as'tware platgeslaan deur die mistroostige nuus uit die land van sy vaders: Die pogings wat Esra en diesyne aangewend het om die stadsmuur van Jerusalem te herbou, is vanweë die teenkating van die buurvolke nie alleen stopgesit nie, maar die werk wat reeds gedoen was, is ook heeltemal verwoes; arm en weerloos het die groepie teruggekeerde ballinge in hul verwoeste land gewoon.

In sy nood neem hy die toevlug tot die Here wat as Hulp in benoudhede in 'n hoë mate beproef is. Ons tekswoorde is deel van Nehemia se gebed. Hy bid om genade, terwyl, soos hy sê, „ek die sondes van die kinders van Israel bely wat ons teen U gedoen het; ook ek en my familie het gesondig.”

Dit is merkwaardig dat dit nie verbittering of wraakgevoelens teenoor die vyande is wat sy gedagtes oorheers wanneer hy tot God nader nie. Die heidense vertrappers van Israel het seker baie dinge gehad om verantwoording voor te doen, maar Nehemia, die gelowige, weet ook van iets anders: van die sondes van sy volk; van sondes van sy voorgeslag; van sy eie sondes. Hy bid nie om wraak nie, hy bely skuld en smee om genade.

Ook ons voorgeslag, ons volk en onself is sondaars. Wanneer ons ons skuld in ons gebede bely, moet ons waak dat dit nie maar sommer 'n terloopse bykomstigheidjie of 'n blote formaliteit word nie; ons en ons volk en ons familie se sonde is so 'n ernstige saak, dat die Heilige God liever as om dit ongestraf te laat bly, Sy Seun aan die vloekhout laat sterwe het. Sy versoeningsdood voorkom dat óns, sondaars wat in Hom glo, vir ewig verlore gaan!

13 Oktober

Lees Neh. 2:1-9 Teks: Neh. 2:3

„DELEND IN MEKAAR SE SMART”

Nehemia, die voorspoedige staatsamptenaar van koning Artasasta, word nou al vir maande lank gekwel — Sy kwelling is nie oor sy gesondheid of oor gebrek aan geld of huisvesting nie; wat daardie dinge betref, het dit skynbaar met hom goed gegaan. Sy kwelling is oor die droewige lot van sy volk. Die droewige toestand waarin hulle verkeer, word gekenskets deur ons teksvers waarvolgens Jerusalem wat reeds in 586 v.C. deur die leër van Nebukadnezar verwoes is, nou, na meer as honderd-en-veertig jaar, nog steeds woest lê met verbrande mure, terwyl wat eens gedugte poorte was, deur vuur verteer is. Daárdie stad is die stad waar Nehemia se vaders begrawe lê — Dit is die stad van sy mense.

Nehemia het pynlik daarvan bewus geword dat hy hom nie van hulle kan losmaak nie — Hulle belange is sy belange, hulle smart is sy smart.

Hy het in die gebed geworstel en toe het dit vir hom duidelik geword dat hy tot die daád moet oorgaan en ook in hoofsaak wat gedoen moet word. Hy moet sêlf na Jerusalem gaan, en daarvoor is die toestemming en hulp van koning Artasasta nodig. Op die koning se navraag oor die rede daarvoor, antwoord Nehemia onder andere met die woorde van ons teks.

Die Bybel vertel ook van iemand Anders, Jesus Christus wat in die loop van Sy lydensweg bedroef was. Sy droefheid is veroorsaak deur die sonde van ons mense wat gefaal het in ons opdrag om te leef tot eer van Sy Naam. Hierdie Jesus het ons met Sy bloed gekoop en deur Sy Woord en Gees vir Hom tot 'n gemeente byeenbring; 'n gemeente waarin ons voorregte geniet en waarin ons verantwoordelikhede het om te dra, delend in mekaar se vreugde, delend in mekaar se smart.

14 Oktober

Lees Neh. 2:11-20 Teks: Neh. 2:20

GELOOF

Die spreekwoord sê: „Sien is glo.” Die Bybelse standpunt i.v.m. die heilswerk van God, is egter: Salig is die wat nie gesien het nie, en tog geglo het. Of, anders gestel; „Die geloof dan is 'n vaste vertroue op die dinge wat ons hoop; 'n bewys van die dinge wat ons nie sien nie.

Nà gebedsworsteling het Nehemia van harte geglo dat hy geroepe was om die mure van Jerusalem te herbou. Daarmee was al sy moeilikhede egter nie opgelos nie: Die toestemming van die koning was nodig; allerlei hulpmiddele was nodig; die vertroue van sy volk was nodig; 'n redelike mate van rus en vrede in die land was nodig, anders kon die taak nie suksesvol deurgevoer word nie.

Nehemia se grootste struikelblokke was mense, bv. Sanballat, goewerneur van die vyandige Samaria; Tobia, die Ammonitiese kneg, die hoogste bestuursamptenaar in die provinsie Ammon, oos van die Jordaan; dan was daar nog Gesem die Arabier en landsverraaiers tussen Nehemia se eie mense. Eers verontwaardiging en dan pynigende spottaal, moet Nehemia van hulle kant verduur.

Maar Nehemia laat hom nie van stryk bring nie: „Toe antwoord ek hulle en sê vir hulle: Die God van die hemel, Hy sal ons dit laat geluk, en ons, sy knegte, sal ons klaarmaak en bou; Maar julle het geen deel of reg of gedagtenis in Jerusalem nie.” Nehemia weet hy en diesyne staan in diens van die God van die hemel. Solank hulle as Sy getroue diensknegte in vertroue op Hom doen wat gedoen moet word, kan die vyand maar dring en dryf, maar die God van die hemel” sal Nehemia en sy mense se arbeid sien.

Laat ons in hierdie week in geloofsgemeenskap met ons Heiland lewe, want sonder hom kan ons niks doen nie.

15 Oktober

Lees Neh. 1:3, 12, 13 Teks: Neh. 3:12b

VROU-ARBEIDERS

In die Bybel word baie van mans gepraat. Dit is egter geen aanduiding dat die Here net 'n God vir mans is of net lede van die manlike geslag in Sy diens gebruik nie.

Ons teks hoofstuk verhaal hoedat 'n groot deel van die inwoners van Jersualem in die 5de eeu v.C., ongeag hulle maatskaplike status of geslag, ingespring en die ontsaglike taak om die stadsmuur te herbou, aangepak het; ja, selfs die dogters van Sallum. In beginsel maak dit nie saak of hulle self 'n troffel in die hand geneem, en of hulle hulp eerder van finansiële aard of deur middel van hulle mans of kinders was nie; die belangrike is dat hulle ingeskakel was by die werk; hulle het verantwoordelikheid gehad en dit het hulle nagekom.

Die res van die Bybel maak ook melding van goeie dienswerk wat ander vroue in die gemeente verrig het. Ons dink bv. aan Mirjam die profetes, aan Debora, aan Anna die profetes en aan Dorkas, om nie eens te praat van Priscilla en die ander nie.

Die gemeente van die Here bestaan uit lede van die manlike én die vroulike geslag; man én vrou is deur Christus losgekoop uit die sondediens; man én vrou geniet as verlostes die voorreg en staan onder die verpligting om mee te werk tot uitbreiding van die Godsryk en, as ons Hervormers is, van die Nederduitsch Hervormde Kerk van Afrika in die besonder.

16 Oktober

Lees Neh. 4:1-6 Teks: Neh. 4:6

GEESDRIFTIGE WERKERS

Geesdriftige werkers! Watter boer begeer nie sulke werksvolk nie; watter werkgewer droom nie van die dag wanneer dit die kenmerk van al sy werksmense sal wees nie! Mense wat in hulle werk leef en nie eers begin leef as die werksure verby is nie!

Predikante begeer sulke gemeentes en gemeentes begeer sulke predikante.

Ten spyte van armoede, wanvoorstelling van hul motiewe, verontwaardiging en spot van hulle vyande, ontrou in eie geledere, bou hierdie mense aan die muur van hulle stad. Hulle bou onder moeilike omstandighede, maar hulle harte is in hulle werk, hulle werk met lus en vorder dus ook.

Van die Here Jesus staan vir ons opgeskrywe dat Hy teen die einde van sy lydensweg aan die Vader gesê het: „Ek het U verheerlik op die aarde. Die werk wat U My gegee het om te doen, het Ek volbring.” (Joh. 17:4). Ons Heiland was met Sy hart in die werk wat Hy kom doen het om ons te verlos uit die sonde.

Laat ons as dankbare kinders van God, ons daaglikse arbeid en veral ons besondere werk in die Kerk, van harte doen. Wat 'n merkwaardige verandering ten goede sal daar dan nie dalk intree nie!

Of sien u dalk op teen die taak wat wag? Vra dan die Here om genade om u werk van harte, met lus te doen, en die berg wat u moet oorsteek, lyk al klaar heelwat begaanbaarder.

„Maar ons het die muur opgebou, en die hele muur is tot op sy helfte herstel, en die volk was met hulle hart in die werk.”

17 Oktober

Lees Neh. 8:1-9 Teks: Neh. 8:9

SKRIFUITLEG

Dit is Nuwejaarsdag van die jaar 444 v.C. of miskien 'n jaar of wat later, in Jerusalem. Op die plein wat by die Waterpoort gevorm

is omdat 'n hele paar strate daar bymekaar gekom het, versamel die volk soos een man. Op hulle versoek lees Esra, die skrifgeleerde, ure lank voor uit die Wetboek van Moses.

Dit is nie moontlik om met volkome sekerheid 'n voorstelling te vorm van die presiese gebeure op daardie dag nie, maar dit lyk of daar in hoofsaak drie handeling was: Esra lees perikoopsgewys voor uit die Hebreeuse teks; dan word deur hom of iemand anders, 'n vertaling daarvan in Aramees gegee, omdat dit al hoe meer die taal van die mense in Jerusalem geword het. Daarna verwys die woord wat met „duidelik” vertaal word, vermoedelik; dan verklaar die Leviete die voorgelese gedeelte. Na dit alles luister die volk klaarblyklik met groot aandag.

Hierdie geskiedenis laat ons onwillekeurig dink aan Handelinge 8 waar ons lees dat Filippus vir die hofdienaar vra: „Verstaan jy wel wat jy lees?” Waarop die hofdienaar antwoord: „Hoe kan ek dit tog as niemand my die weg wys nie?”

Hoewel u waarskynlik 'n Bybel het en dit hopenlik daagliks lees en oorpeins, word die luister na die prediking nooit oorbodig nie Om al hoe beter te kan verstaan wat u by die huis lees, het u ook die hulp van die uitleggers nodig.

Die uitleggers, die predikers, moet natuurlik uit die „boek” voorlees en dit verklaar sodat die gemeente dit kan verstaan.

Gelukkig die mens wat van harte na daárdie lees en verklaring luister, want dan word hy of sy versterk in die geloof in die Drieenige God van Wie ons al ons heil verwag!

18 Oktober

Lees Neh. 8:9-13 Teks: Neh. 8:11b

BLYDSKAP IN DIE HERE

Hier het ons te doen met mense wat na die Woord van die Here geluister en dit ter harte geneem het. Hulle het die Wet van die Here gehoor en van die droewige feit bewys geword dat hulle lewens daardie toets nie kon deurstaan nie. Geen wonder dus dat ons lees dat die hele volk geweene het toe hulle die woorde van die Wet hoor nie.

Gelukkig diagnoseer Gods Woord nie net ons kwaal as ongeneeslike melaatsheid of kanker en laat ons dan in ons ellende nie. Hierdie volk wat ween oor hulle sonde en vrees koester vir Gods oordeel, word deur hulle geestelike leier daaraan herinner dat dit 'n heilige dag is aan onse HERE. Hulle moet van die beste en lekkerste spys en drank geniet en ook die minderbevoorregtes daarin laat deel. „Wees dan nie bedroef nie, want die blydschap in die HERE — dit is julle beskutting.” 'n Berouvolle volk handel verstandig, as julle met blydschap vertrou op die genade van die Here — Daar is geen ander toevlug of beskutting teen die komende en welverdiende oordeel nie.

Wanneer ons ons eie lewens toets aan die norm van Gods Wil, het ons ook alle rede om te huil. Gelukkig is dit ook die Wil van God dat die wat in Jesus Christus glo, nie verlore sal gaan nie, maar die ewige lewe sal hê.

Laat ons ons skuld met ware berou bely en laat ons ons verbly in die HERE. Die blydschap in die HERE — dit is ons beskutting.

19 Oktober

Lees Haggai 1:1-11 Teks: Haggai 1:7

AANSPORING OM DIE TEMPEL TE HERBOU

Uit die boek Esra weet ons dat die profete, Haggai en Sagaria opgetree het agtien jaar ná die gebeure wat die herbou van die Tempel in Jerusalem vertraag het. Hierdie twee profete het byna tegelykertyd hulle verskyning gemaak, met Haggai net twee maande vóór Sagaria. Haggai se dienstyd was slegs vier maande teweete in die tweede jaar van Darius tussen die begin van die sesde maand

en die einde van die negende maand. Nieteenstaande sy kort diens-termyn het ons hierdie opgetekende geskrif onder sy naam.

Haggai het die woord van die Here tot die volk gebring met betrekking tot die Tempel wat nog in ruïne gelê het terwyl die verwoeste wonings in die stad reeds herbou is. Die godspraak tot die volk is nou om hierdie saak sonder verdere oponthoud reg te stel. Te lank reeds is die Huis van die Here en die daarmee gepaardgaande priesterdiens afgeskeep in die hele heropbou-proses. As aansporingsargument gebruik die profeet die volk se groot moeite en stryd om weer 'n bestaan te kan maak in hulle verwoeste land. Die alledaagse lewenssorg, vele teleurstellings en swak oeste moet gesien word as God's vingerwysing na hulle versuim om die Tempel ook te herbou.

Deur te let op sy eie wedervaringe sal die gelowige in die lig van Gods Woord altyd onderig vind en selfs inspirasie om ook aan Gods belange te dink. Nie net ons belange moet bevorder word nie, maar God s'n ook. Ons vermoë om stil te staan en ag te slaan op ons wedervaringe het dié salige doel om ons opnuut met ons taak en roeping te konfronteer en ons te wys op die vele verwoeste wat daar in ons lewe mag wees. Nabetragting en eerlike ontleding van lewensgebeure gee insig in God's bedoeling met ons. Dit is goed om ag te slaan op elke wedervaring van watter aard dit ook mag wees, want daardeur gee God leiding vir die toekoms.

20 Oktober

Lees Haggai 2:1-9 Teks: Haggai 2:4

BEROEP OP DIE HELE GEMEENSAP TOT SAMEWERKING

Dit is merkwaardig dat die profeet hier 'n beroep doen op die hele gemeenskap om saam te werk in hierdie belangrike onderne-ming om die Tempel te restoreer. Die goewerneur van Juda, Serub-babel, verteenwoordiger van Koning Darius van Persië, word aan-gesprek en betrek by hierdie saak. Só word die samewerking en steun van die staatshoof gevra. Josua, die Hoëpriester, word aangesê om sy samewerking te gee, en met hom die hele priesterschap! Ten slotte word die volk ook hiertoe opgeroep. Voorwaar 'n pragtige voor-beeld van die inskakeling van alle instansies van die landstreek Juda in die lofwaardige daad van die herstel van die Tempel in Jerusalem.

'n Beroep word gedoen op elke bruikbare man in die land om hulle steun te gee. Dit was nodig, want dit was 'n groot onderne-ming wat veel sou verg aan mannekrag en fondse. Die gevraagde samewerking is verkry en die Tempel is voltooi en ingewy in die sesde jaar van die regering van Koning Darius, d.w.s. binne vyf jaar nadat die Here die volk hiertoe opgeroep het. 'n Merkwaardige prestasie!

Die opdrag van God aan die profeet en die volk is gerugsteun met 'n belofte om met hulle te wees. 'n Beter waarborg dat hulle poging dié keer nie verydel sal word nie, kon hulle nouliks verkry. Daarom hulle ywer en die spoedige voltooiing van die taak.

Gelowiges sal deur gesamentlike pogings, inspanning en samesnoe-ning van kragte en middele met sukses bou aan dié dinge wat God s'n is. Kerk, Owerheid en Volk sal steeds moet saamstaan in God's belange teen Sy vyande. Nie net die moontlike sukses is die doel nie, maar God's eer en die bevordering van Sy saak in die wêreld. Ex Unitate Vires — Eendrag maak mag.

21 Oktober

Lees Maleagi 1:1-14 Teks: Maleagi 1:6

GOD VRA NA SY EER

Die stelling van die profeet in die eerste sin van ons teks het sy permanente plek in die gemeenskapslewe van alle volke. Dit is 'n

eeue-oue aanvaarde lewensbeginsel wat elke geslag reeds vroeg in hulle lewe moet leer, en dan weer by hulle nageslag tuisbring. 'n Kind moet die vader eer. Dit is gebod en beginsel.

Vanuit hierdie opvoedings-beginsel en gebod redeneer God, die Vader, deur Sy profeet, Maleagie, nou met die priesterdom. Hy sê: „As Ek dan 'n Vader is, waar is my eer?” Dat God hulle Vader is, sou niemand wou ontken nie. Almal het Hom só leer ken, en Hom só aangeroop. Hoekom eer hulle Hom dan nie?

Haggai en Sagaria is gestuur om die volk te berispe oor hulle traagheid om die Tempel te herbou, en Maleagie om hulle te bestraf oor die slegte gebruik van die herstelde Tempel en die verontreiniging van die Tempeldiens. Van bygeloof en afgodery het hulle verval in die ander uiterste van goddeloosheid, nl. godsdiensteloosheid. En nou word die priesters eerste aangespreek as synde die instansie wat deur pligsversuim medeverantwoordelik is vir die toestand.

'n Goeie vraag word hier gestel. Goddelike argumentasie en heilige sarkasme! Die volk met sy hele priesterdom is in die hoek gedryf. Sal kinders hulle vader eer — en die kinders van Israel hulle Vader vergeet?

As ons God bely as ons Vader, sal ons Hom ook die vaderlike eer en eerbied moet gee. Dit is Sy goeie reg, en ons heerlike voorreg. God is geregtig op die eer wat Hom toekom. Eer aan God is erediens. Godsdiensteloosheid is goddeloosheid en godloosheid, en 'n misdaad teenoor die Vader wat gesteld is op Sy eer. Wie God as Vader aanroep, is verplig om Hom te eer. Bedink dit.

22 Oktober

Lees Maleagi 2:1-10 Teks: Maleagi 2:9

STRAF OOR DIE PRIESTERS AANGEKONDIG

Die verkeerdheid wat die priesters bedrywe het, word saamgevat in die aanklag dat hulle van die weg van God's verbond met Levi afgewyk het, tewete eerbied vir God, vrede, betroubaarheid, regverdigheid, opregtheid van lewenswandel en korrekte godsdienstsondering. Hulle het baie mense laat struikel deur hulle verkeerde voorligting en só medepligtiges geword aan die ontheiliging van die tempeldiens.

Dan word hulle straf aangekondig: hulle status in die publieke lewe sal verlaag word sodat hulle ondanks hulle ampsposisie in 'n onaansienlike staat sal verkeer. Die hoë eerbetoon wat hulle geniet, sal weggeneem word, en dan in só 'n mate dat die volk in werklikheid hulle met minagting sal bejeën. 'n Geweldige oordeel oor die hooggeagte, seergeëerde priesterstand! En dit het dan ook gebeur, sodat met die koms van Johannes die Doper die algemene kerkpubliek meer gedink het van die Fariseërgroep as van die priesters.

Die ampsdraer van die Kerk van Christus sal hieruit moet leer dat sy amp hom nie vrywaar van die toorn van God nie. Hy sal moet weet dat selfs die status wat 'n besondere amp in die Kerk meebring, aangetas kan word in strafgerig. Ampsdraers in die Kerk sal voortdurend moet waak teen enige afwyking van die voorskrifte van God vir hulle ampswerk. Onverskilligheid en onnadenkenheid in die ampsbediening kan skade doen en God's oordeel gaande maak. Enigeen wat oortree, selfs draers van die ampte, word nie ontsien as God uittrek om te oordeel en te straf nie. Daarom moet ampsdraers besonder waaksaam wees in die uitvoering van hulle ampspilte. 'n Vernederde amp bring onuitspreeklike leed.

23 Oktober

Lees Maleagi 3:1-5 Teks: Maleagi 3:1

WAAR IS DIE GOD VAN OORDEEL?

Die eerste woorde van hierdie vers blyk die antwoord te wees op die onheilige, atheïstiese vraag van die spotters waarmee die vorige

hoofstuk afgesluit is. Die oordeel van God is aan't kom in die wêreld! Die langverwagte Messias is gereed om te kom, maar eers moet Sy wegbereider verskyn. Hierdie teks is die laaste Ou Testamentiese voorspelling van die koms van Johannes die Doper wat die pad sou reguit maak vir die Christus van God. Hy word hier genoem Maleagi (my Engel/Boodskapper), en hy is 'n gestuurde om die blye boodskap aan te kondig dat die Messias op die punt is om Sy verskyning te maak.

Maar hierdie vers is ook die profesie wat betrekking het op die Christus self. Die Here Kom! Die Here wat die Engel van die Verbond heet. Hy kom en niks sal Sy koms stuit nie. Die tyd het vol geword. Hy sal alle teenstand voor Hom wegvee en die reg van God op aarde vestig, want Hy is die Een na wie se koms uitgesien is. Hy is die Vertrouster van Israel aan wie die vrome met verrukking gedink het. Hy is die wens van die gelowige hart.

Sy verskyning hou vreugde in, want dit is koms om te red en te verlos . . . Maar Sy koms hou ook dreiging in, want dit is koms om te oordeel. Deel van Sy oordeel is om die kinders van Levi innerlik te reinig en 'n heilige priesterdom daar te stel. Die God van reg kom om Sy reg op te eis. Deur die aangekondigde Messias wil Hy sy reg kom uitoefen. Die God's-reg hou verband met oordeel, maar ook met die uitvoering van Sy belofte om vrede en welbehag te bring onder 'n vredelose en owerspelige geslag. Vra dus nie langer na die God van oordeel nie, want Hy is Immanuel.

24 Oktober

Lees Maleagi 3:7-12 Teks: Maleagi 3:10

BEPROEF DIE HERE!

Deur die hele geskiedenis van Israel skemer die gedagte deur dat dit vir hierdie Godsvolk nooit maklik was om hulle tiendes aan die tempeldiens te gee nie. Vir die volk was dit een van die swaarste gebooe van die Wet. Vir 'n arm man om ook nog 'n tiende deel af te staan van die bietjie wat hy besit, is geen maklike saak nie. Die oproep van God tot die volk deur die profeet om hulle tiendes te bring na die skathuis, word gedoen op 'n tydstip toe die volk baie arm was. Die Ballingskap het hulle ekonomie vernietig en die individu materieel lamgela. Daarbenewens is hulle oeste deur sprinkaanplae vernietig, terwyl die grondvrugbaarheid wat vereiste is vir wingerd-aanleg veel te wense oorgelaat het.

Die opdrag word aangevul met 'n uitdaging tot 'n proefneming: „beproof My tog hierin!” God het meegevoel met die volk, maar laat nogtans nie Sy eis vaar nie. Trouens, gehoorsaamheid aan God is nie net strakke gebod nie, maar veral 'n uitnodiging met 'n belofte. God's gebooe hou in sigself die uitdaging om te probeer. Beproof die Here! Waag dit met God op grond van Sy bevel. Probeer, en ondervind self. Kyk of die vensters van die hemel nie vir julle oopgemaak sal word nie.

Eie ondervinding is die beste leermeester. Daarom moet elkeen maar self probeer. God's gebooe bly dieselfde vir die geslagte, en elke geslag sal die uitdaging moet aanvaar of nie. 'n Waagstuk en 'n proefneming met moontlike verstommende resultate! Die moeite werd om te probeer. Uit dankbaarheid moet ons gehoorsaam wees, maar word ook uitgenooi om proefondervindelik vas te stel en uit te maak of God nie oorfloedige seën ons sal laat toekom nie. Het u dit al met God gewaag?

25 Oktober

Lees Maleagi 3:13-18 Teks: Maleagi 3:18

EINDELIK

Die kinders van God het 'n toekoms. Eens sal hulle uitgeruk word uit die versmaadheid en angste waarin hulle verkeer, en hulle sal

vergader word as 'n uitverkore volk en heilige priesterdom. God sal hom tot hulle wend as hulle God en hulle bekroon met Sy guns en welbehag. Die kinders van God sal dan van die kinders van die wêreld geskei word, en die onderskeid tussen die regverdige en onregverdige sal duidelik wees. Ja, die verskil tussen diegene wat God gedien het in hulle lewe en diegene wat Hom nie gedien het nie sal sigbaar wees in die staat en status waarin hulle sal verkeer. In hierdie wêreld is dit moeilik om tussen die regverdige en goddelose te onderskei, want hulle is só vermeng in die lewe. Die regverdige toon so min van die beeltenis van God in hulle lewe, en die verlostes sien tog só min verlos daaruit, terwyl die goddelose só 'n goeie skyn vertoon dat mens maklik mislei kan word. Die moeilikste is egter dat God self geen onderskeid skyn te maak nie, omdat die regverdige soms moet ly en die goddelose ongekende voorspoed beleef. Verder blyk God goed te wees vir almal.

Op dié dag wat die Here skep, die jongste dag, sal dit egter anders wees. Voor die regterstoel van Christus sal dié lig val wat die onderskeid sal maak en daar sal die onderskeid ook weer sigbaar word. Die verskil tussen die goeie en slegte diensknegte sal getref word en elkeen sal ontvang na wat in die vlees verrig is, of dit goed is of kwaad.

Tot die goeie sal gereken word die regverdigheid en die diens aan God, en dit sal sigbaar wees in onderskeid met die goddeloosheid en die godsdiensteloosheid. Die grote en deurlugtige dag sal aanbreek tot blydskap vir dié wat die Naam van die Here vrees, en tot bewing vir die vermeteles en almal wat goddeloosheid bedrywe.

26 Oktober

Lees Spreuke 3:1-8 Teks: Spreuke 3:7

VREES DIE HERE

In die gewone spreektaal wek die woord „vrees” by 'n mens die gedagte van angs of bangheid. As jy iets of iemand vrees dan is jy bang daarvoor en beangs daardeur, jy wil daarvan weglug en jy wil graag daarteen beskerm word. Wanneer hierdie woord egter in die Bybel t.o.v. die verhouding van die gelowige tot die Here gebruik word, dan het dit 'n ander inhoud. Die betekenis van angs en bangheid maak dan plek vir die betekenis van eerbied, respek, agting, ja, van liefde. In plek van weglug wil jy nader gaan. Die beeld van 'n kind wat sy vader lief het en daarom respekteer en eerbiedig, kan dien as 'n verduideliking van die betekenis van die uitdrukking „vrees die Here.”

Die oorsprong van die vrees vir die Here lê in die Heiligheid van die Here. As Heilige God wat onaantasbaar is en wat alles geskape het, is Hy dié God wat die sonde nie verdra nie en wat nie wil toelaat dat Sy Skepping deur die sonde tot niet gaan nie. Daarom gryp Hy in in die geskiedenis terwille van die mens wat verlore gaan en red Hy soos 'n Vader Sy kind wat bedreig word. As daar dus 'n rede is waarom die mens die Here moet vrees, dan is dit Jesus Christus, want in en deur Hom het God, as die Heilige, die duiwel oorwin en die mens gered. Om in Jesus Christus te glo is om die Here te vrees, want Jesus Christus is die Here wat genadiglik Sy kinders red, en tegelyk is Jesus Christus ook die mens wat met respek, eerbied, agting en liefde Homself voor God stel. Hy wat nie in Jesus Christus glo nie, is wys in sy eie oë en moet vrees omdat hy nie die Here vrees nie.

27 Oktober

Lees Spreuke 3:9 en 10; Maleagi 3:7-12. Teks: Spr. 3:9

VEREER DIE HERE

Terwyl die mens van ons moderne eeu meesal net van lippetaal

gebruik maak om iemand te vereer, was die Israeliet meer bekend met die gebruik om met sy besittings iemand te vereer, d.w.s. om aan die iemand, wat hy wil vereer, geskenke te bring. Hierdie geskenke was nie bedoel as omkoop geskenke nie, maar dit was 'n manier waarmee die skenker werklik die ontvanger wou vereer. Die motief van die gewer was werklik die eer van die ontvanger en nie die afkoop van sy guns nie. Wanneer iemand daarby die vereerde uit die eerstelinge van sy besittings vereer, dan is die gedagte wat voorop is, dat die gewer van die bestes onder sy besittings gebruik vir die verering, en verhoog hy so die betekenis van sy daad.

Volgens die Bybel het die mens die voorreg om God ook op hierdie wyse te vereer. Die eer van God is egter so groot dat 'n mens al jou besittings daarvoor behoort te gebruik, gedagtig ook daaraan dat God die gewer van alles is. God het egter gereël dat as 'n mens een tiende gee, dan het jy as't ware al jou besittings gegee. So het die mens die voorreg om met slegs een tiende van sy inkomste die Almagtige en Heilige God te eer.

Die Here het Sy eersteling, Jesus Christus, gegee vir die mens. Die mens wat in hierdie Jesus Christus glo het die voorreg om een tiende van sy besittings, as die eersteling van sy besittings, te gee en so God te dank en te eer as die Skepper en Verlosser.

28 Oktober

Lees Spreuke 3:11 en 12; Hebreërs 12:5-11 Teks: Spr: 3:11

TUG

Tug is straf, maar tug is nie straf in die sin van iemand te volle laat vergeld vir sy oortreding nie. In die handeling wat die Bybel „tug” noem lê altyd die element van besorgdheid oor en liefde vir die een wat getug word. In die Bybel kry 'n mens dan ook dikwels uitsprake soos die in Spreuke 13:24. „Wie sy roede terug hou, haat sy seun, maar hy wat hom lief het besoek hom met tugtiging”, en ook die in Spreuke 3:12: „Die Here tugtig hom wat Hy lief het.” Die doel van die tug is die onderwerping van die kind onder die wil van die vader tot beswil van die kind. Dit is so in die mens se lewe en nog meer so as dit God is wat Sy verbondskind tugtig. Volgens II Samuel 7:14 het die Here van Salomo gesê: „Ek sal vir Hom 'n Vader wees en hy sal vir My 'n seun wees, sodat, as hy verkeerd handel, Ek hom sal straf met 'n menslike roede en met slaie van mense kinders.” Tug is dus nie 'n doel op sigself nie, dit is nie die vergelding vir die sonde as sulks nie, dit is 'n middel tot 'n doel nl. die redding van die mens, en hoewel dit a.g.v. die sonde is, is dit gegrond op die liefde en genade.

Die tug het verskillende vorme. Waar dit die direkte handeling van God is terwille van Sy verbondskind, kan dit lyding, siekte, droogte, ens. wees. Dit kan egter ook die handeling van die Kerk wees, in die naam van die Heer van die Kerk, tot bekering en redding van die lidmaat wat dwaal. In watter vorm dit ookal kom, daar is altyd rede om God daarvoor te dank want dit toon dat God lief het en nie wil verlaat nie, ja, dit is nodig dat 'n mens daarop ag gee en jou onder die genade van Christus stel.

Die God wat in Jesus Christus ons so lief het, tug ons dikwels om ons so te red daarvan dat ons die genade van Jesus Christus verwerp.

29 Oktober

Lees Spreuke 3:13-26 Teks: Spr 3:13

WYSHEID

Die apostel Paulus het ook oor die wysheid geskrywe. In I Kor. 1:20 sê hy bv. „God het die wysheid van hierdie wêreld dwaas gemaak.” In dieselfde hoofstuk, die volgende twee verse, laat die apostel dit duidelik deurskemer dat hy nie veel waardering het vir

die feit dat die Grieke wysheid soek nie. Dit gaan natuurlik hier in Spreuke en by Paulus in I Kor. 1:20-22 om twee verskillende soorte wysheid. Paulus het dit teen die wysheid van hierdie wêreld, die wysheid wat in die mens begin en na God toe wil opklim, kortom, die wysheid wat die mens as middelpunt daarvan het en wat op die vermoë van die mens gebou is. Spreuke praat van die wysheid waarvan die begin in die vrees van die Here is, d.w.s. die wysheid wat God as die middelpunt daarvan het. Paulus spreek ook van hierdie wysheid as hy in I Kor. 2:6 sê: „Tog spreek ons wysheid, maar 'n wysheid nie van hierdie wêreld nie.” Hierdie wysheid, met God in die middelpunt daarvan, met God as die as waarom dit draai, bestaan daarin dat die mens weet dat die Here God is en dat Hy alles geskape het en oor alles heers. Dit bestaan dus daarin dat besef word dat die Here die oorsprong, die maatstaf en die doel van alles is wat bestaan. Hierdie wysheid is dan niks anders as om te buig onder die wil van God en om te glo in Sy wysheid nie. Die wysheid van God, sê die apostel Paulus, is Jesus Christus, die Gekruisigde.

Die wysheid wat Spreuke die mens toewens, is in wese die wysheid wat bestaan deur die geloof in Jesus Christus, want hy wat in Christus glo ken die doel van die lewe, ken die begin van alles, ken die sin van die geskiedenis, weet selfs iets van wat anderkant die graf is.

Wysheid is om, te midde van die kennis van die mens van vandag, te glo in die Seun van God, Jesus Christus.

30 Oktober

Lees Spreuke 3:27-35 Teks: Spr. 3:27

NAASTELIEFDE

Spreuke 3:27 laat die naaste en die naasteliefde, wat 'n opdrag van God is, in die gedagte opkom. Naasteliefde sonder liefde tot God, is 'n leuen. Naasteliefde is alleen sinvol as dit uitvloeisel is van die liefde tot God en daarom tot eer van God is. Naasteliefde wat slegs na die goëddunke van die mens is en nie uit die geloof in Jesus Christus, volgens die wil van God en tot eer van God is nie, is verwerplik. 'n Weldaad is 'n goeie daad; 'n weldaad aan jou naaste is 'n daad wat tot voordeel is van jou naaste. 'n Weldaad in dié sin, is daarom nie altyd iets wat na die sin van die een is aan wie dit gedoen word nie, dit kan selfs teen sy sin wees. 'n Weldaad aan jou naaste, is volgens die Bybel, alleen 'n daad aan jou naaste wat jy doen uit die geloof in Jesus Christus volgens die wil van God tot eer van God. (Heidelbergse Kategismus vr. 91). Sommige van dié dinge wat die wêreld aan die mens doen en wat die mens meen weldade is, is nie weldade nie.

Die kroon van die weldade wat ons kan doen en wat in die mag van ons almal is, is die bekendmaking van die feit dat Jesus Christus die mens verlos en die koninkryk van God laat beërwe. Dit is 'n weldaad wat almal toekom, omdat Jesus Christus vir almal gesterf het. Dit is 'n weldaad wat die opdrag van God aan Sy gemeente is. Het ek nie miskien al te lank gewag om my buurman, wat nie Kerk toe gaan nie, van hierdie Jesus Christus te vertel nie?

31 Oktober

Lees Spreuke 6:1-5 Teks: Spr. 6:4

BORGSTAAN

Spreuke veroordeel borgstaan baie skerp. Waarskynlik het Spreuke dit nie teen borgstaan as sulks nie, want in die Bybel word die gedagte tog toegelaat (Gen. 43:9). Aan die anderkant kan dit ook nie te doen hê met die leen van geld aan 'n behoefte nie, want in Ex. 22:25 word dit beveel en in Ps. 37:26 word dit veronderstel. Dit wil voorkom asof Spreuke dit waarskynlik teen 'n besondere soort borgstaan

by handelstransaksies het. Waarskynlik was dit 'n soort van sekuriteit-wees vir die koper van goedere, waardeur die een wat borgstaan feitlik die besitting word van die een vir wie hy borgstaan, omdat, as die koper nie betaal nie, kan die een wat borgstaan selfs verkoop word as slaaf om die skuld te delg. So 'n toestand kon natuurlik deur die koper misbruik word, aangesien die borgstaner waarskynlik geen beskerming gehad het nie. Die koper kon waarskynlik sy geld behou, terwyl die borgstaner verkoop word om die skuld te delg. Hoe dit ook is, Spreuke het dit daarteen dat 'n mens jouself in die hande van 'n ander mens laat kom asof 'n mens 'n sondelose betroubare wese is. Borgstaan is, in werklikheid, 'n verklaring deur die borgstaner dat die ander mens, vir wie hy borgstaan, so betroubaar en regverdig is dat hy homself op die spel plaas. Dit is in wese teenstrydig met die waarheid van die Bybel, want die Bybel ken die mens as sondaar, as onbetroubare waarop nie staat gemaak kan word nie.

Hierteenoor staan die feit dat Jesus Christus in Hebr. 7:22 die borg van die Nuwe Verbond genoem word. Jesus Christus waarborg dus dat die beloftes van die Nuwe Verbond uitgevoer sal word. Dit kan Hy doen omdat Hy, net soos 'n borgstaner, in die plek van die mens, die sondeskuld van die mens betaal het.

'n Vraag is nou: in hoe 'n mate staan ons borg d.w.s. neem ons skuld op ons self, as ons toelaat dat 'n mens, wat sonder die rykdom van Christus is, by ons woon of verbygaan of ons ken, sonder dat ons hom vertel van die groot skulddelging van Golgota nie?

1 November

Lees Spreuke 6:6-11 Teks: Spr. 6:6

LUIHEID

Om te werk is nie 'n straf nie, dit is 'n opdrag van die Here aan die mens waardeur die mens bevoorreg word. Dit is duidelik uit die skeppingsverhaal, uit die tien gebooe en uit die ganse Woord van God. Luiheid is dus teen die wil van God en as sulks sonde. Dit is luiheid as ons alleen maar werk sodat ons vakansie kan hou. Ons moet rus sodat ons kan werk. Dit is luiheid as die mens meer vakansiedae as werksdae wil hê. Om te rus is 'n Goddelike opdrag. Om leeg te lê, is teen die wil van God. Ons lewe in 'n wêreld waarvan die mensdom lui is. Ons is soms te lui om werklik te rus, nl. te rus soos wat die Bybel wil dat ons sal rus, d.w.s. in die heerlike teenwoordigheid van God in erediens of by huisgodsdien. Die rus wat in die Bybel 'n opdrag is, het te doen met die Ewige Rus in die Koninkryk van God. Hierdie rus is nie 'n leegle nie, maar is 'n verlossing van die moeite van die sonde. In die Koninkryk van God is die werk van die gemeente tegelyk ook die rus en vrede van die gemeente, nl. die prys en loof van die drie-enige God.

Jesus Christus het die werk van God gedoen en daarom sal elkeen wat in Hom glo die Rus van die Koninkryk van God beërwe. Elkeen wat in hierdie Jesus Christus glo en die rus van die Koninkryk verag, werk nou op aarde omdat dit die wil van God is en omdat hy daardeur God gehoorsaam is en God ook eer en dien en dank. So werk ons op aarde en so dien en dank ons die Here, nie om daarmee die rus in Sy Koninkryk te verdien nie, maar omdat ons glo dat ons hierdie rus reeds ontvang het in Jesus Christus, wat dit sal bevestig met Sy wederkoms.

2 November

Lees Spreuke 10:1-16 Teks: Spreuke 10:16

WAT NIE UIT DIE GELOOF IS NIE IS SONDE

Regverdig is 'n mens nie van nature nie. Dit is nie 'n natuurlike wesenskenmerk van die mens nie. Inteendeel, die mens is van nature geneig om God en sy naaste te haat en die gebooe van God met

sy gedagtes, woorde en werke te oortree.

Regverdig voor God is die mens alleen deur 'n opregte geloof in Jesus Christus. Alleen die geloof wederbaar die mens en maak hom tot 'n nuwe skepsel. Want deur die geloof kry ons deel aan Christus en aan Sy verlossingswerk.

Dit betuig en verseël die doop ook aan ons. Want as ons gedoop word in die naam van die Seun, dan betuig en verseël die Seun aan ons dat Hy ons was in Sy bloed van al ons sondes, ons in die gemeenskap van Sy dood en wederopstanding inlyf, sodat ons van ons sondes vrygemaak en regverdig voor God gereken kan word.

Ons is dus vir ons regverdiging volkome op Christus aangewys. Ons sonde word ons alleen op grond van die lyde en sterwe van Jesus Christus vergewe, en die volkome geregtigheid van Christus word aan ons as ons eie toegereken en geskenk. En dit gebeur so volkome asof onself in eie persoon vir al ons sondes betaal en alle geregtigheid volbring het.

Hierdie gedoopte, wedergebore, gelowige mens — hy is die regverdige. Wat hy nou verwerf, is vir die lewe. Want hy met alles wat hy is, het en verwerf staan in diens van God. Hy, omdat hy gedoop is, omdat hy glo, weet wat die lewe is — lewe in diens van God is — ja, wat lewe eintlik is.

Daarenteen, die goddelose, sy inkomste is tot sonde. Want in sy lewe gaan dit net om homself. Hy ken nie die vreugde van homself te verloën en Jesus Christus te bely nie. Hy weet nie wat die beteken om sy saligheid buite homself in Jesus Christus te soek nie. Sy inkomste, so reken hy, dit is net syne. Daarop vestig hy sy vertroue, dit is sy verwagting vir die lewe. Hy wil eet en drink en vrolik wees want môre sterf hy. Hy, sy lewe en sy inkomste is nietigheid, dit het geen sin nie, dit is alles in diens van die sonde. Sy lewe is sonder geloof. En alles wat nie uit die geloof is nie, is sonde.

3 November

Lees Spreuke 10:17-32 Matth. 6:19-34 Teks: Spreuke 10:22

ARBEID ADEL

Om te werk is nie iets slegs of minderwaardig nie. Intendeel, dit is 'n opdrag van God. Daarom moet die moeitevolle arbeid van die mens met vreugde en dankbaarheid en tot eer van God gedoen word.

„Maar deur die sondeval het ook ons arbeid te staan gekom onder die vloek van God en het selfs ons beste werke geword soos 'n besoesdelde kleeft”. Nou openbaar God Hom egter in die vierde gebod as die God wat ingryp in die reëlmatige ritme van ons arbeid en rus. En nou skyn vanuit die rusdag „die lig van Sy vrede, rus en welgevalle ook oor ons moeitevolle arbeid. Op die rusdag wil God nie meer hê dat ons werk onder Sy oordeel en vloek sal staan nie, maar dat dit soos 'n helder landskap sal lê onder Sy seën en vergewing.”

So wil God hê dat ons sal weet dat ons nie staan en val by die resultaat van ons arbeid nie, maar dat ons leef uit Sy goedheid nl. dat ons, sonder ons werk en ons verdienste in Christus geregverdig word voor God.

Nie ons moeitevolle arbeid maak ons ryk nie, maar die seën van die Here. Nie ons werkwoede en ons besetenheid met ons werk nie, maar die genade van God in Jesus Christus laat ons deel in die volle rykdom van die kinders van God.

„'n Slaaf van sy werk is 'n arm, geestelose mens, al werk hy hom ook stoflik ryk daardeur.” Vir hierdie mens geld die vermaning

van Ps. 127:2 „Te vergeefs dat julle vroeg opstaan, laat opbly, brood van smarte eet — netso goed gee Hy dit aan Sy beminde in die slaap.”

Sien daarom jou arbeid in die regte lig. Want as jou oog verkeerd is, sal jou hele liggaam donker wees. Soek eers die koninkryk van God en Sy geregtigheid en weet — die seën van die Here — dit maak ryk, en die moeilike arbeid voeg daar niks by nie.

4 November

Lees Spreuke 13:1-13; Joh. 1:1-14 Teks: Spreuke 13:13

DIE WOORD VAN GOD

Die geloof is uit die gehoor en die gehoor is uit die Woord van God. Wie dus die Woord verwerp verag die geloof. Hy verag Christus, die vleesgeworde Woord, want ons kry immers alleen deur die geloof deel aan Christus en al Sy weldade.

En ons kan Jesus Christus, wat deur God aan ons geskenk is tot wysheid, geregtigheid, heiligmaking en verlossing alleen ken uit die heilige evangelie, dit is uit die Woord.

Die Heilige Skrif is die vorm waarin die woord van God tot ons kom. Ons ken die woord van God nie anders as in en deur hierdie vorm nie, as in en deur die getuienis van profete en apostels aangaande die oorspronklike woord van God, dit is Jesus Christus, nie. Daarom praat ons ook van die Bybel as die woord van God, omdat die woord van God ons alleen bereik deur hierdie getuienis van profete en apostels. In hierdie getuienis en in hierdie getuienis alleen, hoor ons van Jesus Christus, die enige Woord van God. Hoor ons dat ons enigste troos in lewe en in sterwe is dat ons met liggaam en siel, nie aan onself nie, maar aan ons getroue Saligmaker Jesus Christus toebehoort, wat met Sy dierbare bloed vir al ons sondes ten volle betaal het en ons uit alle mag van die duiwel verlos het.

Wie dus die Woord verag ken homself nie en hy kan God ook nie ken nie. Hy ken die vleesgeworde Woord, Jesus Christus nie, hy bly dus in die sonde. Hy is 'n skuldenaar aan die Woord. En volgens Israelitiese gebruik moes hy wat 'n skuldenaar is en nie kan betaal nie iets in pand gee as waarborg.

Die spreuk wil dus sê: Eenmaal sal die skuldenaar die pand moet inlos deur of aan die Woord gehoorsaam te word of deur die Woord dodelik getref te word.

Maar hy wat die gebod vrees ontvang vergelding, hy sal ongedeerd wees. Die Woord is 'n lamp vir sy voet en 'n lig op sy pad. Hy gehoorsaam die woord. Hy luister na die getuienis van profete en apostels. Daarom weet hy ook van die verlossing wat daar in Jesus Christus is vir hulle wat glo. Ja, hy leef uit die volle blydschap van 'n opregte geloof.

5 November

Lees Spreuke 15:20-33, Matth. 6:1-13 Teks: Spreuke 15:29

DIE GEBED VAN DIE REGVERDIGE

Omdat ons alleen deur 'n opregte geloof in Jesus Christus voor God geregverdig is, daarom is alleen die gelowiges, regverdiges. En nou is die gebed die vernaamste deel van die dankbaarheid wat God van hierdie regverdiges vorder, omdat God sy genade en die Heilige Gees alleen aan diegene wil gee wat Hom met innige sugte daarom bid en daarvoor dank.

Ons gebed, dit is die gebed van die regverdiges, is dus 'n antwoord aan God nadat ons Sy woord gehoor het. Daarom moet ons ook alleen die enige ware God wat Hom in Sy Woord aan ons geopenbaar het van harte aanroep vir al die dinge wat Hy ons beveel

het om voor te bid. Daarom sal dit ook nodig wees dat ons ons nood en ellende reg en grondig sal ken sodat ons voor die aangesig van Sy majesteit ons sal verootmoedig. Dan kan ons die volle sekerheid hê dat God ons gebed, niteenstaande ons dit onwaardig is, tog om die Here Christus ontwil sekerlik wil verhoor soos Hy ons dit in Sy Woord beloof het.

God hoor en verhoor hierdie gebed van die regverdiges omdat dit 'n gebed is in die naam van Jesus Christus. 'n Gebed waarin God geloof en geprys word en om Sy genade aangeroep word.

Van die goddelose is die Here ver. Die goddelose is los van God en Sy woord, hulle kan daarom nie bid nie omdat hulle God nie ken nie. Want die mens ken God nie uit homself nie, uit eie insig of ervaring nie. Die mens kan God alleen ken in Sy openbaring in Sy Woord.

Daarom is die gebed die vreugde van die geloof alleen — en God hoor hierdie gebed.

Die gebed — dit is 'n geloofspraktyk. Die beoefening van die gebed is teken van die geloof, die nalaat van die gebed — dit is teken van die ongeloof. Om te bid beteken dat ons al ons hoop en verwagting op God vestig, en op God alleen.

6 November

Lees Spreuke 16:1-9, Rom. 9:6-33 Teks: Spreuke 16:4

GOD IS DIE SKEPPER

God is nie die oorsaak van die kwaad nie. Hy het alles goed en reg geskape. Tog het niks toevallig tot stand gekom nie. God is die Skepper en buiten Hom is daar geen ander skepper nie. Maar Hy het nie regverdiges en goddeloses geskape nie. Hy het die mens goed en na Sy ewebeeld geskape, dit is, in ware geregtigheid en heiligheid, sodat hy sy Skepper reg sou ken, Hom van harte sou liefhê, en met Hom in die ewige saligheid kan lewe om Hom te loof en te prys.

Die sonde is die skuld van die mens self. Dit het gekom vanweë 'n daad van ongehoorsaamheid, van hoogmoed. Die mens het 'n vlugteling geword, weg van God af. Hy het God-loos geword. Maar God het ingegryp. Hy het Homself aan die vlugtende, in sonde gevalle mens geopenbaar. Geopenbaar as Herskepper. Die Woord het vlees geword sodat almal wat Hom aanneem kinders van God kan word, almal wat in Sy naam glo.

Die goddelose bly egter die opstandiges. Hulle wil hulleself handhaaf deur God te verwerp, deur te sê, daar is geen God nie. En alhoewel hulle alles van God ontvang, gebruik hulle hulle krag, wat ook 'n gawe van God is, om teen Hom te stry. Hulle wil nie dat Hy wat hulle gemaak het oor hulle sal heers nie. Daarom verwerp hulle ook die verlossing wat uit Sy hand kom.

God wil dat alles wat Hy geskape het Hom sal loof en prys. Die geskapenes is geroepe tot diens aan die Skepper, d.w.s. om te antwoord op Sy goedheid in blydschap en gehoorsaamheid.

Die goddelose wil God egter nie verheerlik nie, hulle wil nie tot Sy eer leef nie. Maar op die dag van onheil, die dag van straf, die dag van oordeel, sal hulle wees soos kaf wat die wind verstrooi, dan sal hulle weg vergaan. Vreeslik is dit om te val in die hande van die lewende God.

Heerlik egter is die einddoel, die bestemming van die gelowiges. Want ons burgerskap is in die hemele, vanwaar ons ook as Verlosser verwag die Here Jesus Christus, wat ons vernederende liggaam van gedaante sal verander, om gelykvormig te word aan Sy verheerlikte liggaam volgens die werking waardeur Hy ook alles aan Homself kan onderwerp.

7 November

Lees Spreuke 16:1-19 Teks: Spreuke 16:5

DIE HART — DIE OORSPRONG VAN DIE LEWE

In die taal van die Bybel is die hart van die mens die sentrum van sy bestaan. Soos jou hart is, so is jy. Wanneer die Here bv. aan Nebukadneser 'n dierehart gee dan leef en bestaan hy indedaad ook soos 'n diër.

Aan die ander kant, om God te dien met jou hele hart, beteken om Hom te dien met jou ganse lewe, met jou hele mens-wees. So sal, as jou hart, jou gesindheid, reg is, jou hele lewe in diens van God staan.

Van hieruit sal ons ook kan verstaan wat Jesus Christus bedoel as Hy in Matth. 5:8 sê: „Salig is die wat rein van hart is, want hulle sal God sien.”

Maar dit is ook waar dat as ons hart, ons gesindheid, ons lewens-beskouing, verkeerd is, dat ons hele lewe dan verkeerd sal wees. „Want uit die hart kom daar slegte gedagtes, moord, egbreuk, hoerery, diewery, valse getuienis, lastertaal.”

Dit is egter nie so dat ons hart, d.i. ons lewens van nature goed en reg is nie. Van nature is ons sondaars, is daar in ons hart gedagtes van haat teen God. Van nature wil ons God weerstaan, wil ons onself nie aan God onderwerp nie — is ons hoogmoedig. Daarom vra God van ons om ons hart in berou aan Hom te onderwerp. Om ons hoogmoed te laat vaar en ons saligheid buite onself in Jesus Christus te soek, om te glo met ons hele hart, ons hele siel, ons hele gemoed en al ons kragte. Want geloof is nie alleen 'n gewisse kennis waardeur ek alles vir waaragtig hou wat God aan ons in Sy woord geopenbaar het nie, maar ook 'n hartlike vertroue wat die Heilige Gees deur die evangelie in my werk, dat nie alleen aan ander nie, maar ook aan my vergewing van sondes, ewige geregtigheid en saligheid deur God geskenk is uit louter genade, alleen op grond van die verdienste van Jesus Christus.

Saam met Calvyn kan ons ook sê: „Die leer van die evangelie is vir ons die enigste fondament van ons saligheid, maar dit moet oor ons hart heers en sig in ons lewenswandel uitdruk.”

Verneder julle dus onder die hand van die Here sodat Hy julle op die regte tyd kan verhoog. Want God weerstaan die hoogmoediges — die hoogmoediges van hart is vir Hom 'n gruwel — en hulle sal nie ongestraf bly nie, maar aan die nederiges gee Hy genade.

8 November

Lees Spreuke 16:20-33, Rom. 8:31-39 Teks: Spreuke 16:20

WOORDOPENBARING

Alle kennis van God berus op die openbaring. Dit is nou eenmaal nie vir die mens moontlik om God te ken buite die openbaring om nie. Maar nou openbaar God Hom nie op allerhande snaakse maniere aan die mens nie. Hy openbaar Hom in Sy Woord. Daarom bestaan daar geen kennis van God buite die Woord om nie. Wie hom tot ander middele wil wend om God te leer ken sal die enige ware God nie vind nie. Daarom is hy wat ag gee op die Woord gelukkig, omdat hy daar sal leer om op God te vertrou en wat dit beteken om op God te vertrou.

Want in die Woord het ons God leer ken as die enige ware God. Die God wat toorn oor die sonde en dit na Sy regverdige oordeel tydelik en ewiglik wil straf. Maar daar het ons God ook leer ken as die God wat geen behae het in die dood van die sondaar nie, maar daarin dat hy hom bekeer en lewe. Daar het ons Hom leer ken as ons Vader in Jesus Christus. Daar het ons die vreugde en blyskap geleer van die wete dat ons in lewe en in sterwe nie aan onself nie maar aan God behoort. Daar het ons geleer dat dit Christus

is wat gesterf het, ja meer nog, wat ook opgewek is, wat ook aan die regterhand van God is, wat ook vir ons intree.

Daarom kan ons daarvan versekerd wees dat geen dood of lewe of engele of owerhede of magte of teenwoordige of toekomstige dinge of hoogte of diepte of enige ander skepsel ons sal kan skei van die liefde van God wat daar in Christus Jesus, onse Here, is nie. Daarom sal hy wat ag gee op die Woord die goeie vind, en is hy wat op die Here vertrou, gelukkig.

9 November

Lees Spreuke 18:1-24 Teks: Spreuke 18:10

DIE HERE — 'N STERK TORING

Die lewe van die mens is vol onsekerhede en word deur allerlei gevare bedreig. Daarom soek die mens 'n veilige vesting waar daar vir hom beskutting teen die bedreigings kan wees.

Die regverdige egter, dit wil sê die mens wat uit die geloof lewe, hy het die Naam van die Here as 'n sterke toring waarin hy beskutting kan vind. As regverdige, wat nie beteken dat hy sondeloos is nie, maar dat hy in die geloof aan die God van die verbond en die genade wil vashou, weet hy dat die Naam van die Here, dit wil sê die Here self, hom so 'n vesting bied waarin hy onaantasbaar kan skuil. Dit weet hy omdat die Here Homself bekend gemaak het as 'n toevlug in die nood, 'n rots wat altyd vas bly staan. Hy is juis regverdig, nie vanweë eie prestasie nie, maar omdat die Here, die God van die Verbond, Sy ewige genadeverbond met hom opgerig het en Sy Naam aan hom verbind het en van hierdie liefde van God kan niks hom skei nie.

Temidde van al die onsekerhede wat die lewe van elke dag meebring, tenspyte van die verdrukking, benoudheid, honger, gevaar of swaard wat daar op ons mag wag, kan ons in die geloof tog aan God bly vashou as ons vesting waarheen ons kan vlug. Hy wat selfs Sy eie Seun nie gespaar het nie, maar Hom vir ons almal oorgegee het en so saam met Hom ons alles genadiglik geskenk het. Hy wat regverdig maak.

En as God vir ons is, wie kan dan teen ons wees?

10 November

Lees Spreuke 19:1-29 Teks: Spreuke 19:21

DIE RAAD VAN DIE HERE

Die mens is 'n planmaker. Elke dag weer opnuut is die mens met al die vermoëns waaroor hy beskik besig om sy weg in hierdie wêreld te probeer uitdink en te beplan. Elke nuwe omstandigheid en elke nuwe situasie waarin die mens van dag tot dag verkeer, bring 'n nuwe gedagte en 'n nuwe plan. En hoewel die beplanning versigtig en fyn is en die berekenings noukeurig en toegewyd, is daar tog telkens ook weer die mislukkinge en die teleurstellings. Ook die planne van die feilbare en onbetroubare mens, blyk feilbaar en onbetroubaar te wees.

Hierteenoor staan die raad van die Here onveranderlik, ewig. Bo die wisselende en veranderende omstandighede van die mensewêreld staan Gods raadsplan. 'n Raadsplan wat God in en deur Sy Seun Jesus Christus, die Vleesgeworde Woord, aan ons geopenbaar het en wat spreek van ewige, onveranderlike liefde, trou en genade. Tenspyte daarvan dat ons dikwels geen rekening hou met God in al ons planmakery nie; tenspyte daarvan dat ons Hom selfs doelbewus uit ons planne wil uitskakel, het Hy ons mense nie uit Sy raadsplan uitgesluit nie. Maar waar Sy raadsplan vir ons heil en verlossing insluit, daar het Hy met ons 'n ewige genadeverbond in Christus die Here opgerig. Tot ons troos en versterking kan ons dan weet, al sou al ons planne misloop, Gods trou sal nooit wankel of beswyk nie.

11 November

Lees Spreuke 20:1-30 Teks: Spreuke 20:12

DIE OOR EN DIE OOG — GODS SKEPPING

As die kroon op Gods skepping kon die mens hom in die paradys verlustig in die heerlikheid en skoonheid van die skepping. Met die oor wat God aan hom gegee het, kon die mens na die stem van sy Skepper luister en kon hy hoor wat sy medeskepsel sê. Met die oog wat God aan hom gegee het, kon hy die grootheid van Gods handewerk bewonder en sy medeskepsel aanskou. Hierdie hoor en sien moes hom dan daartoe bring om aan die Skepper die eer te gee.

Maar die mens het sy oor geleen aan die stem van die verleier en geluister na die bedrog dat sy oë eers werklik sou oopgaan en hy soos sy Skepper sou wees as hy sou eet van die boom in die middel van die tuin. Die gevolg was egter nie alwetenskap nie, maar dat die mens 'n dwalende in sonde duister geword het, doof vir Gods stem en blind vir Gods daad, met die dood as onafwendbare uiteinde.

Die genadige en barmhartige God het Hom egter ontferm oor die gevalle mens en Sy eie Seun as Verlosser en Redder gegee om die dowe ore te open en die blinde oë te laat sien en aan sonde daars weer hoop op die lewe te bied. Met die oor van die geloof kan ons hierdie blye boodskap hoor en met die oog van die geloof kan ons Gods verlossingsdaad sien. Die oor wat hierdie blye boodskap kan hoor, die oog wat hierdie heil kan sien — die Here het hulle altwee gemaak.

12 November

Lees Spreuke 21:1-31 Teks: Spreuke 21:23

BEWAAR DIE MOND EN TONG

Hoewel klein, het die mond en die tong groot mag. Selfs dood en lewe is in die mag van die tong. Netsoos 'n klein vuurtjie 'n groot hoop hout aan die brand kan steek, netso kan die tong die hele lewensloop aan die brand steek. Die woord wat ons spreek het 'n geweldige uitwerking, of ten goede of ten kwade. Soos die Apostel Jakobus sê: „Daarmee loof ons God en die Vader en daarmee vervloek ons die mense wat na die gelykenis van God gemaak is. Uit dieselfde mond kom seën en vervloeking.” So behoort dit nie te wees nie.

Daarom die wyse woord van die Spreukedigter. Want wie 'n wag voor sy mond plaas voorkom nie alleen dat aan ander kwaad gedoen word nie, maar spaar homself ook baie benoudheid. Elkeen wat met sy tong as swaard ander wil beveg, loop self die gevaar om deur dieselfde swaard te vergaan.

Ons mond en ons tong moet ons bewaar en bewaak en let op elke woord wat deur ons tong gevorm word en uit ons mond uitgaan. Maar hierdie bewaar beteken nie maar net negatief dat ons sal swyg en ons sal weerhou van kwaadsprekery nie, maar dit beteken veral ook dat ons met ons mond Gods Naam sal vereer en met ons tong Sy groot daad sal verkondig. Sy groot daad van verlossing wat Hy in en deur Christus Jesus, Sy Seun, in en aan hierdie wêreld gedoen het, waardeur ons self van ewige benoudheid gered en bewaar is.

13 November

Lees Spreuke 22:17-29 Teks: Spreuke 22:23

DIE HERE VERDEDIG DIE SAAK VAN DIE ARME EN ELLENDIGE

Meermale vind ons dit in die Skrif dat die Here die saak van die arme, die ellendige en die verdrukke opneem. Ons hoor dat die

Here vir die arme 'n vesting is, dat hy die ellendige bevry en vir die verdrukke is Hy 'n rotsvesting.

Vandaar die waarskuwende woord van die Spreukedigter dat die arme nie uitgebuit moet word omdat hy vanweë sy armoede magtelooos is om regsverweer te verkry nie, en dat daar nie teen die ellendige, wat magtelooos is om homself te verdedig, 'n wetlike aksie ingestel moet word nie — want die Here sal hulle saak verdedig. En wie kan teen die Here stand hou?

Uit hierdie waarheid klink daar vir die sondaar 'n blye boodskap. Immers, wie is armer as die sondaar wat sy rykdom deur sy eie toedoen verloor het en wie ellendiger as die sondaar wat totaal onmagtig is om homself van die dood te verlos? Dit is die onbegryplike Evangelie wat ons uit die ganse Skrif verneem, dat ons as sondaars God nie alleen het as ons Regter en Aanklaer nie, maar dat ons, tenspyte daarvan dat ons wel skuldig is, God ook het as die verdediger van ons saak. Tenspyte van ons volslae armoede en ellende, waarin ons ons deur die sonde gedompel het en wat ons voor God onherroeplik skuldig maak, het Hy tog ons saak opgeneem.

Om ons saak te verdedig het Hy Sy eie Seun ten offer gegee. Jesus Christus het as ons verdediger in ons plek gaan staan en ons straf gedra, sodat ons, die armes en ellendiges deur eie skuld en dus ook die skuldiges, vry kan uitgaan, ryk en vol vreugde omdat ons vrede met God het.

14 November

Lees Spreuke 23:1-25 Teks: Spreuke 23:25a

VERBLY JOU VADER EN MOEDER

Terwille van die welsyn, sorg en goeie, ordelike lewe van kind en onderdaan, het God die gawe van ouers, leermeesters en owerheid oor hulle gestel. Omring deur die sorg en liefde van ouers kom die kind in hierdie wêreld. Tot bekwaammaking vir sy lewensroeping het hy die onderwyser en onderwyseres as sy geestelike vader en moeder. Ook die owerheid is 'n dienskneg van God die mens ten goede.

Hierdie gesag wat God terwille van die mens, oor die mens gestel het, moet deur die mens erken en respekteer word. Dit is wat die Spreukedigter as leermeester sy leerling ook wil leer en vandaar sy oproep in die teks. Wat hy hier wil sê kan ook uitgedruk word deur die woorde van die vyfde gebod: „Eer jou vader en moeder . . .” waar God die verhouding tussen ouer en kind, leermeester en leerling, owerheid en onderdaan reël. Hy wat eerbied het vir die wat oor hom aangestel is, hy is gehoorsaam aan die magsdraers en verskaf so aan hulle vreugde en blydschap. Want as ons die magsdraers wat oor ons gestel is met die nodige eerbied en respek behandel, beteken dit dat ons so erken dat hulle, die mag wat hulle het, van God ontvang het en dat al die eer aan Hom toekom. Aan Hom wat aan ons, tenspyte van die smart wat ons Hom aangedoen het deur ons sondige ongehoorsaamheid, nogtans in en deur Jesus Christus, Sy Seun, die gawe gegee het dat ons Hom as ons ewige Vader kan hê.

15 November

Lees Spreuke 24:1-22 Teks: Spreuke 24:16

DIE VERSKIL TUSSEN DIE REGVERDIGE EN DIE GODDELOSE

Dikwels kan ons geen verskil bemerk tussen die lewe van die kerkmens en die lewe van die wêreldling nie. Ons sien en ondervind

dat die gelowiges, die regverdige, geen sondelose mense is nie, maar dat hulle netsoos en netso dikwels as die ongelowiges, die goddeloses in die sonde val. Tog is daar verskil.

Die goddelose is nie goddeloos omdat hy meer dikwels as ander tot 'n val kom nie, maar omdat hy nie bemerk dat hy val nie. Hy val en bly bewusteloos lê en staan nie weer op nie. Hy struikel in die ongeluk. En nou bemerk hy juis nie dat hy val nie, omdat hy dit eers kan raaksien as hy tot die bewussyn sou kom en sou bemerk dat hy eintlik van God afvallig is.

Hierteenoor staan die regverdige, wat nie regverdig is omdat hy soveel beter as ander is nie, maar omdat hy bemerk as hy val en dit as val erken en bely voor God. Juis daarom, omdat hy bewus is van sy gevallenheid, soek hy ook na opstanding. Opstanding wat hy alleen by die Heer kan vind wat hom sy sondes vergewe en sy ongeregtigheid nie aan hom toereken nie.

Die regverdige val ook — tot sewemaal toe — maar hy weet en erken en bely dat daar maar een regverdigmaking is, naamlik die regverdigmaking uit die geloof. Die regverdige val — maar hy bly nie in die sondes lê nie omdat hy weet dat God met ons 'n ewige genadeverbond het. Die regverdige val en hy sterf — maar omdat Jesus Christus opgestaan het daarom sal hy ook opstaan en in ewigheid nie meer val nie.

16 November

Lees Spreuke 25:26; Joh. 4:1-15 Teks: Spreuke 25:26

LEWENDE WATER

Ons moet onthou dat die eintlike vorm van die bybelse spreuk die vergelyking is. Die teksvers vergelyk die regverdige met lewende water (skoon en vars) uit 'n fontein of 'n put. Maar as die regverdige voor die goddelose wankel, word die water van die fontein troebel, of die walle van die put val in.

In 'n land waar water skaars is, hang mens en dier se lewe dikwels van vars water af. 'n Fontein of put is daarom van onskatbare waarde en word baie goed opgepas. Dit is dan ook sonde om 'n fontein troebel te trap of 'n put te breek.

So word die regverdige se lewe troebel as hy voor die goddelose wankel. Die regverdige is soos die fonteinwater wat lewe gee. As hy toegee aan die goddelose word sy lewe modderiger en nutteloos. Meer nog — daar word na die regverdige toe gekom met groot verwagting — hier sal die lewe gevind word. En dan — dan word net modder gevind.

Hoe sal die lewe van die regverdige steeds lewende water wees? As hy by Jesus Christus bly.

„... maar elkeen wat drink van die water wat Ek hom sal gee, sal in ewigheid nooit dors kry nie, maar die water wat Ek hom sal gee, sal in hom word 'n fontein van water wat opspring tot in die ewige lewe”.

In Spreuke sien ons dat die regverdige veral hieraan geken word dat sy mond 'n fontein van lewe is. (Spr. 10:11, 20, 31) Die regverdige is die mens wat wysheid spreek. Die gelowige is die mens wat Christus verkondig.

As ons van Jesus Christus af weggaan, sal die goddelose ons oorval en sal ons verkondiging van Christus vertroebel. Dan word ons lewe 'n geweldige stuk tragiek: ons moes die lewe bring, nou bring ons die dood.

17 November

Lees Spreuke 26:23-28, Math. 23:23-27 Teks: Spreuke 26:23

BINNEKANT EN BUTEKANT

Die laaste gedeelte van Spreuke 26 het dit teen die geveinsde. Die geveinsde is die mens wat hom anders voordoen as wat hy is.

Vers 23 maak gebruik van die beeld van 'n kleipot wat met silwer oorgetrek is. Die kleipot self is skurf en ru en nou is hy mooi glad en blink gemaak met 'n blink metaal verglansing. Nou sal 'n mens sê: watter mooi stuk werk! Tog — dit is maar net 'n kleipot.

So is mense ook soms. Met sy mond sê hy allerlei vroom en mooi dinge, maar sy hart is sleg. Buite lyk alles goed en mooi, maar binne is dit net goddeloosheid.

Die Here waarsku ons telkens teen hierdie valse lewenswyse. Hy veroordeel die geveinsdheid van die Fariseërs skerp wat die buitekant van die beker skoon was, maar wat dit binne vol roof en onmatigheid los.

Die Heer leer ons dat ons nie na buite ons moet goed voordoen en ons nie oor die binnekant bekommer nie. Ook die binnekant — veral die binnekant — moet skoon wees. Of na Spreuke 26 — die hart moet opreg wees.

Vir die gelowige — en daarom vir die kerk moet dit nie soseer om die uiterlike gaan nie, maar om die dinge waarop dit aankom. Ons moet nie tevrede wees as ons lewe en ons kerk buite fraai is nie. Die dinge wat die swaarste weeg sê Jesus is die geregtigheid, die barmhartigheid en die geloof.

Tog mag daar nie skeiding wees tussen buitekant en binnekant — tussen hand en hart nie. As die hart vol mooi dinge is, sal die hand hulle ook doen. As die inhoud van ons lewe reg is, sal dit ook weerspieël word in 'n regte vorm. As Christus in ons woon sal ons aan die binnekant en aan die buitekant skoon wees.

18 November

Lees Spreuke 27:23-27 Teks: Spreuke 27:23

WEES VLYTIG

Ons vind dikwels in Spreuke die vermaning om vlytig te wees en die waarskuwing teen die luiheid. Die opregte mens is ook die vlytige mens (Spr. 15:9). Die dwaas en die luiwaard staan teenoor die opregte. Die luiwaard is die mens wie se siel begeer; wat in hongersnood en armoede is; hy is die een wat dwangarbeid doen. Die siel van die vlytige word versadig; hy is die een wat oestyd iets het (Spr. 28:19; 20:4).

Spreuke 27:23 vermaan ook tot die vlytige oppas van jou besittings. Maar, hier is van meer dinge sprake as net van blote vlyt. Mens moet jou besitting ken en dit liefhê. Ons het hier die beeld van die man wat sy kleinvee liefhet en gedurig tussen hulle rondbeweeg en na hulle kyk en vir hulle sorg. Hy is steeds besig om een of ander plan te beraam om vir hulle kos bymekaar te maak.

Ons moet onthou dat 'n mens se besitting nie vanself vir altyd sal hou nie. Dit is iets wat opraak as mens dit nie aanvul nie. En as 'n mens dan vir jou besitting sorg, bly die loon ook nie weg nie. In die winter kan jy vir jou kiere maak en daar is genoeg kos vir jou en jou huis.

Die opregte is die mens wat stylvol lewe. Die gelowige weet dat God aan ons ons besit net toevertrou het en daarom moet ons dit versorg en oppas. Die christenmens is die een wat getrou en ywerig in sy goddelike beroep arbeid, sodat hy sy huis kan versorg en ook nog iets oor het om aan die armes te gee.

19 November

Lees Spreuke 3:13-18; 28:14 Teks: Spreuke 28:14

DIE BEGIN EN BEGINSEL VAN DIE WYSHEID

Ons sal Spreuke nooit reg verstaan as ons dit nie onthou nie: Die vrees van die Here is die begin van die wysheid. Die wyse man is die een wat die Here vrees.

Spreuke 28:14 maak aan ons duidelik wat vrees vir die Here beteken; dit beteken dat ons voor die Here sal bewe. Hierteenoor staan die man wat sy hart verhard — wat nie bewe voor die Here nie. Die man wat die Here vrees leef onder die besef dat die Here sy hele lewe dophou en daarom leef hy 'n lewe wat die Here behaag. In alles wat hy doen vra hy na die wil van die Here. Die goddelose, die dwaas is die man wat sy hart verhard. Hy hou nie rekening met die wil van die Here nie. In alles wat hy doen hou hy homself voor oë. Hy is vry, so dink die dwaas.

En nou gebeur dié wonderwerk. Die man wat bewe, is die gelukkige mens — en die een wat dink hy is vry val in die onheil.

Die wyse man weet dat God heilig is. Sy heiligheid het Hy openbaar toe Hy ons sonde aan Jesus Christus gestraf het met die bittere dood aan die kruis. Gods heiligheid is verterend — maar ter gelyke tyd ook behoudend.

Gelukkig is die man wat God só vrees in Jesus Christus. Hy is vry van die vrees vir die sonde en die dood. Hy is vry om God te dien.

Verloop ons lewe en ons godsdienst nie dikwels as vreeslose formaliteit nie. Dink ons nie te dikwels dat God ons nie sien nie — nee dink ons nie te dikwels . . . glad nie.

Hy wat in Jesus Christus God se heiligheid gesien het, se hele lewe — se hele godsdienst sal dankbaar bewend verloop.

20 November

Lees Spreuke 29:15-17 Teks: Spr. 29:17

OOR DIE TUGTIGNG

As die Bybel en daarom ook Spreuke praat van tug, word daar nie van 'n metode van opvoeding gepraat nie, maar van die opvoeding self. Te dikwels meen ons dat Spreuke tug bloot sien as 'n pak slaag gee. In die Bybelse woord tug sit baie meer as net slaan. Tug beteken dat jy jou kind sal grootmaak soos wat jy by sy doop beloof het. Tug beteken dat jy jou kind sal grootmaak in die vrees van die Naam van die Here. Hiertoë moet mens elke manier gebruik. Jy moet jou kind leer, raadgee, vermaan, jy moet regmaak wat verkeerd is. Hiertoë moet jy selfs die roede ook gebruik.

Die opvoeding van ons kinders is dus totale saak waarmee ons gedurig op elke manier besig moet wees. 'n Mens het steeds regstelling nodig, want ons is altyd geneig tot die kwaad. Die ouer het die plig om sy kind te waarsku teen die verderf wat op die pad van die sonde lê. Hierdie moeilike opvoedingstaak is eintlik die ouers s'n en kan eintlik aan niemand — selfs nie eers die kerk — oorgedra word nie.

Die ouer wat sy kind so opvoed sal van sy kind rus en vreugde hê. Spreuke bedoel hier dat die ouer wat sy kind tug nie heen en weer sal hoef te jaag in onrus oor sy kind nie, maar sy kind sal sy lewe veraangenaam (letterlik: sy kind sal aan hom lekkernye gee.)

Mense kan baie maal nie verstaan waarom hulle kinders hulle so in die skande steek nie. Tog is dit eenvoudig: hulle het nooit hulle kinders opgevoed en vermaan soos wat hulle beloof het nie.

21 November

Lees Spreuke 30:1-4; 1 Kor. 1:17-31 Teks: Spr. 30:2

EK IS TE DOM

Die gelowige Agur kom hier in Spreuke 30 met 'n sonderlinge belydenis. Hy bely: ek is te dom. God het Hom openbaar as die

Almagtige — die Heilige wat in die hemel woon. Tussen die mens en God is 'n oneindige afstand. God is die Almagtige Skepper van hemel en aarde. Hierteenoor is die mens klein en nietig. Maar God is nie alleen die Heilige wat hoog woon nie, Hy is ook die Bewaarder. Hy is 'n skild vir die wat by Hom skuil.

As God Hom openbaar, kan die mens nie anders as om sy eie nietigheid en domheid te bely nie. Die gelowige is die mens wat weet dat as God Hom nie geopenbaar het nie ons Hom nooit sou kon ken nie. Hierom is die gelowige die nederige mens.

Die gelowige is die mens wat God se wysheid in Jesus Christus gesien het. Vir die eiegeregtige mens is Christus 'n struikelblok en vir die eiewyse is Hy 'n dwaasheid; „... maar vir die wat geroep is, Jode sowel as Grieke: Christus, die krag van God en die wysheid van God.”

Die gelowiges weet dat hulle nie baie wyse is nie, nie baie magtiges, nie baie edeles nie. Maar hierin lê hulle heerlikheid: hulle is deur God uitverkies! Voor God kan geen vlees roem nie. Soos Agur moet ons sê: Ek is te dom. Maar, deur God uitverkies! Daarom soos geskrywe is: Die wat roem moet in die Here roem.”

22 November

Lees Spreuke 31:10-31 Teks: Spr. 31:30

'N DEUGSAME VROU

Die begin en beginsel van die wysheid is die vrees vir die Here. Netso is die begin en beginsel van die deug ook die vrees vir die Here. Altyd moet ons onthou: Spreuke 31 praat van die gelowige vrou. Hieroor moet sy eintlik geprys word naamlik dat sy die Here vrees.

Spreuke 31 toon ons die christelike vrou in die samelewing. As ons een ding van haar moet sê wat haar werk beskryf, moet ons sê sy is die versorgster. Nou is dit duidelik dat haar versorgingstaak wel ver buite haar huis gaan, maar altyd is haar bedrywigheid op haar huis gerig.

Ons leer die christelike vrou ken as die versorger van die ellendiges en die behoeftiges.

Eindelik is sy ook die opvoedster van die huis wat op haar eie godgegewe manier deur sagtheid en vriendelikheid haar kinders onderrig.

Ons leer hier in Spreuke 31 die huisgerigtheid van die vrou opnuut. So en hierom het God haar gemaak. Dit is waar dat haar versorging ook buite haar huis gaan, maar die gewig lê nie hier by die buitenhuise versorging nie.

God het die vrou so geskape dat sy 'n hulp sou wees. Daarom is die vrou alleen gelukkig as sy dien veral in haar huis.

Ons lewe in 'n verligte eeu. Ons wil die vrou daarom uit hierdie enge „diens is haar huis” uitlig en aan haar 'n edeler en wyer horison gee. Ons pluk ook die bitter vrugte van hierdie verligtheid: verwaarloosde en wanaangepaste kinders en huwelike wat die een na die ander tot niet gaan.

23 November

Lees Jona 1:1-6

DIE BETEKENIS VAN JONA

Die Jona-gebeure word soms as versinsel geneem. Wel word dan erken dat dié versinsel 'n simboliese betekenisvolle is. Iets wat vergelyk kan word met die gelykenisse deur Jesus vertel. Jona 'n gelykenis dan . . . Nêrens in Jona self of in die Bybel word hierdie

gedagte egter gesteun nie. Verder — wonders soos in Jona, hoort eerder in geskiedenis tuis as in gelykenisse!

'n Belangriker vraag is wát die Jona-gebeure beteken? Ook hierop word soms meer as één antwoord gegee. Een antwoord lui bv. dat Jona as ontroue persoon die ontroue volk Israel voorstel. Israel sou dan in plaas van die Godswoord aan die heidenwêreld te bring eerder wegvlug daarvoor. Jona in sy vlug is opgesluk deur 'n vis; Israel in sy vlug is opgesluk deur die Babiloniese ballingskap. Jona word weer op land uitgewerp; Israel keer weer na Palestina terug. Hoewel al die feite korrek is kan dié twee soorte gebeure tog nie sommersó met mekaar verbind word nie. Want Jona het self aanbeveel dat hy in die see gegooi word, terwyl Israel nie self verkies het om in ballingskap te gaan nie!

Die belangrikste antwoord op die vraag na die betekenis van Jona is gegee deur Jesus. Soos Jesus Jona verstaan het só moet ons ook.

Jesus gee en is die enigste antwoord.

24 November

Lees Jona 1:15-17; Mattheus 12:38-41 Teks: 1:17

DIE TEKEN VAN JONA

Jesus se antwoord op die Jona-gebeure is dat dit 'n teken bevat — die teken van Jona.

Van dié teken lees ons nie by name in Jona nie maar dis te vinde in die betekenis van Jona. Die teken lê nie in wat die mense doen nie. Die mense van Ninevé het hulle bekeer en daarvoor het die Here hulle gespaar. Maar dis nie die teken van Jona wat Jesus weer gaan gee nie. Want Israel sal nie deur die deur Jesus gegewe Jona-teken oortuig word nie — eerder veroordeel word.

Die teken van Jona waarvan Jesus praat bestaan ook nie soseer in wat die profeet (Jona self) of die koning van Ninevé doen nie, maar in die ingrype van God in die loop van gebeure.

Ninevé is 'n stad vol boosheid. Israel is 'n slegte en owerspelige volk. Ons is in sonde ontvang en gebore. Almal is op pad na die verderf — ja midde in die ewige verdoemenis. In onbegryplike ontferming gryp God egter in. Hy gryp in op die wyse van 'n wonder.

Deur Jona se ontroue aan Gods opdrag bereik God sy ontfermingsdoel met Ninevé deur 'n grusame ingewande graf vir Jona. Deur my ontrou aan Gods Woord bereik God sy ontfermingsdoel met ons almal deur die donker graf van Jesus.

25 November

Lees Jona 1:7-14 Teks: Jona 1:2, 3

VOLOPBETAALDE VLUGVAART

Al staan Jona en Jesus as dieselfde teken — die teken van God se ontferming deur die grafte heen van Jona en Jesus oor 'n wêreld vol boosheid, nogtans is daar belangrike verskille tussen Jona en Jesus as die tekenpersone.

Jesus, Seun van God, het as mens gehoorsaamheid geleer uit wat Hy gely het (Hebr. 5:8). Die wil van sy Vader het Jees volkomelik en altyd gedoen. „Die werk wat U my gegee het om te doen, het Ek volbring.” (Joh. 17:4) „En toe Jesus die asyn geneem het, sê Hy: Dit is volbring! En Hy het sy hoof gebuig en die gees gegee.” (Joh. 19:30). Jesus het sy aarde-graf vrywillig maar gehoorsaam ingegaan (Joh. 10:18).

Hoewel Jona in die visgraf was — en ook tot redding vir Ninevé — was hy nie daar vanweë vrywillige gehoorsaamheid nie. Intendeel. Sy gesindheid is eerder 'n ontroue bereidwilligheid. Omdat hy nie God wil gehoorsaam om Ninevé tot inkeer te roep nie, want

Ninevé — heidene teenoor Israel — wil Jona nie tot bekering hê nie (Jona 4:2), dáárom is hy eerder bereidwillig om self te sterf: „Neem my en gooi my in die see” (Jona 1:12).

By Jona het ons dus met twee lyne te doen: God se handele met die heidene deur Jona. Só handel God ook in Jesus met ons. Die tweede lyn: God se handele met Jona om hom tot God se doel te bring. Hierdie tweede lyn bestaan nie by Jesus nie.

Jona betaal sy vlug — sit goed en bloed daarop om liewers ongehoorsaam te wees.

Is u lewe nie 'n paalementstelsel van daaglikse ontvlugting van God nie?

26 November

Lees Jona 2 Teks: Jona 1:4

WAAROM VLUK U?

Jona vlug na Tarsis „want ek het geweet dat U 'n genadige en barmhartige God is, lankmoedig en groot van goedertierenheid, en Een wat berou het oor die onheil.” (Jona 4:2). Wat God die onheil van Ninevé, Assiriese vyande van Israel moet afwend, wil Jona ten ene male nie.

In plaas van ooswaarts Gods opdrag uit te voer en heidene Gods ontferming te laat smaak, vlug hy weswaarts na die uiterste eindes.

Dit is sekerlik 'n duidelike bewys van Jona se ywerende selfsugtigheid. Die heil en ontferming van God wil Jona inkrimp net vir hom en sy volk Israel alleen. Ook ons is dikwels so selfsugtig partikulier om nie die Evangelie aan ander te verkondig nie. Dit terwyl Jesaja 49:6 sê: Dit is te gering dat U my Knecht sou wees om op te rig die stamme van Jakob en terug te bring die gespaardes in Israel: Ek het U gemaak tot 'n lig van die nasies, om my heil te wees tot aan die einde van die aarde.

Jona se selfsug noem ons ywerend want hy bly nie neutraal by sy huis in verontagsaming van Gods oproep nie, maar gaan positief daarop in om God se roeping te verongeluk: hy vlug!

Waarom vlug u? Jona kon miskien ook dink: as ek Ninevé die oordeel aankondig en op hulle bekering neem God die oordeel weg, kan hulle heel gou weer in heidendom verval en my met my God eerder spot as eer.

Is dit u selfsug of eersug dat u vlug in plaas van volg?

27 November

Lees Jona 3 Teks: Jona 3:2

DIE MISVERSTAND VAN JONA

Dink u u kan God ontvlug? Jona het ook so gedink. Jona het hom klaargemaak om na Tarsis te vlug, van die aangesig van die Here af weg (1:3). Jona wou hom verwyder van sy roeping deur hom te onttrek aan sy Roeper.

Heel gou moes hy egter bely: „... ek vrees die Here, die God van die hemel, wat die see en die droë land gemaak het.” (1:9) Dit klink al asof hy in sy omstandighede wou sê: „Waar sou ek heengaan van u Gees en waarheen vlug van u aangesig? Klim ek op na die hemel, U is daar, en maak ek die doderyk my bed, kyk, U is daar! Neem ek die vleuels van die dageraad, gaan ek by die uiteinde van die see woon, ook daar sou u hand my lei en u regterhand my vashou.” (Ps. 139:7-10). Lees maar ook Amos 9:2-4.

Jona ontdek sy misverstand as hy die goddelike nabyheid moet verneem uit 'n woedende storm op see. Jona besef sy misverstand as hy na ál sy moeite, onkoste en ondernemings, hom tog maar weer by sy vertrekpunt bevind en God aan hom dieselfde opdrag herhaal: Maak jou klaar, gaan heen na die groot stad Ninevé, en verkondig daar die boodskap wat ek jou sal gee.” (3:2).

Reeds die legendes van Gilgames en Alexander die Grote soos ook die verhaal van die géruks en die swaard wat vlam en flikker om die toegang tot die boom van die lewe te bewaak (Gen. 3:24) toon aan dat hy wat op soek gaan na wat hy nie kan vind nie — eendlose lewe — loop hom in 'n dodelike onweer vas. Jona het geleer dat hy wat op vlug gaan van wat hy nie mag ontduik nie — die Woord van God — loop hom net in 'n dodelike storm vas.

28 November

Lees Jona 4 Teks: Jona 4:3

TEVREDE MET MY ALLEEN

Alles wat ander doen is verkeerd. Alles wat ek doen is goed. Selfs wat God doen word deur my beoordeel. Soms is ek tevrede met God. Soms ontevrede. Soms só ontevrede dat Jona twee keer uitdruklik begeer: „O Here, neem dan nou tog my siel van my weg . . .” (4:3, 8) Só ontevrede dat hy kan sterf . . . oor wat God doen! „Weë hom wat met sy Formeerder twis — 'n potskerf by erdepotskerwe! Sal dan die klei sê aan die wat dit vorm: Wat maak jy? (Jes. 45:9).

God verkwalik en dit nogal oor 'n weldaad, ja, 'n heilsdaad oor 'n massiewe stad! Die onwaaragtige mens bevraagteken altyd Gods weldaad aan iemand anders. (Hand. 4:9).

Jona het as 'n willende baas God se opdrag probeer ontvlug. Maar hy is verander na 'n willige dienskneg. Hy het 'n wegvlug van God probeer maar daarin het God hom bereik. Gewillig het hy drie dae lank al prekende op straat en pleine Ninevé van die westekant af deurgegaan totdat hy aan die oostekant gekom het. „En Jona het die stad verlaat en aan die oostekant van die stad gaan sit.” (4:5). Sy werk het hy deeglik gedoen. God het hom deur omstandighede gedwing. Maar . . . sy gesindheid was nog verkeerd. Sy werk het hy gedink is SY werk. God moet nou nie tussen beide kom met begenadiging nie.

God het beskikkingmag oor Jona en u. God se werk is nie afhanklik van my tevredenheid nie. My werk is afhanklik van God se tevredenheid.

29 November

Lees Jona 1:5-16 Teks: Jona 1:16

DIE SEELIEDE RONDON JONA

Daar is altyd mense rondom ons. Seeliede. Seeliede gaan verder as ons — die wye wêreld deur.

Ons situasie temidde van die seeliede, die medereisigers op ons lewenspad, is belangrik. Nie alleen belangrik vir ons self nie maar óók vir die seeliede.

Die situasie waarin Jona temidde van die seeliede verkeer is dié van tug. God tug hom. God verdra nie tugtelosheid nie — daarom kry die Kerk opdrag om met Gods Woord diegene wat hulle onstigtelik gedra te vermaan en te tug.

God se tughandeling met Jona — die angswekkende storm — het 'n drieledige waarde:

1. Jona self word tot gehoorsaamheid gedwing. God wou met die storm nie Jona wraakgierig vernietig nie. Selfs toe Jona self om die dood begeer, het God dit nog verhoed met die vis. God se tug deur sy kerk is nooit mens- of sondaarvernietigend nie; wel sondevernietigend! Christus wil deur die kerklike tug red, nie ombring nie! As u getug word is dit ten goede nie ten kwade nie. Die aanvaarding van u tug is moeiliker maar grootser en waardiger as die verwerping wat kleinlik en lafhartig is.

2. Die seeliede was heidene waarskynlik hoofsaaklik Fenisiërs. Tog lees ons aan die einde van Jona se tug ten opsigte van die seeliede: „Toe het die manne die HERE gevrees met 'n groot vrees en 'n slagoffer aan die HERE gebring en geloftes gedoen.” (Jona 1:16) Hulle het tot ware geloof gekom, lewende getuies van die een God oor die hele mensheid. Dit deur Jona se tugsituasie. Die kerk is vol mense wat deur u tugreaksies straks tot waaragtigheid kan kom — God werk so.

3. Deur tug word God se wil uiteindelik volbring. Jona gaan na Ninevé. Aan die een kant moet ons altyd weet die kerk moet óók God se wil volbring deur tug uit te oefen. Aan die ander kant moet ons self die Woord afvra of ons tug — reaksie tot eer van God is. Want alles moet tot eer van God wees.

30 November

Lees Psalm 2 Teks: Psalm 2:2

DIE MESSIASTITEL

As inleiding tot die oordenkings uit die volgende sewe Psalms moet ons aan die hand van hierdie teks uit Psalm 2 eers iets sê oor die Woord Gesalfde, soos dit hier en ook elders voorkom. Die naam Messias is afgelei van 'n werkwoord wat „salf” beteken. Messias is dus die Gesalfde. In hierdie naam tril die hunkering van vele eeue. Van die eerste bladsye van die Bybel af weerklink die roep: Advent! Hy kom! Wie is Hy? Profete en Psalmiste sê: God self. En saam met Hom 'n koning aan die einde van die dae. Hierdie koning word genoem Messias, Gesalfde.

Die Christelike Gemeente het tereg hierdie Messiaanse voorspelinge betrek op Hom in wie dit alles vervul is. Jesus Christus. Die Ou Testament is boek van verwagting. So sien ons dikwels dat die trekke van een of ander koning van Israel wat beskryf word vervaag, en die beeld van die toekomstige heilsvors, die Messias, daaragter oprys. Wat van Hom verwag is, word vasgeknoop aan 'n bepaalde koning uit die Geskiedenis van Israel. Ons moet egter onthou dat daar tussen die Psalms en die Evangelies eeue en eeue van verwagting en voorbereiding lê. Die Heilsgeskiedenis van God is nie meteens vervul nie.

Psalm 2 druk dit vir ons op die hart:- In die middelpunt van die wêreldgeskiedenis staan nie die strydende wêreldmagte nie, maar God. Oor die uitslag van die opstand van die aardse magte kan geen twyfel bestaan nie. Want dit is teen God en Sy Gesalfde gerig. Die opstand van die wêreldmagte is sinloos. Want God het aan Sy Gesalfde alle mag gegee.

Ons betree tans die Adventstyd. Die tyd waarin die Kerk hom voorberei om die koms van die Messias, die geboorte van Christus, te vier. En ons kan dit feestelik vier. Want Hy het gekom. Hy, aan wie alle mag in hemel en op aarde gegee is.

1 Desember

Lees Psalm 45 Teks: Psalm 45:3

DIE MESSIAS AS PROFEET

Die woorde in hierdie Psalm herinner ons aan die digterlike vaardigheid waarmee Dawid en Salomo begaafd was. Dit besing die Psalmis in Psalm 45. „Genade is uitgestort op u lippe.” 'n Profeet is 'n spreker van God. 'n Leraar. 'n Profeet is Gods mond. Deur Hom spreek God. Die vaardigheid stort God uit op sy lippe. 'n Profeet is 'n siener en segsman van die Geskiedenis. Die profete in die Ou Testament het die sin van die Geskiedenis verstaan: Die Ryk van God. Hulle het die koms van die Ryk gepredik. Die Ryk waarin die Geregtigheid van die Vrede mekaar sou kus. Daartoe het God hulle lippe gesalf.

In Christus, ons hoogste profeet, het hierdie verkondiging sy vervulling gekry. Waarom word Hy Christus, dit is Gesalfde, genoem? Omdat Hy van God die Vader verordineer, en met die Heilige Gees gesalf is tot ons hoogste profeet en Leraar, wat ons die verborge Raad en Wil van God aangaande ons Verlossing volkome geopenbaar het. Wat die profeet in die Ou Testament in beginsel gespreek het, het Christus aan ons volkome geopenbaar: Dat in Hom die Koninkryk van die Hemel naby gekom het. Nog voor Sy omwandeling op aarde het Christus al gespreek deur die profete van die Ou Testament.

Hy kom! Wie is Hy? Hy oor wie se lippe God die Genade uitgestort het om aan ons die Raad van God oor ons Verlossing volkome te openbaar. En ook tans, na Sy omwandeling op aarde is Hy nog ons hoogste profeet en Leraar. Hy spreek tot ons deur Sy Woord en Gees. In die Bybel en deur die Woordverkondiging. Baie dinge is nie aan ons geopenbaar nie. Ons leef met baie vrae. Dit het Christus egter volkome geopenbaar. Dat God die sondaar wil laat leef! Daaroor bly geen vrae of twyfel oor nie.

2 Desember

Lees Psalm 110 Teks: Psalm 110:4

DIE MESSIAS AS PREDIKER

Dis bekend dat die koning in die ou tyd dikwels priesterlike funksies moes verrig. So lees ons in die boeke Samuel en Konings dat die koning soms die priesterkleding dra, dat hy vir die volk voorbidding doen en hulle seën. In ons teksvers word hierdie priesterlike funksies aan die koning toegeken. Dit is egter een van die duidelike gevalle waar die beeld van die aardse koning vervaag, en die beeld van die Messias daaragter oprys. In die bloed van die offerdiere uit die Ou Testament het die gelowiges die bloed van die komende Verlosser gesien.

„U is Priester vir Ewig volgens die orde van Melchisedek.” Van hierdie Melchisedek sê die brief aan die Hebreërs dat sy naam „Koning van Geregtigheid” beteken. Hy is koning van die stad „Vrede”. Hierdie priester Melchisedek duik skielik in die Geskiedenis op. Gen. 14:18. Soos ’n soeklig opflits in die duister. Hy stam nie af van Aaron nie. En tog bring hy ’n offer. Omdat God hom op wonderbare wyse orden.

Sy verskyn Christus plotseling in die nag van hierdie wêreld. Waarom word Hy Christus, dit is Gesalfde, genoem? Omdat Hy met die Heilige Gees gesalf is tot ons Enige Hoëpriester, wat ons met die Enige Offerande van Sy liggaam verlos het, en vir ons met Sy Voorbidding steeds intree by die Vader.

Die Priesterskap van Christus is Enig. Volstrek Uitsonderlik. Christus is nie Priester volgens die orde van Aaron nie. Hierdie Priesterskap is vleeslik, Steun op die afstamming. Christus bring Eenmaal ’n Offer. Homself. By Christus is Priester en Offer Een. Van hierdie oomblik af kan die altaarvure in die tempel geblus word. Sangers en Engele kan saam die lied van aanbidding aanhef. „Die Lam wat geslag is kom toe die danksegging en eer en heerlikheid en krag tot in Ewigheid.”

3 Desember

Lees Psalm 45. Teks: Psalm 45:2

DIE MESSIAS AS KONING

Dit gaan vir hierdie Psalmdigter om die verhoging en verheerliking van die Koning. Om dit te doen is sy tong so vaardig soos

'n skrywer wat sy pen vaardig hanteer.

Soos die profeet in die verkondiging, en die priester in die bediening van die altaar, so moes die koning in sy regering die sin van die Geskiedenis aan die lig bring: Die Ryk van God. Tog weet ons uit die Ou Testament dat die grootste deel van die konings van Israel hiervan weinig verstaan het. In plaas van dat hulle die Godsvolk lei tot Sy diens, het hulle hulle voortdurend afgedwing in die Baaldiens.

Christus is in die Nuwe Testament vervulling van die Ou Testamentiese Koningskap. Aan Hom is alle mag gegee in Hemel en op aarde. Hy openbaar aan ons die Ewige Koningsheerskappy. Hy is Koning van die hele wêreld. Waarom word Hy Christus, dit is Gesalfde, genoem? Omdat Hy van God die Vader met die Heilige Gees gesalf is tot ons Ewige Koning, wat ons met Sy Woord en Gees regeer, en ons by dié verworwe verlossing beskut en bewaar.

Behalwe dat Christus dus as koning regeer, beskut en bewaar Hy ook Sy Kerk. Want daar is vele vyande. Nie alleen die vyande van binne, ons eie hart, ons eie vlees, wat ons steeds van die weg van God probeer afdwing nie, maar ook die vyande wat van buite die kerk bedreig.

Mag God aan ons in hierdie komende Kersfeestyd 'n waardige tong, soos 'n skrywer met sy pen vaardig is, gee om die koms van hierdie Groot Koning na die wêreld te besing en te bejubel. Mag God ons in hierdie Kersfeestyd bewaar van gelykvormigheid aan die wêreld.

4 Desember

Lees Psalm 18:1-10 Teks: Psalm 18:2

DIE CHRISTEN AS PROFEET

Psalm 18 besing die Heilshandeling van God aan Sy Koninklike Kneg. Die Here word verhoog in Psalm en Lied omdat Hy Redder en Helper is. Hy verhoor die noodskrei en gebed van die verdruktes. Dit word geopenbaar in Sy magsvolle ingrype. Tot in die uiterste diepte van die dood buig die hoë hemelmag van God af en red die verdruktes uit alle gevaar. Daarom kan die gelowige na die oorwinning sing: „Ek het u hartlik lief, Here my sterkte.”

Waarom word u 'n Christen genoem? Omdat ek deur die geloof 'n Lidmaat van Christus is, en so Sy salwing deelagtig is. Sodat ek Sy Naam sal bely. Ons word Christene, Gesalfdes genoem, omdat ons deur die Geloof een is met Christus, die Gesalfde. Ons word nie een met Christus in wese nie. Ons word dus nie vergoddelike wesens nie. Ons is een met Christus deur die Gemeenskap met die Heilige Gees. Die salwing met die Heilige Gees beteken dat ek van God die bekwaamheid ontvang het om Sy Openbaring in Christus deur die geloof aan te neem, om so in woorde en daad van Christus te getuig.

Ons is met Christus gesalf tot die Profetiese amp sodat ons Sy Naam sal bely. Die Vergadering van die Gelowiges, die Kerk, oefen hierdie profetiese amp uit deur die verkondiging van die Een Naam. Die gelowige het die profete mantel om wanneer hy in 'n persoonlike gesprek getuig van die Heiland van sy lewe. Daarom en daarvoor alleen word ek 'n Christen genoem.

In die Kerstyd herdenk ons hoe God in Sy Seun na ons gekom het in die diepte van die dood. Ons sondedood. Hoe sal ons dan nie met Woord en Daad van Christus getuig nie?

5 Desember

Lees Psalm 72 Teks: Psalm 72:12

DIE CHRISTEN AS PRIESTER

In Psalm 72 word die koning besing as Redder. Hy gryp in in

die nood van die arme en verdrukke. Hy is Heiland. Reddende erbarmig kenmerk sy werk. Die kosbaarheid van die lewe is in sy oë die hoogste goed. Die Psalm smag na die Heiland van God en Sy werk op aarde. Die heil van die Here bestaan daarin dat aan die armes en verdruktes reg geskied. Die koning is afbeelding van die Messias. Hy is die een wat die Reg, geskend deur die sonde van die mens, herstel deur die Offer van versoening.

In Christus is hierdie profesie vervul. Elke mens wat oortuig is van sonde is soos iemand wat geen helper het nie. Wie verstaan dat hy van nature 'n rebel is teen God, voel soos iemand wat worstel in 'n see wat dreig om hom te verswelg. Hy roep om hulp. Maar wie sal hom help? Dan tree God in ons lewe in. God is opgewasse teen die oormag van sonde. Hy weet daar raad mee. Die mens word vrygespreek. Deur die Offer van Christus. Aan die einde van elke dag kan ons in vrede gaan rus. Selfs wanneer ons dink aan die donkerheid van wêreld en lewe. God red die een wat daar roep en wat geen helper het nie. Sy barmhartigheid dek ons toe soos die duisternis die aarde bedek. Daar is Psalms in die nag.

Dit het God vir ons gedoen in Christus. Sal ons nie dankbaar, bly, Kersfees vier nie? Waarom word jy 'n Christen genoem? Jy wat steeds met jou medemens oorhoops lê? Jy wat jou weinig steur aan die armes. Omdat ek deur die geloof 'n lidmaat van Christus is en so Sy Salwing deelagtig is, om myself as 'n lewende dankoffer aan Hom toe te wy. Christus het die soenoffer gebring. Van ons word 'n dankoffer gevra. 'n Gewillige hart. Godsdienste sonder die Priesterlike hart is 'n ydele vertoon.

6 Desember

Lees Psalm 132 Teks: Psalm 132:17

DIE CHRISTEN AS KONING

Koning word in die Bybel gebruik as simbool van mag. Uitspruit wys op die nederige herkoms van die koninkryk van Dawid. Agter die skape is hy weggeroep. Telkens moet hierdie Ryk skokke en afbraak verduur. Dit moes na regte uitloop op die vernietiging van die Ryk, as dit nie elke keer weer opnuut uitgespruit het nie. Ook die verwysing na die Tempel is 'n teken dat God hierdie Ryk nooit sal laat ondergaan nie. So wys die vermelding van horing en lamp op mag en stabiliteit. Dat God Dawid en die heiligdom uitverkies het word in Psalm 132 feestelik besing. In hierdie Koning en hierdie heiligdom laat God Sy Genade en Mag deur die uitverkore volk vir die hele wêreld skyn.

In Christus is ook hierdie profesie vervul. Destyds het die Lamp in Jerusalem 'n beperkte gebied verlig. Nou skyn die Lig van Geregtigheid in Christus oor die hele wêreld. Jesus Christus is Heer van die Kerk! Alleen Sy Woord het gesag. Hierdie lewensorde verkondig die kerk op alle lewensterreine. Van hieruit styg 'n gebed vol hunkering omhoog na die uiteindelijke verskyning van die Ryk, waar 'n nuwe mensheid ewig met haar koning oor alle skepsels sal regeer. Daar waar geen aardse lig of heiligdom meer nodig sal wees nie. „En 'n tempel het ek nie daarin gesien nie, want die Here God, die Almagtige, is sy tempel, en die Lam. En die stad het die son of die maan nie nodig om in hom te skyn nie, want die heerlikheid van God het hom verlig en die Lam is sy Lamp.” Openbaring 21.

Waarom word u 'n Christen genoem? Omdat ek deur die geloof 'n lidmaat van Christus is en so Sy Salwing deelagtig is, sodat ek met 'n vry en goeie gewete in hierdie lewe teen die sonde en die duiwel stry, en hiernamaals in Ewigheid met Hom oor alle skepsels sal regeer.

Maranatha! Die Here kom!

7 Desember

Lees Jes. 40:1-11 Teks: Jes. 40:1

GOD KEER TERUG

Teen die helfte van die sesde eeu voor Christus verkeer: 'n gedeelte van die Godsvolk in ballingskap in Babilonië. God roep die profeet „Jesaja” om sy heilsboodskap aan sy vernederde en geslane volk te verkondig. Die volk wat troosteloos by die riviere van Babel gesit en ween het en hulle siters aan die wilgerbome opgehang het (Ps. 137:1 en 2) hoor die boodskap van God dat hulle stryd verby is. Die woord van die profeet is dringend asof God reeds ongeduldig wag dat die blye boodskap sy volk moet bereik dat Hy die oordeel en tugtiging kan wegneem. Die troos lê daarin opgesluit dat God hulle sondes vergewe het en hulle skuld betaal is. Die straf is verby en die vergewing het aangebreek. God spreek weer tot sy volk as hulle God, Hy herbevestig sy verbond en belofte en wys op die vervulling daarvan. Hy gee aan sy volk nuwe hoop en 'n nuwe toekoms. God gryp as helper en hersteller in in die treurige en wanhopige toestand van sy volk.

God keer terug na die vernederdes as hulle God en hulle herder. Hierdie verskyning van God tot redding van sy volk sal nie net sy volk aanskou nie maar die hele wêreld sal dit sien. Hierdie verskyning van God is vir die profeet 'n voldonge feit want God het dit bekend gemaak.

Die mens hoe magtig ookal is verganklik en kortstondig maar die Woord van God bly staan tot in ewigheid. Nou na die straf en tugtiging word verkondig dat God wil dat sy volk vergewing en verlossing sal ontvang. Die blinde oog sal weer sien, God sien, en die dowe oor sal hoor, die Woord van God hoor. God kom as die Sterke, as Seëvierende teen wie niemand iets vermag nie. Vir sy volk egter kom Hy as herder om die herderlose en vervolgte kudde te lei, die lammers in sy arm te versamel en aan sy bors te dra en die lammerooie saggies te laat wei.

8 Desember

Lees Jes. 40:12-31 Teks: Jes. 40:28

TWYFELAARS IS DAAR EGTER OOK

Onder die volk van God wat die heilsverkondiging hoor is daar egter ook die twyfelaars. Teenoor die belofte en versekering van God staan hulle skepties en ongelowig. Daar is diegene wat sê dat God sy volk nie kan help nie, en andere sê weer dat God hulle nie wil help nie. Is God by magte om iets te vermag teen die magtige Babiloniese ryk en sy volk te bevry? Die boodskap wat die profeet bring klink te goed om waar te wees. Hierdie twyfelaars meen dat hulle met sekerheid die gedagtes van God ken. Hulle staan verstom oor die mag van konings en nasies en sien die almag van God nie raak nie.

Die profeet veroordeel die twyfelaars en spot met hulle. God is die Skepper en Heer van die skepping. Net so nietig as wat die mens is in vergelyking met die skepping net so nietig is hy in vergelyking met God, ja, oneindig nietiger. Die twyfelaars wat meen hulle ken Gods gedagtes het vergeet dat Gods gedagtes nie hulle gedagtes is nie en sy weet nie hulle weet nie (Jes. 55:9). Die mag en heerlikheid van God is so oneindig groot dat wêreldryke, konings en volke Hom nie in die geringste kan beïnvloed nie. Hulle is so onbeduidend soos 'n druppel aan 'n emmer wat enige oomblik kan afval of soos 'n stoffie aan 'n weegskaal waarmee nie eens rekening gehou word nie. Ook die Babiloniese ryk is van nul en gener waarde voor die aangesig van God. En diegene wat hulp gaan seek by die afgode wat hulle self gemaak het en moet beskerm is verward en verdwaal

want God die Almagtige sit in die hemel en kyk neer op die maak-sels van Sy hand en Hy is die Heer van alles op aarde. God is onvergelyklik in sy mag en majesteit en diegene wat met God wil twis en stry oor wat hulle reg is moet weet dat die mens geen reg het op grond waarvan hy iets van God kan eis nie. God verlaat die mens vanweë sy sonde en geen vas of offerande kan Hom tot genade bring nie, maar alleen 'n nederige en boetvaardige hart wat op God en sy beloftes hoop. Hulle wat op God hoop en op Hom wag ontvang nuwe krag, ja hulle word soos arende, hulle word nie moeg of mat nie.

9 Desember

Lees Jes. 41:3-20 Teks: Jes. 40:10

DIE UITVERKORE VOLK VAN VERBOND

Deur die mond van die profeet spreek God Israel aan as my volk, my seuns en dogters, my ballinge en my vrou. Die volk Israel staan in 'n besondere verhouding tot God. Hierdie volk is die nageslag van Abraham, God het hulle versamel en geroep. Hierdie verhouding tot God besit Israel egter nie van nature nie of het dit nie verwerf nie, maar dit berus op die uitverkiesende genade van God. God het Israel uitverkies om in 'n besondere verhouding tot Hom te staan en 'n verbond met hulle opgerig om vir hulle 'n God te wees en hulle moet sy volk wees.

God noem Israel „my kneg”, 'n eretitel wat veral daarop dui dat Israel aan God behoort. 'n Uitverkore volk geroepe tot 'n vertrouens-verhouding en -posisie, maar ook geroepe tot 'n spesiale diens en tot 'n lewe in die nabyheid van God. God is die Heer van Israel, in God lê die veiligheid van sy volk verborge, op Hom kan hulle vertrou, want Hy sorg vir hulle. Hierdie vernederde volk het 'n toekoms want God het hom uitverkies. Die uitverkiesing gaan so ver terug as Abraham.

Nieteenstaande die bedreiging wat daar is en die ellende wat oor Gods volk gekom het hoef hulle nie te vrees nie want God is met hulle. Hulle hoef ook nie beangs rond te kyk om hulp nie want die Here is hulle God. Hy sal hulle help. Die tyd van beproewing is verby, God het sy volk vergewe en hulle kan die toekoms tegemoet gaan sonder vrees en verseker wees dat God deur sy krag en hulp sy volk sal weerhou van struikeling, en vernedering. Die arm, swak en vreesagtige Godsvolk se krag en sterkte berus nie op oorlogspere en Leërmagte nie, maar op Gods uitverkiesing en genade. Die verbond wat God met sy volk opgerig het maak Israel gedug.

10 Desember

Lees Jes. 42:1-7; Mat. 12:17-21 Teks: Jes. 42:1

DIE KNEG VAN DIE HERE

In hierdie gedeelte word die Kneg van die Here bekendgestel en sy taak word geskets. Hy het 'n roeping teenoor Israel en die wêreld. Hierdie Kneg van die Here sal deur sekere eienskappe gekenmerk word nl. Hy is die Kneg en Uitverkorene van die Here, Hy is met 'n sekere opdrag belas as werktuig van God en Hy sal besondere beskerming geniet en in 'n besondere verhouding tot God staan. God laat sy Gees op Hom rus wat dui op die innigheid van sy verhouding met God, die identiteit van sy doel met die doel van God. Die teenwoordigheid van Gods krag verseker die vervulling van hierdie doel van God. Gods hulp en leiding sal altyd met Hom wees en Hy sal nooit alleen wees nie. Met sy Gees rus God sy Kneg toe vir sy taak.

Die Kneg van die Here sal 'n nuwe orde bring en openbaar. Hierdie orde wat God deur sy Kneg sal oprig sal in alle opsigte verskil

van die orde wat die mens ken. Hierdie reg van God sal oral aan die orde gestel word, nie net vir die Jode nie maar ook vir die nasies. Hierdie orde het te doen met die regte kennis van God en sy wil. Die Kneg sal in getrouheid die waarheid, die kennis aangaande die wil en weg van God verkondig en oprig.

Hy sal met teerheid en meegevoel sy werk doen sonder luidrugtige vertoon, en die verontregtes en swakkes weer oprig. Hy sal die blindes se oë open en die gevangenes vrylaat. Onder Israel en die volke is diegene wat godsdienstig blind is, blind vir God en sy wil en soos mense is wat in duisternis wandel, en in 'n gevangenes is, ingekerker in hulle ongeloof. Die Kneg van die Here sal soos 'n lig vir hulle skyn, hulle oë open dat hulle God kan sien en hulle bevry van hulle gevangeneskap.

Toe Jesus Christus gedoop is het die Gees van God op Hom neergedaal en het God openbaar dat dit sy geliefde Seun is in wie Hy 'n welbehag het. (Mat. 3:16 en 17). Hy is die Kneg van die Here en in Hom het God die nuwe orde opgerig.

11 Desember

Lees Jes. 44:6-23 Teks: Jes. 44:6

DIE HERE ALLEEN IS GOD

Daar is maar een waaragtige God nl. die Koning van Israel, die Here van die leërskaare. In die jare en eeue wat verby is het Hy homself nie onbetuig gelaat nie maar ingetree vir sy volk wat Hy uitverkies het en sy wil en beloftes aan hulle bekendgemaak. Ja, Hy het tot in die verre toekoms sy weë en optrede ten behoeve van sy volk te kenne gegee. In sy almag en wysheid gryp Hy in in die lewe van volke en nasies en bepaal die loop van die geskiedenis. Deur die mond van sy dienaars maak Hy hierdie dinge vantevore bekend. Omdat Hy God is kan Hy Sy woord gestand doen. Die Here is die Eerste en die Laaste ook wat betref die lewe en verlossing van sy volk. Alles en almal staan in verhouding en verantwoordelikheid voor God want Hy is die een en enigste God en buiten Hom is daar geen God nie. En dat hierdie dinge waar is behoort Israel te weet want hulle ervaar hierdie dinge, hulle is die getuies van hierdie doen en late van God want dit is hulle God.

Die profeet spot in hierdie gedeelte met die afgode en diegene wat hulle op iets verlaat wat hulle self gemaak het. Hierdie afgode swyg vir eeue reeds en bly swyg. Hulle doen ook niks nie, die teken van hulle magteloosheid en onvermoë. Teenoor die sprekende en handelende God van Israel staan die swygende en roerloze afgode. Die aanbidders van hierdie dooie gode kan nie anders as om in skande en verleentheid te kom nie. Ook sommiges van die volk van die lewende God het in die dae van vernedering en verdriet hulle by hierdie aanbidders van die dooie gode gevoeg op soek na verlossing en uitkoms.

Die bespotting van die afgode is ook die waarskuwing aan hulle aanbidders dat die lewende God wat hulle nie dien nie hulle tot skande en vernedering sal bring op die dag wanneer Hy sy volk verhoor en oprig.

12 Desember

Lees Jes. 44:24-45:7 Teks: Jes. 45:3 en 4

KORES DIE GEROEPE WERKTUIG

Hierdie gedeelte van die profesie van Jesaja word omring deur heelwat probleme. Kores, die Persiese koning, tree hier op in 'n buitengewone posisie. Hy word die herder van God genoem wat alles volbring wat God behaag. Hy is die gesalfde van God voor

wie God uittrek om sy pad gelyk te maak. Dit is uitsonderlike uitsprake siende dat Kores geen gelowige was nie en hierdie verlossing eintlik nie te vereenselwig is met 'n heidense koning nie. Daarom reken sommige kommentatore dat die naam van Kores hier deur iemand ingevoeg is wat gemeen het dat wat die profeet hier sê betrekking het op die Persiese koning wat Israel laat terugkeer het uit Babilonië.

Hoe dit ookal sy, God roep en begenadig Kores so uitsonderlik slegs terwille van sy uitverkore volk. Kores as sulks is nie belangrik nie maar hy word belangrik omdat hy geroep word om 'n taak te verrig. God noem hom by die naam en gee hom 'n ere naam terwille van sy kneg Jakob en sy uitverkorene, Israel. God gebruik hier die heidense koning wat Hom nie geken het nie en die knie voor 'n afgod gebuig het om die heil vir sy volk te bewerkstellig. Wanneer God, die Skepper van hemel en aarde, mense roep tot diens in Sy heilsplan met sy volk moet ook die heidense koning luister en doen soos dit God behaag, hoewel hy van nature seker die teen-deel sou wou gedoen het.

So beskerm en bevoordeel God sy volk op velerlei wyse. As God deur die hand van 'n heidense koning soveel heil vir sy volk berei, hoe 'n groot heil sal die Kneg van die Here dan nie bring nie! In Jesus Christus het God hierdie grootste gawe geopenbaar.

13 Desember

Lees Jes. 47:1-15 Tekst: Jes. 47:4

DIE VERNEDERING VAN DIE TROTSE RYK

Die ondergang van die magtige Babiloniese ryk is op hande. God het wel sy volk in die hand van die vreemdes oorgegee om hulle tot inkeer en besinning te roep maar nou het die uitkoms aangebreek, die magtige en trotse ryk wat hulle soveel moeite en verdriet aangedoen het sal ten gronde gaan en hulle sal terugkeer na hulle vaderland. Die ryk wat gemeen het dat hy vir altyd staande sal bly en in sigself die krag het om toekomstige gebeure tot eie voordeel en belang te kan beheer en bepaal word nou in die aangesig gestaar deur die feit dat God hom genadeloos ten gronde gaan werp. Hierdie trotse en hoogmoedige ryk wat geen barmhartigheid geken het nie en die ellendiges swaar belas het sal nou deel in die vernedering van die magteloses.

Die profeet weet dat nie die mens nie maar God hierdie verlossing sal gee. Hy die Here van die leërskaare, die Heilige van Israel, is die Verlosser. Deur Sy hand word sy volk verlos en sy vyande neergeslaan. Die Godsvolk moet sy Heer ken en weet waar die verlossing vandaan kom.

Die duiwel besiel die ryke van die wêreld met ongeloof en hits hulle aan teen die volk van God om so te probeer om ook die Godsvolk in sy mag te kry en so die handewerk van God te vernietig, maar God bly getrou. Hy laat vele dinge oor sy volk kom vanweë hulle sonde en ongeregtheid en op sy tyd keer Hy terug om hulle te verlos en te verhoog.

God het dan ook die magtigste ryk wat sy volk bedreig en verneder deur hulle te verstriek in die sonde deur sy Kneg Jesus Christus neergewerp en sal as Hy kom om sy eiendom te verkeerlik hierdie ryk vernietig. Die Here van die Leërskaare, die Heilige van Israel is ons Verlosser.

14 Desember

Lees Jes. 49:14-21 Tekst: Jes. 49:16

DIE HANDPALMS VAN GOD

Jerusalem is verlate. Jerusalem lê in puin. Sy mure is afgebreek, sy inwoners verstrooi. Die eertydse sieraad van Dawid en Israel het

'n wildernis geword, en haar kinders is in ballingskap weggevoer. En tog, Gods Woord en Beloftes is wonderlik. Hy belooft om Sy Knecht te stuur om die stamme van Jakob op te rig, en die gespaardes terug te bring in Israel. Maar nou bly die belofte uit. Gods Woord wil nog nie in vervulling gaan nie. Die smarte duur voort. Dan roep die vereensaamde en verstrooide volk tot God. Uit die ruïnes van die Volksiel, . . . maar ook uit die ruïnes van Sion — dit is Jerusalem — styg die jammerklag na bowe: „Die Here het my verlaat en die Here het my vergeet.”

Ken u ook hierdie jammerklag . . . omdat die sieraad van al u verwagtings 'n puinhoop geword het, en die mure van u lewens-sekuriteit omgegooi is? Ken u hierdie jammerklag omdat die Woord en beloftes van God skynbaar nog in stryd is met die werklikheid van u daaglikse lewe?

Luister dan nou, wat sê God aan Israel, maar ook aan u: „Kyk, Ek het jou in die handpalms gegraveer, jou mure is gedurig voor My”. Wat is ons tekswoord nie veelseggend nie! Soos 'n Oosterse minnaar die letters van die naam van sy geliefde in sy handpalms tatoeër, om haar nooit te vergeet en dit nooit weer uit te wis nie, ja, haar altyd onherroeplik voor oë te hou — so het God die beeld van Sy stad in Sy handpalms ingesny, onherroeplik, sodat Hy dit voortdurend voor oë het. En, let wel, die beeld wat God in Sy handpalms gegraveer het, is nie ruïnes nie, maar mure — nie puinhoop nie, maar Sion in sy volkomenheid, in al sy heerlikheid.

Het u al die handpalms van God gesien? Gaan staan dan weer op Golgota. Kyk hierdie keer goed na die Knecht van God (Hy wat gestuur is om ons verstrooides op te rig). Dan sal u dit sien . . . spykermerke en bloed . . . onherroeplik en onuitwisbaar. Dit is die beeld van ons skuld en sonde . . . ingegraveer in Sy hande. Maar dit is tegelyk die versekering: „jou mure is gedurig voor My”.

15 Desember

Lees Jes. 50:1-3 Teks: Jes. 50:1

SKULDIGE AANKLAERS

Eens was die verbondenheid van God met Sy volk intens en innig, so innig soos dié van die huwelik. Maar nou is hierdie liefde, so skyn dit, uitgedoof. Nou kom die volk in opstand . . . hulle kla God aan as die skuldige . . . hulle roep dit uit: „God het Sy verbond gebreek — soos 'n vader wat ontrou geword het teenoor sy eggenote . . . en onregverdig en harteloos teenoor sy kinders . . . ons is deur God verstoot, ja, ons is verkoop!”

Hierteenoor antwoord God by monde van Sy profeet: „as julle beweer dat julle kinders is van 'n verlate volk . . . van 'n verstote vrou . . . waar is dan die bewysstuk daarvan? Waar is die skeibrief van u moeder? Of as julle meen om prysgegee te wees, soos kinders wat deur 'n vader verkoop is . . . aan wie van My skuldeisers is julle dan verkoop? Ja, toon My die skeibrief wat Ek sou afgegee het, en noem aan My wie My skuldeiser is. Nee, dit kan julle nie, want dit is juis die teendeel: julle, My aanklaers, is die skuldiges. Dit is die sonde van My volk wat hierdie skeiding bewerk het! Die beminde moeder — Israel — het ontrou geword, en daardeur haarself en haar kinders in hierdie ramspalige toestand gestort!

Is u ook 'n aanklaer van God — al is dit net in u gedagtes? Meen u miskien u het 'n skeibrief van God om voor te hou, nl. u persoonlike verdriet, 'n teleurstelling, 'n verlies of miskien 'n algemene probleem? Nee, sê Gods Woord: „jy het aan My 'n skeibrief gegee . . . jy het My verstoot, verlaat en prysgegee. Op My roepstem het jy nie geantwoord nie, maar joy eie weg bewandel! Ek het My nie van jou teruggetrek nie, maar jou sonde het 'n skeidsmuur tussen My en jou geword!”

Is dit vir u vreemde klanke? Kyk dan op na die Kruis, en dan sal u weet: ék, het God verkoop, en prysgegee — en nie Hy vir my nie! Ons, die aanklaers van God, is juis die skuldiges voor God. Maar Goddank, wie dit eenmaal terdeë besef en bely, mag hierdie heilswoorde uit die mond van die Gekruisigde verneem: „Vader vergeef hulle, want hulle weet nie wat hulle doen nie!”

16 Desember

Lees Jes. 51:1-8 Teks: Jes. 51:1(b)-2(a)

AANSKOU DIE ROTS!

In die lewe van Kerk en volk heers dikwels vertwyfeling. Onheilsmagte van heidense kommunisme en liberalisme dreig om die lewensaar van Kerk en volk af te sny. Die moontlikheid van oorlewing en oorwinning lyk gering.

Die verstrooide Israel wat reeds die prooi was van heidense geweld en oorheersing, twyfel ook aan hulle voortbestaan en toekoms. Alle uiterlike omstandighede dui op 'n onmoontlike herstel. Dan, te midde van hulle frustrasie, spreek God: „Aanskou die rots waaruit julle gekap is en die holte van die put waaruit julle gegrawe is. Aanskou Abraham, julle vader, en Sara wat julle gebaar het!” Hiermee wil God aan Israel sê: Het julle vergeet, dat julle volkswording 'n goddelike wonder is? Het julle vergeet dat die geboorte van die volk Israel lynreg in stryd was met alle menslike moontlikhede. Was julle vader Abraham nie oud en afgeleefd en julle moeder Sara onvrugbaar nie? En tog het Ek uit hulle lendene hierdie volk verwek! Uit hierdie verweerde rots is julle gekap, en uit hierdie waterlose put is julle gegrawe! Weet dan, nie net julle ontstaan nie, maar ook julle voortbestaan is in My hande!

As volk roep God ons toe — op hierdie geloftedag: „Aanskou die rots waaruit julle gekap is!” Is ons volkplanting en volkswording dan nie ook 'n Goddelike wonder nie — ja, selfs teen die verwagting van Jan van Riebeeck in? Is die handhawing van ons voortbestaan tydens die Slag van Bloedrivier nie 'n nog groter wonder nie? Sal Gods hand dan nou te swak wees om ons Afrikanervolk te midde van al die grynslaggende magte te bewaar — vir sover ons aan ons geloofsoortuiging getrou bly?

Meer nog, as Kerk roep God ons toe: „Aanskou die Rots — Jesus Christus — waaruit julle gekap is, en die belydenis waarop julle gebou is. Was die opstanding van Jesus Christus, en die voortbestaan van Sy Kerk — te midde van felle duiwelse aanslae — dan nie ook 'n wonder nie? Moet dan nie twyfel of vrees nie . . . „aanskou die Rots . . . !”

17 Desember

Lees Jes. 52:13-15 Teks: Jes. 52:13-15

DEUR LYDING TOT HEERLIKHEID

Om 'n geheel-beskouing oor die Persoon en werk van Jesus Christus na te hou, is vir ons as mense nie altyd maklik nie. Ons laat enersyds óf die klem geheel en al net op Sy lydenswerk en lydens-Figuur val, óf andersyds net op Sy heerlikheidswerk as verhoogde Middelaar aan die regterhand van die Vader. Nou wil hierdie profetiese woord van Jesaja die regte perspektief en siening by ons inskerp:

„Soos baie hulle oor U verstom het . . .
so sal Hy baie nasies laat opspring . . .”

Hiermee word die teenstelling en kontrasterende fases in die lewe van die Messias baie duidelik onderstreep, maar dan wel só, dat alle teënspraak en onduidelikheid uit die weg geruim word. Eers is daar

baie wat hulle oor Hom verstom vanweë Sy „misvorme voorkoms” en Sy „gestalte wat nie soos die van ’n mensekind is nie”. Met hierdie woorde word die mishandeling en lyding van Christus in al sy aakligheid aan ons voorgedien: Sy foltering en misvorming was sodanig, dat ternouernood in hom nog ’n „mens” herken kan word. Onbeskryflik was Sy lyding inderdaad. Nie alleen hieroor was baie verstom nie, maar weleer deur dié besef, dat dit in werklikheid óns misvorming en óns sonde is, wat Hy dra. Die bestemming hiervan is die grootste onthulling wat die mens tot stomheid dwing, nl. die onthulling van wie ekself werklik is!

God laat ons egter nie aan ons stomheid oor nie, maar laat die stomheid in vreugde oorgaan. Nou sien ons Hom vanuit die diepstes van versmaadheid opstyg, soos ’n komeet wat bo die rand van die horison uitstyg, tot ongekende hoogtes. Drie-maal word Sy verhoging in vers 13 beskryf, nl. „Hy sal hoog en verhewe, ja baie hoog word.” — en dit dui op Sy opstanding, Sy hemelvaart en Sy troonbestyging aan die regterhand van die Vader. Meer nog: dit alles dui op die vergifnis van ons sondes, die medeopstanding van die mens en ’n ewige lewe!

So wil Hy dan geken word: nie net as die Gekruisigde nie maar bowe al as die Opgestane en verheerlikte Verlosser! En u? As ’n verlore nuwe skepsel!

18 Desember

Lees Jes. 53:1-12 Teks: Jes. 53:4

GELOOFSVISIE

Hoe sien en verstaan u die krankheid en smarte van Jesus Christus? Is Sy lyding en Kruis, volgens u mening, die vergelding en vloek vir wat Hy regmatig sou verdien? M.a.w. hou u Hom ook vir iemand wat geplaag, deur God geslaan en verdruk was vanweë Sy eie sogenaamde ongeregtigheid? Indien wel, dan het u nog nie geglo wat aan u verkondig is nie, en dan is die arm van die Here nog nie aan u geopenbaar nie! Al u opofferings en moeite — ook ten behoeve van die Kerk — was dan verspilde kragte en tyd, en u sogenaamde „godsdienst” niks anders as hoogstens ’n mooi uiterlike vertoon nie!

Of sien u die lyding en Kruis van Jesus Christus as u persoonlike krankheid en smarte — die spieëlbeeld van u eie-ek, vanweë u persoonlike sonde — wat Hy alles uit Sy eindelose genade op Homself geneem en vir u gedra het? Indien wel, welgeluksalig is u, want nou is u versoen met God vir tyd en ewigheid; dag na dag word u na die innerlike mens vernuwe, en as ’n ewige kind van God wag u nou op die openbaarmaking van Jesus Christus by Sy wederkoms! Nou is dit vir u sinvol, ja, heerlik, om ’n belydende lidmaat van Sy Kerk te wees, want die liefde van Christus dwing u om nie meer vir die volk te leef nie, maar vir Hom wat vir óns gesterf het en opgewek is!

Weet dan nou: „As jou oog reg is, sal jou hele liggaam verlig wees. Maar as jou oog verkeerd is, sal jou hele liggaam donker wees!”

19 Desember

Lees Jes. 54:1-10 Teks: Jes. 54:10

ONWANKELBARE VREDE

Ware vrede ken die wêreld nie. Wat die wêreld „vrede” noem kan hoogstens „wapenstilstand” beteken. Dit is geheel en al onbestendig, en dra in sigself die kiem van revolusie om. Dit kan ook nie anders nie, want vanweë die sonde is ons daartoe geneig om God en ons naaste te haat. Ja, vanweë die sonde is daar opstand en revolusie — meer nog: die onbeskryflike onrus wat ons van God vervreem. Dit is in aansluiting hierby dat Paulus ook uitroep: „ons

worstelstryd is nie teen vlees en bloed nie, maar teen owerhede, teen die magte, teen die wêreldheersers van die duisternis van hierdie eeu, teen die bose geeste in die lug." Ook dit moes Israel weet. Hulle smartvolle ballingskap was nie vanweë „vlees en bloed" d.w.s. vanweë die Babiloniërs nie, maar wel vanweë hulle eie sonde en boosheid van hart!

Nou egter belof God in ons teks onwankelbare vrede, kragtens Sy verbond met Israel. Hiermee word die enigste ware vrede bedoel. Dit is die vrede van oorwinning oor satan en die vergifnis van sonde — meer nog die vrede van versoening met God! In die taal van die N.T. is dit die vrede wat alle verstand te bowe gaan."

Vir Israel was hierdie vredesverbond nog 'n belofte — vir ons as N.T. gemeente is dit reeds werklikheid, 'n werklikheid wat met die Koms van Jesus Christus, maar veral met Sy sterwe en opstanding verwesenlik is. Christus is inderdaad die Vredevoers, want sê Jesaja: „die straf wat vir ons die vrede aanbring, was op Hom." Ons vrede met God, en die vrede in ons gemoed, is dan ook niks anders as die vrug van Christus se Golgata-stryd, en Sy oorwinning oor die mag van sonde, dood en hel nie".

Hierdie vrede in Christus is onwankelbaar — standvastiger as die berge en die heuwels. Dit is van hierdie vrede waarvan die engele in Betlehemsvelde sing. Kan u ook saamsing?

20 Desember

Lees Jes. 55:1-5 Teks: 55:2

EGTE SPYSE

In die woorde van ons teks tril die smarte van God oor die diepe sinloosheid en nuttelosheid van alle menslike soeke na vernuwung en verlossing — ja, selfs oor die doelloosheid van mensgemaakte godsdiens. Dit gaan God ter harte dat ons ons lewenskragte en lewenstyd op valse waardes verspil: op geld — wat geen brood is nie; en op arbeid — wat nie kan versadig nie! Alles is skyn-genot en skyn-vroomheid, ja, duiwelse bedrog. Selfs Israel se moeisame strewe na die vervulling van die wet — al is dit hoe eerlik bedoel — is selfbedrog. God skryf daarvoor heen: „Geen brood," „geen versadiging".

Daarteenoor stel God die oorvloed van gawes op Sy gedekte tafel, en elkeen het vrye toegang daartoe — elkeen wat aandagtig na Hom wil luister. Die weg tot God voer dus nie oor steil berge, wat met groot inspanning beklim moet word nie, maar eenvoudig deur jouself oop te stel vir God wat in Sy Woord met Sy oorvloed na ons afdaal. Ons hoef dus nie na die hemel op te klim nie — ons kan buitendien nie, — maar God daal tot ons af in Sy Woord. Vir ons as N.T. gemeente is hierdie „Woord" veral heerlik en bevrydend! Het hierdie Woord dan nie vlees geword en onder ons kom woon nie? Ja, eers in Jesus Christus het die Woord van God in die volheid van Sy Gestalte voor ons kom staan. En dan hoor ek hom uitroep: „Ek is die brood van die lewe wie na My toe kom, sal nooit honger kry nie . . ."

Wat is die brood waarmee u u versadig — u geld . . . u arbeid? . . . óf eer u waarlik „die goeie", en laat u u siel in die vettigheid van Christus se gemeenskap verlustig?

21 Desember

Lees Matt. 1:1-6 en Joh. 14:1-14 Teks: Matt. 1:1

DIE GESLAGSREGISTER VAN JESUS CHRISTUS

Die evangelis Matthéüs begin sy goeie boodskap van die Verlosser vertel deur van 'n geslagsregister gebruik te maak. 'n Lys van mense-name, wat nie maar net name is nie, maar wat sóveel geslagte verteenwoordig. Hierdie geslagsregister begin by Abraham, die aartsvader van Israel, aan wie God die belofte van die Verlosser gegee

het. En dit loop deur, langs die weg van drie maal veertien geslagte tot by die geboorte van Jesus die beloofde Verlosser. Hierdie geslagsregister sê vir ons dat God vir eeue en geslagte lank die geskiedenis van die heil en van sy genade gelei het. Die mensename, die geslagte verteenwoordig die heilsweg van God wat geloop het deur die geskiedenis van Israel heen. Al die geslagte vertel van die genade en die geduld wat God getoon het aan sondige en ongehoorsame mensekinders. Die naam van die ewige Seun van God word ingevoeg in die geslagsregister van sondige en sterflike mense. Hy het mens geword wat aan lyding en versoeking en die dood blootgestel is. So word dan hier, reeds aan die begin die sin van hierdie wonderlike geskiedenis duidelik: „Want julle ken die genade van ons Here Jesus Christus, dat Hy, alhoewel Hy ryk was, terwille van julle arm geword het, sodat julle deur sy armoede ryk kan word”, 2 Kor. 8:9. Hy het mens geword en onder ons kom woon, sodat ons deur sy armoede ryk kan word.

22 Desember

Lees Matt. 1:12-17; Ps. 90 Teks: Matt. 1:17

DIE TROU EN DIE GENADE VAN GOD

Hierdie skynbaar dorre geslagsregister getuig van die ewige trou van God wat deur al die geslagte heen sy trou en sy Woord nooit laat val het nie. Hy het belowe dat in die nageslag van Abraham al die geslagte van die aarde geseën sal word. God is getrou aan sy belofte, om dit te vervul. Geslagte kom en gaan maar God bly vir ewig. Hy het gesorg dat al die geslagte daar was, dat daar altyd weer in hierdie lyn van die geslagte nakomelinge was wat die draers kon wees van sy genadige beloftes. God het die hele pad saam met sy volk geloop, tot in die uur van die vervulling. Baie keer het dit gelyk asof hierdie pad gaan doodloop in die diepte van smaad en vernedering, in slawerny en ballingskap. Reeds aan die begin van die geslagsregister word gepraat van „Juda en sy broers”, (Matt. 1:2) om ons te herinner aan die eerste ballingskap wat hulle in Egipte deurgemaak het. Kan daar uit hierdie eeue van slawerny iets gered word? En tog, uit hierdie diepte van slawerny het die pad van Israel weer opgeklim tot die hoogtes van mag en eer in die koninkryk van Dawid, maar dan weer afgebuig, ná veertien geslagte in die dieptes van die Babiloniese ballingskap. Ook in die magteloosheid van smaad en vernedering het God die draers van sy beloftes bewaar, want die lyn van die geslagte gaan voort. En uit die diepte van die ballingskap klim die pad die volgende veertien geslagte weer op na sy vervulling toe, tot by die geboorte van Jesus Christus, die Heiland van die wêreld, in wie al die geslagte van die aarde geseën sou word.

23 Desember

Lees Matt. 11:25-30 Teks: Matt. 1:3, 5, 6

DIE HEILAND VAN SONDAARS

Word hier met die Messias en sy geslagsregister gespot? Gaan die Evangelis hier uit sy pad om die aandag te vestig op die ongunstige skakels in die geslagsregister van die Messias? Hier word in die geslagsregister die name van vier vroue genoem. Dit was iets vreemds in Israel. Tog kon hier ook eerbiedwaardige vrouenamen genoem word om die geslagsregister van die Messias te versier. Nou word hier wel vier vroue genoem. Maar nie die name van die stammoeders van Israel nie. Nie die name van Sara en Rebekka en Lea en Ragel nie! Maar wel die name van vier ander vroue. En watter vroue! Die Tamar die skoondogter van Juda met wie Juda gemeenskap gehad het omdat hy gemeen het dat sy 'n hoer was, Gen.

38. Dis Ragab die hoer in Jerigo, Jos. 2:1 v. Dan volg Rut, 'n Moabietiese vrou. En tenslotte die vrou van Uria, die Hetiet. 'n Heidense vrou en Dawid die koning in owerspel. En die kind Salomo wat daaruit gebore word, tree in die geslagsregister van die Messias. En so gaan die geslagte voort, — op pad na die geboorte van die Messias.

Hierdie vrouename sê vir ons dat die pad van die Messias gaan dwarsdeur menslike smaad en skande heen. God stuur sy Seun na 'n wêreld van verlore sondaars. Die smaad van ons sondes word op Hom gelê, sodat Hy as die Lam van God ons sondes kan wegdra. En die heidense vroue, Rut en die vrou van Uria die Hetiet in Jesus se geslagsregister wil sê dat hierdie Messias uit die saad van Abraham, die Heiland van alle volkere sal wees. Hy sal die deure van sy Koninkryk oopmaak — ook vir die heidene! So eindig hierdie Evangelie met die wye uitsig na alle volkere toe: „Gaan dan heen, maak dissipels van al die nasies!” Matt. 28:19.

24 Desember

Lees Matt. 2:1-12 Luk. 2:1-7 Teks: Matt. 2:3

HERODES ONTSTELD

'n Vrees vir die komende Messias het die laaste jare van Herodes die Grote se lewe oorskadu. Meermale het hy met Joodse skrifgeleerdes oorleg gepleeg oor die verwagting van die profete dat 'n koning as verlosser vir die Jode gebore sou word. Maar hy het ook goed geweet dat sy eie koningskap uit hierdie verwagting uitgesluit is. Want Herodes was 'n Edomiet. En Edom en Moab en Ammon was vir eeue lank die aartsvyande van die godsvolk. Herodes het hierdie verwagte Koning gevrees. En sy vrees het hom agterdogtig gemaak. Uit agterdog en vrees het hy in sy laaste lewensjare drie van sy eie seuns om die lewe laat bring omdat hy bang was dat hulle hom sou onttron. Dis verstaanbaar dat hy in staat was tot die gruwel van die Betlehemse kindermoord. Dit was 'n poging om van die Messiaskind ontslae te raak. Herodes is die werktuig van die rooi draak van Openbaring 12 wat die Christuskind wil doodmaak. Die Kind word deur God gered. Sy ouers vlug met Hom na Egipte. Maar hierdie gruwel van Herodes, die kindermoord is 'n duidelike voorteken van die groot stryd wat die Christuskind sal moet voer om die ryk van die Satan te vernietig. Christus sal die Oorwinnaar wees in hierdie stryd, al staan Hy uiterlik weerloos. Hy sal oorwin deur Homself te gee as offer vir die verlorenes. Hy sal oorwin deur te ly en te sterwe vir die sondes van die wêreld. Hy gaan die weg van die koringkorrel wat in die aarde val en sterwe. Die helder lig wat in die Kersnag begin straal het, en wat Herodes só vrees, sal eenmaal alle duisternis volkome verdryf.

25 Desember

Lees Matt. 1:8-25 Teks: Matt. 1:23

GOD MET ONS!

Die wonder het geskied! Maar dit kan alleen herken word in die geloof. 'n Kindjie toegedraai in doeke, en wat lê in die krip. Dit is die teken wat God gegee het. Verborgte heerlikheid!

Kersfees beteken dat God na ons toe gekom het — na ons toe wat van Hom af weg gegaan het. Hy het gekom tot by ons. Hy het neergedaal in Christus sy geliefde Seun. Die kindjie in die krip is die teken wat God gegee het van hierdie wonder. God met ons! En om so tot by ons te kom, moes Hy so diep neerbuig. Daarom moes Christus mens word. Die Woord het vlees geword en onder ons kom woon. Daarom moes die ewige Seun neerdaal as 'n swak en hulpelose kind — om so tot by ons te kom in ons hulpeloosheid en swaakheid. Hy het neergedaal in elke lewensdiepte waarin verlore mensekinders ly en sug, om almal te kan bereik in hulle verloreheid. Daarom

is Hy ook in elke opsig versoek net soos ons — maar sonder sonde. Hy het onder die versoekinge gely. So het Hy die barmhartige en medelydende Hoëpriester geword wat ons kan help in ons versoekinge!

Christus is gebore. Die lang verwagte Messias! Hy het gekom tot by ons, om ons te verlos en te vergewe. Dit is die wonder van Kersfees: God met ons! Hy wat ryk was, het arm geword terwille van ons, sodat ons deur sy armoede ryk kan word, 2 Kor. 8:9.

26 Desember

Lees Matt. 3:1-12; Maleági 4 Teks: Matt. 3:2

DIE KONINKRYK VAN DIE HEMELE NABY!

Die Ou Testament ken die verwagting dat eerdad die Messias kom, die profeet Elia weer sal kom om die koms van die Messias voor te berei (Mal. 4:5). Vir Jesus was Johannes die Doper hierdie Elia: As julle dit wil aanneem, hy is die Elia wat sou kom. Johannes kondig die koms van die Christus aan met die woorde: „Bekeer julle want die koninkryk van die hemele het naby gekom!” In Christus het die koninkryk van die hemele, die godsheerskappy gekom. Hy bring die koninkryk. Hy het gekom om die werke van die duivel te verbreek en om die Godsryk op te rig, vgl. Matt. 12:28. Maar die Koninkryk sluit ook die verwagting in van die salige toekoms wanneer die wil van God volkome gedoen sal word, en daar niks meer sal wees wat sy wil sal weerstaan nie. Waar die sonde en die dood en die Satan nog heers, het die volle heerskappy van God nog nie gekom nie. Daar staan die mense nog in slawediens! Maar nou kondig Johannes die nuwe toestand aan! Die Messias het gekom! Die nuwe wêreld het aangebreek. Die koningsheerskappy van God het gekom in Christus. En sy koms is die voorspel tot die vernuwing van alle dinge, waar daar volgens Openb. 21:4 geen dood of leed of geweën of smart meer sal wees nie, wanneer die heerskappy van Satan verbreek sal wees en die heilige wil van God volkome gedoen sal word. Dan is finaal die bede verhoor: Laat U koninkryk kom! Laat U wil geskied!

27 Desember

Lees Matt. 3:13-17 Teks: Matt. 3:17

DIE GELIEFDE SEUN GEDOOP MET DIE DOOP VAN SONDAARS

Johannes die Doper het dit aangekondig dat in die persoon van Jesus Christus die koninkryk van die hemele gekom het. Maar om deel te hê aan die koninkryk is berou en bekering nodig. Daarom was Johannes se prediking die oproep: Bekeer julle! Dié wat hulle sondes bely het is deur Johannes gedoop met die doop van bekering. Dis onrein sondaars wat deur Jesus daar by die Jordaán gedoop word. Maar wat is dan die betekenis daarvan dat Jesus ook die sondaarsdoop ondergaan? Hy het tog geen sondes gehad om te bely nie. Hy kon met reg sê: Wie van julle oortuig My van sonde?

As Hy die sondaarsdoop ondergaan, dan vereenselwig Hy Homself met die geslag van sondaars, dan maak Hy hulle sondes tot sy sondes, om ³⁰ hulle sondes op Hom te neem en dit weg te dra. Hier by die doop begin die weg van lyding en vernedering wat Hy as die lydende Kneg van die Here in die plek van sondaars sal gaan. Hier sit Hy sy voet op die pad wat sal uitloop op Gólgota. Hier word Hy ingedompel in die sonde en nood van die wêreld. Hier kies Hy die lydensweg in plaas van die weg van aardse mag en glorie, wat sy volk vir hulle Messias begeer het.

Maar so was dit die welbehag van die Vader. Hier waar Christus die weg van lyding, vernedering en offerande kies, kom die goedkeurende hemelstem: Dit is my geliefde Seun in wie Ek 'n welbehag het. Dit is die welbehag van die Vader dat die geliefde Seun as die

lydende Knecht van die Here, as die Lam van God die sondes van die wêreld sal wegdra. Vir hierdie roeping word Hy toegerus by sy doop, deurdat die Heilige Gees op Hom neergedaal het.

28 Desember

Lees Matth. 4:1-11; Hebr. 4:14-16. Teks: Matth. 4:1

DIE VERSOEKING

Ná Sy doop en toerusting vir Sy lewenstaak, lei die Gees Jesus weg na die woestyn, na die eensaamheid van die verlate heuwellandskap. Hy het gekom om die werke van die duivel te verbreek, dit lê dus voor die hand dat Sy werk met 'n stryd sou begin. Hier in die verlatenheid tree die duivel Hom tegemoet, en net soos hy met die eerste Adam gedoen het, probeer hy dit nou ook met die tweede Adam. Sy toeleg is om Jesus tot sonde, tot ongehoorsaamheid, te verlei, en as hy meen dat die oomblik gunstig is, loods hy sy sluwe aanvalle.

Daar is 'n opmerklige opklimming in lis en felheid in die versoeking. Die eerste versoeking het betrekking op die lewensonderhoud van Jesus — waarom honger ly en ontbering verduur? As Seun van God besit U tog die bevoegdheid om klippe in brood te verander. Die tweede versoeking is gemik op die lewenstaak van Jesus — waarom talm om U Majesteit te openbaar? Spring onder engelebeskerming van die dak van die tempel en die hele Jerusalem sal U as die Messias toejubel. Die derde versoeking is gerig op die lewensbekroning van Jesus — waarom die lang lydensweg, vol smarte, volg? Aanbid my en ek gee U al die koninkryke van die wêreld en hulle heerlikheid.

Die tweede Adam het nie in die strik van die duivel geval nie, maar gehoorsaam gebly aan die wil van Sy Vader. Hy het geen brood buite die Woord om begeer nie, en geen beskerming van engele op 'n eiewillige weg nie en ook nie die soewereiniteit oor die wêreld deur 'n knieval voor die duivel nie.

29 Desember

Lees Matth. 5:1-12. Teks: Matth. 5:5

SALIG IS DIE SAGMOEDIGES

Laat ons dadelik maar eerlik erken dat ons 'n bietjie afsydig staan teenoor hierdie saligspreekings van Jesus en dat ons dit moeilik aanvaar. Ons koester heimlik daar bedenkinge teen. Dit druis regstreeks in teen ons drang tot selfhandhawing. Al huiwer ons om dit met soveel woorde te sê, voel ons tog die neiging om te antwoord: „Dit klink wel mooi, Here Jesus, maar in die praktyk van ons lewe hier op aarde kan dit eenvoudig nie so sonder meer geld nie. Die mense sal van ons sagmoedigheid misbruik maak en ons verdring en uit hulle pad stoot en ons vertrap. Is dit nie veelleer so, dat dit juis die brutale mens is wat „die aarde beërwe nie?”

Ons moet egter goed luister na wat Jesus sê. Sagmoedigheid beteken nog glad nie ruggraatloosheid nie. Daarom moet ons hier in die saligspreekings van Jesus nie iets inlees wat daar nie in staan nie. Dis hoegenaamd nie die bedoeling van Jesus dat ons as sedelike swakkelinge die onreg maar sy gang sal laat gaan nie. Dink maar hoe Hy wat verklaar het dat Hy sagmoedig en nederig van hart is, die onheiligers van die tempel daaruit verjaag het met striemende woorde en sweepslae. Waar dit die eer van God en die belange van Sy koninkryk geld, moes ons teen die kwade met Christelike heldemoed optree as „goeie krygsmanne van Jesus Christus”.

Die sagmoediges is hulle wat selfbeheersing beoefen, die eie-ek kruisig, nie na selfhandhawing strewe nie, maar hulle beywer om God te verheerlik deur selfverloënde liefdediens. Hulle word

salig gesprek, want hulle sal in die toekomstige eeu erfgenamers wees van die Koninkryk op die nuwe aarde. „Die ootmoediges sal die aarde besit en hulle verlustig oor groot vrede” (Ps. 37:11).

30 Desember

Lees Matth. 6:5-13.

Teks: Matth. 6:6.

DIE BINNEKAMER

Ons tyd kenmerk hom deur sy rustelose gejaagdheid. Teen wil en dank word ons saamgesleur. Ons lewe in 'n woelige wêreld en ken nouliks meer oomblikke van stille afsondering. Die onrus van die tyd het lankal selfs ons huis binnegedring. Waar vind ons nog rustige huislikheid?

En nou is dit so 'n bedroewende feit dat ons in ons dulle vaart reeds baie kosbare dinge wat vir ons lewensgeluk onmisbaar is, kwytgeraak en langs die pad verloor het. Een daarvan — miskien wel die vernaamste — is dat ons nie meer 'n binnekamer het nie en die verborge omgang met God prysgegee het, en sodoende het ons hierdie onvervangbare anker in die branding van die lewe verloor!

„Wanneer jy bid, gaan in jou binnekamer, sluit jou deur”. Jesus lê hier die nadruk op die persoonlike gebed. Tereg het iemand eens opgemerk dat ons nooit minder alleen is nie, as wanneer ons alleen is met die Vader wat in die verborgene sien. Voor Hom kan ons ons hart met kinderlike vrymoedigheid uitstort, en wanneer ons ons begeertes in alles deur gebed en smeking met danksegging by God bekend maak, hoef ons nie langer besorg te wees nie.

Wie onghoorsaam is aan hierdie opdrag van Jesus om die binnekamer te besoek, mis 'n onontbeerlike kragbron in die lewe, want dis juis in die stilte van die binnekamer, met 'n geopende Bybel en met geboë knieë, dat ons, miskien méér as elders, ondervind dat die vermoeides nuwe krag ontvang en sterkte vermenigvuldig word vir die wat geen kragte het nie. „Die wat op die Here wag, kry nuwe krag”. As ons dan uit die binnekamer weer in die volle lewe met sy drukte en eise terugkeer, sal dit met nuwe besieling wees.

31 Desember

Lees Matth. 7:21-29.

Teks: Matth. 7:24.

DIE HUIS OP DIE ROTS

Dis vandag die laaste dag van die verbygesnelde jaar. By 'n terugblik vul 'n sonderlinge mengeling van gewaarwordinge en herinneringe ons gemoed. Oujaardag roep ons op om 'n inventaris te maak van ons geestelike besit. Ons het in die afgelope jaar weer gebou, en nou is die vraag op wat vir fondament. Alleen as ons lewensbou op 'n vaste rotsbodem rus, sal dit bestand wees teen die aanslae van alle noodweer.

Ons kan nou wel ons hoof skud oor die dwase man wat sy huis op sandgrond gebou het, maar staan ons intussen self nie dalk aan dieselfde dwaasheid skuldig nie? Het daar in die afgelope jaar nie miskien al dele van ons bouwerk ineengestort nie?

Wat wil dit sê om op die rots te bou? Dit beteken eenvoudig die wil van God doen soos Hy dit vir ons in Sy Woord bekend gemaak het; en om die wil van God te ken en daarvolgens te handel moet ons die Bybel getrou gebruik en ons daardeur laat voorlig in die praktyk van die daaglikse lewe. Ons moet ons daarop toelê om alle sandgrond weg te grawe wat tussen ons en die rotsbodem in lê. En as ons dan daartoe kom om te bely: „Here, ons kan in eie vermoë niks van ons lewensbou tereg bring nie, leer U ons”, dan het ons die vaste rots bereik. Laat dan maar die stormweer opsteek en die oordeelsdag aanlig, ons vrees geen kwaad nie want God is in Christus die rots van ons hart en ons deel tot in ewigheid!